

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARSEN

a broken love story

M I A A S H E R

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ARSEN

story

MIA ASHER

table of contents

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>

[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Sonsöz](#)
[Teşekkür](#)

Güzel ailem için, içimdeki karanlığı aydınlatıyorsunuz.

As I watched you walk away, I watched
every dream I had never dreamed, I saw
every wish that was yet to come true, I felt
every ounce of love in my heart, I knew it all
when I saw you walk away... but I know you
knew it too, because you took all of me with
you."

~ Unknown

prologue

broken

Kayboldum.

Uzaklara sürükleniyorum.

Pişmanlık dalgaları beni aşağıya çekmeye devam ederken, keder ve acı denizinde boğuluyorum ve kızgınlık akıntısı kurtulmama izin vermiyor.

Belki de vazgeçmeliyim?

Dr. Pajaree'nin güzel siyah gözlerine boş boş bakarken, pragmatik ama dostane sesinden prognozunu dinlerken, büyüünün nereye gittiğini merak etmeden duramıyorum. Gerçek hayat peri masalı romantizmimizi tüm çirkinliğiyle kirletiyor mu?

Evet.

Olabilir

"Daha çok alışılmış düşük olarak bilinir... tekrarlayan gebelik kaybı... RPL... yanlışlıkla sonuçlanan üç veya daha fazla gebelik..."

Kollarımı karnıma sıkıca sarmış, söylediklerini dinlemeye çalışırken ileri geri sallanıyorum, sözleri bilincime girip çıkıyor.

Daha fazla dikkat etmem gerektiğini biliyorum çünkü bana neden yeterince kadın olmadığımı, neden bir bebeği kollarımda tutabilecek kadar uzun süre vücudumda tutamayacağımı açıklıyor, ama tek yapmak istediğim beni saran soğuk uyuşukluk battaniyesinden kurtulmak.

İşe yaramıyor. Hâlâ çok üşüyorum, içim çok ölü. Ben'in güçlü kolunun omuzlarımı sardığını hissetmek manik sallanmayı durduruyor, ama onun sıcak kucaklaması bile beni ele geçirmekle tehdit eden bu çaresizlikten kurtulmama yardımcı olamıyor.

Doktorların neden beyaz önlük giydiğini merak ediyorum. Çok çirkin bir renk.

Steril.

Ben omzumu destekleyici bir şekilde sıkarak beni sarhoşluk sersemliğimden uyandırıyor.

"Bize ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi, kimi göreceğimizi söyleyin... önemli değil. Bunu yapacağız, Dr. Pajaree. Bedeli ne olursa olsun," diyor Ben, beni bırakmadan. Bakışlarımı bir kez daha Dr. Pajaree'nin yüzüne odaklayarak bir sonraki sözlerini dinliyorum.

"Evet, Ben." Dr. Pajaree bir an gözlerinde anlayışla Ben'e baktı, sonra bana döndü. "Cathy, bu üçüncü düşüğün olduğuna göre, sanırım ikinize de bazı testler yapmamızın zamanı geldi. Ebeveyn kromozom testi, trombofili için kan testleri, tiroid fonksiyonları, yumurtalık fonksiyonlarından bahsediyorum... RPL'nin nedenini belirleyebilirsek, o zaman tedavi seçeneklerine bakabiliriz."

"Affedersiniz. Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor. Özür dilerim."

Sandalyeyi zorla geriye doğru itip odadan çıkarken sandalye korkunç bir gıcırtı sesi çıkarıyor ama umurumda değil. Koşarak banyoya gidiyor, kendimi içeri kilitliyor ve lavabonun önünde duruyorum. Alnımı kaplayan bir ter tabakası fark ediyorum ve tüm vücudum hafifçe titriyor gibi görünüyor.

Sertçe yutkunarak, kendimi toparlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Bir panik atak daha geçiremem.

Yapamam.

"Cathy! Kapıyı aç Cathy! Lütfen beni içeri al," diye yalvarır Ben kapıya vururken.

"Lütfen, Cathy. Kapıyı aç." Sesinde biraz çaresizlik var.

Dikkatleri üzerimize daha fazla çekmek istemediğim için kapıyı açıp Ben'i içeri alıyorum. İçeri girer girmez beni havamı söndüren, ruhumu ezen bir sarılmayla sarmalıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor.

"Bebeğim, lütfen... pes etme. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum, taş üstünde taş bırakmayacağım. Dünyada seni götürmeyeceğim hiçbir yer yok, kendi çocuğumuz diyebileceğimiz bir çocuğumuz olana kadar yapmayacağım hiçbir şey yok. Sana söz veriyorum Cathy." Beni sıkıca kavrayıp kendine doğru çekerken kabaca fısıldıyor: "Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Kucaklamasına karşılık verirken, kulağıma söylediği içten duaya ve sözlerine tüm kalbimle inanıyorum, ama Ben bile etrafıma yerleşen, kalbimin etrafına yerleşen uyuşukluğu durduramıyor.

Ondan uzaklaştığımı hissedebiliyorum.

Onun aşkından.
Evliliğimden.
Ve bunu durdurmak için yapabileceğim
hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

1

present

"Bebeğim, bugün kuru temizlemeyi sen alabilir misin? Geç kalabilirim. Amy'nin havaalanına gidip yeni adamı almam gerekiyor."

Kocam kahverengi gözlerini elindeki gazeteden kaldırıyor ve on bir yıl önce onunla ilk tanıştığımnda nefesimi kesen o gülümsemeyle gülümsüyor.

"Artık nefesimi kesmiyor".

Bazen sanki tanımadığım bir adamla yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Yüzü tanıdık gelen ama yabancı kalan bir adamla.

Bazen hayatımızın normalliği beni delirtecekmiş gibi hissediyorum. "Tabii, önemli bir şey değil. Bana bu yeni adamın kim olduğunu hatırlatır mısın?"

O koyar

gazetesini masaya bırakıyor ve elini kısa siyah saçlarında gezdiriyor. Dudakları kahve fincanının kenarına değen kocama bakarken, onun gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunu fark ediyorum. Onun neye benzediğini, gerçekten neye benzediğini unutmuş olduğumun farkına varmak, Pamplona'da koşan bir boğa gibi çarpıyor beni.

Ona karşı o kadar duyarsızlaştım ki, size doğrudan baktığında akçaağaç kahverengisi gözlerinin en parlak değerli taş gibi nasıl parladığını unuttum mu? Bakışlarının teninizi delip geçen bir iğnenin ucu kadar delici olduğunu? Gülümsediğinde sol yanağında küçük bir gamze belirmediğini unutmuş gibiyim. O gamze benimle alay ediyor, onu öpmem için yalvarıyor ama öpmüyorum. Burada oturup kocama hayran hayran bakacak vaktim yok. İşe gitmem gerekiyor.

"Cathy? Beni dinliyor musun?" İri elini gözlerimin önünde sallayarak dikkatimi tekrar çekmeye çalışıyor. Hayalimden sıyrılıp yüzüne ve ağzına yeniden odaklanıyorum. Benimle konuşuyor ama tek duyduğum

Bahçemizde çalışan peyzajcının rahatsız edici elektrik vızıltısı.

Buzz - Buzz - Buzz - Buzz

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Üzgünüm bebeğim. Peyzajcı dikkatimi dağıtıyor. Ne diyordun sen?"

Bana şefkatle gülümseyen Ben, "Patronun Cathy. Amy'nin bu gece havaalanına gidip birini almanı istediğini mi söyledin?"

"Oh, evet. Adamın kim olduğundan emin değilim ama görünüşe göre oğlu ve karısıyla birlikte geliyor. Sanırım şirketi devralacak. Bilmiyorum. Neyse, gitmem gerek."

Ayağa kalkarak kocama doğru ilerliyorum ve onu yanağından öpmek için eğiliyorum. Ben doğrulurken Ben ensemden tutuyor ve onu dudaklarından öpmem için yüzümü geriye doğru itiyor. Şaşkınlıkla, dilinin ağzımın içine girmeye çalıştığını hissedene kadar onu hemen geri öpmüyorum. Onu içeri buyur etmek için dudaklarımı açıyorum ve ciddiyetle öpüşmeye başlıyoruz. Dili benimkine karışırken elinin eteğimin altından gizlice girip içime doğru ilerlediğini hissediyorum. Başparmağı külotumun kenarına takılıp külotumu kenara çektiğinde, orta parmağı içime giriyor ve öpüşmeyi kesiyorum.

Vücudumu tamamen düzeltiyorum ve bana kocaman sırttan Ben'e bakıyorum. Dudakları öpüşmemizden dolayı nemli görünüyor ve bana böyle gülümsediğinde yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum. Sanırım onun iki hızı var - azgın ya da yorgun.

"Ciddi misin Ben? İşe gitmem gerek." Arkamı dönüyorum ama Ben'in elleri arkamdan belimi kavırıyor ve beni kucağına oturmam için geri çekiyor.

Aman Tanrım.

Kocaman ereksiyonuyla kıcımlı dırterken kulağıma gülüyor, "Senin yanında kendimi tutamıyorum Cathy. Sabahları çok seksi oluyorsun. Hadi, kısa bir sevişme olacak." Dili kulağımın içinde, hatlarını çizirken, eli eteğimin altında çalışmaya devam ediyor.

"Ben, kes şunu. İşe gitmem gerekiyor. Zaten geç kaldım... olduğu gibi..." "Evet, bebeğim?" diye kulağıma fısıldıyor.

Oh, şu parmakları...

Neler olduğunu ve ne olmasını istemediğimi anlayarak ellerini bedenimden itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Eteğimi kırıksıklıklardan arındırmak ve kalbimin hızlı atışını yatıştırmak için vücudumun uzunluğuna bakarken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Birkaç sakinleştirici nefes aldıktan sonra

Nefes alıp verirken başımı kaldırıp beni çıplak bir açıklıkla görüyorum, az önce içimde olan parmağını ağzına götürüp emiyor.

Sert.

Ben parmağını çekerken dili de arkasından geliyor ve dudaklarında bedenimin kalıcı lezzetinin izini sürüyor. Kısa bir süre önce elinin olduğu yerde güçlü bir ısı dalgasının yükseldiğini hissediyorum.

Ben hareket etmediğimi fark edince kıkırdıyor, sonra elimden tutup beni öne çekiyor ve kalçalarına sarılana kadar kaldırıyor.

"Bebeğim, seni özledim," diyor kabaca.

Boynuma sokulmak için eğildiğinde, içimde bir tür çaresizliğin büyüdüğünü hissediyorum. Onu gerçekten istiyorum. Onun liderliği ele almasını, her şeyi yok etmesini istiyorum. Elleri bileklerimi kavlıyor, boynuna dolamak için hareket ettiriyor, sonra kıçımı kavlıyor ve beni ereksiyonuna doğru itiyor.

"Sana ihtiyacım var bebeğim. O kadar çok ki," diyor beni bırakmadan önce ve ipek gömleğimin düğmelerini yavaşça açmaya başlıyor, sütyenimi indiriyor ve göğüslerimi ona gösteriyor. Öpüşmeyi kesmeden boynunu bırakıyorum ve kemerini çözüyorum, elbise pantolonunun fermuarını açıyorum ve boxer külotunu aşağı çekiyorum. Sertleşmiş ereksiyonunu elime alıyorum ve parmaklarımda aletin gücünü hissederek onu okşamaya başlıyorum.

"Yeter" diyor kabaca, bir elini benimkinin üzerine koyup beni durdururken. "Bırak beni."

Başımı sallıyorum, bana ne isterse yapmasına izin veriyorum. Çılgına dönüyoruz, birbirimize olan ihtiyacımız bedenlerimizde titreşiyor ve o ileri doğru itene kadar eteğimi kaldırıp külotumu yana kaydırmak için zar zor zamanımız oluyor.

"Kahretsin, ıslanmışsın." İkimiz de vücutlarımızın birleştiği yere bakıyoruz ve içimden çıkmaya başlamasını izliyoruz. Vücudunuzun onun dokunuşuna verdiği tepkiyle kaplı sıcaklığınızı terk ederken sevgilinizin uyarılmasını izlemekten daha şehvetli bir şey yoktur. Arzuyla kaplı.

Birbirimize bağlıyken, Ben tarafından sahiplenilmek istediğim hissine kapılıyorum. Onu arzuyla çıldırtmak.

"Artık konuşmak yok, Ben." Başını kendime doğru çekiyorum ve onu bir kez daha öpüyorum, sevişmemizin hızını onun itişlerinin ritminin belirlemesine izin veriyorum.

Ben kendimi bıraktıktan sonra Ben de aynısını yapıyor. "Tanrım," diye mırıldandı.

Nefes nefese, kollarımız hala birbirine sarılmış, bacaklarım beline dolanmış ve bedenlerimiz soğumuşken birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Daha önce içimde hissettiğim çaresizlik dağılmıştı.

Şimdilik.

"Kahretsin karıcığım, eğer kahvaltı dediğin buysa," diyerek kalçalarımı kavırıyor, "sanırım bir daha asla atlamayabilirim." Sırıttıyor.

"Kahveden daha mı iyi?" Kızarak soruyorum.

Ben başını arkaya atıyor ve gülüyor. Yanaklarımı avuçluyor ve kahverengi gözlerinde yolumu kaybedene kadar ona bakmamı sağlıyor.

"Evet, kahveden çok daha iyi," diyerek başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Gülümsemeni seviyorum, karıcığım. Bunca yıldan sonra bile doğrudan benim..." beni hafifçe dürtüyor, hala içimde, "ve kalbime." Eğiliyor ve gülümseyen dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum. Sanırım işe gitmeden önce bir duş daha almamız gerekiyor." Bacaklarımı onun belinden çözüyorum, vücutlarımız birbirinden ayrılıyor ve kucağından iniyorum. Gömleğimi çıplak göğsüme sararak yatak odamıza doğru ilerliyorum, Ben de arkamdan geliyor.

Ellerim boş mideme indiğinde, kafamın içindeki sesi kapatıyorum, bana içimde bir kara delik gibi yayılan ve etrafımdaki tüm mutluluğu emen ezici boşluğu hatırlatıyor.

Bana her şeyin aynı kaldığını söyleyen ses. Ya da kalmadığını.

***Ben aşık olmadım.
Ona doğru yürüdüm ve sonra kıcımın üstüne düştüm.***

Yağmurdan
nefret
ederim.

Tamam, bu bir yalan. Elimde fazladan kuru giysilerim ve şemsiyem olduğunda bu durumdan gayet memnunum. Yani diyebilirsiniz ki, şu anda Doğa Ana'ya oldukça kızgınım.

Lerner Hall'un dışında durup gökyüzünden öfkeyle yağan yağmuru izlerken taksiye mi yoksa en yakın metro istasyonuna mı yürüsem diye düşünüyorum. Her iki durumda da öğrenci merkezinden uzaklaşır uzaklaşmaz iliklerime kadar ıslanmış olacağım. Yemin ederim bazen Alanis Morissette'in *Ironic* şarkısı benim kişisel film müziğim olmalı gibi hissediyorum.

İç çekerek yağmura adım atmaya hazırlanırken telefonumun çaldığını duyuyorum. Tam cevap verecekken, bir grup güzel ve korkutucu kız öğrenci yurdu kızı önümden geçip prezervatif fırlatıyor ve "Eldiven yoksa aşk da yok!" diye bağıyorlar.

Utanç içinde ve bir kraliyet romanındaki aptal bir kadın kahraman gibi kızararak prezervatifleri yerden alıyorum ve kimse etrafımı sardıklarını fark etmeden onları hızla çantama tıkıyorum. Harika. Bir erkek arkadaşım bile yok ve şimdi insanlar benim seks bağımlısı olduğumu düşünecekler.

Şimdi gerçekten buradan çıkmam gerek.

Yürümeye başladığım anda telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Telefonumu almak için çantamın fermuarıyla uğraşırken bir yandan da kocaman şemsiyeli bir öğrenciden kaçıyorum. Yaklaşan büyük bir su birikintisinden kaçarken, bana doğru yürüyen adamı tamamen kaçırıyorum.

Vücutlarımız çarpıştığında, en başta kaçınmaya çalıştığım su birikintisine kış üstü düşünüyorum ve çantalarımı yere çarpıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Her şeyden çok şaşırılmış bir halde önümdeki ıslak deri mokasenlere bakıyorum.

Aptal su birikintisi. Ağlamak istiyorum. Kahretsin, kışım ıslandı. Şimdi çok sinirleniyorum.

Tamam, Cathy. Nefes al. Kendine gel ve bu adama aklının bir parçasını ver.

Tüm bu düşünceler kafamdan geçerken, birazdan başıma büyük bir bela açacak olan adamın neye benzediğini bile fark etmiyorum. Önümde diz çöküp elleriyle yüzümü yağan yağmurdan korumaya çalıştığında donup kalıyorum. Felç oldum. Islak kışımın düşünceleri yok oldu.

Bu dudaklar gerçek mi?

Kahretsin, yüzümün Macy's Fourth of July havai fişekleri gibi aydınlandığını hissediyorum. Çabucak bir şeyler söylemem gerekiyor ama onun akçaağaç kahverengisi gözlerine bakarken tek düşünebildiğim şuruplu krep istediğim... bolca akçaağaç şurubu.

Kendine gel, Cathy!

Önümde diz çöken nefis dudaklı ve gülen gözlü muhteşem adama bir şey söylemek için ağzımı açtığımda beceriksizce, "Sanırım ayağa kalksan iyi olur. Eşyaların... eşyaların ıslanıyor. İşte," diyerek bana elini uzattı.

Kalkmama yardım ederken çantamdaki her şeyin düştüğünü fark ediyorum.

Başka ne yanlış gidebilir ki?

Dağınıklığı tararken, neden eşyalarımı almamı istediğini hemen anladım. Cüzdanımın yanında, ıslak kaldırıma saçılmış kitapların arasında, suçlu gibi görünen yaklaşık on tane prezervatif paketi var.

Anne. Şerefsiz. Lanet olsun.

Şimdi gerçekten ölmek istiyorum.

Yani, koruma taşımak harika bir şey ama bunlar benim prezervatiflerim değil!

Gözlerimi yere dikerek hızla diz çöküyorum. Her şeyden o kadar utanıyorum ki, Bay Loafers'ın ne yaptığını fark etmiyorum.

ta ki ikimiz de aynı anda prezervatiflere uzanmaya çalışırken kafalarımız çarpışana kadar.

"Ah!"

Başımı ovuşturarak ona bakıyorum ve gülümsememek için gerçekten çok çaba sarf ederken hareketlerimi yansıtmamasını izliyorum. Bu gerçekten imkânsız. Tüm bu durum çok komik, bu yüzden gözlerimiz buluştuğunda, midem olimpiyat seviyesinde pirouetler yaparken, kahkahalara boğuluyoruz.

Durduğumuzda, birbirimize bir dakika boyunca uzun uzun bakıyoruz. Üzerimize yağın yağmura aldırmadan, kendimi anın içinde ve onun gülen gözlerinin renginde kaybolmaya bırakıyorum. Sanki yerçekimi askıya alınmış ve biz ağır çekimde süzülüyormuşuz gibi.

Konuşmak üzere boğazını temizlediğinde aramızdaki bu elektrikli sessizliği bozmanın yollarını düşünüyorum ve işte o zaman oluyor.

Bir an gözlerinin içine bakıp midemde kelekler uçuşurken, bir an sonra kendimizi Bronx sokaklarından gelen kirli sularla ıslanmış buluyoruz.

Evet.

Sümüksü, kokulu, iğrenç su saçımda, yüzümde, kıyafetlerimde ve onun da her yerinde.

"Bu ne lan!" Güzel çocuk az önce yanımdan geçen ve üzerimize su sıçratan arabanın ardından bağıyor. Bana bakmak için dönüyor ve tekrar göz göze gelmeden önce gözlerinin ıslak tişörtümde biraz fazla uzun süre kalmasına izin veriyor. Yüzü kızarmak ya da bu kadar bariz bir şekilde baktığı için özür dilemek yerine sırtıyor. "Sanırım gitsek iyi olacak. Şansımız yaver giderse, burada biraz daha oyalanırsak yıldırım çarpabilir."

Benimle konuşurken yavaş tepki veriyorum çünkü birincisi, alçak bariton sesi beni gerçekten şaşırtıyor ve ikincisi, ışığın ıslak saçlarına vuruş şekli siyah bukleleri pahalı bir vizon gibi parlatıyor.

Sadece düşünme yeteneğimi değil, konuşma yeteneğimi de kaybetmiş gibi göründüğüm için başımla onaylıyorum. Birlikte tüm eşyalarımı toplayıp kaldırıyoruz.

Evet, şu aptal prezervatif paketleri bile.

Kalkmaya hazır olduğumuzda, elini uzatarak "Kalkmanıza yardım edeyim" diyor.

Ayağa kalktığımızda, elim hala onun elinde, kıpırdamadan birbirimize bakıyoruz, biri diğerinin bir şey söylemesini ya da yapmasını istiyor ama hiçbir şey olmuyor. Yağmur yağmaya devam ediyor, şimdi olduğundan daha şiddetli.

ama bu bizi korkutmuyor. Sanki her şeyin durduğu kendi küçük zaman kapsülümüzün içindeyiz. Uzun boyu tepemde belirirken, gözlerimdeki yağmur damlalarını sürekli silmeden yüzünü zar zor görebiliyorum.

Yüzü yavaşça benimkine doğru ilerliyor. Yarı yolda duruyor ve yapmak üzere olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak için benden izin ister gibi bana bakıyor. Zihnim sanki kutsal bir ayınmış gibi "Öp beni... Öp beni..." kelimelerini tekrarlıyor. Tüm mantığımı ve tedbiri elden bırakarak gözlerimi kapatıyorum, parmak uçlarımda duruyorum ve anın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Sonunda öpüştüğümüzde, dudaklarımız çok yumuşak, çok yoğun, çok sihirli bir şekilde birbirine değiyor, ama bana yıldırım çarpmış ya da dünya durmuş gibi hissetmiyorum. Hayır, bu eşsiz bir duygu. Özel. Sanki içim dışım temizleniyor, yağmur tüm geçmiş hatalarımı, üzüntülerimi, acılarımı yıkıyor. Ve onların yerine umut kök salıyor.

Sihir.

Öpüşme sona erdiğinde bedenim havada süzülüyormuş gibi hissediyor ve zihnim dört gerçeğin hafifçe farkına varıyor:

Ayaklarım yere değmiyor.

Kollarını belime doladı. Sıkı.

İşlek bir caddenin ortasında hiç tanımadığım birini öptüm. Ve son olarak.

Harika hissettirdi!

Beni yere indirdiğinde dalgalı siyah saçları gözlerinin üzerine düşüyor ve ifadesini kapatıyor. Saçlarını kulaklarının arkasına çekerken derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. Bir kez daha kelekler ruhumun içinden atılan kurşunlar gibi mideme saldırıyor.

Bir şeyler söylemem, adını ve belki telefon numarasını sormam gerekiyor.

Evet, kesinlikle onun numarasına ihtiyacım var.

Ama tek yapabildiğim ona bakmak, kaybolmasından korkuyorum. Elini kaldırıp usulca yanağımı okşamasını izliyorum. Eli sanki başından beri orada olması gerekiyormuş gibi hissediyorum, o kadar doğal ki. Gözlerimi kapattığımda ılık bir omurgamdan aşağı aktığını ve tüylerimi diken diken ettiğini hissediyorum. Gözlerim kapalıyken, nefesinin kulağımı gıdıkladığını hissedene ve dizlerimi titreten sözler fısıldadığını duyana kadar ağzının kulağıma yakın olduğunu görmüyorum. Ne demek istediğini sormak için gözlerimi açtığımda, bana

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arkasını dönüp uzaklaşıyor ve beni işlek bir caddede yapayalnız bırakıyor. Şok olmuş, nefesim kesilmiş ve afallamış hissediyorum.

Az önce olanları hayal mi ettim?

Hayır, sanmıyorum.

Gerçektir.

O gerçektir.

Yediği elmanın keskin tadını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum. Yanağımdaki elinin sıcak izini hâlâ hissedebiliyorum.

Başımı iki yana sallayıp hızla arkamı dönüyorum ve insan denizi arasında geri çekilen figürünü seçip seçemediğimi görmeye çalışıyorum. Ona yetişmek ve adını sormak istiyorum. Adını bilmem gerekiyor. Ama çok geç kaldım.

O çoktan gitti. Birden

kendimi çok yalnız

hissettim. O gitti.

Sersemlemiş hissederek ve boğulmuş bir fare gibi görünmem gerektiğini bilerek bir taksi aramaya çalışıyorum. Bu tür şeylerin sadece filmlerde ya da kitaplarda olduğunu, gerçek hayatta olmadığını sanırdım. En azından benimkinde değil.

Sonunda bir taksi önümde duruyor ve tam binmek üzereyken omzuma bir dokunuş hissediyorum. Arkamı döndüğümde, bir daha görmeyi umduğum son adamla yüz yüze geliyorum. Az önce öpüştüğüm yabancı karşımda duruyordu.

"Hey," diyor Bay Ukala Gülümseme.

Bana gülümsemesi içimde bir fırtına güçlü bir ürperti dalgası yaratıyor, duyularımı ele geçiren, vücudumda aşağı yukarı dolaşan bir ürperti.

Yere yapıştım ve sanırım ağzım açık kalmış olabilir.

Taksi şoförü bana bağırana kadar kaba bakışlarımdan kurtulamıyorum.

O olduğuna inanamıyorum.

Tekrar.

"Bayan, biniyor musunuz, binmiyor musunuz?"

Dikkatim ilk önce şoförde, yakışıklı yabancıya bakmak için dönüyorum, ona ne söyleyeceğimi merak ediyorum, ama önce o konuşuyor.

"Adını sormadığımı fark ettiğimde sınıfın yolunu yarılamıştım," diyor beni dikkatle izleyerek.

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden parlak zihnimin bulabildiği ilk kelimeleri seslendiriyorum, "Hımm..."

Bu adam yüzümü şenlik ateşi gibi yakıyor.

"Hayır. Kesinlikle bir Um'a benzemiyorsun. Daha çok bir Vay gibi." Gülümsüyor ve sol yanağının derinliklerindeki aynı lezzetli gamzenin bir kez daha ortaya çıkmasını sağlıyor.

Bir adam nasıl bu kadar mükemmel olabilir?

Yüzüm önceden sıcaksa, şimdi yanıyormuş gibi hissediyorum. Orman yangını gibi. Buna ne diyorsun? Çok tatlı ve komik. Hadi Cathy! Bir şeyler söyle.

"Ha. Komiksin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, komik olmaya çalışmıyordum. Sadece basit bir gerçeği ifade ediyordum."

Hâlâ kızarıırken beni bir kez daha dikkatle izlediğini fark ediyorum. Görünüşümde bir sorun olduğunu düşünerek, bana yaklaştığında ellerim doğrudan saçlarıma gidiyor. "Ben... Bir sorun mu var?" Vücudunun yakınlığı zihnimi tutarlı konuşmanın yokmuş gibi görüldüğü bir uçuruma yolluyor.

Soruma cevap vermeden eli yüzüme doğru ilerliyor. Başparmağı yanağımın tepesini okşadığında, parmağının yumuşaklığını tenimde hissedebiliyorum. Bir erkeğin bana böylesine şefkatle dokunduğunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Yüzünün eskisinden çok daha yakın olduğunu fark ediyorum, sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor. Burnumu, yanaklarımı ve son olarak ağzımı... her bir özelliğimi ezberlemiş gibi yüzümde dolaşan gözlerle beni izliyor.

Kafasını kaldırdığında gözlerimiz kısa bir an için birleşiyor ve derin bir nefes alıyor. "Telefon numaranızı alabilir miyim?"

"Biniyor mu binmiyor mu?" Taksi şoförü bir kez daha bağırır.

Benimle göz temasını kesmeden taksi şoförüne seslendi: "Bize beş dakika ver, dostum."

"Ama neden?" Aptalca soruyorum. Ben ne istediğimi biliyorum ama o da aynı şeyi istiyor olabilir mi?

"Belli değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü öyle değil.

"Gerçekten bilmiyorsun, ha?" diyor boğuk bir sesle. "Um..."

"Dinle, şuna ne dersin, iki şartla o taksiye binmene izin veririm. Bana numaranı vermelisin ve üç gün sonra benimle çıkmayı kabul etmelisin."

Bu gerçekten benim başıma geliyor
olabilir mi? "Ama o gün Cuma."

Bu güzel adamın Cuma günü için bir randevusu olması gerekmiyor mu?
Sadece randevusuz ezikler cuma gecesi evde kalır. Örnek veriyorum. Ben.

"Ne olmuş yani?"

"Bugün cuma. Meşgul olman gerekmiyor mu? Bir randevuyla falan mı?"

"Kendime bir randevu ayarlamaya çalışıyorum ama inatçı kız bana randevu vermiyor.

bir şans." Gülümseyerek bana baktı. Yani, gerçekten bana bakıyor.

"Oh. Benimle çıkmak ister misin?" Vay . Çıkmak istiyor.

"Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum. Ama şimdilik, Cuma geceni bana verirsen çok mutlu olurum."

"Neden?" Cevabını bilmek fark etmeden önce soruyu ağzımdan kaçırıyorum.

"Neden, ne? Neden seni dışarı çıkarmak istiyorum?" Başımı evet anlamında salladım.

"Bariz olanın dışında." Kendini bana yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor:

"Çünkü seni tekrar öpmek için sabırsızlanıyorum."

Oh.

"Neden şimdi yapmıyorsun?" Kahretsin. Bu Sürtük Cathy de nereden çıktı?

"Basit," diyor. Gözleri bir kez daha yüzümde dolaşırken vücudundan benimkine yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Çünkü seni kapının önünden almak istiyorum. Sana çiçek getirmek istiyorum. Sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istiyorum. Sana iltifat ettiğimde yüzünün kızardığını görmek istiyorum. Bana bir bardak su ikram ederken çiçeklerle uğraştığını görmek istiyorum. Ve eğer ailenle birlikte yaşıyorsan, babanın elini sıkmak ve ona kızına göz kulak olacağımı ve onu eve geç getirmeyeceğimi istiyorum. Sonra da annene ne kadar güzel olduğu konusunda iltifat edeceğim. Çünkü ancak güzel bir kadın senin gibi güzel birini dünyaya getirebilir."

Yanağımı şefkatle okşuyor. "Sonra yüzün kızaracak ve elimi tutup beni evden mümkün olduğunca çabuk çıkaracaksın ki seni daha fazla utandırmayayım. Dışarı çıktığımızda, elini elime alacağım ve seni arabama kadar götüreceğim. Senin için kapıyı açacağım, içeri girmene izin vereceğim ve kapı kapandıktan sonra sürücü koltuğuna geçeceğim. Ama motoru çalıştırmadan önce dönüp sana bakmak istiyorum, orada oturmuş kızarıyorsun. Seni boynundan yakalamak istiyorum," sözleri, arabanın arkasını tutarken yaptığı hareketleri yansıtıyor.

boynumu şefkatle okşuyor ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırıyor, "mükemmel dudaklarını benimkilere yaklaştır. Ve sonra..."

"Evet mi?" Sertçe yutkunuyorum.

"Ve sonunda seni öpeceğim," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, gözleri benimkilere dalıyor.

Aman Tanrım.

"Ee, randevumuz var mı?" diyor, kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek.

"Evet," diyorum nefes nefese, nabzım başlarken.

"Pişman olmayacaksın, Vay canına," diyor gülümseyerek.

"Benim adım Cathy," diye karşılık veriyorum.

"Bunu sevdim. Cathy gibi görünüyorsun. Tatlı, masum ve mükemmel." "Oh."

Rüya görmediğimden emin olmak için cidden kendimi çimdiklemek istiyorum. "Bu arada benim adım Ben."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ben," diye mırıldanıyorum usulca.

Elimi tokalaşmak için uzattığımda, Ben elimi tutup dudaklarına götürerek iliklerime kadar hissettiğim bir öpücük kondurduğunda dünyam başıma yıkılıyor. Şaşkınlıkla elini bırakıyorum ve Ben'in kenara çekilip içeri girebilmem için kapıyı daha geniş açmasını izliyorum.

Bu adam gerçek mi? Bayılsam mı yoksa kahkahalara mı boğulsam bilemiyorum. Ama bayılmak istiyorum.

"Tamam. Teşekkür . Sanırım sizden haber bekleyeceğim?"

"Elbette." Gülümsüyor.

Numaralarımızı değiştirip hızlıca vedalaştıktan sonra taksiye biniyorum ve soföre adresimi veriyorum. Dünya etrafımda hızla dönerken ben sanki hareketsiz duruyormuşum gibi sersemlemiş hissediyorum.

Telefonumun titrediğini hissediyorum. Sanırım . Telefonumu çıkarıyorum ve bilinmeyen bir numaradan mesaj geldiğini fark ediyorum.

Selam Cathy. Sokakta söylediklerimde ciddiydim.

Kulağıma fısıldadığı şeyi hatırlayınca gülümsüyorum.

"Çok geç. Işık çoktan vurdu."

Bir kahkaha patlattım, sonra pencereden dışarı baktım. Yansımama bakarken, belki de yağmurdan nefret etmediğime karar veriyorum.

Ben.

Oh,

evet.

Kesinlikle.

3

present

Eve gidiyorum. Past-Tina'dan kuru temizleme ve akşam yemeği aldım. Amy ve yeni çocukla yemek yiyip yemeyeceğinden emin değildim ama yemezsen eve döndüğünde aç olabileceğini düşündüm. İyi şanslar, bebeğim.

Ben senin için her zaman düşünceli. Ekranıma bakarken parmaklarım telefonumun dijital tuş takımının üzerinde geziniyor. Mesajına cevap vermeli ve beni düşündüğü için teşekkür etmeliyim ama yapmıyorum. Neden olduğundan emin değilim. Belki onunla bir mesaj sohbeti başlatmak istemediğim içindir, belki de her zamanki gibi geç kaldığım ve bir an önce havaalanına gitmem gerektiği içindir. Ya da belki sadece yazmak istemediğim içindir.

Telefonumu Burberry çantama tıktırıp, havaalanına giderken Ben'i aramaya karar veriyorum. Amy bana Bay Radcliff'in uçuşu hakkında bilgi verir vermez yola çıkacağım zaten. Yaşasın... Güneşin kışından doğup kışından battığını sanan başka bir otel patronu pislikle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Bruno Radcliff, Amy ve benim çalıştığımız oteli satın aldı. Zincir Dreams Hotels olarak biliniyordu, ancak şimdi daha büyük ve daha seçkin Radcliff Conglomerate'in bir parçasıyız. Yani evet, Bay Radcliff otel dünyasında önemli bir isim.

Patronum Amy, satış ve pazarlama müdürü. Tüm üst düzey hesapları ve kilit müşterileri o yönetiyor. Ben satış koordinatörüyüm ve işim Amy'nin yardıma ihtiyaç duyduğu her konuda ona destek olmak. Otellerini rezerve etmek isteyen müşterilerle, VIP ünlülerle, kurumsal müşterilerle ilgileniyorum ve şikayetleri ele alıyorum.

Biraz gergin hissediyorum. Makyajımı ve saçımı tazelemek için banyoya doğru ilerliyorum. Aynanın önünde parmaklarımı omuz hizamdaki sarı saçlarımda gezdirirken telefonumun çaldığını duyuyorum.

"Cathy Stanwood."

"Selam, bebeğim." Ben'in derin sesini duymak yansıma gülümsememe neden oluyor. Birlikte geçirdiğimiz on bir yılın ardından, merhaba demek ve günümün nasıl geçtiğini sormak için beni aramadığı ya da mesaj atmadığı bir gün bile yok. Bazen benden, evlilik hayatından, hayatının geri kalanında tek bir kadınla, aynı kadınla öpüşmekten ve seks yapmaktan sıkılıp sıkılmayacağını merak ediyorum.

İçine girdiğinde başka birini becerdiğini hayal ediyor mu?

Ben mi?

Başka erkeklerle ilgili fantezilerim yok, ama sıkıldım... çok sıkıldım. Sık sık ilişkimizdeki saatli bombanın ne zaman patlayacağını merak ediyorum. Ben bir gün uyanıp benimle ne yaptığını ve hayatının nereye gittiğini kendine sorarsa. Benimle tanışmasaydı, o yağmurlu günde birbirimize rastlamasaydık, tanışıp aşık olmasaydık ne olurdu diye merak ederse...

Ben biliyorum.

"Merhaba." Telefonu omzumla kulağım arasında tutarak, her zaman yanımda taşıdığım cep boy parfümü alıp vücuduma sıkıyorum. Parfümü bileklerime sürdüğümde, en sevdiğim kokunun meyvemsi ve narenciye notalarıyla sarmalanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onun çok hoşuna giden flörtöz sesimle söylüyorum. Artık nadiren kullanıyorum. Gençken ve birbirimize derinden aşıkken, bu ses sadece iki şey istediğimde ortaya çıkardı: bağışlanma ya da seks.

"Eve yeni geldim. Ve senin amını okşuyorum," diye gürleyor derin sesi telefonda.

"Ne?"

"Aklını çukurdan çıkar, bebeğim. Çok isterdim, beni yanlış anlama ama şu anda burada değilsin, onun yerine seni Mimi'yle aldatıyorum." Şu anda ne yaptığını hayal ederken kıkırdadığını duyuyorum.

Ben muhtemelen ofisindeki deri koltuğa oturmuş, kedimiz Mimi beyaz Brooks Brothers gömleğinin altına girmeye çalışırken elini saçlarında gezdiriyordur. Takım elbisesinin ceketini, ona evli bir çift olarak ilk yıllarımızı hatırlattığı için kurtulmayı reddettiği eski, yıpranmış deri kanepenin üzerine dikkatsizce atılmış olacak. Adını bile o koydu.

Şiddetli bir seks turunu henüz bitirmiştim, üzerimde sadece onun düğmeleri açık gömleğiyle kanepeye uzandım ve vücudum ortaya çıktı. Bacaklarımdan biri ile

Biri kanepeden sarkıyor, diğeri kırımın altında duruyordu. Benimle her sevişmesinden sonra kendimi çok şehvetli ve güzel hissediyordum. Onun gibi mükemmel olmamam, kalçalarımın var olmaması ya da göğüslerimin çok küçük olması umurumda değildi. Beni güzel hissettiriyordu.

Mutfaktan döndüğünde üzerinde az önce seni becerdim sırtılarından başka bir şey yoktu; bu beni gülümsetti ve içim takla atıyormuş gibi hissettirdi. Tüm çıplaklığıyla bana doğru yürümesini izlerken, bronzlaşmış göğsüne ve terin iri kaslarını nasıl parlattığına hayran kaldım. Elinde içinde sadece buz olan bir bardak vardı. Çekiştirdiğim için saçları darmadağın olmuştu... Benimkilerin nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirdim. Seks saçı dünyadaki en iyi şeydi; insanda bir kez daha yapma isteği uyandırıyor.

Gülümseyen Ben kanepede yanıma diz çöktü ve parmaklarıyla yavaşça açarak beni ona gösterdi. Önüm tamamen çıplak bir şekilde gözlerinin önündeyken, bardaktan bir buz küpü çıkardı. "Bence bu kanepeye bir isim vermeliyiz."

Parmaklarındaki buz küpünün sıcak tenime çarptığını hissedince güldüm ve gözlerimi kapattım. "Evet? Ne... düşünüyorsun?"

Soruma cevap vermesinin neden bu kadar uzun merak ediyordum ki, buzun geride bıraktığı tüylerim diken diken olurken dilinin sıcaklığını hissettim. Buz küpünü meme ucumun etrafında gezdirerek çakıl taşı haline getirdi. Buz verdiği uyuşma hissi meme ucumu acıttı ama lezzetli hissettirdi.

Tam itiraz edecekken, ağzı etrafına kapandı ve derinlere doğru emdi. Uzun ve sert bir şekilde inledim. Buzun soğuğu ve ağzının sıcaklığı felaket için mükemmel bir reçeteydi; bir rahibe bile bacaklarını kapalı tutmakta zorlanırdı. Buz küpünün klitorisimi okşadığını, sonra aşağı inip içime girdiğini hissettiğimde gözlerimi açtım.

Vay canına.

Şok mu olmalıydım yoksa tahrik mi olmalıydım bilemiyordum. Ben gülümseyerek bacaklarımı açtı ve aralarına yerleşti. Buz içimde eriyor, beni titretiyordu. Ben'in başını eğmesini, diliyle dudaklarını yalamasını ve buz küpünü içimden çıkarıp ağzına atmasını izledim.

Kollarım bacaklarım titrerken, "Yine mi?" diye fısıldadım.

"Evet. Tekrar, tekrar ve tekrar, adını hatırlayamayana kadar. Ve bu aşk kanepesi olmalı..." diye yanıtladı boğuk bir sesle.

Soğuk dilini tekrar içimde hissettiğimde, buzlu su ve benim karışımımı yaladığında kahkahalarım bir inilti içinde kayboldu.

Evet, o günlerdi.

Birbirimizi görmenin bizi o kadar azdırdığı ve çaresiz bıraktığı günlerdi ki sonunda sevişirdik. Bazen sertti; tek duyabildiğiniz vücutlarımızın tokat sesleri, inlemeler, homurtular ve bir sürü küfürdü. Diğer zamanlarda yumuşak ve tatlıydı; Ben elimi tutardı, parmaklarımız içimde olduğu süre boyunca içe geçerdi, hareket ederdi, beni doldururdu, asla başka tarafa bakmazdı.

Ben kulağıma onu ne kadar zorladığımı fısıldardı... beni ne kadar istediğini... ben olmadan dünyanın onun için hiçbir şey ifade etmediğini. Ama ister sevişelim ister birbirimizin beynini dağıtalım, iki şey hep aynı kaldı: Kanepe ve birbirimize duyduğumuz susuzluk.

Ancak günümüzde seks hayatımız tamamen farklı bir hikaye.

Konuşulacak bir seks hayatı bile var mı?

Bu sabah mutfakta olanlar ne yazık ki artık kural değil, ne kadar seks yaptığımızın istisnası. İkimiz de aynı anda yatağa girebilirsek şanslıyız. İlişkimizin başlarında, sadece birbirimizle birlikte olmak için yaşıyor ve nefes alıyorduk; birlikte olduğumuz hemen hemen her saniyeyi çıplak geçiriyor ve aklımıza gelen her yerde seks yapıyor, birbirimizi ağzımızla ve vücudumuzla kaç kez boşalttığımıza dair kendi rekorumuzu kırmaya çalışıyorduk. Bugünlerde ise iç çamaşırı olmadan onun tişörtlerinden birini giydiğimde kendimi maceracı hissediyorum. Ve çoğu zaman, Ben seksi başlatmazsa, bundan kaçınıyorum.

Ne anlamı var ki?

Sadece zamanımızı boşa harcadığımızı düşünmek acı veriyor. Seksin bize getirdiği yakınlığı ve samimiyeti özlüyorum, ancak fiziksel olarak birlikte olduğumuz her seferden sonra gelen umut ve bekleyiş, tekrar bir araya getirecek hiçbir şey kalmayana kadar benden, ilişkimizden bir parça daha koparıyor. İş gibi görünmesine neden oluyor.

Ve sadece ikimizin, kedimizin ve boş rahmimin olduğunu bilmek acı veriyor.

"Cathy, orada mısın?" Hayal aleminden çıktığımda Ben'i düşüncelerimden tamamen uzaklaştırdığımı fark ettim... yine. Kocama bile dikkatimi veremediğim için berbat bir insan mıyım? Tanrım, gerçekten terapiye ihtiyacım var.

"Özür dilerim, bebeğim. Ne ?" "Yine mi hayal görüyorsun, aşkım?"

"Öyle de denebilir." Saatime bakınca ne kadar geç kaldığımı fark ediyorum. "Ben, gitmem gerek. Yine geç kalıyorum. Akşama görüşürüz. Akşam yemeği konusunda emin değilim, sanırım kulaktan kulağa oynamak zorunda kalacağım, bu yüzden benden haber almazsan Bay Radcliff ve ailesiyle dışarı çıktığımı varsay. Fırsat bulduğumda neler olduğunu bildirmek için sana mesaj atarım. Pekâlâ. Gitmem gerek. Gitmem gerekiyor. Seni seviyorum."

Ben'in bana bir şey söylemesine izin vermeden önce neredeyse telefonu kapatıyordum. Neredeyse.

Neden bilmiyorum ama bazen o tanıdık derin sesi beni .

Kadınların onu çok çekici bulduğunu ve hukuk bürosundaki neredeyse her stajyerin ona aşık olduğunu biliyorum, ama bazen yüzünü görmeye dayanamıyorum.

"Bebeğim, seni rahatsız eden bir şey mi var?" Ben soruyor, sesinde merak var.

Ondan hiçbir şey saklayamaz mıyım? Beni her zaman açık bir kitap gibi okuyabilmeli mi? Mahremiyetimi geri istiyorum. Ve evet, bazen Ben'in hayatımdan uzak durmasını ve kendi işine bakmasını istiyorum. Bazen kibarlığı beni delirtiyor.

"Hayır... Gerçekten gitmem gerek. Hoşça kal, bebeğim. Seni seviyorum."

Bana cevap vermesine ya da hoşça kal demesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Telefonu çantama geri koyup çıkmak için doğruluyorum ve aynada kendime bir kez daha bakıyorum. Tam arkamı dönüp kapıya yönelecekken bir şey dikkatimi çekiyor. Geri dönüp yansıma yakından bakıyorum. Dudaklarıma dokunmak için sol elimi kaldırdığımda çıplak yüzük parmağımı fark ediyorum. Bu sabah vücuduma losyon sürmek için yüzüklerimi çıkardığımda, tekrar takmayı unutmuş olmalıyım.

Evlendiğimiz altı yıl boyunca bir kez bile böyle bir şey olmadı.

Bugüne kadar.

Binalar, caddelerden geçen, yürüyen, gülen, yaşayan insanlar; trafik ışıklarının yönlendirmesiyle hızlanan ya da yavaşlayan arabalar. Birbirine karışan şekiller, gözlerimin önünden yanıp sönen bir renk bulanıklığı yaratıyor. Çok güzel ve canlı.

New York.

Limuzin Midtown Tüneli'ni geride bırakıp gecenin özgürlüğüne kaçtıktan sonra Long Island Expressway'den JFK'ye doğru hızla ilerliyoruz. Radcliff'lerin tahmini varış saati akşam 8:00. İlk başta ticari uçakla geleceklerini düşünmüştüm ama daha iyi bilmeliydim. Özel jetiyle seyahat ediyorlar. Gerçekten, bunca yıl otel işinde çalıştıktan sonra, bu insanların bazılarının ne kadar çok para kazandığına şaşırmamalıyım.

Ben'in ailesinin de çok parası var. Çalışmadan yaşamamızı ve dünyayı gezmemizi sağlayacak türden bir para ama Ben ailesinin servetiyle geçinme fikrinden nefret ediyor. Avukat olarak işini seviyor ve istediği için çalışıyor.

Özel iniş pistine girdiğimde yakınlarda bir jet göremiyorum. Cep telefonumu çıkarıp Amy'yi arıyorum ve ona haber veriyorum. Buraya onlardan önce geldiğimi bilmek onu mutlu edecektir.

Bir kez çaldıktan sonra Amy o nefes nefese sesiyle telefonu açar, "Onunla mısın?"

Kıkırdıyorum çünkü merhaba deme zahmetine girmiyor. "Hayır, hayır. Daha inmediler. Bana çok şey borçlusun, biliyor musun? Akşam yemeği yemeliydim."

"Evet, biliyorum. Evde seni bekleyen bacak bacak üstüne atmış bir seksin olduğu gerçeğini bir kenara itmek zorunda değilsin. Anlıyorum. Senin o muhteşem kocanla evli olsaydım, muhtemelen ben de sana bok atıyor olurum ama bu gece sana ihtiyacım var."

"Aklıma gelmişken, ben de sizi aramak üzereydim çünkü planlarda ufak bir değişiklik oldu. Bruno'nun asistanı beş dakika kadar önce beni aradı ve bu gece sadece oğlu ve karısının geleceğini söyledi. Görünüşe göre en iyi müşterilerinden biriyle ilgili sadece onun ilgilenebileceği bir sorun varmış." Duraklıyor ve diğer uçta bir karışıklık duyuyorum, "Geri, üzgünüm. Başka ne var... Evet! Karısını ve oğlunu yemeğe götürmen gerekiyor."

Tamam, Cuma gecemde yapmak istediğim şey bu değildi. "Ugh, Amy! Beni burada öldürüyorsun! Bir Stepford'la oturmak istemiyorum. Ben'le geçirmek varken, karım ve zengin çocuğumla çene çalışıyorum. Son zamanlarda pek de iyi bir durumda olmadığımızı herkesten iyi biliyorsun..."

Ve biz yapmadık. Hiç de değil. Yani, bazen Ben ve ben aynı çatı altında yaşayan dost yabancılar gibiyiz; merhaba diyoruz ve birbirimize

Günlerimizin nasıl geçtiğini birbirimize anlatıyoruz ama samimiyet burada bitiyor. Eğer seks olmasaydı, bugün olduğu gibi, muhtemelen evli bir çiftten çok ev arkadaşı gibi olurduk. Aramızda giderek büyüyen duygusal bir kopukluk var ve kötü günlerde bu kopukluğu gidermek imkansız gibi görünüyor.

"Biliyorum Cathy. Ve özür dilerim. Sen gitmeden önce bunu bilseydim Ryan'ı gönderirdim ama eve döndüğünde Ben ikinci bir tur isteyebilir."

"Ciddi misin Amy? Bu sabah neden geç kaldığımı sana söylememeliydim. Ve bu bir daha olmayacak. Olmasını istemiyorum."

"Cathy, kapa çeneni ve HBIC'yi dinle. Git bu insanlarla yemek ye, sarhoş ol, karides ya da afrodizyak olduğu söylenen bir şey ye, sonra eve git ve kocanı becer. Tüm sorunlarınız evde yeterince alamamanızdan kaynaklanıyor. Eğer Ben benim kocam olsaydı, cidden canı istedikçe ona vururdum ki görünüşe göre bu oldukça sık oluyor. Bu arada, işinize burnumu sokmak istemezdim ama bu sabah geç geldiğinizde o kadar kızarmış görünüyordunuz ki ateşiniz var sandım. Sadece en iyi çalışanım için endişelendiğimden sordum."

Tamam, bu komikti.

"Çünkü ben senin en sevdiğin satış koordinatörüyüm. Peki HBIC ne demek?"

"Sorumlu Baş Sürtük, luvah..."

Buna ikimiz de gülüyoruz. Amy, kırmızı başlı minx, hiç utanması olmayan bir kadının tükürük ateşidir. Otuz sekiz yaşında, iki kez boşanmış ve doğanın bir gücü. Pek çok erkekte olmayan cesarete sahip, bir denizci gibi küfrediyor, seksi, genç erkekleri seviyor ve ölümüne muhteşem görünüşünü kendi yararına kullanıyor... her zaman. Cidden, bu kadın yürürken kalçalarını sallama olayını mükemmelleştirmiş.

"Pekâlâ, HBIC, onları akşam yemeği için Ritz'e götüreyim mi?" Telefona gülümseyerek soruyorum.

"Evet, hayatım. Oraya gittiğinizde Bruno'nun partisi olduğunuzu söyleyin. Sizi en iyi masaya oturtacaklardır. Ve lütfen Cathy, karına karşı nazik ol ve o yeşil gözlerini kullan. Muhtemelen kaz ciğeri düzgün pişirilmediğinde mızızlanan türden bir kadındır."

"Amy, ben hallederim. İşimi yapmam ve doğru yapmam dışında neden bana büyük paralar ödediğinizi sanıyorsunuz? Daha önce şikayet ettiğim için özür dilerim. Çok fazla şey oluyor."

"Biliyorum ama bu büyük bir mesele tatlım. Bruno zinciri yeni satın aldı ve senin her zamanki mükemmeliyetçi halinden daha fazlasını yapmana ihtiyacım var. Bu ikimizin de terfi alması anlamına gelebilir. Ve evliliğin hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Eğer Ben'e nasıl hissettiğini söylersen, bir sürü acıdan kurtulabiliriz," diyor ve derin bir iç çekiyor.

"Evet, evet. Söylemesi yapmaktan kolay ama merak etmeyin. Bayan Stepford Karısı ve çocuklarına kendi kayıinvalidemmiş gibi bak."

Amy gülerek, "O halde hepimiz iyiyiz," diye cevap veriyor.

Motorların gürültüsünü duyunca karanlık gökyüzüne bakmak için döndüğümde jetin görüş alanıma girdiğini görüyorum, "Amy, gitmem gerek. Jet inmek üzere. Bana şans dile. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın, kızım. Git al onları, ateşli şey."

Görüşmeyi sonlandırırken kendime gülüyorum. Oldukça ortalama bir görünüşüm varken Amy'nin neden bana seksi şeyler demekte ısrar ettiğini bilmiyorum; düz sarı saçlar, yeşil gözler, biraz fazla kalın dudaklar ve sıska bir vücut. Tam anlamıyla minyon.

Şoför Robert limuzinden indi ve yanıma geldi. Gürültü üzerine bağırarak, "Bayan Stanwood, umalım da bu yeni patronumuz iyi bir adam olsun" dedi.

Robert'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Umarım öyledir, Robert. Zaten çalıştığımızdan daha fazla çalışmak istemeyiz, değil mi?"

Jet bize yaklaşırken, Amy'nin Ben'le yeterince seks yapmamanın sorunlarımızın kaynağı olduğu konusunda söylediklerini düşünüyorum.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Seks bir sorun değildir. Aşk da değil. Ben'i o üç güzel kelimeyi birbirimize ilk söylediğimiz andaki kadar çok seviyorum, ama her bebek kader tarafından, hayat tarafından bedenimden alındığında, bir parçam öldü ve onlarla birlikte soğuk-sert toprağa gömüldü. İlk düşük içimde acı dolu bir delik açtı, ikincisi bu deliği genişletti ve üçüncüsü beni neredeyse parçaladı.

Zaman bu boşluğu kaçınılmaz can sıkıntısı, monotonluk ve yeterince kadın olamadığım için hayata, Ben'e ve kendime duyduğum kızgınlıkla besledi. İşin içine şüphe girdiğinde, zaten sallantılı olduğunu düşündüğünüz bir yolculuk, sonu dışında hiçbir rahatlamamanın görünmediği türbülanslı bir yolculuğa dönüşür.

En sonunda.

Şüpheler. Kan dolaşımınıza sızarak, beyninizin içindeki kullanılmayan her yarığı, gerçek cevapları olmayan ve dönüp duran sorularla doldururlar. Aşk beni tekrar bir araya getirecek kadar güçlü bir yapıştırıcı mı? Aşk

Ben ve benim aramda bizi bir arada tutacak ve evliliğimizi ayakta tutacak kadar güçlü bir bağ var mı?

İçimdeki bu kocaman boşluk ve alaycı sürekli eşlik ederken, kendi kocamla yakınlaşmaktan korkuyor, öfkeli ve boşlukta kalıyorum. Fiziksel yakınlık bu boşluğu kapatmayacak.

Mükemmel bir inişin ardından jet nihayet durdu. Robert'a sesleniyorum, "Evet, gösteri zamanı." Ona göz kırpıyorum ve yüksek topuklu sol ayağımı yere vurmaya başlıyorum.

Umarım bu adam ofisin dinamiklerini çok fazla değiştirmesin.

Jetin kapısı nihayet açıldığında, güzel giyimli sarışın bir kadın belirir. Heykelsi bir duruşu vardır ve krem renginin her tonuna bürünmüş vücudu Chanel Paris defilesinin podyumuna aitmiş gibi görünmektedir. Küllü sarı saçları Fransız topuzuyla sıkıca toplanmış ve yüzündeki kırışıklıkların yokluğunu gözler önüne seriyor. Eğer bu Bayan Stepford Karısı ise, ondan şimdiden nefret ediyorum. Arkasından bir kadın geliyor.

Bekle, bunun çocuk olması mı gerekiyordu? Ben ergenlik çağında bir genç bekliliyordum.

Aman Tanrım.

Hayır. O bedende çocuk yok. Tamamen erkek. Eğer bu gerçekten Bay Radcliff'in oğluysa, hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyor. Birincisi, bu sarışın aygır hiç de genç bir kıza benzemiyor. İkincisi, mükemmel yüzünde hiç sivilce yok. Ve beklediğimden en az on santim daha uzun.

Bayan Stepford Karısı Mükemmel Cilt Kırışıklık Yok'un arkasında yürüyen adam, yürürken Armani iç çamaşırının bel bandını görebileceğiniz kadar kalçalarına sarkan solmuş yıpranmış bir kot pantolon ve ilk üç düğmesi açık, bronzlaşmış ve çok kaslı göğsünü ortaya çıkaran açık pembe bir oxford gömlek giyiyor.

Bu adam güven ve seks yayıyor. Bahse girerim yanına yaklaşıp kokusunu almaya çalışsam, saf seks kokusunu içime çekebilirim. Yavaş yürüyüşü bile çok seksi. Aman Tanrım.

Gözlerim onun yüzüne takıldığında, dudaklarında oynayan tembel bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ediyorum. O çok güzel. Yontulmuş yüzü, binlerce kızın bir gün öpüşmeyi hayal ettiği bir Abercrombie & Fitch reklamına ait olan türden mükemmel. Ama yüz hatlarında aldatıcı bir tatlılık da var; o gözlerine baktığınızda başınızın belada olduğunu anlıyorsunuz.

Büyük bela.

William Shakespeare, gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu söylemiş. Gözlerimiz birleştğinde, tehlike ve belki de heyecan verici bir şey görüyorum. Yasak bir şey. İçimdeki bazı temel içgüdüler bu adamın bir kadınla sevişmediğini hemen anlıyor.

Onu beceriyor.

Bakışlarına kilitlenmişken, aniden ciğerlerimdeki havayı boğmakla tehdit eden bir duyguya kapılıyorum. Bir önsezi ya da bir alamet, bu his kafamın içinde bağıyor, bana kaçmamı ve saklanmamı, asla geri dönmememi söylüyor. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Sadece göz kırpyorum. Elim göğsüme gidiyor ve kalbimi çevreleyen bölgeyi ovmaya başlıyorum.

O bir tehlike.

Aklım kaçmam için bağıyor, kalbim tehlike diye haykırıyor ama bedenim hareket etmeme izin vermiyor. Tek yapabildiğim jetin merdivenlerinden bana doğru ilerleyişini izlemek. Sırtışı tembel ve eğri büğrü olmaktan çıkıp tam anlamıyla kilovat gücünde bir gülümsemeye dönüştü.

Gülüşü heyecan verici.

Gülüşü beni korkutuyor.

Gülüşü beni hipnotize

ediyor.

Başımı sallayarak bakışlarımı onun hipnotik bakışlarından ayırıyorum. Kendine gel kızım. Aptal kehanetleri ve kötü gözleri düşünmeyi bırak. Amy'yi dinlemeli ve biriyle yatmalısın. Evine girer girmez Ben'in üstüne atlasan iyi edersin.

En iyi gülümsememi takınarak öne çıkarken boğazımı temizliyorum. "Merhaba, benim adım Cathy Stanwood. Tanıştığımıza memnun oldum."

4

Şehre geri dönerken, dudaklarının tenime dokunduğu yerde yanaklarım hâlâ karıncalanıyor. El sıkışmamı görmezden gelmesini ve yüzümün her iki tarafına hayatımda aldığım en heyecan verici iki öpücüğü kondurmasını kesinlikle beklemiyordum. Beceriksizce iki adım geri çekilip artık işe yaramayan elimi tokalaşmak için uzatırken yanaklarımın kızardığını hissettim. Bu yakın temastan ne kadar etkilendiğimi görmüş olmalı ki, elimi kendi kocaman elinin içine alırken, kadınlık organlarıma, çok evli kadınlık organlarıma bir şeyler yapıyor gibi görünen o aptal tembel gülümsemesi ortaya çıktı.

El sıkışırken gözlerinin eşsiz ve egzotik rengini fark ettim. Saf bir su mavisiydi. Çok güzeldi. Ayrıca vücudumu nasıl yavaşça incelediklerini, omurgamda beni titretecek kadar güçlü bir ürperti gönderdiklerini de fark ettim. Gördükleri hoşuna gitmişe benziyordu çünkü gözleri vücudumun daha fazla bölgesini gezdikçe gülümsemesi daha da genişliyordu. Sonunda gözleri benimkilere takıldığında ve bunca zamandır onu izlediğimi fark ettiğinde bana göz kırptı.

Tekrar gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Cathy." Bu gülümseme yasadışı olmalı.

"Ben Arsen," dedi hâlâ el sıkışırken.

"Kundaklama mı?" Tekrar ettim. "Yangın çıkaran kundakçılık gibi mi?"

"Hayır, Arsen'in O yerine E harfi var ama çok yakın," dedi gözleri parlayarak.

İsminin bana ateşi hatırlatması komikti çünkü kesinlikle sizi yakıp kül edebilecek birine benziyordu. Tek bir bakışıyla sanki vücudum kıpkırmızı yanıyormuş gibi hissettirdi. Bir boğazın temizlenmesi beni transımdan kopardı. "Bayan Stanwood... Cathy..."

Kahretsin, umarım konuşmanın çoğunu kaçırmamışımdır. Sesine doğru döndüğümde, Arsen'in deri koltukta bacaklarını iki yana açmış oturduğunu görüyorum. Suyunu yudumlarken bakışları gereğinden uzun bir süre ağzımda kalıyor.

"Cathy, annem Amy'nin Satın Alma'daki o mülkün satın alınmasıyla ilgilenip ilgilenmediğini bilip bilmediğini merak ediyor."

"Evet, iki hafta önce kapattık. Birkaç iç mimarla tanıştım ve görüştüm-"

Victoria Radcliff tarafından kesildim. Evet, Bayan Stepford'un karısının bir adı var. "İç gerek yok. Ben sadece Charles'ı kullanırım."

Oğluna bakmak için döndüğünde, birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim. Tam bir Amerikan sarışın mükemmelliği.

Telefonum çalıyor ve mükemmelliği incelememi bölüyor.

"Özür dilerim. Bu telefona cevap versem iyi olacak. Amy sağ salim olduğunuzdan emin olmak istiyor olmalı."

Victoria omuzlarını silkiyor ve sanki ben yokmuşum gibi oğluyla konuşmaya devam ediyor. Onları ve kendimi biraz yalnız bırakabilmek için bedenimi yana çevirerek telefona cevap veriyorum.

"Cathy Stanwood."

"Bebeğim, benim. Çalıştığını biliyorum ama az önce ofise çağrıldım... acil toplantı. Muhtemelen bütün gece çalışacağım, o yüzden sen yatağa girip uyuyana kadar döneceğimi sanmıyorum."

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Oğluyla konuşmasını böldüğüm için Victoria'nın beni izlediğinden şüphelenerek sesimi alçaltıyorum.

"Tamam..."

Ben telefonda olmamam gerektiğini anlamış olmalı ki kıkırdıyor. "Muhtemelen bu telefonla başını belaya sokacağım. Onlara cehenneme gitmelerini söyle. Kadınım la konuşuyorum."

"Ben..."

"Pekala, bebeğim. Sadece sana iyi geceler dilemek istedim. Ve beni beklememen gerektiğini bilmeni istedim. Seni seviyorum."

Bir saniye daha hatta bekliyor, muhtemelen onu sevdiğimi söylememi bekliyor ama söyleyemiyorum. Nedenini bilmiyorum. Hoparlöre doğru iç çekerek sadece "İyi geceler." diyorum.

Bekle. Bu hiç adil değil.

Ben'e daha anlamlı bir şey söylemek üzereyken derin bir nefes aldığını ve aramayı sonlandırdığını duyuyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Neden o sadece tatlı olmaya çalışırken ben ona hep böyle sürtük gibi davranıyorum?

Kendime kızarak telefonumu bir kenara bırakıyorum ve Victoria'nın bana hançer fırlatmasını bekleyerek gözlerimi kaldırıyorum. Ama öyle değildi. Pencereden dışarı bakıyor. Onun yerine, gözlerim su rengi gözlerle birleşiyor.

Bunca zamandır beni izleyen Arsen'di.

Arsen beni çok rahatsız ediyor. Her hareketimi izleyip duruyor ve bu sinir bozucu. Neden bilmiyorum. Benden çok daha genç ve ben genellikle erkeklerin önünde sinmem, yanımda oturan adam kadar muhteşem olsalar bile.

Bazılarının beni izlemesine ve benimle flört etmesine alışkınım ama basit bir bakış beni asla tedirgin etmiyor.

Bu şekilde
değil. Hiçbir
zaman.

Ve Ben aynı anda hem komik hem de müstehcen olmaya çalıştığında bile asla yerimde kıpırdamam. Ama bu adam cidden beni etkiliyor. Bakışlarındaki yoğunluk sanki içimde bir delik açıyormuş gibi hissediyorum.

Göz göze gelme yarışımıza ara verip Pinot Noir kadehime uzanıyorum. Bir an için şarabın tadında kayboluyorum, sıcak baharat ve topraksı alt tonlarla karışık meyveli tatlarını tadıyorum. Lezzetli şarabın ağızda yuvarlanmasına, dilimin tat tomurcuklarına sızmasına izin verirken, solumda oturan adama ve masanın tam karşısında oturan kadına bakmaktan kaçınıyorum. Bunun yerine, gözlerimin Arsen'in Ritz'e gitmek yerine seçtiği restoranda dolaşmasına izin veriyorum. Homme. Şu sıralar New York'un "o" restoranı. Zagat, New York Times ve The New Yorker burayı öve öve bitiremiyor. Rezervasyonsuz girmemize izin vermelerine şaşırdım çünkü bekleme listesinin şu anda bir ay önceden hazır olduğunu duydum.

Sanırım olmamalıyım. Arsen bu gece buradaki pek çok kişiyi tanıyor gibi görünüyor, Bayan Radcliff de öyle. Etrafıma baktığımda, çok lüks ve pahalı bir dekor görüyorum. Her yer beyaz ve cam. Aydınlatma armatürleri, ışıltılı berrak kristalden klasik tasarımlar ile beyaz, opak ampullerden oluşan büyük, modern İsveç görünümlü küreler arasında bir karışım. Estetik olarak güzel ve çok zen. Öte yandan, müzik yüksek sesle ve Ibiza'ya özgüdür. Bu

Yüz dolarlık bir ördeği yemeye çalışırken kulağınızda çalan tekno müziğin yan yana gelmesi düşününce oldukça komik geliyor.

Ama işe yarıyor.

Neredeyse boş olan bardağımı doldurmak için yanıma gelen sevimli garsona gülümserken, sıcak nefesinin fısıltısını kulağında hissedene kadar Arsen'in bana yaklaştığını görmüyorum.

"Neden bana böyle gülümsemiyorsun?"

Eliyle sandalyemin kenarına yaslanmış bedenini desteklerken serçe parmağının uyluğumun dış kısmına dokunduğunu hissediyorum. Yakınlığı beni kalabalıklaştırıyor. Bedenlerimizin önemsiz teması koltuğumda istememe neden oluyor ve sözleri kalkıp ondan ve az önce bana hissettirdiklerinden kaçmak istememe neden oluyor.

Heyecan.

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden bizi izleyip izlemediğini görmek için Bayan Radcliffe'e dönüp bakıyorum. Ama izlemiyordu. Başını eğmiş, biriyle mesajlaştığını görebiliyorum. Arsen'den ve ağzından uzaklaşmaya çalışıyorum ki eli aniden dizimde beliriyor. İri eli dizimin tamamını, hatta bir kısmını kaplamayı başarıyor. "Benden neden korkuyorsun? Sen istemedikçe ısırمام. Ve eğer ısırırsan..."

Boğazımı temizliyorum ve elini dizimden nazikçe ama sertçe çekiyorum. Bu adamı tanımıyorum ve bana bu şekilde dokunmaması gerekiyor.

Bu arada, bedenimin onun dokunuşundan zevk alan kısmını görmezden geliyordum.

Ben'i düşünmeye çalışarak Arsen'e bakıyorum, ona haddini bildirmek için kesici bir şey söylemek üzereyim ama kısa kesiyorum. Onun yerine, bir dakika önce bacağıma dokunan serçe parmağını ağzına götürmesini ve dilinin yavaşça izini sürmesini izliyorum. Bir şekilde, benim tadımı alabildiği izlenimine kapılıyorum. Boğazım kurusa da bunu ne kadar erotik bulduğumu inkar edemiyorum.

Arsen kızarmamı ve koltuğumda kıvranmamı izliyor ve bana ukalaca gülümsüyor. Sonra koltuğuna yaslanıyor, şarap bardağını kapıyor ve içindekileri bir yudumda boşaltıyor. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Kafamda birbiriyle savaşılan pek çok düşünce dolaşıyor; korku, hoşlanmama, şok, ama en yüksek ses şehvet.

Onun ukalılığı vücuduma bir şeyler yapıyor. Beni izleyişi, bana gülümseyişi ve parmağının küçük dokunuşu beni ıslatıyor. Parmağının izini sürenin dilim olmasını istediğimi keşfettiğimde şok oldum. Bacaklarımı açmak, başını tutmak ve dilini içeri sokmak istiyorum.

Böylece beni içebilir, tıpkı bir kadeh şarapmışım gibi yutabilir. Dilinin beni tatmasını istiyorum.

Düşüncelerimin yönünden endişe duyarak, onu ve kendi hayal gücümü susturmak için sesimi buluyorum.

"Ben... Affedersiniz-"

Cümlemi bitiremiyorum çünkü Arsen işaret parmağını ağzına götürerek daha fazla bir şey söylemememi işaret ediyor.

Benimle dalga mı geçiyor? Yapamam.

Peçetemi yere bırakıp sandalyemi geri itiyorum ve tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek müsaade istiyorum. Ne ona ne de Victoria'ya bakma zahmetine katlanıyorum.

Uzaklaşmam lazım.

Banyodan çıkarken, sakın ama hala düşüncelere dalmış bir halde, Arsen'in önümde durana kadar bana yaklaştığını görmüyorum.

"Hey." Sesinde alaycı bir ton var.

"Merhaba," diyorum kuru bir sesle. Masaya dönüp bu geceyi atlatmam gerekiyor; beni çok rahatsız ediyor. Aslında, bende uyandırdığı düşünceler beni rahatsız ediyor.

"Masada seni rahatsız edecek bir şey mi söyledim?"

"Um... Hayır. Hiç de değil..." Gergin bir şekilde kekeliyorum.

"Gerçekten mi?" Bana yaklaşıyor ve bir elini kaldırarak parmaklarının omzuma dokunmasına ve yavaşça okşamasına izin veriyor. Geri adım atmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Onun büyüğü altında donup kaldım. "Çünkü bunu yaptığımda seni çok rahatsız etmiş gibi görünüyordu."

"Lütfen şunu yapmayı kes..." Omzumu silkeliyorum.

"Neden? Annemi bırakıp biraz eğlenmeye ne dersin?" diye soruyor, omzunu duvara yaslayıp bedenimi içine çekerek.

"Hayır. Yapamam." Onun bakışları altında kızardığımı hissediyorum. "Neden olmasın? İyi vakit geçirmemle tanınırım." "Çünkü... çünkü ben-"

Evli olduğumu bilmiyor mu?

"Senden hoşlanıyorum. Tavırlarındaki sertlikte vahşi bir tarafın olup olmadığını görmek istememe neden olan bir şey var."

Bana bunları anlatırken bir yandan da soğukkanlı ve sakın görünüyor. Kendinden emin. Ukala.

"Hayır. Daha önce bitirmeme izin vermedin. Bitiremem. Ben evliyim ve ilgilenmiyorum. Şimdi lütfen kenara çekilir misin?"

Anne?"

Ona evli olduğumu söylediğimde şok olmuş gibi görünüyor. İyi oldu. Aramızdaki her neyse bir an önce bitmeli.

"Evli misin? Alyans takmıyorsun," diyor parmağımı göstererek.

"unutmuşum," diyorum ellerimi birbirine sürterek.

"Sana hâlâ iyi vakit geçirtebilirim, biliyorsun. Tek seferlik bir şey olabileceği için daha da iyi." Duvardan uzaklaşıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Onu itiyorum. "Neyin var senin? Seni tanımıyorum bile. Kendini kadınlara hep böyle ima eder misin ve işe yarar mı?"

"Evet. Her zaman." "Benimle olmaz. Ben evliyim ve ilgilenmiyorum. Hikayenin sonu. Şimdi lütfen, geri dönmeme izin ver."

Kızgın ve kırgın bir şekilde arkamı dönüp ondan uzaklaşıyorum. Bu adama inanamıyorum. Onunla daha yeni tanıştım ama bana bu iğrenç şeyleri söylüyor.

Masaya doğru ilerleyerek Victoria'nın yanına oturdum ve az önce banyoda oğluyla benim aramda yaşananlar gerçekte yaşanmamış gibi davranmaya başladım. O sözler hiç sarf edilmemiş gibi.

Küçük bir an için bile olsa, belki de onları düşündüm. Hiç cazip gelmemiş gibi davranıyorum.

Arsen geri döndüğünde, düşündüğüm gibi beni görmezden gelmiyor. Flört etmeye devam ediyor ama artık o kilovatlık gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Onun yerine soğuk ve boş görünüyorlar.

Eve gittiğimde kendimi kirli ve suçlu hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Bunların hiçbirini hissetmemeliydim. Arsen'den beni tuvalete kadar takip etmesini ya da bana o şeyleri söylemesini ben istemedim. Onunla gerçekten flört etmedim.

Yapmadım. Hem de hiç.

Ama suçluluk orada.

İçimden geçen çelişkili duygular, ardında öylesine kaotik bir karmaşa bırakıyor ki, sanki vicdanım bu karmaşanın sonucuymuş gibi hissediyorum.

Ve belki de küçük bir parçam evet demek istedi.

"Neyin var senin?" Akşam yemeği için oturduğumuzda babam bana soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Su bardağıma uzanıyorum ve elimin hafifçe titrediğini fark ediyorum.

"Cathy, okuldan döndüğünden beri gülümsemeden duramıyorsun." Yüzümü inceliyor. "Biriyle mi tanıştın?"

"Belki..." Penne'den bir lokma almadan önce söylüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Uzun zamandır gördüğüm en büyük sırtışlardan birine sahipsin. Daha çok gülümsemelisin, sevgilim. Bu beni çok mutlu ediyor."

Nadiren gülümserim. Annem gittiğinden beri. Sekiz yılı aşkın bir süredir ondan haber alamıyoruz ve alacağımızdan da şüpheliyim, bu yüzden hayatımda gülümseme çok az. Sadece iyi notlar, babam ve iyi bir kitap onları ortaya çıkarıyor.

"Merak etme baba. Ve evet, bugün biriyle tanıştım. Bence bu şimdiye kadarki en harika deneyimdi."

"Cathy..."

"Hayır, henüz bir şey olmadı, o yüzden panik yapmayın. Sadece yağmurda karşılaştık."

"Yağmurda ne demek istiyorsun?"

"Baba, unut gitsin. Sadece hayatımda gördüğüm en güzel adamlardan biriyle tanıştığımı bil."

"Hayatım, sanırım bunu gördüğün her yakışıklı erkek için söylüyorsun."

"Evet, belki... ama o gerçekten öyle, baba."

Biz birbirimize bakarken o bir dakika sessiz kaldı.

"Sadece dikkatli ol. Seni bir erkek için hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. O iki pislikle çıktığında bile."

"Baba..."

"Bırakacağım, ama seni dışarı çıkarmak istiyorsa, buluşmaya hazır olsa iyi Ben. olur.
"

"Baba!" Haykırıyorum. Bazen babam kendini çok ama O haklı. Tedbirli olmalıyım. En son kalbimi verdiğimde çok kötü kırılmıştı.

İki eski erkek arkadaşım, şimdiye kadar sevdiğim ve yattığım tek iki erkek, çoktan gittiler ama ben hala onları düşünüyorum. Jack orta kahverengi saçlıydı, gözlük takıyordu ve sırık gibiydi. İtici değildi ama yakışıklı da değildi. Tıpkı benim gibiydi - geçilebilir. İkinci erkek arkadaşım Matt gerçekten yakışıklıydı, o kadar ki neden benimle birlikte olduğunu hep merak etmişimdir. İlişkimiz sıradan, onun bana olan sevgisi de sıradandı. Öte yandan ben onu çok seviyor, çok istiyordum. Artık onun için bunu yapmadığım için benden ayrıldığında, bu beni kırdı. O beni kırdı. Lise bitip üniversite başladığından beri kimseyle görüşmedim. Not ortalamamı korumam ve bursumu tehlikeye atmamam gerekiyor.

Yemek bittiğinde, babam beni daha fazla sorgulamadan önce biraz iş yapmak için yukarı koşuyorum. Yatak odamın kapısını arkamdan sessizce kapattıktan sonra Ikea boy aynamın önünde duruyorum.

Babamın ne hakkında konuştuğunu fark ediyorum. Yanaklarım pespembe görünüyor ve yüzümdeki gülümseme o kadar büyük ki gamzelerimin ne kadar derin olduğunu görebiliyorsunuz. Bana bakan kız sanki kocaman bir mutluluk hapyutmuş ve mutluluktan uçmuş gibi görünüyor

Ağzımı kapatarak sessizce ellerimin içine doğru çılgık atıyorum ve Bay Roboto'nun dans figürlerini de içeren küçük bir dansa başlıyorum. Klişe, biliyorum, ama yani, hadi ama! O kadar başım dönüyor ve kelebeklerle doluyum ki bedenimin hâlâ burada olmasına ve onlarla birlikte uçup gitmemesine şaşıyorum. Kendimi çok hafif ve canlı hissediyorum.

Cuma gününün gelmesini beklemek o kadar da yorucu değil. Ben beni her söylediğinde arıyor; uyandığımda gözlerimi ilk onun mesajları karşılıyor ve yatmadan önce duyduğum son ses onun sesi oluyor.

Cuma gecesi randevumuzdan önceki akşam, iki saat boyunca telefonda konuştuk. Ben uyuyakalıyorum, o da uyuyor, ben de ona kapatmamız gerektiğini söylüyorum. Güldü. "Kapatmak istemiyorum. Birbirimizin sesini dinleyerek uykuya dalmaya ne dersin? Eğer istersen biraz ateşli olabilir..."

Onun aptalca şakasına gülerken bir yandan da kaşlarını sevimli ama sapkın bir şekilde oynattığını hayal ediyorum. " olmaz. Nu uh, olmaz, dostum.

Aklını çukurdan çıkar. Seninle telefon seksi yapmayacağım. Seni çok az tanıyorum..."

Tam bir kakhaha duyunca, ahizeye doğru gülümsüyorum. Ben bir sonraki konuşmasında sesi daha da kalınlaşıyor ama bir şekilde hâlâ gülümsediğini biliyorum.

"Gündelik telefon seksinin daha iyi bir gece uykusuna yardımcı olduğu biliniyor... ne demek istediğimi anlıyorsanız daha derin..." Benimle dalga geçiyor.

Gülüyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Şimdiye kadarki en iyi yöntem. Hatta kendimi test mankeni olarak sunuyorum." Gülerек ona iyi geceler diliyor ve aramayı sonlandırıyorum. Eğer kendimi iyi tanıyorsam, ki tanıdığımı düşünüyorum, çok az tanıdığım birine aşık olduğumdan eminim.

Ama çok kolay.

Çok gerginim. Bütün gün bir şey yemedim.

Bu gece mükemmel bir Eylül akşamı. Ilık ama serin bir esinti teninize fısıldıyor. Ben'in beni nereye götüreceğini bilmeden, kollarında ve yakasında dantel uygulamaları olan sevimli, açık pembe, kısa, bebek işi bir elbise seçiyorum. Kız gibi ve güzel, ama biraz da seksi, bacaklarımı daha uzun gösteren bronzlaşmış takozlarla eşleştirilmiş. Gerçekten, böyle giyinmek benim konfor alanımın çok dışında, ama Ben için olabildiğince güzel görünmek istiyorum. Bu gece iyi görüldüğümü düşünmesini gerçekten istiyorum.

Aynada kendime baktığımda, en iyi halimle görüldüğümü fark etmek mutlu ediyor. Şampanya rengi göz farı gözlerimin rengini ortaya çıkarıyor ve yüzüme uyguladığım küçük bronzlaştırıcı yüz hatlarıma güneş öpücüğü gibi bir parlaklık katıyor. Ve evet, saçlarım bu gece bana yardım etmeye karar çünkü kıvrıcık görünmüyor. Yansımama gülümseyerek dudaklarıma biraz açık pembe parlaticı sürüyorum ve bunun olabileceği kadar iyi olduğuna karar veriyorum.

Ön kapının çalındığını duyduğumda bir çift küpe arıyordum. Kahretsin.

Babam kapıya bakacak. Aman

Tanrım. Bu ilginç olacak.

Küpeleri takmaya zahmet etmeden çantama atıyorum ve merdivenlere doğru koşuyorum. Babam beni utandırmaya başlamadan önce aşağı inmem gerekiyor. Merdivenlerin dibine geldiğimde olduğum yerde donup kalıyorum. Gördüğüm şeye inanamıyorum.

Ben evimin içinde elinde en büyük buket kekle duruyor... Bekle...

Bunlar kek mi? Evet, sanırım öyle.

Ben bana yaklaşıyor ve babamın yüzünde "Bu adam kim olduğunu sanıyor?" ifadesi beliriyor.

En tatlı gülümseme, hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı adamın dudaklarına dokunuyor ve bu benim için, BENİM!

Nasıl görüldüğünü hatırladığımı sanıyordum ama çok yanılmışım. Akçaağaç kahverengisi gözleri kristalleşmiş şurup gibi ıslıl ıslıl parlıyor ve güçlü elmacık kemiklerinde bir parça allık beliriyor.

Takozlarımla bile hala üzerimde yükseliyor ve yüz ifadesindeki şefkatle bana bakışı bayılmama neden oluyor. Dizlerim titriyor.

Ben orada öylece duruyor, bir saniye ya da sonsuza kadar bana bakıyor. Zamanı kim takip ediyor ki zaten? Sonunda konuştuğunda, sözleri yumuşak bir şekilde söyleniyor ve nefesimi kesiyor.

"Seni tekrar gördüğümde esprili ve komik bir şeyler söylemek istedim ama beynim kızarmış gibi görünüyor." Gözlerini kapatıyor ve inliyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Kıpkırmızı kesilen babamın boğazını temizleyerek hâlâ odada olduğunu hatırlatmaya çalıştığını duyuyorum. Bana çok ağır olan kek buketini uzattıktan sonra, neden bana bu kadar çok kek getirdiğini soruyorum. Hepsini yiyebilmemin imkânı yok.

Ben yine kızarıyor. "Geçen gece en sevdiğin yiyecekler hakkında konuşurken, haftanın her günü bir kek yiyebileceğini söylemiştin. Sana bir hafta yetecek kadar getirirsem, gelecek hafta bittiğinde beni tekrar görmek isteyeceğini düşündüm. Sırf sana daha fazlasını getirebilmek için."

Aman Tanrım. Şimdi ikimizin de yüzü kızarıyor. "Teşekkür ederim." Bu adam gerçek mi?

Babamı Ben'le birlikte antrede bıraktıktan sonra iznimi isteyip kekleri tezgâha bırakmak üzere mutfığa gidiyorum. Geri döndüğümde Ben ve babam karşı karşıya duruyorlardı. Babam yüzünde öfkeli bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş, Ben ise ayaklarının üzerinde sallanırken elleri ön ceplerinde. Rahatsız görünüyor. Gülmek istiyorum çünkü Ben muhtemelen babamdan beş santim daha uzun ve çok daha iri ama gerçekten gergin görünüyor. İzlemesi oldukça sevimli.

"Daha on sekiz yaşında, onu bara götürmesen iyi edersin. Senin yaşında olduğum zamanları hatırlıyorum. Nerede takıldığınızı ve benimki gibi güzel kızlarla ne yapmaktan hoşlandığınızı biliyorum, o yüzden dikkat etsen iyi olur evlat. Eğer eve alkol kokarak gelirse ya da kıyafetleri uygunsuz olursa, hiç de mutlu bir kampçı olmam."

Beni hemen öldür. Ciddi misin baba? Ben'in bir an önce kaçıp gitmesini bekliyorum.

Ben

"Hayır, efendim. Ellerinin alkollü hiçbir şeye değmesine izin vermem." "Kaç yaşındasın oğlum?" diye soruyor babam, onu inceleyerek.

Kızarıyor ama babamla göz temasını hiç kesmiyor, Ben cevap veriyor, "Yirmi iki yaşındayım. Aynı zamanda Columbia Hukuk'ta ilk yılımdayım, efendim."

"Humph. Geleceğin avukatı. Ne tür bir hukukla ilgileniyorsun?"

Tamam, bu taciz sınırında. Babam Ben'i evden kovup beni sevgilisiz ve sekssiz bırakmadan önce devreye girmeliyim. *Bu gece o ateşli aygırla en azından üçüncü aşamaya geçmek istiyorsun!* Sürtük Cathy hatırlatıyor.

Boğazımı temizleyerek babamın sorgusunu kestim. "Merhaba. Özür dilerim. Ben hazırım, Ben. Sen hazır mısın?"

Ben önce babama, sonra bana bakıp gülümsüyor. "Evet. Ne zaman hazır olursan vardır."

Sırıtarak babama bir öpücük veriyorum ve ona bu gece için endişelenmemesini söylüyorum.

Ben kot ceketimi giymeme yardım ediyor, ama beni kapıya kadar takip edeceğini düşündüğümde, yanımdan uzaklaşıp babama doğru geri yürüyor. Tokalaşmak için elini uzatıyor. "Merak etmeyin efendim. Kızınıza çok iyi bakacağım. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Vay canına. Ben'in babamla bu şekilde konuştuğunu duymak içimin pelteye dönmesine neden oluyor.

Babam bu gece ilk kez gülümsüyor. Ben'le el sıkışıp bize iyi geceler diliyor. Kapıyı açmak üzereydim ki Ben beni durdurdu.

"Hayır, senin için kapıyı açmama izin ver. Anlaşmamız böyleydi, hatırladın mı?" diyor usulca.

"Oh, evet."

Gülümseyerek elimi tutuyor ve parmaklarımızı sıkıca birbirine geçiriyor. Bunu ilk kez yapıyoruz. El ele tutuşmak büyük bir olay. Bir erkekle en son iki yıl önce eski sevgilimle el ele tutuşmuştum.

Bu Ben'in benden hoşlandığı anlamına mı geliyor? *Hadi canım*. Sence o adam sana neden kek getirdi? Onları yemeni izlemek için mi? Tabii ki senden hoşlanıyor. Bu gece için biraz düşündüğünü gösterir. Nimetlerini say ve bacaklarını aç.

Sürtük Cathy her zaman en uygunsuz anlarda ortaya çıkar.

Evden çıktığımızı ve arabasına doğru ilerlediğimizi zar zor fark ediyorum. Şimdi serin deri koltukta oturmuş el ele tutuşmayı ve sürtük seslerini düşünüyordum ki Ben'in gözlerini üzerimde hissettim. Bana bakma şekli...

Birden araba sıcak geliyor, çok sıcak. Bacaklarımı birbirine sürterken Ben'in hareketlerimi takip edişini izliyorum.

"Boş . Daha fazla bekleyemem," diyor Ben.

Beni üstüne çekerken ensemden kuvvetlice tuttu. Vücudundaki kaslara bakarak güçlü olduğunu biliyordum ama bu kadar değil. çıktığımda dudaklarımız ikinci kez birbirine değiyor ve sanki içimdeki hava yavaşça, lezzetli bir şekilde, şefkatle emiliyor. Dudakları yumuşak ve tatlı, sanki benimkiler camdan yapılmış gibi öpüyor beni. Başta nazik davranıyor ama dillerimiz birbirine değdiğinde içimde, onun içinde, ikimizin içinde ateş patlıyor.

Öpücüğü artık tatlı değil. Şefkatli değil. Agresif, kaba, aç, sert, dişlerin çarpıştığı, dilin dile karşı olduğu bir öpücüğe dönüşüyor.

Ve bunu seviyorum. Oh, nasıl da seviyorum.

Dudaklarımız ayrıldığında nefes nefese kalmıştık ve nefesimizi tutmaya çalışıyorduk. Bedenlerimizin arasına girmesine izin verdiğimiz küçük boşlukta birbirimize bakarken, ellerimizin saçlarına dolandığını, avuç avuç tuttuğunu, yüzlerimizi daha yakına çektiğini, sanki diğerinin yaşam desteğiymişiz gibi tutunduğunu fark ediyorum.

Buna inanamıyorum. İnanamıyorum. Bu gerçek hayatta olmaz.

"Kahretsin, Cathy... tam da böyle kontrolümü kaybetmeme neden oldun, ha?"

Yutkunarak ve vücudumda, kafamın içinde ve külotumun içinde iki farklı yönden gelen düşünceleri çözmeye çalışarak yapabildiğim tek şey başımı sallamak ve sırtmak.

Ben gülüyor, dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve beni kucağından indiriyor. Koltuğuma geri döndüğümde elini dizime koyuyor. "O öpücük için özür dilerim. Bu gece acele etmemeyi planlıyordum... ağırdan almayı, bilirsin... ama sen o seksi elbiseyi giyip aşağı indiğinde, o harika bacaklarını gösterdiğinde ve o kadar seksi ve güzel görüldüğünde... baban bizi izlerken bile sana hemen o anda atlamak istedim, ama düşündüm ki

kızını bir daha dışarı çıkarmama izin vermedi. Ve o öpücükten sonra," duraklayarak çenemi tuttu, yüzüm ona dönüktü, "Bana bak Cathy... Gözlerini görmek istiyorum." Çeneme hafif bir baskı uygulayarak, "Seni tekrar görmem gerek."

Yüzüm kızarıyor, arabanın karanlık olmasına çok sevindim.

"Ama randevumuz daha başlamadı ki... Daha ilk bile başlamamışken beni tekrar görmek isteyeceğini nereden biliyorsun?" Sesim kısık. Korkuyorum çünkü sözlerinin doğru olmasını çok istiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Dizimi bırakıp elimi tutuyor ve ağzına götürerek avucumun içine bir öpücük konduruyor. "Sadece seviyorum. Hayatta birkaç şeyden eminim... Ne yaparsanız yapın, ölüm her zaman sizi yakalayacaktır. Hayatın bedelini ödemek için çok çalışmalı, hayattan zevk almak için daha çok eğlenmeli ve daha çok sevmelisin.

hayatı yaşa, ve şimdi,

sen." "Oh."

DING-DING-DING.

Loto mu kazandım?

Serendipity'deyken, bir grup muhteşem kız masamıza yaklaşip ona Florida Üniversitesi'nin eski oyun kurucusu Benjamin Stanwood olup olmadığını soruyor. Ben biraz kızarak öyle olduğunu söyleyince kızlar ciyaklıyor ve ondan imza istiyorlar. Kızlar onunla flört ederken, elime uzandı. Hepsi bana, sıradan bir Jane'in nasıl olup da yakışıklı biriyle birlikte olduğunu merak ediyormuş gibi bakıyor.

Ben de bütün gece aynı şeyi merak ettim.

Ben boğazını temizler, "Üzgünüm kızlar. İşte imzalarınız. Gelip merhaba dediğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksınız ama kız arkadaşımı etkilemeye çalışıyorum... ve şu ana kadar işe yaramadı."

Kızlar dönüp bana bakıyorlar, yüzlerinde öfke ve inançsızlık okunuyor. Hiçbir zaman doğru bir şey başıma geldiğinde başkalarının arkasından böbürlenecek bir kız olmadım ama şu anda içimdeki gizli bir parça ayağa kalkmak, onlara en iyi Queens kötü kız siktir git bakışımı atmak, plastik suratlarına parmaklarımı şaklatmak ve "Siktirin gidin, sürtükler" demek istiyor.

Ama benim yok.

Onun yerine Ben'in elini daha sıkı tutuyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve onlarda gördüğüm şey beni sevindiriyor.

Buluşmanın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Bana baktığında gözlerindeki yumuşaklık, elleri "kazara" popomu veya göğüslerimi sıyırdığında tatlı ama çapkın gülümsemesi, paylaştığımız her öpücükten sonra yüzündeki çok memnun ve kendini beğenmiş ifade dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Ama en hatırladığım şey, Ben'in elimi hiç bırakmamasıydı, sanki ona sahipmiş ya da oraya aitmiş gibi.

Beni bıraktıktan ve öpücüklerle boğduktan sonra, yaşayan bir zombi gibi yürüyerek yatak odama gidiyorum. Kalbimin deli gibi atması hâlâ hayatta olduğumun kanıtı olmalı, değil mi?

Yatakta yatarken, kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giydiğimi ya da evimin dışında arabasında yaptığımız ateşli ve ağır öpüşme seansından kalan azıcık makyajımı çıkardığımı hatırlamıyorum. Dudaklarım uyuşmuş ama sanki yanıyormuş gibi karıncalanıyor. Dokunulamayacak kadar sıcaklar; sanki içten dışa doğru yanıyorum.

Göğüslerim ellerinden dolayı acıyor, meme uçlarım hala sert ve bacaklarımın arası parmaklarından dolayı şişmiş ve çiğ, ama iyi hissettiriyor.

Çok iyi.

Vücudum heyecanla uğulduyor çünkü yeniden canlandı. Çok uzun zaman oldu.

Tavanımda oynaşan gölgelere bakarak gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bana dokunduğu, bana yapmak istediklerini fısıldadığı, yapmaktan kaçınmak için kendini zor tuttuğu görüntüler... ereksiyonunun elimdeki hissi...

Telefonumun çaldığını duyduğumda hâlâ şaşkınlık içindeydim. Arayanın kimliğine bakmadan cevap veriyorum ve sesini duyunca gülümsüyorum.

"Selam, Cathy."

"Merhaba."

"Seni şimdiden özledim," diyor boğuk bir sesle. "Ben... ben... ben de."

"Sen ne?"

"Hmm... söylemem gerektiğinden emin değilim." Fısıldıyorum.

"Kahretsin, Cathy. Hâlâ şaşkınlık içindeyim. Seni ilk zaman arabamda öpüştüğümüzden beri öyleyim. Üzerimden atamadım. İstemiyorum da."

Nefesini içine çektiğini ve sonra bıraktığını duyuyorum. "Gözlerimi kapatamıyorum çünkü kapattığımda tek gördüğüm sen oluyorsun. Nefes aldığımda tek kokladığım sensin. Ve yanımda bir rüya olmasındansa gerçek bir anlaşma olmasını tercih ederim. Ne zaman

Seni tekrar görebilir miyim? Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine atlamayacağıma söz veriyorum... ama dostum, Cathy, bana yaptıkların hakkında bir fikrin var mı? Sana yapmak istediklerim hakkında? Arabamda sana neredeyse ne yapıyordum?"

"Evet."

"Öyle mi? Lanet olsun."

"Şşşt... bırak konuşayım. Nasıl hissettiğini biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Az önce bahsettiğin her şeyi hissediyorum... sadece daha fazlasını" diyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Lanetleneyeğim."

Sessizlik.

"Cathy?" Ben sorar.

"Evet?"

"Senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum." "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Kahretsin, istiyorum... hayır, geç, seni tekrar görmem gerek."

"Ben de."

"Yarın mı?" "Evet."

"Peki yarından sonraki gün ve ondan sonraki gün?"

"Evet, ve evet."

"Cathy..."

"Ben..."

"İyi geceler, güzel kız. Benimle çıktığın için teşekkür ederim." "İyi geceler, Ben. Ve bana sorduğun için teşekkür ederim."

"Gerçekten zorunda mıyız?" "Evet!"

İyi geceler," diyorum kıkırdarak.

Gözlerimi kapatıp yastığımı tutuyorum ve bu sihirli gecenin bir rüya olmadığına kendimi inandırırken ona doğru çığlık atıyorum.

Derin bir uykuya dalmaya başladığımda şişmiş dudaklarımdaki gülümsemeyi hala hatırlıyorum.

6

present

"Aman Tanrım."

Artı işaretli çubuğa bir kez daha bakıyorum. Bu tekrar oluyor olabilir mi? Bu doğru olabilir mi?

"Aman Tanrım."

Titreyen ellerimdeki hamilelik testine bakmaya devam ederken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Umut ve korku, göğsümün içinde büyüyen en güçlü ve en yüksek sesli duygu olmak için birbirleriyle güreşiyor. Umut kazanıyor.

Hep öyle olur.

Hamilelik testini dikkatlice lavabonun üzerine koyduktan sonra, artık titreyen ellerim otomatik olarak düz karnıma gidiyor. İçimde bir kez daha büyüyen bir hayat var. Umut hissetmek istemiyorum; zihnimin kaçınılmaz olarak tavan arasına gitmesini istemiyorum, orada hala hediye kutularına sarılmış, açılmamış pembe ve mavi şeyler var. Asla gerçekleşmeyecek şeyleri dilemeye başlamak istemiyorum. Tanrım, ama bunu yapmak o kadar kolay ki.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissederek dilimi uzatıp tadına bakıyorum, her birinin tadını çıkarıyorum. Bunlar ilk kez mutlu gözyaşları ve dilimde çok tatlı bir tat bırakıyorlar. Porselen küvetten uzaklaşarak, Ben'i aramak için banyodan dışarı koşuyorum.

Ben'in ofisine doğru ilerlerken koridorların bu sabah ne kadar aydınlık görüldüğünü fark ediyorum. Güneş ışınları pencere camlarına öyle doğru bir açıyla vuruyor ki, ben yürürken gökkuşağı renkleri tenime yansıyor. Tuhaf, evimizin ne kadar güzel olduğunu fark etmeyeli uzun zaman olmuştu. Ben ve benim, tam olarak on bir yıllık birlikte yaşamımızın, duvarlara serpiştirilmiş pek çok fotoğrafı var. Zamanın bu kadar hızlı geçtiğine inanmak zor.

Bazen yanımızdan geçerken ne kadar genç ve mutlu göründüğümüzü, birbirimize ne kadar aşık olduğumuzu fark ediyorum. Gülümsemelerimiz bana birlikte geçireceğimiz hayatın ne kadar umut verici olacağını düşündüğümüzü hatırlatıyor. O genç kızın gözlerindeki bakış bana, Ben'e baktığımda hayatın sırlarının cevaplarının onun içinde bulunabileceğine inandığım zamanları hatırlatıyor. O benim her şeye cevabımdı. Ne yazık ki, böyle bir düşüncenin sadece yanlış değil aynı zamanda imkansız olduğunu keşfettim. Hiç kimse hayatın büyük bulmacasını çözecek tüm cevaplara sahip değildir ve başka bir insanın size bunları sunması daha da düşük bir ihtimaldir.

Ancak bu resimlerdeki kız belirsizlikle boğuşuyor gibi görünmüyor. Aksine, fotoğraflarda poz veren kadın ve adam her şeyin mümkün ve ulaşılabilir olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Aynadaki yansımama baktığımda bu duyguları çok uzun zamandır görmemiştim.

Ofisine yaklaşırken, aramızdaki fiziksel mesafeyi kapatırken, bir düşünce kafama ve kalbime kalın köklerini ekiyor ve içime umut yayıyor. Buna ister hüsnükuruntu deyin, ama içimdeki küçük yaşamın aramızda büyüyen duygusal boşluğu doldurabileceğini umuyorum. O kadar geniş bir duygusal boşluk ki, son zamanlarda kapanması neredeyse imkânsız gibi geliyor.

Ne de aramızdaki mesafenin kaynağı bu. Daha çok benimki.

Ofisine girdiğimde Ben'i kaşları çatık bir halde buluyorum. Önündeki masanın üzerinde duran gazeteye bakarken gözlüğünün saplarından biri ağzında. Koyu renk, dalgalı saçları, muhtemelen dalgın dalgın saçlarını çekiştirdiği için dağınık görünüyor. Göğsünde Columbia yazan eski gri bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymiş, onunla tanıştığım günkü kadar iri ve yakışıklı görünüyor. Yıllar onun oyun kurucu vücudunu değiştirmemiş; aksine, yaşlandıkça daha erkeksi ve tecrübeli görünüyor.

Umarım bebeğimiz benim sıkıcı sarışın halime değil de onun karanlık bakışlarına sahip olur. Ofisine girdiğimi duyduğunda kaşları hemen çatılıyor.

ve

mükemmel beyaz dişlerini gösteren muhteşem bir gülümseme belirir. O hatırlatıyor

Bronz teni, koyu renk saçları ve gözlerindeki parıltıyla bana gülümsediğinde bazen bir korsanı andırıyor.

Yüzümdeki gözyaşlarını fark eder etmez gözlüğünü masaya bırakıyor, deri koltuğundan kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. Elleri omuzlarıma gidiyor.

"Cathy, bebeğim, sorun ne? Neden ağlıyorsun?"

Başımı kaldırıp baktığımda, daha önce yavaşça akan gözyaşları sel olup akarken görüşümü bulanıklaştırmaya başlıyor, o kadar hızlı ve güçlü akıyorlar ki, gözlerimden taşarken yüzümü sular altında bıraktıklarını hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Kollarının arasına girip ona sıkıca ve şiddetle sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum. Evet. Her şeye rağmen bizim için umut var. Aşkımız yeterli.

Bu kadar yeter.

Ben kollarını bana doluyor, kucaklamama aynı güç ve yoğunlukla karşılık veriyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Bebeğim, konuş . Beni korkutuyorsun. Sorun nedir? Söyle ki düzeltebileyim. Kahretsin, bebeğim...lütfen."

Vücudunu bırakıyorum, ellerimi kaldırıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Gerçekten endişeli görünüyor. Korku, çenesinin ne kadar güçlü olduğunu vurgulamak için dişlerini sıkıyor gibi görünmesinden anlaşıyor. İçeri girdiğimi duyduğunda kaybolan kaşları geri geldi ve sanki kaşlarını çatıyor gibi görünüyor. Yüzündeki yarı kızgın yarı endişeli ifade ağzımdan aptalca, sulu bir kıkırdama çıkmasına neden oluyor. Durum her geçen dakika daha da komik bir hal alıyor.

"Bebeğim... hayır." Parmaklarımla güzel yüzünün şakaklarını yumuşatmak için uzanarak kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, bebeğim. Hiçbir sorun yok. Aslında her şey... Aman Tanrım. Ben, bebeğim, yine hamileyim."

Ben'in vücudu heykel gibi hareketsizleşiyor. Belime sıkıca sarılmış olan kolları gevşiyor. Bana bir hayaletmişim gibi bakıyor, gözlerini kırpmıyor ve zorlukla nefes alıyor, şok geçiriyor gibi görünüyor. Tepki vermesi için onu sarsmak üzereydim ki, kara gözlerinden ilk yaş pırıltılarının aktığını gördüm.

Belimi bırakıyor ve önümde diz çökmek için iri bedenini indiriyor. Koyu renk kafasına bakarak, hafif kaşmir kazağımı kaldırıp düz karnımı ona göstermesini ve nazikçe ve dikkatlice eğilerek üç bebeğin büyüüp öldüğü aynı noktaya yumuşak bir öpücük kondurmasını izliyorum.

Sevgi ve umut dolu bu dokunaklı an, yeni bir başlangıç gibi hissettiriyor.

Bizim için ikinci bir şans.

Boğazını temizleyen Ben şoktan çıkar. "Emin misin Cathy?"

Tek yapabildiğim bu olduğu için başımı sallarken Ben'in "Bebeğim. Gerçekten mi?" Bana bakarken tekrar başını sallayarak mırıldanıyor, "Kahretsin...'Tamam. Yarın ilk iş Dr. Pajaree'yi aramalıyız. Sana mümkün olduğunca erken bir randevu alsın. Birleşik Devletler Başkanı'nı tedavi ediyor olması umurumda değil, sana zaman ayıracaktır. Amy'yi de aramalısın. İşe gelemersen seni anlayacaktır... Siktir. Bebeğim, şşş. Daha fazla ağlama. Bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Çok korkuyorum, Ben. Bu bebeği çok istiyorum..."

O kadar çok ağlıyorum ki Ben'in yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum, ağzının vücudumun her yerine öpücükler fısıldadığını hissediyorum. Kucağından uzaklaşarak önünde diz çöküyorum ve birbirimize bakıyoruz. Ben beni dikkatle izlerken gözleri akmayan yaşlarla parlıyor, bana karşı hissettiği tüm sevginin yüzüne yazıldığını görüyorum. Umarım o da benim ona duyduğum sevginin gözlerime yansıdığını görebilir.

Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

Ben kalın bir sesle fısıldar, "Buraya gel. Her şey yoluna girecek, bebeğim. Ne olursa olsun iyi olacağız..."

Birdenbire, bedenlerimizi sımsıkı kucaklarken, mavi gözlerin görüntüsü aklımdan geçiyor ama hemen vicdanımın en derin köşelerine gömüyorum. Arsen'in zihnimi sabote ettiği o çok kısa an boyunca, iki hafta önce onunla tanıştığımdan beri onu düşünmediğim bir gün bile geçmediğini fark ederek şok oluyorum. Ama onun düşüncesi aklıma her geldiğinde yaptığım gibi, Arsen ve aramızda olanlar hiç yaşanmamış gibi davranıyorum. Bana uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettirmemiş gibi davranmaya geri dönüyorum; vücudumu yasak olduğu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde lezzetli bir şeyle uğuldatmamış, onu hayata döndürmemiş gibi. Hayır. Şu anda düşüncelerime müdahale etmeye hakkı yok.

Ben'in kollarının beni sardığını hissettiğimde, kendimi Arsen'in ve sözlerinin anlamsız olduğuna ve onu aklımdan çıkaramamamın tek nedeninin her zaman bir bilinmeyen olarak kalacak olması olduğuna inandırıyorum. Ve bilinmeyenlerden nefret ederim.

Ben'in kucaklamasına karşılık vererek, bir an için kulağıma boş bahaneler gibi gelse de sözlerime inanıyorum.

Beni öpmeden hemen önce onu çok mutlu ettiğimi ve her zaman onun Cathy'si olduğumu ve olacağımı mırıldanırken Ben'in nefesini ağzımda hissediyorum.

İyi olacağız. Evet.

İçimde büyüyen hayat, uzun zamandır yanımda taşıdığım ve Ben'in derin sevgisinin bile ilk andan beri dolduramadığı tüm boş delikleri kapatabilecek.

Tanrım, bu bebeği çok istiyorum.

Öpüşme sona erdiğinde, kızarmış görünen Ben gözlerimin içine bakmak için hafifçe uzaklaşıyor, vücutlarımız hala birbirine yapışmış durumda. Yüzünde gözlemlediğim gülümseme o kadar büyük ki, gamzelerinin bana baktığını ve onları öpmem için benimle alay ettiğini görebiliyorum. Burnuma hızlı bir öpücük konduran Ben, bana şansının yaver gitmesini istediğini gösteren o yaramaz bakışını atıyor.

"Hey, aşk kanepesine bir kutlama sürüşü yapmak ister misin?"

Omzuna vururken yüksek sesle gülüyorum. "Ciddi misin, Ben?"

Gülümseyen Ben burnunu indirerek benimkine dokunuyor ve bana takılıyor: "Denediği için bir erkeği suçlayamazsın. Bu arada, beni ne kadar mutlu ettiğini söylemiş miydin? Seni seviyorum Cathy."

"Cathy...Cathy...Dünya 'yi arıyor. Oh, selam. Merhaba. Evet, hala buradayım."

Dönüp masanın karşısında oturan Amy' bakarken gülüyorum. Uzun kızıl saçları, sırtından aşağıya ve omuzlarının üzerinden akan doğal dalgalar gibi görünen yumuşak bukleler halinde mükemmel bir şekilde açılmış. Siyah bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymiş, o kadar güzel ki.

Bu hiç adil değil.

"Evet? Bu arada, senden nefret ediyorum. Sadece sen düz siyah bir takım elbise içinde bu kadar muhteşem görünmeyi başarabilirsin," diyorum sırtarak.

"Lütfen" demeden önce bir parça ekmeği yüzüme doğru salladı. Son zamanlarda aynada kendine baktın mı, sarışın? Yüzde yüz penis aşığı olan ben bile seninle yatarım. Hamilelik sana yakışıyor, biliyor musun? Her neyse, ne düşünüyorsun? Düşüncelere dalmış gibisin ve tabağına dokunmamışsın. Yani, orada oturup bebek çorapları ya da siz hamile kadınların düşünmekten hoşlandığı her neyse onu hayal ederken yüzümü doldurmamı izlemek yerine iki kişilik yemek yemen ve hamile olmanın avantajlarının tadını çıkarman gerekmez mi?"

"Bebekler ve bebek eşyaları hakkında hayal nereden çıkardın?" Amy'ye gülümsüyorum. Hamileliğimle ilgili hafifçe dalga geçmesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, sanki gerçekte o kadar da önemli değilmiş gibi.

Bu hamileliğe bu kadar yüklenmek delilik biliyorum ama evliliğim ve kendi akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissediyorum ve sadece bu bebek bizi kurtarabilir, beni kurtarabilir. Amy'nin şakaları, zihnimin ve kalbimin arkasında uyuyan bir volkan gibi her daim var olan korkuyu hafifletmeye yardımcı oluyor. İçimi yavaş yavaş ve acı verici bir şekilde kemiren sürekli bir korku, yine de tek yapabildiğim dilek dilemek ve dua etmek gibi görünüyor.

Umutlanmamam gerektiğini bildiğim halde umutlanıyorum.

"Tıbbi geçmişindeki hamilelik kayıpları nedeniyle Cathy, sana karşı tamamen dürüst olmalıyım. Yüksek riskli gebelik olarak değerlendiriliyorsunuz. Son adet tarihinize göre şu anda beş haftalık hamilesiniz. Hamileliğinizin bu erken döneminde çok dikkatli olmamız gerekiyor. İlk üç aylık döneminiz bitene kadar sallantıdayız, bu nedenle fetüsün büyümesini izlemek için sizi iki haftada bir görmek istiyorum; riskli maddelerden kaçınmalısınız..." Dr. Pajaree'nin sözleri hala zihnimde çok taze; bebek isimleri hakkında düşünmeye başlamamamı söyleyen tatlı sesini duyabiliyorum. Yani, evet, şimdi komikliğe ihtiyacım var. Bir sürü şakaya ihtiyacım var.

"Bak, dışıme göre sadece kıcıımı büyütmekle kalmayıp çürüklerime de neden olacak boş ama lezzetli kompleks karbonhidratlarla yüzümü dolduruyorum, bu yüzden en azından bana o güzel kafanda neler olup bittiğini söyleyebilir misin? Bekle. Alay etmem seni rahatsız mı ediyor? Çünkü duracağım. Bunu sadece seni daha iyi hissettirmek için yaptığımı biliyorsun." Yüzündeki endişeli ve azarlanmış ifade gülümsememin daha da büyümesine neden oluyor.

"Kadın, yüzünü seviyorum. Hayır, merak etme. Sadece Ben'in doğum gününün yaklaştığını ve bunun ne anlama geldiğini düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bildiğini sanıyordum. Ben ve ben onun doğum günü civarında *ciddileştik*. Hikayeyi kimin anlattığına bağlı, gerçekten."

"Hayır, bunu bana söylememiştin. Kaç yıl oldu? Altı yıldır evli olduğunuzu biliyorum, değil mi?"

"Doğru. Altı yıldır evliyiz ama on bir yıldır birlikteyiz."

"Bir kişiyle birlikte olmak için çok uzun bir süre. Geçtiğimiz on bir yıl içinde iki kez evlendim ve kim bilir arada ve sonrasında kaç erkekle yattım. Ama senin iri yarı kocanla evli olsaydım, muhtemelen hâlâ evli olurdu. Yani, doğum gününü kutlamak için Turks ve Caicos'a gittiğimizde mayoyla ne kadar harika görüldüğünü hatırlıyorum. Cathy, şaka yapmıyorum. Spor eğitmenimden daha yapılıydı ve eğitmenimin de yalamaya değer bir karın kasları vardı."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Amy'yi bu kadar iyi tanımasaydım, Ben'den hoşlandığımı düşünürdüm. Öyle düşünseydi de onu suçlayamazdım. Genç ya da yaşlı güzel kadınlar, o benimleyken bile sürekli ona asılıyor.

"Zamanını boşa harcama. Onun gözü sadece bende, ya da genç bir stajyer ona her asıldığında bana öyle diyor." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Amy'nin yorumumu onaylayarak bana sırtışını izliyorum.

"Sen çok şanslı bir kadınsın. Siz aynı odadayken o adam asla ama asla başka bir kadına bakmıyor. Bu oldukça iç karartıcı aslında. Yani, birlikte geçirdiğiniz onca yıldan sonra bile sana bakışı sanki odada bir çift göğsü olan tek kişi senmişsin gibi. Sıcak ve tatlı."

"Benimkiler ne yazık ki çok küçük," diyorum gülerek.

"Ben de senin sahip olduğun şeyi istiyorum. Her kadın bunu ister, kendisine odadaki tek kadınmış gibi bakan bir erkeği. Buna hâlâ sahip olduğun için çok şanslısın."

Amy bana ne kadar şanslı olduğumu söylerken tek yapabildiğim gülümsemek çünkü şanslıyım. Bir hafta önce Ben'le evliliğimizin çok zor bir dönemden geçtiğini düşünüyordum ki hamilelik testi her şeyi değiştirdi. Sonuçlar hayatıma yeniden umut getirdi, her şeye rağmen iyi olacağımıza dair umut, yeniden yaklaşabileceğimize, aramızdaki boşluğu doldurabileceğimize dair umut ve sonunda o aileye sahip olma şansını elde edeceğimize dair umut.

Gülümseyerek geleceğimizin kasvetli görünmediğini fark ediyorum. Evet, "ya olursa" diye ödüm kopuyor olabilir ama insanlarla dolu restoranda etrafıma bakarken ellerim karnıma gidiyor. Bedenim artık boş değil. İçimde büyüyen bir sihir var. Hayat var.

Ancak korkarım ki bu umut sonsuza dek sürmeyecek. Ne kadar hızlı ya da ne kadar uzağa koşarsanız koşun, acımasız gerçekliğin her zaman sizi yakalamanın bir yolu vardır; gerçekliğin insanın umutlarını ve hayallerini yok etmenin bir yolu vardır. Gerçeklik yanağınızı okşayıp sizi neyin beklediğini haber vermez. Hayır, gerçeklik yüzünüze sert bir tokat atar ve size bir hayalin sadece bir hayal olduğunu hatırlatır.

Saf yanım, yeniden hamile olduğumuzu öğrendiğimden beri bu duyguların yok olduğuna ve birbirimize duyduğumuz sevginin yeterli olduğuna inanmak istiyor. Ama kafamın içindeki mantıklı ses, alaycı olan, kendimi kandırmayı bırakmamı söylüyor. Hamile olduğum için bu sorunların, bizim sorunlarımızın, benim sorunlarımın hiçbir yere gitmediğini söylüyor. Hâlâ oradalar ve ben onları ele alana kadar hep orada olacaklar. Sadece şu anda mutlu duygulardan oluşan bir battaniye tarafından gizleniyorlar. Her şeyin olması gerektiği gibi olmadığına dair rahatsız edici duyguyu görmezden gelmemi sağlayan bir battaniye.

Öğle yemeğinden sonra Amy'yi ofise bıraktım ve Charles Parker'ı almak için SoHo'ya gittim. Kendisi dünyanın en seçkin ve pahalı iç mimarlarından biri. Müşterileri arasında ünlü soyadlara sahip pek çok kişi, Hollywood'un üst düzey isimleri ve Avrupa Jet-Set'inin üyeleri var. Charles ayrıca üst düzey ev sahiplerine ve çok çok zenginlere yönelik her dergide yer almıştır.

Gerçekte nasıl biri olduğunu merak ettiğim bu adamla nihayet yüz yüze tanışacağım ve onu gelecekteki Radcliff konutuna götüreceğim için heyecanlıyım. Hizmetleri için bana verdiği fiyatlara bakılırsa, umarım harikadır çünkü asistanının ağzından çıkan rakamlar karşısında neredeyse sandalyemden düşecektim.

"Evet, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Çok şık bir resepsiyonist beni masasına yaklaşırken görünce sordu.

"Merhaba. Benim adım Cathy Stanwood. Sanırım Bay Parker beni bekliyordu," diyorum gördüğüm en mavi gözlere sahip, muhteşem güzellikteki esmer kıza. Yirmi yaşından büyük görünmüyordu.

"Bayan Stanwood. Sonunda sizinle tanışmak ne büyük bir zevk. Ben Natalie, daha önce telefonda konuşmuştuk." Seksi Natalie'nin hafif bir Rus aksanıyla konuştuğunu fark ediyorum ki bu bence onu daha da çekici kılıyor.

Gülümsüyorum. "Merhaba Natalie. Sonunda seninle tanışmak harika."

Kırmızı dudakları gülümsüyor. "Evet. Ben ona burada olduğunuzu haber verirken biraz oturmak ister misiniz? Charles sizi bekliyordu."

"Tabii ki." Kısa bir süre önce Architectural Digest'te gördüğüm bir koltuğu anımsatan beyaz deri kanepeye oturmak için ilerliyorum. Ellerim derinin pürüzsüz dokusunu okşarken, gözlerim önümdeki sehpanın üzerinde duran bir gazeteyi fark ediyor. Açıyorum ve doğrudan altıncı sayfaya, dedikodu köşesine gidiyorum.

Rüzgâr ciğerlerimi parçalamış gibi hissediyorum. Makalenin başlığına ve yüzü sayfanın ön tarafına yapıştırılmış adamın çapkın güzelliğine bakıyorum. Meydan okuyan Arsen doğrudan kameraya bakıyor ve dudaklarının kenarlarında seksi bir gülümseme oynuyor.

O çok güzel.

Fotoğrafta Arsen, sarhoş bir halde, her iki koluna ünlü bir manken sarılmış ve üçüncü bir manken de koluna girmiş bir şekilde seçkin bir gece kulübünden çıkarken görülüyor.

sırtına biniyor. Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi görünüyor. Kızlardan birinin eli pantolonunun içinde, şüphesiz kocaman ereksiyonunun etrafına sarılmış ve boynuna bir tanga sarılmış. *Gecesinin* nasıl *bittiğini* biliyorum. Davranışından öğrenerek ve başka tarafa bakmadığım için kendime kızarak makalenin başlığını okudum.

Arsen=Kundakçı mı? Manhattan'ın yeni favori kötü çocuğu.

Bu yetersiz bir ifade.

Merakıma yenik düştüm ve onunla ilgili makaleyi okudum. Köşe yazarına göre, fotoğrafçılar Arsen'e bu kadar formda kalmasının sırrını sormuşlar.

"Çok sevişirim."

Kendisine Hollywood'un en yeni "o" kızını becerdiğinin doğru olup olmadığı sorulduğunda, "Yorum yok. Ben bir centilmenim. Sikişmem ve söylemem... tabii onlar istemediği sürece."

"Yakışıklı , değil mi?"

Gözlerimi kaldırdığımda kırklı yaşlarının ortasında çok çekici bir adamın bana gülümsediğini görüyorum. Müşterileri ve patronumun oğlu hakkında bir şeyler okurken yakalandığım için yüzüm kızarıyor. Gazeteyi kapatıp mümkün olduğunca çabuk masanın üzerine koyuyorum ve elimi uzatmak için ayağa kalkıyorum.

"Merhaba, Bay Parker. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Ben Cathy Stanwood, bugünlük şoförünüzüm."

Elimi tutup sıktı. "Merhaba Cathy. Ne güzel bir sürpriz. Şöyle söyleyeyim, hiç bugünkü kadar arabayla gezdirildiğim için memnun olmamıştım."

"İltifatınız için teşekkür ederim Bay Parker."

"Telefonda sesin ne kadar güzel çıkıyorsa sen de o kadar güzelsin. Ve lütfen bana Charles de." El sıkışmayı bıraktık ama o benimkini henüz bırakmadı. "Senin gibi güzel kadınların bana adımla hitap etmesine bayılıyorum."

Benimle flört ederken gri gözlerine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Elbette." Görünüşüne baktığımda koyu renk kot pantolon, açık mavi düğmeli gömlek ve krem rengi spor ceket giydiğini fark ediyorum. Uzun kahverengi saçları yana doğru ayrılmış ve yakışıklı yüzüne son derece tiki ve çocuksu bir görünüm kazandırmış.

"Beni pohpohluyorsun ama o kadar da iyi bir sürücü olmadığımı bilmeni isterim. Neyse, gidelim mi? Westchester'a gitmek günün bu saatinde oldukça zahmetli."

"Elbette. Lütfen yolu gösterin." Geçmeme izin vermek için yana çekildi ve önünden yürüdü.

Çantamı alıp geçerken "Ne centilmen ama" diye takılıyorum. "Her zaman, sevgilim. Her zaman," diye karşılık veriyor.

Her nasılsa benden önce kapıya varıp benim için açtı. "buyurun."

Gülüştürerek ikimiz arabama bindik. Motoru dönüp ona bakıyorum. "Öncesi hakkında... gazete benim değil. Orada öylece duruyordu ve..."

Charles gri gözleri benimkilere takılınca omuz silkiyor. "Sadece sana takılıyordum. O çocuğu çok uzun zamandır tanıyorum. Uzun zamandır aile dostu diyebileceğin biriyim. Arsen kesinlikle kendi çılgın yöntemleriyle eğlenmeyi seviyor ama okuduğun her şeye inanma. Yalan satarak hayatlarını kazanıyorlar. Ama bu hikayelerin en az yarısında onun suçlu olduğunu inkar etmek mümkün değil. Eğer güzel yüzünü ve parasını nasıl kullanacağını bilen bir çocukla tanıştıysam, bu o olmalı. Yine de kadınları asla incitmez. Biriyle ilişkiye girmeden önce ne aradığı ve ne beklediği konusunda her zaman çok açık ve nettir."

Manhattan trafiğiyle mücadele ederken, "Evet, nasıl eğleneceğini bildiği ve kadınların onu sevdiği inkar edilemez" diyorum.

"Evet, çocuk o kadar yakışıklı ki, kadınlar kendilerini ona atıyor. Victoria'nın çocukken çocukların ona çok güzel olduğu için kız gibi görüldüğünü söyleyerek nasıl takıldıklarından yakındığını hala hatırlıyorum."

"Artık kesinlikle bir kız gibi görünmüyor. İnsanların onunla alay ettiğini de sanmıyorum," diyorum sırtarak.

"Hayır. sanmıyorum." İkimiz de şakaya gülüyoruz.

"Merak ediyorum da... hayatı dedikodu yazarları tarafından hep bu şekilde mi haber yapılıyor ve inceleniyor? Böyle bir mikroskop altında yaşamayı hayal bile edemiyorum," diye soruyorum.

"Dışarıdayken onlar tarafından fark edilmeyebiliyor ve çoğunlukla onu rahat bırakıyorlar. Sadece ünlü biriyle çıktığında dedikodulardan ya da paparazzilerden kaçamıyor."

Arsen konusunu bir kenara bırakarak, birbirlerinden hoşlanan yabancıların karşılaştıklarında konuştukları diğer her şeyden bahsederek banliyöye doğru araba yolculuğuna devam ediyoruz.

Etkileyici Radcliff malikanesine yaklaşırken, Charles Parker'ın harika bir av olduğuna karar verdim. Sempatik, zengin ve Amy için mükemmel biri. İkisi de mükemmel ciltlerinin gözeneklerinden seks sızdırıyor.

ve muhtemelen tavşanlar gibi sevişirlerdi. Aklım Arsen'e gidiyor ve kısa bir an için onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

Ben de istiyorum.

Evet, olanlardan ya da *olmayanlardan* sonra bile.

Yaşlı hizmetçi bizi içeri aldıktan sonra Charles ve ben mutfağa doğru ilerledik. Charles daha önce Victoria'yla birlikte pek çok kez bu eve gelmişti, o yüzden bu devasa malikaneyi gayet iyi tanıyor. Mutfaka girdiğimizde, alanın ne kadar geniş olduğunu görünce şaşıyorum. Her şey akçaağaç ağacından ve siyah mermerden yapılmış. Victoria'nın mutfakın dekorunu değiştirmek istemesi aklımı başımdan alıyor çünkü oda zaten nefes kesici.

Charles'ı geniş siyah mermer adaya kadar takip ediyorum. Ona ulaştığımda, her türlü tasarımın, kumaşın ve kat planının üstüne yayıldığını fark ediyorum. Charles sanki bir cebir problemi çözüyormuş gibi önündeki düzenli dağınıklığı inceliyor.

"Bu çok güzel bir ev. Umarım yakında biter de Victoria ve Bruno taşınabilirler."

"Katılıyorum, ama Plaza'da yaşamak da fena bir şey *değil*."

Gülüyoruz.

"Hey, Charles, biraz uzaklaşmamın sakıncası var mı? Ofiste birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye soruyorum, işini yapması için ona biraz alan tanımak istiyorum.

Kat planlarını incelerken başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Acele etme. Ele alınması gereken bazı son dakika değişikliklerinin üzerinden geçiyorum."

Saray gibi malikânenin güzelliğine hayran kalarak dolaşırken ilk kez Radcliff'lerle komşu sayılacağımızı fark ediyorum çünkü Ben ve ben Greenwich'te yaşıyoruz, buradan on beş dakika bile uzakta değil.

Evimizi düşündüğümde Ben'i aramaya karar verdim. Bu sabahtan beri onunla konuşmadım ve onu özledim. Son zamanlarda onu aramak, ona ulaşmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum ve bu işe yarıyor gibi görünüyor. Birkaç hafta önce onunla konuşmadan bütün bir gün geçirebilirdim, ama şimdi onunla konuşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu yeniden keşfediyorum. Evet, onun sesi bana yeniden bir şeyler hissettiriyor.

Gönder tuşuna basmak üzereyken bir yerden gelen son derece yüksek sesli bir metal müzik duyuyorum. İlgimi çekti, telefon görüşmesini unuttum ve müziğin kaynağını bulmaya karar verdim.

Gürültüyü takip ediyorum ve koridorda şarkının en gürültülü olduğu yere doğru ilerliyorum. Kapısı aralık bırakılmış bir odanın dışında durup duvardaki resimlerin bas sesiyle birlikte sallanışını izliyorum. Böyle bir vahşeti kimin dinliyor olabileceğini merak ediyorum.

Bir şeyler yapmam gerektiğini düşünerek odanın eşiğinden içeri giriyorum ve az önceki sorumun cevabı bir hedef tahtası gibi gözlerimin içine bakıyor.

Cathy. Bilmek istedin.

Durduğum yerde, babasının meşe masası olduğunu tahmin ettiğim masanın üzerinde çıplak bir Arsen'in koyu saçlı bir kadına oral seks yaptığını görüyorum.

Arsen'in kaslı sırtı ve kadının boynuna dolanmış uzun bronz bacakları bulunduğum yerden görebildiğim tek şey. Ancak masanın arkasındaki şöminenin üzerindeki şöminenin üzerinde her şeyi yansıtan büyük bir ayna var.

Müziğin gürültüsü etrafımı sararken, kendi düşüncelerimi agresif melodinin içinde boğarken, Arsen'in sarışın kafasının bacaklarının arasındaki yansımaları görebiliyorum. Masanın üzerinde yatan kadın ayak bileklerini tutuyor, bacaklarını açıyor ve kendini Arsen'e sunuyor. Şok olmuş bir halde hareket etmek istiyorum... Bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde bu odadan çıkmak istiyorum ama yapamıyorum. Arsen'in dudaklarını yalayıp ayağa kalkmasını, aç gözlerini kadının yüzüne dikmesini izlerken metal müzik kulaklarımda patlamaya devam ediyor. Aletini elinde yumruk yapıp yukarı aşağı pompalarken gülümsediğini görebiliyorum. Kendini bırakarak kot uzanıyor ve arka cebinden bir prezervatif çıkarıyor. Folyo paketi dişleriyle yırtarak açmasını izliyorum. Boyunun üzerinde yuvarladıktan sonra iri elleriyle kadının kığını kavırıyor ve onu kendine doğru çekiyor. Bölünmüş pozisyonunda kalan kadın, ona bakmak için başını kaldırıyor. Sırtı aynaya dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama Arsen'in yarı ukala gülümsemesini görüyorum... dudaklarını hafifçe kaldırdığını... sikiinin ucunu kadının girişine yerleştirirken. Kadın başını geriye atıyor, uzun ve zarif boynunu ortaya çıkarıyor, tam o sırada Arsen sonuna kadar itiyor ve içine tamamen giriyor. Kadın Arsen'i memnun eden bir şey söylüyor gibi görünüyor çünkü başını sallayarak dudaklarında kısa süreli bir gülümseme beliriyor ve kayboluyor, yerini şehvet ve arzuya bırakan bir gülümseme.

Seksinin içindeki sikine bakarak, yavaşça dışarı kaymaya başlar, sonra tekrar içine girer, her itiş bir öncekinden daha sert ve hızlıdır, her

Kalçalarının çarpması, vücudunu masanın üstünden daha da itiyor. Çıgıllıklarının müziğin içinden geldiğini duyabiliyorum, daha fazlası için yalvarıyor.

Arsen gözlerini kaldırdı ve beni fark etti.

Ofisin eşiğinde durup her hareketlerini izleyen sarışın kadını fark ediyor. Durmayan Arsen, yansımasının benimkine gülümsediğini gördüğümde vücudunu onunkine çarpmaya devam ediyor. Gülümseyen dudaklarını koyu saçlı kadını öpmek için indirirken beni izliyor. Dilleri birbiriyle birleşirken, onu ağzıyla sikerken beni izlemeye devam ediyor.

Hafızamda yavaş yavaş kendini gösterdiğini hissettiğim utanç verici gülümsemesi sonunda beni gerçekliğe geri döndürüyor. Burada olmamalıydım. Onu izlememeliydim, onları izlememeliydim.

Kendime kızarak arkamı dönüyorum ve stiletto giymiş ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde çalışma odasından çıkıyorum. Topal koşma girişimimde bir değil, iki kez ayağım takılıyor.

Lanet olsun! Aptal Louboutin'ler ve onların çekiş eksikliği.

İçim dışım yanıyormuş gibi hissederek boş bir odaya doğru ilerliyorum. Tüm pencereleri ve içeri süzülen güneş ışığıyla bir güneş odasına benziyor. Görünürde hiçbir mobilya yokken, bedenimi duvara yaslıyorum. Nefesimi tutmaya ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum ve Arsen ile o kadının görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Az önce girdiğim sahne kafamda tekrar tekrar oynamaya devam ediyor. Arsen'in masanın üzerinde onunla sevişirken bana nasıl gülümsediğini hâlâ görebiliyorum, sanki onu durdurmam ya da ona katılmam için bana meydan okuyor gibiydi. Sarışın kafasını hala onun bacaklarının arasında görebiliyorum. Müziğin içinden daha fazlasını isteyen çıgıllıklarını hâlâ duyabiliyorum.

Daha sakın, gözlerimi açıyorum ve onu gördüğümde şoktan başka bir şey hissetmediğimi fark ediyorum. Tek bir şey bile. Mutluluktan çıgıllık atmak istiyorum.

Karasevdam, eğer öyle denebilirse, bitti!

Açıkçası onu çekici buluyorum, ama kim bulmaz ki. O bacaklarda seks. Ama hiç beklemediğim bir anda aklımı sabote ettiğine dair düşüncelerimin yok olduğunu biliyorum. Ve komiktir ki, onu kızla birlikte görmek aklımdan kovulmasına yardımcı oldu.

Tamamen.

Dudaklarımda bir gülümseme hissederken ellerim karnıma gidiyor. Bu sefer, kahverengi gözler aklıma geliyor, su rengi değil.

Ben

özgürüm.

Ücretsiz.

Charles'ı aramak için odadan çıkarken vücudum tüy gibi hafif ve vicdanım uzun zamandır ilk kez rahatlamış hissediyor. Arsen ve Bayan Spread Eagle ile tekrar karşılaşmadan önce buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

Mutfağa girdiğimde Charles'ı çıplak göğüslü bir Arsen'le konuşurken buluyorum. Ne oluyor be? O buraya nasıl geldi?

Kat planlarının ve dergilerin tezgâhın her tarafına dağılmış olduğu granit adaya doğru yürürken beni ilk fark eden Arsen oluyor. Gülümserken gözleri beni inceliyor.

Onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Bu büyük bir hata çünkü bakışlarım onun mükemmel ve terli göğsüne takılıyor, altılı karnı seksin nemiyle parlıyor.

Yüzümü utanç verici bir kızarıklığın kapladığını hissederek Charles'a dönüyorum. "İşte buradasın. Şehre geri dönmeye hazır mısın?" Saatime bakıyorum ve saatin 16:00'ya yaklaştığını fark ediyorum. "Şimdi yola çıkarsak trafiğin yoğun olduğu saatlere yetişebiliriz ama o zaman bile trafiğe takılmayacağımızı garanti edemem. Şimdi gidelim mi?"

Biri boğazını temizliyor ve gözlerimi kaldırmama neden oluyor. Arsen.

Neden hep o?

Saçları güneş ışığında altın gibi parlıyor ve yanaklarında daha önce olmayan bir kızarıklık var. Yüzünü dönüp Charles'a hitap etmeden önce bir an birbirimize bakıyoruz.

"Charles, Catherine... Neden arkadaşım Amanda ve bana içki ve akşam yemeği için katılmıyorsunuz? Le Provencal'de akşam 6:30 için rezervasyon yaptırdım.

Greenwich'te."

Gerçekten mi? Sadece arkadaş mı?

Bana değil de Charles'a bakıyor olmasından faydalanarak hızlı bir bakış atıyorum ve ona tekrar hayran oluyorum. Onun güzelliğini aklımdan çıkarabileceğimden değil; o muhteşem ve bunu inkar etmek mümkün değil. Ona bakmak her zaman bir zevk olacak, ama değişen şey artık bana merak, ayartma ya da özlem hissettirmiyor olması. Bu duygular yok oldu.

Savurgan güzelliğinin yanı sıra, cildinde tam kalbinin olduğu yerde çok kızsı pembe bir kelebek dövmesi olduğunu fark ediyorum. Gülmek istiyorum çünkü bu dövme gerçekten de Arsen'in temsil ettiği her şeye meydan okuyor.

Başımı sallıyorum ve araya girmeye karar veriyorum çünkü akşamımı kesinlikle onunla tekrar geçirmek istemiyorum. Ben'in yanına dönmek için sabırsızlanıyorum.

Ben'i düşününce gülümsüyorum.

Charles bunu fark etmiş olmalı çünkü sorar, "Nedir o? Dövme'yi gördün mü? Evet. Oldukça komik bir hikaye."

Oh, hayır. Arsen'i süzdüğümü düşünmelerini istemiyorum, ki öyleydim ama gerçekten değil.

"Hayır, hiç de öyle değil. Özür dilerim. Akşam yemeği planlarından bahsetmeniz bana kocamın söylediği bir şeyi hatırlattı." Ben'den bahsederken Arsen'e bakmıyorum. Bu sefer tekrar emin olduğum yüzüklerime bakıyorum ve "Başka bir sefere ertelemenin bir sakıncası var mı, Arsen?" diyorum. Gözlerimi nihayet onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve yüzündeki ifade beni şaşırtıyor.

Kızmış gibi görünüyor.

Onu görmezden gelerek Charles'a sesleniyorum: "Kalmak istemiyorsan..." Charles ipucunu anlamış gibi görünüyor çünkü Arsen'e dönüyor. "Üzgünüm dostum. Görünüşe göre güzel bayanın çoktan akşam yemeği planları var. Ne dersin-"

"Hayır. Aslında boş ver. Şehirde yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım. Seninle birlikte dönmemizin bir sakıncası var mı?" Arsen bana soruyor. Bana bakışı, ona hayır demem için bana meydan okuduğunu düşündürüyor.

Her neyse, bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Elbette. Benim için hiç sakıncası yok. Peki ya arkadaşın?" Arsen kollarını göğsünde kavuşturur ve yüzünde muzip bir gülümseme belirir.

"Oh, o aldırmaz. Burada işimiz bitti." Charles'a bakar, "Amanda'ya evdeki her odayı gösterdim. Buna bayılıyor." Benim odama bakıyor.

yönüne bakarken, alaycı gözleri tekrar yüzüme dikiliyor. "Aslında, tekrar gelmem için bana yalvardı..."

"Eminim öyledir. Babanızın masasının sağlamlığını test ederken eğleniyor gibi görünüyordu."

bakalım, göt herif.

Ama Arsen'i kızdırmak yerine kahkahayı basıyor. "Sağlamdı, tamam. Mükemmel-"

"İşte buradasın! Ben...oh, merhaba."

Amanda'nın üzerinde Arsen'in kayıp gömleğinden başka bir şey yoktur. Yüzü bile kızarmadan ya da gömleğin düğmelerini iliklemeye çalışmadan ona doğru ilerliyor. Onu öpmek için parmak uçlarında durduğunda, gömlek yukarı doğru çekilerek mükemmel, selülsiz poposunu gösteriyor.

Cidden, bu mümkün değil.

"Ben de seni arıyordum. Su almaya gideceğini söylemiştin, geri dönmeyince gelip seni bulmaya karar verdim."

Yüzünü buruşturuyor, parmakları hafifçe Arsen'in göğsüne dokunuyor. Arsen bir elini kızın minik beline doluyor ve onu kendine doğru çekiyor. Charles ve ben izlerken eğilip onu kulağının arkasından öpüyor. Charles da bu durumdan benim kadar rahatsız oluyor mu bilmiyorum ama onu öpüşünü izlemekten kaçınmaya çalışıyorum. Bunun yerine, gözlerim onun boştaki eline takılıyor, eli kızın kalçasından yukarı doğru süzülüyor ve beyaz gömleğin altında kayboluyor.

Kıza gülümsüyorum ve onu selamlarken Arsen'e bakmaya zahmet etmiyorum. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum Amanda. Benim adım Cathy, bu da Charles. Arsen'in annesi için evi dekore ediyor. Her neyse, görünüşe göre onu yeterince uzun süre alıkoyduk. Eminim geri dönmeye hazırdır-"

"Amanda, kendini hazırla. Birazdan onlarla birlikte gidiyoruz," diyor Arsen, sözümü pervasızca keserek.

Kızın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ama... Alec ve Sali ile akşam yemeği ve bir şeyler içmek için buluşacağımızı sanıyordum?"

Kadının belini bırakıyor ve ona aldırmadan konuşuyor: "Unut gitsin. Planlar değişti. Telaşlanma, Amanda. Bundan nefret ediyorum. Şimdi git hazırlan."

Amanda mükemmel bacaklarının üzerinde zıplayarak mutfaktan çıktı. Kısa süre sonra yine sadece Charles, Arsen ve ben kaldık. Yine de bir an için Charles'ı tamamen unuttuğumu itiraf etmeliyim.

Arkadaşım odada tuhaf bir gerginlik sezmiş gibi görünüyor. "Oğlum, böyle güzel bir bayana böyle davranılmaz. Bizimle dönmek istediğine emin misin? Çok iyi vakit geçiriyor gibiydin.

onunla birlikte. Turunuzun sona ermesinden nefret ederim." Charles'ın sesi iğneleyiciydi.

"Evet, burada işim bitti," diye karşılık veriyor Arsen, sonra dönüp bana bakıyor, kaşları çatık. "Seninle gelmek istediğimi söylediğimde ciddiym. İnsanların benim işime burnunu sokmasından hoşlanmıyorum."

Oh. Cidden, ben bu adamdan beş altı yaş büyüğüm ama o benimle böyle mi konuşuyor? Yok artık.

"Dinle evlat... Ne istersen yapabilirsin, ama unutma bu benim araba."

Arsen ve ben bir an birbirimize baktık. Bu seferki enerji etrafı restorandan çok farklı, ilk kimin geri çekileceğini görmek için sessiz bir meydan okuma.

Ben olmayacağım kesin.

Arsen gözümü korkutamayacağımı anlamış olmalı ki geri çekiliyor, kaşları çatılmış, yerini çocuksu sırıtışına bırakmış. Charles'a bakmak için döndü. "Çok alıngan bir kız sevgili amca, ama sanırım bunu hak ettim."

"Evet, oğlum. Sanırım yaptın. Şimdi git hazırlan. Trafikte oturmak için sabırsızlanıyorum," diye yanıtlıyor gülerek.

"Evet, efendim." Gitmeden önce bana dönüp bakan Arsen, "Bunun için üzgünüm Gamzeli. Seni üzme istememiştim." Kabalığı için özür dilediğini biliyorum ama bir şekilde her şey için özür dilediğini de biliyorum.

Gülümsüyorum. "Her neyse."

Şehre vardığımızda önce Charles'ı bırakıyorum, sonra da Arsen'in çatı katının bulunduğu Prince Caddesi'ne gidiyorum. Charles indikten sonra Arsen ön tarafa geçti ve ben Manhattan'ın kalabalık caddelerinde ilerlerken yanıma oturdu. Arsen ve ben birbirimizle konuşmuyoruz. Ben arabayı sürerken o sadece önüne bakar.

Biriyle konuşmak zorunda olmadığım için rahatladım.

Onu.

Ve eğer daha iyisini bilmeseydim, Arsen'in bir şeyler yapmaktan kaçındığını düşünürdüm.

benimle göz teması kurdu, ki bu çılgınca bir konuşma. Bu adam beni kocamı onunla aldatmaya davet eden adamla aynı kişi.

Amanda yine de konuşmayı bırakmadı. Dikiz aynasına baktığımda, siyah saçlarını işaret parmağının etrafında döndürdüğünü görüyorum, ojesinin parlak sarı rengi saç tellerinin arasından görünüyor. Bir Broadway gösterisi için girdiği seçmelerden bahsediyor. Görünüşe göre Bayan Spread Eagle bir çeşit şarkıcı ve dansçı.

Yani bana göre değil.

Birincisi, ben rol yapamam ve eğer beni şarkı söylerken duyduysanız, benim arka sokakta bir grup sokak kedisiyle birlikte avazım çıktığı kadar bağırmaya ait olduğumu bilirsiniz.

Amanda konuşmaya devam ettikçe, sessizliğin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bilirsiniz işte. Sadece sen ve düşüncelerin. Bir ara denemeli. Belki hoşuna gider.

Binasının önüne park ettiğimde, Arsen dönüp arka koltuktaki Amanda'ya bakıyor ve ona kendisi olmadan devam etmesini, birazdan onunla buluşacağını söylüyor. Kısa bir "Tanıştığımıza memnun oldum, umarım tekrar görüşürüz..." cümlesinden sonra, uzun bacakları ve selülsiz mükemmel poposuyla cıvıl cıvıl bir Amanda arabadan iniyor ve girişe doğru ilerliyor.

O binaya girerken, erkeklerin kafalarını ona doğru çevirdiğini ve Sports Illustrated vücudunun her hareketini takip ettiğini fark ediyorum. Az önce yaşanan salya akıntısından sonra çenelerden silinen tükürük miktarını ancak hayal edebiliyorum.

Ve bu Arsen'in çıkmaya alışık olduğu türden bir kız.

İlgisiz Arsen, kız binanın döner cam kapılarının içinde kaybolana kadar onun geri çekilen figürünü izliyor. Kız gözden kaybolduğunda, su rengi gözlerini bana doğru çeviriyor ve Westchester'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez benimkilerle birleşiyor. O tek bakışla aramızdan tarif edilemez bir farkındalık geçiyor, arabanın içindeki havayı neredeyse elle tutulur bir gerilimle yoğunlaştırıyor. Çıplak vücudunun seks yaparkenki görüntüleri, net bir yönü ya da amacı olmayan, sadece içimde tahribat yaratmaya çalışan bir hayvan sürüsü gibi zihnimde dolaşüyor. Boğazımı temizleyerek arabayı dolduran gerilimi azaltmaya çalışıyorum ve onunla yalnız kalmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu gizliyorum.

pencereden dışarı bakıyorum.

"Hey, dinle." Ellerini yüzüne sürüyor. "Restoran için üzgünüm."

Özrüne şaşırarak ellerime bakıyorum ve parmaklarımı bükmeye başlıyorum. "Oh, tamam. Özür dilemene gerek yok."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Sana tam bir pislik gibi davrandım." Derin bir nefes alır. "Sarhořtum ve dűřünemiyordum. Tek bildiđim seni istediđimdi. Hem de çok. Ve sen ilgilenmedin. Ve bu, Catherine, asla olmaz. Beni gűrmezden gelerek beni kızdırdın űnkű bűyle řeylere alıřık deđilim. İlgimi çektin ve karřılık vermeyince daha çok istedim ama sana kűtű davrandım. Ve ben kaba deđilim. Hořuna giden bu deđilse, bebeđim," diyor bana gűlűmseyerek.

"Hayır. Bundan hiç hořlanmıyorum. Ve lűtfen bana bebek deme. Yani, sen sınırların ne olduđunu biliyor musun ki?" Bařımı sallayarak sűyledim.

"Sadece takılıyorum. Ve hayır. Neyi yapıp neyi yapamayacađımı sűyleyen her tűrlű saçmalıktan nefret ederim. Ama dűrűst olmak gerekirse. űzűr dilerim. Bir daha asla olmayacak. Hayırın ne zaman hayır demek olduđunu biliyorum." Bana bakarak elini uzattı. "Arkadař mıyız?"

"Neden?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum. Bu numarasını henűz yutmadım.

Arsen piřmanlıkla gűlűmsűyor. "Restoran olayını unutmama izin vermeyeceksin, deđil mi?"

Dudaklarımı bűzűyorum, gűlűmsememeye çalıřıyorum űnkű o haklı.

Kıkırdayarak elini indiriyor ve n camdan dıřarı bakıyor. "Senden hořlanıyorum. Benim saçmalıklarına katlanmaman hořuma gidiyor. Pek çok kadın bunu yapamaz. Ve beni ofiste çok gűreceksin. Gűrűnűře gűre babam bana iř ahlakını öđretmek istiyor. Eđer kendimi toparlayamazsam, gűven fonumu elimden almakla tehdit etti. Yani bir sűre babama yalakalık yapacađım. Bir nevi iř arkadařı olacađız ve bir kez olsun beni ezip geçmeyen ve ben istediđimde bana sakso çekmeyen birini tanımak istiyorum..."

Yűzűmdeki inançsızlıđı gűrűnce sırtıyor. Ego!

"Eminim diğer stajyerler ve işçiler sizi tanımaktan rahatsız olmazlar."

"Hayır. Her zaman benden etkilendikleri için ya da vűnme hakkı istedikleri için seviřmek istiyorlar. Beni yanlıř anlamayın, buna bayılıyorum ama bir kez olsun sadece Arsen olmak istiyorum. Babamın gűzűne girmeye çalıřırken sikim, param ya da soyadım için taciz edilmek istemiyorum. Eđer babacıđım beni yűnetici asistanıyla seviřirken gűrűrse geri teper. Ama bana katlanamadıđını ve benden nefret ettiđini biliyorum. Ayrıca, sen evlisin. En iyi řekilde davranacađıma sűz veriyorum. İyi bir ocuk olacađım."

"Başka tiyatro oyununa kalkışmayacağını nereden bileyim?"

"Sana söyledim... Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Bu..." diye kendine dokunuyor, "sadece hoş karşılandığı yere gider ve sizin tarafınızdan hoş karşılanmadığımız çok açık. Ben yoluma devam ettim. Güven bana."

"Tamam." Onu tokatlamak istiyorum, gerçekten, ama bana asılmadığı zamanlarda biraz komik oluyor. Dürüst olduğu için onu suçlayamam. Dürüstleri severim.

Elimi , "Tamam. Barış teklifi kabul edildi."

Birbirimize gülümserken Arsen el sıkışmamı kabul ediyor. Biraz şeytanla anlaşma yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Ona hala tam olarak güvenmiyorum.

Ben: Sürekli seni hayal ettiğim için sağlıklı olamaz.

18 tarih.

63 telefon görüşmesi.

1000'den fazla metin.

4 haftalık Ben.

Hayatımın en iyi dört haftasıydı.

Yanlış kişiye aşık olmak kolaydır. Doğru kişiye aşık olmak daha kolaydır. Ama ruh eşinize aşık olmak en kolayıdır.

Olması gereken bu.

Ben'e olan hislerimden bahsederken düşmenin doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Yükselmeye ne dersin? Onunla her birlikte olduğumda uçabildiğimi hissediyorum. Ağıraksız hissediyorum.

Kendimi özgür hissediyorum.

Karnımdaki kelebekleri daha önce hissetmemiş değilim; birini düşünmeden duramadığınız için uykunuzun kaçması, öpüşmenin verdiği o çılgın mutluluk; hepsini hissettim. Ama Ben'le kelebekler sadece içimde uçuşmuyor. Uçan mermiler gibi sekiyorlar. Onunla geçirdiğim bir gecenin ardından pembe ve mor bir gökyüzünün altında uykuya dalmak benim yeni normalim.

Öpücüklerinin arasında ne kadar güzel olduğumu, kokumu ne kadar sevdiğini ve beni ne kadar istediğini fısıldadığında, kendimi yüksek hissediyorum. Ve kaba ellerinin vücuduma yakından, nazikçe, kabaca ama her zaman ihtiyaçla dokunduğunu hissettiğimde, sayıklıyorum.

Ön verandamın basamaklarında oturmuş, yağın yağmurun asfaltı ıslatmasını izliyorum. Sonbaharın serin havası giysilerimin arasından sızıp vücuduma değdiğinde tüylerim diken diken oluyor. Soğuk hava

Ben'i ve bu hafta sonunun ilişkimiz için ne anlama gelebileceğini her düşündüğümde ortaya çıkan fiziksel bir tepki, sıcak yanaklarımı serinletiyor.

Sürtük Cathy aklımın bir köşesinde çılgık atıyor: Umarım bu lanet olası bir seks anlamına gelir, merhaba! Penis, vajinamla tanış.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor babam, yüksek sesle güldüğümde kafasını kaşıyarak. Ben'in gelmesini beklerken o da yanımda oturuyor.

Endişeli babam bu hafta sonu için fikrini değiştirmeye bu kadar yaklaşmışken gülmemeliydim. Dürüst olmak gerekirse, babamın buna izin vermesine bile şaşırdım çünkü hayatım boyunca ilk kez bir tür erkek arkadaşım, bir tür görüştüğüm adamla seyahat edeceğim. Eğer henüz yapmadıysam, söz konusu tatilde muhtemelen seks yapacağımı bildiği bir adamla.

Dönüp babama bakıyorum, o bilge yeşil gözleriyle beni izlerken kahkahalarımı kontrol etmeye çalışıyorum. Çok bilgililer; hayatın sırlarının anahtarını tutuyor gibiler.

"Yok bir şey baba. Sadece ders sırasında komik bir şey oldu." "Sana zerre kadar inanmıyorum Missy, ama bu konuyu kapatıyorum."

Ona bu kadar yakın otururken, tanıdık kokusu burnumda dolaşırken, gözlerinin etrafındaki ve ağzının köşelerindeki yılların gülme çizgilerini görebiliyorum. Bu bana hayatımı mutlu bir hale getirmek için ne kadar çok çalıştığını hatırlatıyor.

"Baba, bir şey yok," diyorum ona bakarken. "Sekiz yaşındayken en iyi arkadaşım Lisa Disney'e gidiyor ve ben onunla gidemiyorum diye bütün bir hafta ağladığımı hatırlıyor musun?"

Kıkırdıyor. "Tabii ki, nasıl yapamazdım? Disney tatiline paramızın yetmeyeceği konusunda seni ikna etmeye çalıştım ama sekiz yaşındaki bir çocuğa ne kadar mantık aşılayabilirsin ki?"

Kıkırdamadan edemiyorum. "Oldukça inatçıydım..."

"Hayır, sen benim meleğimdin ve bu benim hatamdı." Elimi elinin içine aldı. "İşten izin alıp bunu ödeyemezdin. Ama kalbinin ne kadar kırıldığını gördüğümü hatırlıyorum."

Hayatımda en çok sevdiğim adamı izlerken, "Demek bana prenses elbisesi aldın ve ejderha taklidi yaptın," diyorum. Babamı.

O zamanı hatırlayarak gülümserken gözleri kırışıyor. "Evet, seni en yakın oyuncakçıya götürdüm ve sana bir prenses elbisesi aldım, sonra seni Juniper Park'a götürdüm ve park boyunca seni kovaladım."

"Hey! Büyülü bir bahçeydi!" Haykırıyorum.

"Ne günlerdi ama. Şimdi benim küçük kızım başkalarını peşinden koşturuyor."

"Baba!"

Birbirimize bakıp gülüyoruz.

Babam mükemmel biri ve benim için dünyalara bedel. Belki bir gün şansım yaver gider ve onun gibi bir adamla tanışıp evlenirim.

Aklıma otomatik olarak bir çift kahverengi göz , ama görüntüyü kapatıyorum. Gerçekten mi Cathy?

Yüzündeki endişenin büyümesini izlerken, Ben'le aramızda olanları ona anlatmadığım için bir suçluluk duygusu hissediyorum, ama ciddi? Nasıl anlatabilirdim ki? Nereden başlayabilirdim ki? Ona Ben'e o kadar aşık olduğumu söylemeli miyim ki, sesini duyma düşüncesi bile vücudumu ısıtıyor ve üşütüyor, tüylerimi diken diken ediyor? Telefonda saatlerce her şey ve hiçbir şey hakkında konuşabildiğimizi ve en önemlisi beni on üç yaşında bir çocuk gibi kıkırdatabildiğini mi?

Ona Ben'le seks yapmak için bu kadar beklediğimi çünkü eski sevgilisini unuttuğundan tam olarak emin olmadığımı miyim? Ve eğer onunla tekrar bir araya gelirse, şu anda her ne yaşıyorsak, bunun içimde ciddi bir hasara neden olacağını. Nefes almayı zorlaştıran türden.

Ona ayrıca, "teknik olarak" seks yapmamış olsak bile, çok istekli iki çift el ve ağızla yapabileceğiniz hemen hemen her şeyi yaptığımızı söylemeli miyim? Ve her birlikte olduğumuzda fiziksel sınırları daha da zorladığımızı?

Babamın ne kadar anlayışlı olduğunu düşünsem de, aklımdan geçenleri tam olarak bilseydi, sanırım kendini tamamen kaybederdi. Ancak, artık bakire olmadığımı biliyor. Yatağımın altında prezervatif paketini bulduğunda neredeyse Jack'i ve babasını öldürüyordu.

Gariplikten bahset.

Babama uzanıyorum ve bir kolumla ona sarılıyorum. Bedenimi onunkine yaklaştırarak, kazak giymiş omzunun kenarına sokuluyor, yağmurun, küflü pamuğun ve her zamanki kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. "Peşimden gelen çocuk iyi bir adam." Onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bana inandığını sanmıyorum. Ona tüm hikâyeyi anlatmadığımı biliyor.

Siktir, siktir, siktir.

Gitmeden hemen önce babamla bu konuşmayı yapmak istemiyorum.
Boğazını temizledi, "Catherine, bu konuşmayı yapmak için biraz geç olduğunu biliyorum."

İşte kadar. Görünüşe göre tartışmayı
Hepsi.

"Seni iyi yetiştirdim ve kendine ve vücuduna saygı duyduğunu biliyorum, Ama bir aydan daha kısa süredir görüştüğün bir çocukla seyahat etmeye hazır olduğuna emin misin?" Babam sol kolunu omzuma doluyor ve beni güven verici bir şekilde sıkıyor. Sanki bunun yardımı olacakmış gibi.

Başımı omzuna yaslıyorum. "Pekala. Sanırım hazırım baba. Lütfen detayları sorma. Seninle bu konuşmayı yapmak beni korkutuyor, ama bilmen gerekiyorsa. Endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Biz ne yaptığımızı biliyoruz."

Birbirimize bakarken babam saçmaladığımı söylercesine kaşlarını kaldırıyor. "Her neyse, sadece ikimiz olmayacağız. Zaten bildiğin gibi, çünkü bunu daha önce defalarca konuştuğumuzdan eminim, bir grup arkadaşı da orada olacak. Bu bir ev partisi baba."

"İşte bu yüzden bekâr bir baba olmaktan nefret ediyorum. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum ve sanki küçük kızımı kurtların önüne atıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandı babam.

"Baba! Bunu kabullenmekten çok uzak olduğunu biliyorum ama Ben çok iyi biri ve bana bir prenses gibi davranıyor. Güven bana."

Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama Ben sonunda ortaya çıkmaya karar veriyor. Şükürler olsun.

Ayağa kalkmak için hamle yaptığımda babam beni durdurdu. "Dikkatli olacağına dair bana söz ver Cathy. Seni bir daha incinmiş görmek istemiyorum," diyor babam, Matt'in bir yıl önce yarattığı karmaşayı bana nazikçe hatırlatarak.

"Evet baba, ama nedense Ben'in beni asla böyle incitmeyeceğine dair bir his var içimde."

Ve kelimeler ağızımdan çıkarken, doğru olduklarını biliyorum.

Garip ve rahatsız edici bir vedalaşmanın ardından Ben'in siyah Land Rover'ına doğru yola çıkıyoruz. Ben yolcu kapısını benim için açtığında, eğilip iki büyük eliyle yanaklarımı kavırıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmak için yüzünü indiriyor. Öpücük yumuşak ve tatlı olsa da

ayak parmaklarımın uçları deri botlarımın içinde kıvrılıyor. Hemen öpüşmeyi derinleştirmek istiyorum, ama Ben vücudumu onunkine yaklaştırmaya fırsat bulamadan geri çekiliyor.

"Lanet olsun, kızım. Babanın beni vurmasını mı istiyorsun? Bir an için silahını almak için eve geri döneceğini sandım." Gülümseyerek beni tekrar öpmek ister gibi görünüyor ama öpmüyor. "Cidden umarım silahı yoktur."

Arabaya bindiğimde, ön verandaya son bir kez bakmak için arkamı dönüyorum. Babamın hâlâ orada durup gitmeye hazırlanırken beni izleyeceğini nasıl bildiğim gerçekten bir sır değil. O her zaman benim için oradaydı. Bir elimle veda ederken diğer elimle ona bir öpücük konduruyorum. Yakalamış gibi yapıyor, sonra da kot pantolonunun cebine sokuyor. Şimdi klişe geliyor ama ben küçük bir kızken dünyamı sarsmıştı, bu yüzden bunu yapmayı hiç bırakmadık.

Ben kaldırımdan uzaklaşırken elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Açlıktan ölmek üzere olan bedenim onun sıcaklığıyla besleniyor. "Selam bebeğim. Seni özledim."

Dönüp ona bakıyorum ve dudaklarımın kenarında bir gülümseme hissediyorum. "Ben de öyle. Yirmi dört saat çok uzun bir süre. Nasıl atlattım bilmiyorum," diye şaka yapıyorum, soğukkanlı davranmaya çalışarak. Ben'e takılmak çok eğlenceli çünkü çoğu zaman o da bana takılıyor... yaramazca.

Ben'in küçük seksi sırtışı, birleşen ellerimizi dudaklarına götürüp elimi öperken tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Birdenbire araba çok sıcak gelmeye başladı. Ona sırtımı dönerek boştaki elimle kendimi yelpazeliyorum. Ben'in bana bunu yapmasından nefret ediyorum.

Hayır, bu bir

yalan.

Bayıldım.

Ben arabayı beş blok kadar sürdükten sonra mahallemdeki rastgele bir evin kaldırımına yanaştı. Evimden yeni çıkmışken neden durduğundan tam olarak emin değilim. Sorunun ne olduğunu sormak üzereydim ama tek kelime edemedim çünkü dudakları aniden dudaklarıma yapıştı, sanki açlıktan ölmek üzereymiş ve haftalardır yediği ilk yemek benmişim gibi beni yalayıp yuttu. Ellerini saçlarımda dolaştırarak beni kendine doğru çekiyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Dillerimiz birbirine değdiği anda inlediğini duyuyorum ama ağzıyla bana işkence etmeye devam ediyor. Öpüşmeyi bitirdiğimizde başım dönüyor ama çok azmış hissediyorum.

Kimin oksijene ihtiyacı var ki? Oksijen çok abartılıyor.

Parmakları hâlâ saçlarıma dolanmışken, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve hiçbir şey söylemeden birbirimize bakıyoruz. Öpücüklerimden şişmiş dudakları bana gülümserken yanaklarının tepelerini kaplayan bir kızarıklık görüyorum. Ben de gülümsüyorum.

"Bu güzeldi," diyorum, ağzıma en yakın parmağını ısırmaaya çalışarak.

"Buna inansan iyi edersin. Şimdi bu kadar sevimli olmayı bırak yoksa Newport'a asla yetişemeyeceğiz." Saçımı bırakarak, boşta kalan başparmağını kabarık dudağımın üzerine hafifçe sürüyor. Parmağının ağzımın üzerindeki sert dokusu bana o parmakların daha önce nerede olduğunu hatırlatıyor ve Ben de hatırlıyor gibi görünüyor çünkü tekrar inliyor ve beni tamamen bırakıyor. "Kahretsin, kızım. Beni delirtiyorsun."

Kaşar Cathy kafamın içinde 'Evet!' dansı yaparken, ben de yüzümün yüzeyinde belirmeye başlayan kocaman sırtımayı gizlemeye çalışıyorum. "Burada tek ateşli ve rahatsız olan sen değilsin, biliyor musun? Ne yapmamı istersin?"

Ben başını sallarken bakışları üzerimde kalıyor; yumuşak akçaağaç kahverengisi gözleri yoğun bir arzuyla neredeyse simsiyah görünüyor

Aman Tanrım.

"Hmm... peki, çok bilmiş, bir araba kazası geçirmemizi istemediğime göre, koltuğunda oturup beni görmezden gelmeye ne dersin?"

"Ciddi misin?" Gülüyorum, "Sen 12 yaşında mısın?"

Sırtarak pantolonuna bakıyor, sonra kaşlarını oynatarak tekrar bana bakıyor. "Senin etrafında mı? Evet."

Gözlerim pantolonuna gitti ve...

Merhaba!

"Gerçekten mi, Ben?" Başımı sallıyorum ama yine kaçmak için büyük bir mücadele veren kahkahamı durduramıyorum.

Ben yüzünde güzel bir gülümsemeyle önce kendine, sonra bana baktı. "Sadece senin için Cathy. Ciddiyim." Kelimeler ağzından çıkarken, bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Beni, sadece beni istediğine dair bana güvence vermeye çalışıyor. Ve şu anda ona inanıyorum.

Ona gerçekten inanıyorum.

Newport, Rhode Island'a yaptığımız yolculuk bulanıktı ama aklımda kalan birkaç şey vardı: rahat bir sessizlik, kaçamak bakışlar, Ben'in yanlışlıkla bir oraya bir buraya dokunması ve elinin benimkinin içindeki sıcaklığı.

Newport'a vardığımızda tamamen şaşkına döndüm. Newport'un bazı "eski paralı" insanların büyük evlerinde tatil yaptığı bir yer olduğunu biliyordum, ancak bu malikanelerden birini yakından görene kadar bu büyüklükte bir zenginliğin ne olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikriniz yok. Şu anda bakmakta olduğum malikâne, hiç bitmeyen çakıllı araba yolundan geçtikçe daha da büyüyor.

Okyanus kıyısındaki arazi devasa. Vay anasını! Az önce öldüm ve Muhteşem Gatsby'den bir sahnede mi ?

Ben arabasını ışıklandırılmış ana girişin önüne park ederken şok, şaşkınlık ve dürüst olmak gerekirse biraz da korku içindeydim. Ben'in zengin bir aileden geldiğini ve arkadaşlarının çoğunun da zengin olduğunu biliyordum ama böyle bir paradan bahsettiğimizi hayal bile etmemiştim. Terli avuçlarımı kot pantolonuma sürterek, o anda evin içinde yaşanan kargaşayı gözlemliyorum. Açık pencerelerden gecenin içine doğru yüksek sesli tekno müzik çalıyor ve birbirine yakın dans eden bazı çiftlerin dış hatlarını görebiliyorum.

Konfor alanımın ne kadar dışında olduğumu fark etmekten bunalmış bir halde Ben'e bakmak için döndüğümde midem kötü türden bir sinirle burkulmaya başladı, "Umm... Ben... Ben..."

Büyük bir ev ve bütün bir hafta sonunu zengin insanlarla geçirme fikrinin gözümü korkutmaması gerektiğini biliyorum. Babam beni kendi değerimi bilmem ve sahip olduklarımızla, kim olduğumuzla her zaman gurur duymam için yetiştirdi ama...

Kahretsin, kimi kandırıyorum? Kendi evinizden daha büyük bir garaj barındıran bir malikanenin önünde dururken kendinize verdiğiniz değerle ilgili fikirleriniz pencereden uçup gidiyor.

Ben arabayı durdurur, sonra bir kez daha elime uzanır ve destekleyici bir şekilde sıkar. "Cathy, her şey yoluna girecek. Julian harika biri ve ikiz kardeşi Morgan da harika biri. Bu hafta sonu çok eğleneceğiz." Konsolun üzerinden eğilip alınma bir öpücük kondurdu ve burnunu benimkine dayadı. "Güven bana. Burada benimlesin. Kimse seni rahatsız etmeyecek."

Ona doğru dönüyorum ve sıkıca sarılıyorum. Vücudunun güçlü kaslarını kollarımın arasında hissediyorum, pahalı kolonyayla karışık erkeksi kokusunu alıyorum ve ikimiz hakkında bir karar veriyorum.

Bu gece o gece olacak.

Ben'in bir gün beni terk edeceği endişesiyle hayatımı korku içinde yaşamaya devam edemem. Bunu yapamam. Ona bir şans vermeli, kalbime güvenmeli ve beni sadece onun gösterebileceği o yere götürmesine izin vermeliyim. Boynunu öptükten sonra fısıldıyorum, "Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım. Sadece şok oldum ama bunu atlatacağım. Unutma, ben sert bir Queens kızıyım. Sadece bana bir söz ver."

Ben yüzümü görece kadar geriye yaslanıyor. Ben koyu kahverengi sıcak bir havuza bakarken, elim yanağını okşuyor. Ben bir an için gözlerini kapatıyor ama açtığı anda cevabımın bana baktığını görüyorum.

Her şey yoluna girecek.

"Sadece bu gecenin ait olacağına söz ver." "Elbette. Aynı odada kalacağız."

"Um, evet... Bunu biliyordum. Demek istediğim şey... demek istediğim şey... şey... ben hazırım. Bilirsin, hazırım." Yüzüm kızarıırken Ben'in ne demek istediğini anladığını umuyorum çünkü ona benimle yatmasını söylemeden daha açık konuşabileceğimi sanmıyorum.

Ben sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessiz kalır.

Aman Tanrım. Ya sinyalleri yanlış anladıysam? Hayır. O beni istiyor. Bunu biliyorum.

Benden hoşlanıyor. Bunu biliyorum.

Ama sessizliği beni . Tam ona unutmasını söyleyecekken, sonunda konuştu.

"Hayır, Cathy. Bunu yapamam."

"Ne? Yine mi geldin?" Beklediğim şey bu değildi. İstedğim zaman Azgın Ben nerede?

Aniden beni bıraktı, başını salladı ve ön camla konuşarak başka baktı. "Hayır. Bunu tekrar deneyelim. Seni istediğimi çok iyi biliyorsun. Hem de çok, ama seni buraya benimle seks yapman için getirmedi. Ben bundan daha iyiyim." Arkasını dönerek bakışlarıyla beni hareketsiz bıraktı. "Sen bundan daha iyisin. Ben o tür bir pislik değilim Cathy. Sen daha iyi bilirsin."

Benimle dalga mı geçiyor? "Ben, hayır. İstiyorum... Hazırım." Görüştüğünüz adama sonunda onunla seks yapmaya hazır olduğunuzu söylediğinizde, "Evet!" diyeceğini düşünürsünüz. Yatak nerede?" Onun yerine, dürüst bir pislikle baş başa kaldım.

"Hayır, Cathy. Lütfen, bırak onu."

Utancın yüzümü yakmaya başladığını ve aşağılanmanın içime işlediğini hissedebiliyorum. Ben elimi tutarken gözleri yumuşuyor. "Bak bebeğim, bunu bu gece yalnızken konuşalım. Julian'ın evinin önüne park ettiğimizde değil-"

Reddedilmesinden dolayı kafam karıştı ve incindim, elini ittim. "Bırakmıyorum. Bir aydır görüşüyoruz ve seks dışında hemen hemen her şeyi yaptık."

Ben bir şey söylemek için ağzını açıyor ama konuşmasına izin vermiyorum. Dışarı.

"Hazır olmam için bu kadar beklediğimizi sanıyordum. Şimdi hazırım, yani Neden olmasın? Ve üzgünüm ama şu bahanenini de yutmuyorum," parmaklarımı tırnak içinde kaldırarak sözlerini yüzüne çarpıyorum, "Seni buraya benimle seks yapman için getirmedim."

Mantıksız davrandığının farkındayım. Birlikte olmadan önce eski sevgilisini unuttuğundan emin olmak için ağırdan almasını isteyen bendim.

Ya onu unutamadıysa?

Ama o beni istiyor. Öyle söyledi.

Mideme bir korku hissi yerleşiyor. "Sana bir şey sorayım, Ben. Ashley ile yatmak için ne kadar bekledin? Sana kendini teklif ettiğinde ona hayır mı dedin? Çünkü az önce yaptığım temelde buydu. Yoksa onu unutamadığın için aptalca bahaneler mi uyduruyorsun?"

Yüzünü ellerinin arasına alırken Ben'in inlediğini duyuyorum. Vücudundan yayılan hüsrana dalgaları beni de etkisi altına alıyordu. "Ne oluyor Cathy? Bu senin için bile çok alçakça. Neden geçmişten söz etmek zorundasın?"

"Kafam karıştı, işte bu yüzden. Benden hoşlandığını sanıyordum. Beni istiyordun ama şimdi istemiyorsun... Onun yüzünden mi?"

Sessizlik.

Hiçbir

şey.

Ben hiçbir şey söylemiyor.

Sadece bana bakıyor.

Sessizliği canımı yakıyor.

Sessizliği beni çok kızdırıyor.

"Bilmek , değil mi? Sanırım cevabımı aldım."

Hayal kırıklığı Ben'in yüzündeki çatık çizgilerden, çenesinin gerginliğinden ve saçını çekiştirmesinden anlaşılıyor. Tam konuşacakken biri kapımı açıyor ve ilk kavgamızı bölüyor.

Ve belki de sonuncusu.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor, arabanın sıcak içini soğuk bir esintiyle dolduruyor. Ben ve ben dönüp tartışmamızı kabaca bölen kişiye bakıyoruz. Gözlerim muhteşem bir adamın yüzündeki bir çift mavi gözle buluşuyor. Dağınık kahverengi saçları, burnunun tepesinde birkaç çili, dolgun dudakları ve çenesinde bir yarığı var.

Manzarayı incelerken gülümsüyor. "Hey, Ben. Buraya hiç gelmeyeceksin sanıyordum, dostum." Dönüp bana baktı, dudaklarında şimdi daha büyük bir gülümseme vardı. "Sen Cathy olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Koca Ben'e piliç gibi davranan kızla tanışmak için can atıyorduk. Morgan seni çok sevecek."

"Merhaba. Sen kimsin?"

"Özür dilerim. Güzel kızlar beni aptal yerine koyuyor. Ben Julian'ım," diye küstahça sırtıyor.

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum, Julian." Yüzüm kızarmıyor ama onun bulaşıcı gülümsemesini izlerken dudaklarımın kenarlarında isteksiz bir gülümsemenin belirdiğini hissedebiliyorum. Julian bir flörtçü ve bunun işine yaradığını biliyor. Ben'e dönüp bakıyorum ve onun ikimizi de incelediğini görüyorum.

Mutlu görünmüyor.

Hem de *hiç*.

Güzel. Sevindim. Belki Julian'ın benimle yatmakla ilgili bir sorunu olmaz.

Ben'in kaşlarını çatması yerini sert bir çatıklığa bıraktı. "Geri çekil, ahbap. O güzel ellerine spor dediğin o saçma sapan oyunu oynamak için ihtiyacın var."

Julian, çapkın gülümsemesinin yerini şakacı bir sırıtış alırken ikimize de bakıyor. "Ben golf oynarım. Ve onu dinlemeyin. Onun meyve suyu kafalı vücudunu her gün, her zaman alabilirim."

Ben'e bu kadar kızgın olmasaydım, bunu cidden komik bulurdum. Ama kızgınlım ve kırgınlım, bu yüzden onu biraz daha kızdırmaya karar verdim. Lisa'nın erkeklerle nasıl flört ettiğini hatırlayarak, onu taklit etmeye çalışıyorum. Lütfen, Tanrım, bir pislik gibi görünmeme izin verme. Dudaklarımı yavaşça yaladıktan ve çenemi doğru açıyla eğdikten sonra Julian'a en iyi gülümsememi veriyorum. "Eminim yapabilirsin. Bu arada çok güzel bir eviniz var. Eğer müsait olursan bizzat gezmek isterim."

Julian'ın gözleri Ben'den bana kayıyor, yüzümde duraklıyor ve bir anlayış belirliyor. Gülümsemesi genişlerken yüzünde onaylayan bir ifade belirliyor. "Çok isterim ve şu anda müsaitim. Ben, evi daha önce gördün, eminim gelmene gerek yoktur, değil mi? Her neyse, burası çok soğuk. Donmadan önce içeri girelim."

Elime uzanıyor ve uzun parmaklarını elime doluyor. "Dur, sana yardım edeyim." Julian Ben'e dönerek ekliyor, "Dostum, yolu biliyorsun. Arthur bavullarla ilgilenecek, sen bara git. Morgan her zamanki kalabalıkla birlikte orada. Ana salonu es geçmek isteyebilirsin, orası tam bir sikiş festivali."

Julian'ın yardımıyla arabadan inip girişe doğru ilerlerken Ben'e bakmaya cesaret edemiyorum. Merdivenleri yarılardım ki Ben'e karşı ne kadar boktan davrandığımı fark ettim. Sebebi her ne olursa olsun, benim için doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Olduğum yerde duruyorum ve özür dileyen bir gülümsemeyle Julian'ın yüzüne bakıyorum.

"Bana bir dakika izin verir misiniz? Ben'e bir şey söylemeyi unuttum."

Julian başıyla onayladıktan sonra arkamı dönüp arabaya doğru ilerliyorum. Julian birisinin onlarla ilgileneceğini söylemiş olsa da Ben valizleri boşaltıyor.

Tanrım, o gerçekten mükemmel.

Ona ulaştığımda gözlerini kaldırıyor ve derinliklerinde gördüğüm şey beni korkutuyor. Gülüşü gitmiş. Çok kızgın görünüyor. Ve incinmiş.

"Um, bunun için üzgünüm. Arkadaşınla öyle kaçmak istememiştim. Ashley konusunu açtığım için de özür dilerim. Hiç hoş bir davranış değildi." Terli bir elimle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Cildim sinirden nemli hissediyor.

Ben gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Bir süre sonra gözlerini tekrar açıyor ve bana bakışıyla başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu anlıyorum.

"Her neyse Cathy. Devam et. Julian çok eğlenceli biri. Umarım birbirinizden zevk alırsınız," diye tükürür.

Yanımdan geçip bavullarımızı eline alıyor ve eve doğru ilerliyor, Julian'a selam bile vermeden yanından geçiyor.

Ne yaptım ben?

Gözlerim Ben evin içinde kaybolana kadar onu takip ediyor. Yüreğim burkularak beni dikkatle izleyen Julian'a bakıyorum. Daha önce hissettiğim öfke yerini suçluluğa bıraktı. Neden deliliğimin beni alt etmesine izin vermek zorundaydım ki?

Julian'ı bıraktığım yere ulaştığımda, havayı dolduran gerginliği kırmak için bir şeyler söylemem gerektiğinin farkındayım ama ne bilemiyorum. Çünkü

Zihnimde bir buz kırıcı ararken Julian'ın "Ben neden bu kadar kızgın? Bir kavgayı falan mı böldüm?" Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak cevabımı bekliyor.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak ona karşı dürüst olmaya karar verdim. Adamı tanımıyorum ama Ben'in en iyi arkadaşıysa güvenilir biri olmalı. Ayrıca, ondan hoşlanıyorum.

"Şey...evet. Hiçbir şey yokmuş gibi başladı ama sonra beni gerçekten rahatsız eden şeyler söyledi." Sinirlerim topuklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor. "Ve şirretliğimin beni ele geçirmesine izin vermiş olabilirim ki bu berbat bir durum çünkü zaten boktan olan bir durumu daha da kötüleştirdim. Seninle kaçmam da hiç yardımcı olmadı. Daha yeni tanıştık, yani evet, Ben'in bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Ve daha önce olanlar için özür dilerim... bilirsin, flört etme girişimim. Ben'e ulaşmaya çalışıyordum."

"Bunu ikinci kez düşünme. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Ve sen flört etmeyi beceremiyorsun. Çok tatlıydın." Ağzıma bir saniye kadar uzun süre bakarken sırtıyor. "Ben'e gelince, sanırım beni dövmeye çok yaklaştı ama bu umurumda değil." Başını eğiyor ve muzipçe sırtıyor: "Hazırlık okulundayken Ben ve ben her şeyi yumruk yumruğa kavga ederek çözerdik. *Her zaman.*" Sırtıyor, "Ancak bu kıskançlık yeni bir şey. Ben kıskançlık yapmaz, her zaman tam tersi olur. Ashley ile birlikteyken bile."

Ben'in eski sevgilisinin adı ağzından çıktığında, sanki acı bir hap yutmuş gibi yüzünde bir tiksinti ifadesi belirir, ama hemen yerini bir sırıtış alır. "Ve söylemeliyim ki Cathy, bu hoşuma gitti. O kaltağı unutmaya başladığı anlamına geliyor."

Sözlerini bir süre düşündükten ve içime sindirdikten sonra merdivenlere bakıp gülümsüyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı kaldırıp onun samimi gözleriyle karşılaştığımda bana başını salladı: "Evet. O kaltak ona bir numara yaptı. Ve inan bana, az önce gördüğüm Ben son takıldığımız zamanki gibi depresif görünmüyordu. Bu sefer kız arkadaşına asıldığım için çok kızgın görünüyordu."

"Umarım haklısındır. Gerçekten istiyorum. Görüyorsunuz ya..."

Sonra kavgamızın nedenini ve Ashley konusunda onunla yüzleştiğimde sessiz kalışını hatırlıyorum ve Julian'ın artık ne kadar haklı olduğundan emin değilim.

"Anlamıyorum, neden bana söylemiyorsun? Senden hoşlanıyorum. İyi arkadaş olacağımızı söyleyebilirim, o yüzden söyle bana. Belki yardım edebilirim?"

"Tamam, ama sorduğunu unutma. Seni sıkarsam esneme yeter."

"Beni asla sıkamazsın. Şimdi, devam et. Ama, bekle. Bir fikrim var. Her zaman erkeğin suçlu olduğu ve asla kızın suçlu olmadığı şu uzun Morgan hikayelerinden biri olacağını söyleyebilirim."

Omzuna vurarak ellerini ceplerinden çıkarıp teslim olma hareketi yapmasını sağlıyorum. "Hey! Sadece dürüst olmaya çalışıyordum! Ama cidden, bazen siz kızlar şifreli falan davranmak yerine bizimle konuşsanız, neler döndüğünü anlardık. Her neyse, kışım donuyor, sen de öyle olmalısın. Neden annemin serasına gitmiyoruz? Orada konuşuruz ve şu anda ailemin evinde yaşanan seks partisinden uzak dururuz."

"Ama Ben ne olacak? Ya onu hemen bulmaya gelmediğimizde yanlış bir fikre kapılırsa?"

"Umurumda değil. Az önce sana kaba davrandı, bırak terlesin." "Tamam. Ama, bekle. Gitmeden önce bir şeyden emin olmalıyım. şey."

"Evet?"

"Seninle yeni tanıştığımıza göre, umarım "annenin serasına gitmek" takılmak için bir kod değildir çünkü ilgilenmiyorum. Ben'le birlikteyim. Ve, şey... evet. Ben'leyim." Yüzüm kızarıyor, söylediklerime inanamıyorum. Hayalperest bir adama benimle ilgili komik fikirlere kapılmamasını söyledim. Ben!

Sanki, Cathy. Sanki.

"Kahretsin, Cathy. Gerçekten mi? Birincisi, seni asla annemin serasına takılmaya götürmezdim. Seni odama götürürdüm. Buradaki en iyi yatak bende. İki, ben asla kaçak avlanmam. Kız senin kadar güzel olsa bile. Üç, Ben benim en iyi arkadaşım. Ve dört, ve bunda ciddiym, yardım etmek istiyorum. Ben'in senden hoşlandığını şimdiden söyleyebilirim ve Ben'in birinden hoşlanması çok iyi bir şeydir."

"Aman Tanrım, özür dilerim. Sadece emin olmak istedim. Sana yanlış bir fikir vermek istemedim."

"Hayır. Bunu sevdim. Çok . Şimdi gidelim. Cidden kışım donuyor."

"Tamam."

Sera çok güzel. Etrafımızı camlar, bitkiler ve ağaçlar sarıyor. Güller, orkideler ve adını bilmediğim ama gelin dergilerinin kapaklarındaki buketlerde gördüğüm bir sürü yabancı bitki var. Odanın derinliklerine doğru yürüdükçe

Aromatik havası, egzotik ve bol çiçekleri ve yeşillikleriyle üzerimde yükselen bir ormanın ortasında hayal edebiliyorum kendimi. Cam yapının içindeki tek ışık kaynağı olan ay, çiçek saksılarına ve standlara takılmadan Julian'ın uzun formunu görmemi ve takip etmemi sağlıyor.

Julian dikenli yapraklarıyla korkak bir ağaca benzeyen bir bankın yanına oturuyor ve yanındaki yeri okşuyor. Ona katıldığımda Julian arkasına yaslanıyor, yüzünü net bir şekilde görebilmem için vücudunu çeviriyor, dudaklarında rahat bir gülümseme beliriyor. "İşte buradayız. Şimdi bana neler olduğunu anlatabilirsin. Bakalım sihrimi konuşturabilecek miyim, tabii eğer burada bir seks macerası yaşamak istemiyorsan?"

"Ha Ha . Çok komik. Peki ya o garip dikenli bitkilerden biri tarafından kışımın dürtülmesi? Hayır, teşekkür ederim."

"Denemek zorundaydım, biliyor musun?" Julian gözlerinin içi gülerek söylüyor.

Gülümsüyorum ve kucağıma bakıp ellerimin bükülmesini izliyorum. "Tamam. Yani temel olarak, Ben ve benim aramda neler olduğundan emin değilim. Yani, neler olduğunu biliyorum. Aptal değilim. Sadece ciddi miyiz yoksa sadece eğleniyor muyuz emin değilim. Etiket falan konuşmadık. "Hey Ben, erkek arkadaşım olmak ister misin?" diyemem. Henüz o kadar ezik değilim. Bir ilişkimiz mi var yoksa sadece çıkıyor muyuz bilmiyorum. Özel olmak isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Ben istediğimi biliyorum."

Bakışlarımı kaldırıyorum ve duvarda oynayan bitkilerin gölgelerine bakıyorum. "Mesele şu ki, sanırım ona aşık oluyorum Julian. Aşık gibi. Ve daha seks bile yapmadık."

"Bekle, ne? Siz hiç sikişmediniz mi? Hayatta olmaz. Adamım... onun sinirli ruh hali çok daha anlamlı hale geliyor. Kahretsin." Julian'ın şok olmuş ifadesi bana gözlerin yuvalarından fırladığı eski okul çizgi filmlerini hatırlatıyor.

Julian'a gülerken başımı sallayarak devam ediyorum, "Ben için üzülmeden önce, üzülme. Ayrıntılara girmeyeceğim ama güven bana, durumu gayet iyi. Ama evet. Henüz sonuna kadar gitmedik. Eski sevgilisini unuttuğundan emin olmak için beklemek istediğimi söyledim. O da çok tatlı ve anlayışlı davrandı. Bugün buraya gelirken, artık onun için endişelenmeyeceğime karar verdim, bu yüzden ona söyledim... tamam, bu gecenin o gece olacağını ima ettim ve çıldırdı. Beni buraya seks için getirmediğini söyleyerek bana karşı dürüst bir pislik gibi davrandı. Evet, işte o zaman öfkeme yenik düştüm ve Ashley'den bahsettim ve-"

Julian'ın inlediğini ve nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum ve konuşmaya başladığımdan beri ilk kez ona bakıyorum. "Ne dedi o?"

"İşte o zaman işler daha da kötüye gitti çünkü bana hiç cevap vermedi. Onunla seks yapmak için ne kadar beklediğini sordum, sonra da onu unutup unutmadığını sordum ama hiçbir şey söylemedi. Sadece sessiz kaldı. İşte o zaman kendini tanıtmaya karar verdin. Yani şimdi aramızda neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Endişelenecek bir biz varsa bile."

Julian öne doğru oturur ve dirseklerini dizlerine dayar. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Siz hiç sevişmediniz. Ne olduğunuzdan emin değilsiniz ve o kaltağı atlatamamış olmasından korkuyorsunuz. Ve şimdi de kızgın çünkü seni buraya ona biraz göt bulman için getirdiğini düşündüğünü sanıyor. Ve eski sevgilinden bahsettin, muhtemelen onu en çok kızdıran da bu oldu. Çünkü şimdi ona yeterince güvenmediğini düşünüyor ve kabul edelim, bu tamamen yersizdi."

"Evet, özetle her şey bu." Suçluluk duygusu tüm bedenimi bir utanç çadırıyla kaplıyor.

"Ne amcık ama."

"Hey!"

"Üzgünüm ama bebek gibi davranıyor. Bir derse ihtiyacı var ve sanırım bu gece işim bittikten sonra ikinizin arasında neler olup bittiğini kesinlikle anlayacaksınız."

"Peki ya Ashley?"

"Sana söylüyorum. Onu aştı. Benden burayı gezmeme istediğinde bana nasıl baktığını görmeliydin. Eğer bakışlar öldürseydi, ben ölü bir adam olurdum."

"Emin misin? Beni korkutuyorsun. Ne düşünüyorsun?" "Güven bana

Cathy. Onu tanıyorum. Neden küçük bir oyun oynamıyoruz?"

"Gerçekten mi? Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Evet. Yarın bana teşekkür edeceksin. Tabii odadan çıkmana izin verirse.

"

"Pekâlâ. Neden bana ne düşündüğünü söylemiyorsun?"

present

"Bekle! Kapıyı tut!"

Mermer fuayede olabildiğince hızlı koşarak asansöre tam zamanında ulaşıyorum ki son kişi kapıları benim için açık tutuyor. Nefes nefese kalıyorum ama ona teşekkür etmeyi başarıyorum ve arka tarafa doğru ilerliyorum. Duvara dayandığımda ellerimle kendimi yelpazelemeye başlıyorum, serinlemeye çalışıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve her katta durup zaman kaybetmememiz için dua ediyorum. Arsen'in benim gözetimim altındaki ilk iş günü olduğu için bugün geç kalmak için en kötü fırsat olacak.

Onu son gördüğümünden beri üç gün geçti.

Sıcak havanın enseme çarptığını hissettiğimde, vücudumdan aşağıya doğru inen bir farkındalık sızısı midemin çukuruna yerleşiyor. Hemen gözlerimi açtığımda Arsen'in yanımda durduğunu görüyorum. Dudaklarında muzip bir sırıtişla beni izliyor ve kendine özgü mavi gözleri ışıltılı parlıyor. İçlerinde yeşil kıvılcımlarla karışık açık mavi renkleri görebiliyorum.

Ne yapıyor?

"Günaydın, güzelim. Bana nasıl erkek olunacağını öğretmeye hazır mısın? Bilirsin, beni alıştırmaya?" Sesinden alaycılık damlıyor ama yine de arkasındaki kahkahayı hissediyorum.

Sözleri karşısında biraz telaşlanıp çok sinirlendiğim için başımı sallayıp aramızda biraz mesafe bırakmak için uzaklaşıyorum ki bu küçük asansörde tikiş tikiş olduğumuz düşünüldüğünde bu pek mümkün değil. Arsen selamlamasının beni yanlış yönlendirdiğini biliyor olmalı. Belki de başından beri amacı buydu çünkü az önce yarattığım boşluğu yine bana yakın durarak kapattı.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak savunma pozisyonu aldım ve tam sıranın önüne geçmek üzereydim ki sıcak elinin elime dolandığını hissettim.

Dirseğimi tutup beni geri çekerek yanında durmamı sağladı. Isı kolumdan yukarı fırlıyor ve beni kaynar su gibi haşlıyor. Fiziksel sınırları umursamadan bana dokunması bir an için sersemletiyor, bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Gülümseyen ağzını eğip kulağıma fısıldarken gözlerinde bir pırıltı var, "Sakin ol Gamzeli. Sadece takılıyorum sana..."

Bir şey söylemek istiyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Ağzı kulağıma o kadar yakın ki alt dudağının dolgunluğunun kulak mememi sıyırdığını hissedebiliyorum. Vücudumun verdiği tepkiye sinirlenerek, kolumu tuttuğu yerden kurtarıırken dönüp ona bakıyorum. "Ellerini kendine sakla, ufaklık. Şimdi geri çekil," diye tıslıyorum.

Gülerken başını arkaya atıyor, böylece boynunun kalınlığını ve geniş omuzlarının kahkahayla titrerken nasıl esnediğini gözlemleyebiliyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum. Çantamı kapıp kafasına vurmak istiyorum. Belki o zaman gülmeyi keser. Belki beyin sarsıntısı geçirir. Belki bu yüzündeki o aptal sırtışı siler. Bu fikri ciddi ciddi düşünürken kapılar açılıyor ve insanlar iniyor. Numaraya bakıyorum ve hala uzun bir yolumuz olduğunu fark ediyorum. Aramızda üç ya da dört beden kalana kadar birkaç kişinin arasından geçiyorum çünkü artık onun yanında durmak istemiyorum. Al bakalım, tatlı çocuk. Ondan kurtulma başarısına gülümseyerek, ofise vardığımızda ona nasıl haddini bildireceğime dair olası yöntemleri düşünüyorum. Onu bitmek bilmeyen evrak işlerine diri diri gömmeyi, elimizdeki en cahil stajyere atamayı ve diğer acı verici olasılıkları düşünüyordum ki sıcak havanın yeniden ensemden soluduğunu hissettim.

"Merhaba. Seninle burada tekrar karşılaşmak ne güzel," diye mırıldanıyor kulağıma, sesi şakacı.

Şaka yapıyor olmalısın!

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapatıyorum ve ona haddini bildirmek için tüm gücümü toplamaya çalışıyorum. Flört etmek *yok* demişti! Gözlerimi açtığımda yavaşça arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. Öfkeli kelimeler boğazımda düğümleniyor ve bir daha hiç çıkmıyor. Tüm sarışın ihtişamıyla arkamda duran Arsen, güzel yüzünde boktan bir sırtış ve gözlerinde bir meydan okuma ile masum görünüyor. Onunla aptal oyununu oynamamı istiyor.

Buna bir son vermek, yetişkin gibi davranmak ve ona yaptığımız anlaşmayı ve geri çekilip nasıl davranacağını hatırlatmak istiyorum. Ama içimden bir ses bunun iyi davranmaya çalışan bir Arsen olduğunu söylüyor. Bu olmaya çalışan bir Arsen

dostça ve daha fazlası değil. Bir eli cebinde, omzunu duvara dayıyor ve vücudunu tembelce duvara yaslıyor.

"Sorun nedir, Catherine? Dilini kedi mi yuttu?" Serbest elini kaldırıp saçlarını karıştırıyor; çok yumuşak görünüyor. "Sadece dalga geçtiğimi biliyorsun, değil mi? Sözümden asla dönmem. Ve seni son gördüğümde söylediğim gibi, istediğim zaman istediğim yerde am bulabilirim."

Yüzümün yandığını hissediyorum. Yalnız olmadığımızın farkında değil mi?

"Babam bana bir ders vermek için ne kadar süre seçerse seçsin, benimle sıkışıp kaldın ve senden hoşlanıyorum, bu yüzden iyi geçinmeye çalışalım. Eğer unutup hayatına edebilirsen arkadaş olabiliriz. Arabada da söylediğim gibi, bir daha asla . Güven bana Gamzeli. Hayırın ne zaman hayır demek olduğunu bilirim." Duvardan uzaklaşıyor, böylece önümde durabiliyor, üzerimde yükseliyor. Bu pozisyonda kendimi dezavantajlı hissediyorum.

"Bana Gamzeli demeyi kes. Ve eğer gerçekten ciddiysen, bana muhteşem demeyi ve kişisel alanımı işgal etmeyi bırak. Bundan hoşlanmıyorum," diyorum onun eğlenen gözlerine bakarken.

"Gamzelerin var, Gamzeler. Söylemem gerekirse, oldukça mükemmel gamzelerin . Ve yüzüne bakmayı seviyorum. Kızgınken çok güzel ," diyor usulca. "Kızarıyorsun ve bu bende daha çok yapma isteği uyandırıyor."

Tamam.

Sözlerini düşünürken onu dikkatle izliyorum. Yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyor, tıpkı yapmaması gerektiğini bildiği halde fazladan bir dilim kek isteyen bir çocuk gibi.

Ona cevap vermek üzereyken asansörden inen iki yolcu daha birbirlerine mırıldanarak, "Eğer Sarışın malı vermezse, o sikik kış buralarda kalsa iyi olur çünkü-" dedi.

"Şşş, seni duyabilirler. Bu Arsen Radcliff! Bir yerde okumuştum, hiç kız arkadaş olmamış; sadece etrafındakilerle düzüşüyormuş-" Cümlelerin geri kalanını duyamadan kapılar kapanıyor. Arsen'e bakıyorum ve kızgın göründüğünü fark ediyorum. Gülümsemesinin yerini çatık kaşlar almış. Şimdi pastayı alamayan çocuk gibi görünüyor.

"Um, Arsen..."

"kadar bir şey söyleme."

"Tamam." Komik ve alaycı Arsen nereye gitti?

, her ne kadar geç kalacağımı düşünsem de ilk gelenlerin biz olduğumuzu görüyorum. Büyük elini hissettiğimde Arsen'e bakmak için dönüyorum

Sırtımın küçük bir yerinde, beni ileri itiyor.

"Benimle gel." Sesinde otoriter bir ısıklık var. Bir an için şaşırdım çünkü sesi Ben'e benziyordu. Daha yaşlı.

Beni kahve odasına götürüyor, odanın içine girene ve kapı arkamızdan kapanana kadar beni bırakmıyor. İki elini de saçlarında gezdirerek sinirli bir nefes veriyor.

"Bunun için özür dilerim. O kadınların sana asıldığını düşünmelerini istememiştim." Bana acıyla gülümsüyor. "Bir kez olsun iyi davranmaya çalışıyordum, ama ne biliyorsun? Hepsi seni becermeye çalıştığını düşündü. Eğer yabancılar bu saçmalığı varsayıyorsa, bana neden inanmadığını anlayabiliyorum. Belki de biriyle yatmadan onunla arkadaş olamam. Belki de Amy'ye senin yerine evli olmayan birini bulmasını söylemelisin, çünkü görünüşe göre sikişmek benim tek iyi olduğum şey."

Sonunda beni ona karşı tamamen eriten şey, playboy cephesinin ardına saklamaya çalıştığı kırılganlığı. Evet, insanların onu görüp neden en kötüsünü düşündüklerini anlayabiliyorum. O güzel, hatta mükemmel. Genç ve varlıklı ve ünlü kadınlarla yatıyor. Kadınların onu görüp neden "sikik ödül" diye düşündüklerini anlayabiliyorum.

Çoğu onun hatası. Yani, kimsenin boğazına bıçak dayayıp bir gece kulübünden çıkıp evine dönerken etrafını saran üç mankenle birlikte yürümesini emrettiğini sanmıyorum. Kimse ona sosyetenin telefon rehberini karıştırmasını söylemedi. Ama onun sözleri her şeyin altında ne olduğunu görmemi sağladı. Toplumun onu gördüğü gibi yapan kötü çocuk; onlara istediklerini veren.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak ona takılıyorum. "Ciddi misin? Sana patronluk taslama şansından vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Hayatta olmaz. Bana yaşattığın onca şeyden sonra, sanırım sana acı çektirmeyi hak ediyorum."

Gözleri parlıyor. "Artık bana kızgın değil misin? O kadınların söylediklerinden sonra bile mi?" İnançsızlık tatlı yüzünde yazılı.

"Şey, daha önce söylediklerimde ciddiydim. Ama bence sen kendini rahat hissettiğin ve yatmak istemediğin kadınlarla flört ediyorsun. İlk tanıştığımızda..." Gerçekten o konuya girecek miyim? Sanırım öyle. O geceki Arsen ile karşımda duran Arsen arasındaki farkı açıklamam gerekiyor.

"Benimle alay etmedin. Benimle flört etmedin. Sadece agresif bir şekilde üzerime geldin ve özür dilemedin. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bir şeyler değişti. Benimle birlikte olmak istediğini söylediğinde sana inanıyorum.

Bu yüzden ellerini kendine sakladığın ve kişisel alanımı işgal etmediğin sürece sorun yaşamayacağız."

Güçlü gülümsemesi tüm odayı aydınlatırken başını sallıyor. "Gamzeli, sen harikasın. Ciddiyim. Ve haklısın. Genelde becerdiğim kızlarla arkadaş olmak istemem. Sadece onları beceririm ve-"

"Bırak onları," diye bitiriyorum. Kadınlara davranış biçiminden rahatsız olmalıyım, ama şu anda yanaklarının tepesinin utangaç bir şekilde kızarması, bunun yerine ona sarılmak istememe neden oluyor.

Birbimize gülümsüyoruz.

Daha sonra, öğle yemeğinden döndüğümde, masamın üzerinde Magnolia Bakery'den bir kutu kek buluyorum. Gülümseyerek, çünkü Ben beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, kutunun üstünde duran kartı açıyorum ve ezbere bildiğim el yazısını bulmayı umarak mesajı okuyorum. Onun yerine bilinmeyen bir şey buluyorum.

Ateşli bir kızıl bana kekleri sevdiğini söyledi.

A.W.R****

"Hey."

İşe yakın bir lokantada dururken omzuma hafifçe vurulduğunu hissedince arkamı dönüyorum ve gülümseyen Arsen'le yüz yüze geliyorum.

"Merhaba," diyorum, onun bulaşıcı gülümsemesine karşılık vererek.

"Naber Gamzeli?" Arsen ellerini pantolonunun arka ceplerine sokarak soruyor.

"Öğle yemeği yemeye geldim." "Güzel."

Beklentiyle beni izliyor. Hemen onu benimle öğle yemeğine davet etmemi istediği hissine kapılıyorum. Davet etsem garip olur mu? Hayır, hiç sanmıyorum. Ne de olsa birlikte çalışıyoruz.

"Bana katılmak ister misiniz?"

Arsen sırtıyor. "Sırf sen istedin diye, Gamzeli."

"Ciddi misin? Ne yapmam gerekiyor? Kendi başına yemene izin mi verseydim?" Sesimde yankılanan kuşkuyla soruyorum.

"Hayır. Yalnız yememe izin vermeyecek kadar yufka yürekli olduğunu biliyorum.

Şimdi sızlanmayı bırak da bir masa bulalım. Açlıktan ölüyorum."

Gülüyoruz ve gördüğümüz ilk boş masaya doğru ilerliyoruz. Koltuklarının önünden geçerken kadınların şehvetle ona baktıklarını fark ediyorum ve onları suçladığımı söyleyemem. Adam gerçekten muhteşem.

Arsen'i izlerken asansör olayından bu yana geçen bir ayı anımsıyorum. Her ne kadar benimle sürekli flört etse de aramızda bir tür dostluk gelişmeye başladı diyebiliriz sanırım. Başka bir erkek olsaydı endişelenirdim, ama adam etekli ve ince topuklu her şeyle flört ediyor gibi görünüyor, bu yüzden onu ciddiye almamam gerektiğini biliyorum ve kendimi biraz zararsız flörtün tadını çıkarmaya bırakıyorum. Ayrıca, onun aptalca şakalarına her zaman gülüyorum.

Pantolonuna girmeye çalışmadığı zaman gerçekten iyi bir adam.

Masaya geldiğimizde Arsen oturmam için bir sandalye çekiyor. Hızlıca restoranı taradıktan sonra oturuyorum ve onun karşıma oturmasını izliyorum.

"Ee, ne var ne yok?" Masanın üzerinde çatalını çevirirken beni dikkatle izliyor.

Bir peçete aldım ve onunla şekiller yapmaya başladım. "Aslında hiçbir şey. Ben ve ben hafta sonunu Martha's Vineyard'daki yazlık evimizde bazı arkadaşlarla geçirdik."

Cevabımı onaylarcasına başını sallarken Arsen cep telefonunu çıkardı ve ekrana bir şeyler yazmaya başladı.

"Harika," diyor mesajlaşmaya devam ederken. "Seninki nasıldı?"

Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle yukarı bakarak, "Muhteşemdi. Arkadaşım Alec ve grubu çaldı, bu yüzden bir sürü hayranım oldu. Şimdiye kadarki en iyi şeydi. Bazı kızların sahne arkasına geçmek için yapabilecekleri çılgınca."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap veriyorum, yüzüm kızararak. O ne zaman özel hayatından bahsetse neden yüzümün kızardığını anlayamıyorum.

Umurumda değil.

Arsen ellerine bakıyor ve usulca cevap veriyor: "Sürdüğü sürece eğlenceliydi." Ne diyeceğini bilemez halde, bir şeylerin onu rahatsız ettiği hissine kapılıyorum, ve bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşlanmadım. Telefonu çaldığında elini elime almak üzereydim.

"Bunu almamın bir sakıncası var mı?" diye kibarca sorar.

"Hayır, siz devam edin. Ben de bu arada menüye bakayım."

Menüyü açıyorum ve ona mümkün olduğunca mahremiyet sağlamaya çalışarak spesiyallerin üzerinden geçmeye başlıyorum. Kulak misafiri olduğumu düşünmesini istemiyorum ama benden en fazla bir metre uzakta otururken bu neredeyse imkânsız.

"N'aber bebeğim? Dimp-Catherine ile lokantadayım," diye kendini düzeltir. Bir bekler ve diğer kişinin konuşmasını dinler. "Kahretsin.

Özür dilerim. Tamamen unutmuşum. Raincheck?"

"Tamam... Söz veriyorum. Bunu telafi edeceğim. Neyse, güzelim, gitmeliyim. Yemeğim daha yeni geldi. Hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra Arsen elindeki telefonu umursamazca masaya fırlatıyor ve bana bakıyor.

"Bunun için üzgünüm, Gamzeli. Sanırım öğle yemeği için biriyle buluşmam gerekiyordu ve bunu tamamen unuttum."

"Yine de gidip onunla tanışabilirsin, biliyorsun değil mi? Benim için sorun olmaz..." Ve gerçekten yapmayacağım. Sevgilisiyle değil de benimle burada olduğu için kendimi suçlu hissediyorum.

Arsen parmaklarını hafifçe masaya vurarak konuyu rastgele değiştiriyor. "Muse'u dinlemeyi seviyor musun, Awolnation? "Konuların aniden değişmesi karşısında şaşırarak sorusunu tekrarlamasını rica ediyorum.

"Oh, evet. İkisini de seviyorum. Awolnation'ın son albümü muhteşem. En sevdiğim şarkılardan bazıları Wake Up ve Burn It Down."

"Bence Muse'un Madness şarkısı çok dahice. Onları birkaç kez canlı izledim ve muhteşemler," diyor bana gülümseyerek ve bir elini saçlarında gezdirerek.

"Bunu hep yapıyorsun." "Ne?"

"Elinizi saçınızda gezdirin. Kötü bir alışkanlık mı, yoksa saçlarına dokunmayı seviyor musun?" Ona takılıyorum.

Gülüyor. "Demek fark ettin? Bu benim kötü bir alışkanlığım. Bırakmayı denedim ama sanırım saçlarımın çekilmesinden çok hoşlanıyorum. Özellikle de yatak odasında, anlıyor musun?"

"Şey, hayır. Bilmiyordum ve gerektiğini de sanmıyorum."

"Asla bilemezsin Gamzeli... bir gün bu bilgi işine yarayabilir," diye alay ediyor.

"Ha, ha... sanki. Unutuyorsun, ben mutlu bir evliliğim var."

"Benim gibi ateşli bir aygırla çılgınca sevişmek için çok mu mutlu bir evliliğin var? Biliyorsun, bana yatak odasında birkaç kezden fazla Tanrı dendi," diye şaka yapıyor, gözleri şeytani bir şekilde parlıyor.

Gülümsüyorum. "Çok mu mütevazısın? Bu arada, az önce kendine ateşli bir aygır dediğine inanamıyorum. Bunun ne kadar yakışıklı olduğunu geçersiz kıldığına eminim."

Arsen sırtarak gözlerini kırıştırıyor. "Ne? Bilmiyor muydun? Vücuduma göre çok ateşliyim."

"Hiç ciddi ya da mütevazı oldun mu?" Sesimde kahkahalarla söylüyorum. "Hayır. Alçakgönüllülük ve ben anlaşılamayız bebeğim. Ben her şeyi olduğu gibi söylerim."

"Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

Gülüşüyoruz, ikimiz de birbirimize bakıyoruz, sonra yavaşça sessizleşiyoruz. Sessizlik beni rahatsız ediyor, bu yüzden saatime bakıyorum. Arsen bir kez daha telefonuna bakıyor. Sessizliği bozmam gerektiğini hissediyorum.

"Sipariş verelim mi?"

Arsen başını salladı ve garsonu çağırdı. Siparişlerimizi alıp gittikten sonra Arsen dönüp bana baktı.

"Tamam, bir fikrim var. Yemeğimizin gelmesini beklerken bir oyun oynayalım."

"Emin değilim. Yüzündeki ifade beni rahatsız ediyor."

"Hadi ama! Eğlenceli olacak ve benimle çalışmak zorunda olduğun için birbirimizi daha iyi tanımamıza yardımcı olacak."

"Peki, tamam. Söyle bana. Yine de hiçbir şey için söz vermiyorum."

Yüzünde Nobel Ödülü kazanmış gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Neden birbirimize kendimizle ilgili üç şeyi açıklamıyoruz?" diyor.

Bunda bir sakınca görmediğim için onun küçük oyununu oynamayı kabul ettim. Ayrıca, onu merak ediyorum.

"Tamam, sen başla. Önce ne tür sırlarınızı ifşa etmek istediğinizi görmem gerekiyor."

"Göğsümde bir kelebek dövmesi var," diyor Arsen.

"Onu gördüm! Uzun zamandır sana bunu sormak istiyordum."

Arsen utangaç bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor. "On yedi yaşımdayken arkadaşlarımla bahar tatili için Cancun'a gittik. Söylemeye gerek yok, kendimizi bir striptiz kulübünde bulduk ve orada kafayı bulduk. Gecenin sonunda Butterfly adında bir striptizciye aşık olduğumu düşündüm, bu yüzden mekan kapanır kapanmaz," duraksıyor, sırtıyor, "bu dövmeyi yaptırmak için benimle geldi. Sarhoş halimle sanırım dövmeyi kalbimin üzerine yaptırmak istedim." Gözleri neşeye parlıyor.

"Neden aldırıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Bu benim bir parçam. Ayrıca, Kelebek bana çok güzel zamanlar gösterdi," diyor kaşlarını oynatarak.

"Sevindim. Tamam. Benim sıram." Yüzüm kızardı çünkü bu oldukça utanç vericiydi. "Bisiklet sürmeyi gerçekten bilmiyorum."

"Ne? Yok artık!" Gerçekten şaşırılmış görünüyor.

"Evet, gerçekten hiç öğrenemedim. Ben bana birkaç kez öğretmeye çalıştım ama hiçbir zaman işin özünü kavrayamadım," diyorum Julian'ın hafta sonu partisini hatırlayarak.

"Bisiklete binmeyi bilmiyorsan böyle kızarmana gerek yok." Devam etmeden önce çarpık bir şekilde sırtıyor, "Yine de adamın için üzülüyorum."

Uzanıp omzuna vuruyorum. "Hey!"

Arsen gülerken ellerini teslimiyetle kaldırır. "Hey! Bunu açık bıraktın. Ama özür dilerim. Artık alay etmek yok, söz veriyorum." Ellerini indirir ve bir yudum su alır, "İkinci ifşaatıma hazır mısın?"

"Elbette."

Yanaklarının tepesinde, su mavisi gözlerini vurgulayan bir renk oluştuğunu fark ediyorum.

"kendi grubum olsun istiyordum ama berbatım.

Bu utanç verici."

"Hayır, utanç verici olduğunu düşünmüyorum. Bu harika! Neden ona bir şans vermiyorsun? dener misin?"

"Belki...hayır. Bu sadece yapmak istediğim bir şeydi." Belli ki Kendisi hakkında konuşmaktan rahatsız olunca konuyu değiştiriyor. "Senin sıran."

Bir an için yüzüm kızarak ona bakıyorum ve ona en derin sırlarımı anlatmaya karar veriyorum. Bunu neden yapmak istediğimi bilmiyorum ama yapıyorum.

Ona güvenmek istememi sağlayan bir rahatlığı var.

"İki tane var. Ben hamileyim. Ama yapma. Beni henüz tebrik etmeyin."

Gözlerinin önünden bir gölge geçiyor, ama ona bunu sormama fırsat kalmadan gölge kayboluyor.

"Devam et. Dinliyorum" diyerek beni cesaretlendiriyor.

Dinlemeye istekli olmasına şaşırarak, uzun zaman önce Ben'le bu konuda son kez konuşmaya çalıştığımda tepkisinin ne kadar farklı olduğunu hatırlamadan edemiyorum. Sanki gece ve gündüz gibiler.

Ben'in kolları beni sarmış bir şekilde ağaca yaslanmışken ve yerel parkımızdaki geç sonbahar kokusu etrafımızı sarmışken, kazları kovalayan ve dökülen yapraklarla oynayan çocukları izlerken büyük bir özlem duyuyorum. Hayranlık uyandıracak kadar güzeller ama gülüşlerini dinlemek bile acı veriyor. Beni tamamen ele geçirmek için taşıdığım boşlukla savaşmak zorunda kalmadan onların etrafında olmaya alışabilecek miyim merak ediyorum.

Umarım öyledir. Gerçekten umuyorum.

Ben bana her zaman mutluluğun hayatınızı nasıl şekillendirdiğiniz olduğunu söyler, ama acaba kalbinizin arzusu tekrar tekrar elinizden alındığında ne olur?

Gerçekten. Sonra ne olacak?

Hâlâ çalışıyorum.

Oynayan sevimli çocuklara hayranlıkla bakıyorum ve sonun başlangıcını, hayati bir parçanın umut etmeye ve hayal kurmaya devam etmenin çok fazla olduğuna karar verdiği o günü düşünüyorum. O gün, onu ellerimin arasında tutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım umudun parmaklarımın arasından kayıp gittiği gündü.

Bu konuyu daha fazla düşünmek istemediğim için dönüp Ben'e bakıyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu, dudaklarında o ebedi ukala sırıtışının oynadığını görüyorum. Bu sırıtışı seviyorum. Sanki gerçekten bilmek istediğiniz bir şeyin cevabını biliyor ama sırf bu yüzden size söylemiyor. Ayrıca bana daha mutlu günlerimi hatırlatıyor.

Batan güneş, onun bronzlaşmış güzel yüzü ve pervasızca uçuşan koyu renk bukleleri de dahil olmak üzere parktaki her şeye kehribar rengi bir parlaklık veriyor. Kucağından çekiliyorum, sonra dönüp kucağına oturuyorum, böylece birbirimize bakıyoruz. Sırıtışının açık bir gülümsemeye dönüşmesini izlerken ellerimi saçlarında gezdiriyorum.

"Saçların gerçekten uzuyor, bebeğim."

"Kesemem bebeğim," diye cevap veriyor, gözlerini kapalı tutarak.

"Kırpmayı önereceğimi nereden bildin? Neden olmasın?" I

Sor.

"Seksi karım buna

bayılıyor." "Pardon?"

"Beni duydun, kadın." Gözlerini açtı ve bana öyle bir baktı ki çok seviyorum. "Ellerinin saçlarımda gezinmesi hoşuma gidiyor." Üzerime eğilip kulağıma fısıldıyor: "Çekerken sana yapmama izin verdiğin pis şeyleri hatırlatıyor bana. Ayrıca ateşli stajyerlerin de hoşuna gidiyor."

"Ateşli stajyerler mi?"

Ben yüz ifademi görünce gülüyor. "Kadınım kıskanmaya mı başladı?"

"Kıskanç mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. Belki de öyleyimdir.

"Bebeğim, sakın ol... Sadece takılıyorum. Stajyerler umurumda değil. Sadece hoşuna gidip gitmemesi ve dürüst olmak gerekirse, sen benim

Seni boşalttığımda saçların... sertleşiyor... ve bu beni tahrik ediyor." Kulağımı yalıyor.

Vücudumdan geçen ürpertiye engel olamıyorum. "Ben... burada olmaz," diye itiraz ediyorum.

Kıkırdıyor. "O zaman gidelim."

"Göt herif. Hayır, hiçbir yere gitmiyoruz. Biz burada kalıyoruz." Ben dirsek Onu.

"Cathy... Çok uzun zaman oldu. Gel ." Kollarını boynuma doladı. belime ve boynuma sokuluyor.

Bir kadın olarak başarısız olmadan önce paylaştığımız yakınlığın bir ipucunun geri döndüğünü hissederek, ona açılmak ve sadece onunla konuşmak istiyorum. İçimdeki şeytanları paylaşmak. Belki ona nasıl hissettiğimi açıklarsam, boşluğum gider.

Ona ayrılıp eve gitmemiz gerektiğini söylemek üzereydim ki beni yanağımdan tatlı bir şekilde öptü. Yavaşça yüzümü çeviriyorum ve onu umutsuzca dudaklarından öpüyorum. Beni burada tutması için öpücüğüne ihtiyacım var. Bu hayata. Ona.

Dudaklarımız ayrıldığında, derin derin nefes alırken birbirimize bakıyoruz. Ben'in kolları beni sarıyor, tüm benliğimi ve bu uzun zamandır ilk kez iyi hissettiriyor.

"Bebeğim, sorun nedir? Seni rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyorum. Neden bana söylemiyorsun? Elimden geldiği sürece benden istediğin her şeyi yapacağımı biliyorsun." Burnumu öpüyor, sonra ellerini kıçımı avuçlamak için hareket ettiriyor.

Gülüyorum çünkü elleri kıçıma dokunur dokunmaz kaşlarını oynatıyor ve bir sapık gibi bakarak bana bakıyor. Ben'e itiraf etmeye karar verdim.

"Tüm bu çocukları oynarken izlemek... beni düşündürdü." "Ne hakkında, bebeğim?"

"Çok korkuyorum bebeğim. Kendimi başarısız hissediyorum çünkü -"

"Dur, Cathy. Bunu kendine yapmandan nefret ediyorum. Düşünmeyi bırak o. Deneyebileceğimiz o kadar çok seçenek var ki... Hala kullanabileceğimiz pek çok seçenek var."

"Hayır... bitirmeme izin verin, lütfen," diye yalvarıyorum. Ben sinirlenmiş görünüyor ama devam etmeme izin veriyor. "Sana bunu söylemek istiyorum. Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden çok korkuyorum. Tüp bebek tedavisinin gerçekten işe . Gerçekten yaptım." I

Gözyaşlarımla boğazımın arkasında toplandığını hissediyorum ama artık duramıyorum. "Ya yapamazsak... asla..."

Ben sıcak bir parmağını ağzıma koyuyor. "Şşş... bu kadar olumsuz olma. Evlat edinme avukatını görmek için her zaman geri dönebiliriz, biliyorsun. Benim için sakıncası yok."

"Hayır, hayır, hayır. Ben, bu çok fazla. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim... bilmemekle."

"O zaman neden biraz daha pozitif olmayı denemiyorsun?"

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibi. Ona karşı bir kez olsun dürüst olmaya çalışıyorum ve sanki endişelerim yeterince önemli değilmiş gibi beni susturmaya devam ediyor.

"Bebğim, bence her şeyi yanlış yapıyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Kahretsin Cathy, bilmiyorum. Sadece bazen çok olumsuz olduğunu düşünüyorum. Her şeyin yolunda gitmeyeceği gibi bir düşünceye sahip olduğuna inanıyorum." Yanağımı okşuyor, ama bu kez dokunuşu hoş karşılanmıyor. "Bebğim, kızma. Sadece bu konuda daha pozitif olman gerektiğini düşünüyorum. Bu işi başaracağız."

"Ama-" Olmazsa ne olacağını sormak istiyorum ama beni durduruyor.

"Ama hiçbir şey. Bu konunun seni etkilediğini görebiliyorum. Bırakalım bu konuyu, Tamam mı?"

Hayır, iyi değil. Ama Ben bu konuyu kapatmanın zamanı geldiğine karar vermiş gibi görünüyor, ben de öyle yapıyorum. Omuzlarımı silkerek ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama Ben beni durduruyor.

"Hey," dedi yanaklarımı okşayarak, "Bana bak, aşkım. Kızma bana. Sadece kendini suçlamayı ve en kötüsünü düşünmeyi bırakmanı istiyorum. Bu sağlıklı değil."

Artık ona bakmak istemiyorum. Ona istediğimi düşünmeye hakkım olduğunu söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. İçten içe haklı olduğunu biliyorum çünkü tüm bunları biliyorum.

Aklım biliyor. Ancak, bunu kalbime anlatmayı dene.

Ben bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor ama . Söyleyecek başka bir şey yok.

Tek bildiğim artık bir önemi olmadığı.

"Catherine? Orada mısın?" Arsen elini yüzümün önünde sallıyor. "Ne diyordun?"

"Ah, evet. Özür dilerim." Derin bir nefes alıyorum. "Hamileyim ama fazla umutlanmak istemiyorum. Yaklaşık iki yıl önce bana alışılmış düşük veya Tekrarlayan Gebelik Kaybı olarak bilinen bir durum teşhisi kondu. Benim durumum özellikle açıklanamayan RPL idi. Yani, hamile kalabiliyordum ama

Her hamileliğim sebepsiz yere düşük yapmamla sonuçlandı. Bu sürekli başıma geliyordu ve tüm testler normal çıktığı için bunun geçerli bir açıklaması yoktu."

Arsen boş sözler söylemeden elime uzandı ve elimi tuttu. "Devam et."

Ellerimize bakıyorum, onun sıcak dokunuşunu benimkinde hissediyorum ve bunun beni daha iyi hissettirdiğini fark ediyorum.

"Üçüncü düşüğümden sonra tekrar hamile kalmamız çok uzun sürdü. Bu durum ikincil infertilite olarak biliniyor. İlaçları, akupunkturu, IVF'yi denedik, uzmanlara gittik... her şeyi denedik. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Ben ve ben bir evlat edinme avukatıyla bile görüştük ama o bize evlat edinmeye çalışmanın tüm sürecini ve tüm bunları yapsak bile bunun garanti olmadığını anlattıktan sonra..." Duraksadım, "Yapamadım. Çok acı vericiydi, biz de vazgeçtik. Ben vazgeçtim."

Dudaklarımı yalıyorum, aniden kurudular. "Özür dilerim. Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum." Sertçe yutkunuyorum. "Seni ölümüne sıkıyor olmalıyım."

Arsen başını sallar. "Hayır, devam et Gamzeli. Dinliyorum," diye teşvik ediyor boğuk bir sesle, hâlâ elimi tutuyor.

Ona bakarak, aramızdaki bağıın büyüdüğünü hissederek, Ben'le paylaşmadığım şeyleri ona anlatıyorum. Arsen'in beni günün ortasında, kalabalık bir lokantada otururken en derin korkularım hakkında onunla konuşmaya nasıl ikna ettiğine dair gerçekten hiçbir fikrim yok. Belki gözlerinde gördüğüm anlayıştan ya da elimi destekleyici bir şekilde tutmasından, ama bir şekilde onda bir arkadaş bulduğumu biliyorum. Beni yargılamayacak birini.

"Şimdi yine hamileyim ve çok korkuyorum. İnancı olmak ve hamilelik hakkında olumlu düşünmek istiyorum ama yapamıyorum. Bir şeylerin ters gideceğine dair sürekli bir korku var, bu korku o kadar güçlü ki bazen nefes alamıyorum. Karnıma bakıyorum ve bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Ve eğer bebeğe bir şey olursa... Bana ne olacağını bilmiyorum, Arsen. Bilmiyorum. Bebeğimi o kadar çok istiyorum ki başka bir şey düşünmek çok zor."

Arsen birbirine kenetlenmiş ellerimizi incelerken bir dakika boyunca sessiz kalıyor.

"Eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunu hissedersen... eğer korkunun nefes almanı zorlaştırdığını hissedersen... benimle konuş. Senin için buradayım, Gamzeli. Ben buradayım."

Sözlerinin boş olabileceğini ve sadece kibarlık olsun diye yardım teklif ettiğini biliyorum ama gözlerindeki güçlü parıltı ona inanmamı sağlıyor.

Ve

Biliyorum

Benim var.

"Teşekkür . Edeceğim," diyorum ve elimi bırakıyorum, çünkü benimki aniden eksik hissediliyor.

"Başka büyük bir ifşaat var mı çünkü beklediğini sanmıyordum" diyor sırtarak. Sanırım ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

Zar zor görünen yumruma bakıp gülümsüyorum. "Evet. Henüz belli etmiyorum. Başka bir sırra gelince," gözlerimi kaldırıyorum ve çeneme dokunuyorum, "Hmm... Asansörlerden ve tünellerden korkuyorum."

"Gerçekten mi?" Gözleri merakla parlıyor.

"Evet. Çok tuhaf. Asansörün çalışmamasından ve içinde sıkışıp kalmaktan korkuyorum. Ve tünellerde." Düşündükçe ürperiyorum. "Özellikle su altında olanlardan korkuyorum. Ya bir şey olur da ben içindeyken çökerlerse?"

"Sorun yok, Gamzeli. Sana acıyacağım ve seni kurtaracağım," diyor Arsen gülümseyerek.

Gülüyorum. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Öne doğru eğildim, "Benim bilmediğim süper güçlerin mi var?"

"Bebeğim, bilmek istemez miydin?" Arsen öne doğru eğilip yüzlerimizi birbirine yaklaştıırken karşılık veriyor.

"Belki... ama ya kurtarılmaya ihtiyacım yoksa?"

Diyorum. "Olmasa bile, senin için orada olurdum." O da karşılık veriyor.

"Bu iş ilginçleşmeye başladı." Öncekinden daha da yakına eğildim. "Arsen, benim parlak zırhlı şövalyem."

"Sadece senin için," diye cevap veriyor ama artık gülümsemiyor. Aslına bakarsanız, çok ciddi görünüyor.

Yüzlerimiz yakınlaşıyor, nefesinin fısıltısı dudaklarıma çarpıyor... Bir an boyunca sessizce birbirimize bakıyoruz. Az önceki dostane hava gitmiş, yerine hava gerginleşmiş... enerji yüklenmiş.

Yavaşça bakışlarını indiriyor ve yoğun bir şekilde dudaklarıma bakıyor, aynısını benim de onunkilere yapmamı istiyor. Göründükleri kadar yumuşak mı? Tenimde nasıl hissettireceklerini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Affedersiniz. Yemeğiniz hazır," diye araya giren garson, az önce aramızdaki küçük boşluğu dolduran gerginliği bozdu.

"Sonunda. Açlıktan ölüyorum," diyor Arsen, her zamanki haline dönerek yemeğe dalmadan önce.

Çatalımı elime alıp parmaklarımı sapında gezdiriyorum ve az önceki garip an hiç yaşanmamış gibi davranıyorum.

Yemek bittikten sonra taksi beklemek için benimle birlikte kaldırıma kadar yürüdü. Biz lokantadayken yağmur yağmaya başlamıştı, bu yüzden köşeye doğru ilerlerken şiddetli bir rüzgar yanımızdan geçip gidiyor ve şemsiyemi ters çeviriyor. Ani çekim beni öne doğru çekiyor ve düşmemi engellemek için hemen kollarını belime dolayan Arsen'e doğru tökezlememe neden oluyor.

Tanınmayacak kadar utanmış bir halde başımı kaldırdığımda, delici gözleriyle bana bakmaya başlamıştı bile. Kalbimin güm güm attığını duyduğumda kızarıklığın kontrollerimi lekelemeye başladığını hissediyorum.

Acaba duyabiliyor mu?

Ölürüm ben.

"Seni daha öpmedim ama şimdiden dizlerinin bağını çözüyorum, öyle mi?" diye takılıyor, bana olan sarılışını sıkılaştırıyor.

Bir cevap bulmaya çalışıyorum ama zihnim boşluğa düşüyor. Onun yerine, bana bu kadar yakın olan bedeninin sıcaklığında kayboluyorum. Dokunuşu sanki oraya aitmiş gibi rahat ve organik hissettiriyor.

"Ne?" Zorlukla yutkunarak söylüyorum.

"Ama sanırım seni öpmem gereken yer burası," diyor Arsen burunlarımızın ucu birbirine değerken. Şaşkınlık içinde dudaklarını benimkilere nasıl yaklaştırdığını izliyorum. O yaklaştıkça kafamın arkasında bir ses bana hareket etmemi, çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacağını haykırıyor. Beni öpmek üzere olduğunu düşündüğümde, hayallerimden sıyrılıyorum ve kollarımı aramıza sokuyorum, onu uzaklaştırmak için tüm gücümü kullanmaya hazırım, ama Arsen bunun yerine kulağımı hedeflediğinde beni şaşırtıyor.

"Sadece seninle dalga geçiyorum Catherine," diye fısıldıyor, sonra hafifçe geri çekilip gülen gözlerle bana bakıyor.

Benimle dalga geçtiği için rahatlamış bir şekilde onu itmeye başlıyorum ve yüzümdeki yağmurun bir kısmını silmek için elimi kaldırıyorum. "Rüyada görürsün Arsen," diye şaka yapıyorum.

"Kahretsin, ıslanıyorsun. Dur senin için düzeltiyim." Beni hemen bırakıyor, şemsiyemi kapıyor ve geri çevirerek düzeltiyor.

"Her şey daha iyi." Onu üstümde tutarak beni yağmurdan koruyor.

"Evet... teşekkür ederim."

"Sana söylemiştim. Seni kurtarmak için buradayım."

Yağmur etrafımızda yağmaya devam ederken söyledikleri gözlerimi kaldırıp ona bakmama neden oluyor. Yüzündeki sırıtış beni rahatlatıyor. Arkadaş canlısı ve flörtöz Arsen'in yanında rahatım.

Şemsiyeyi onun değil benim üzerime tutarken yan yana duruyoruz. Islanıyor ama aldırıyor gibi görünüyor. "Buranın altına sıkışmak istemediğine emin misin? Sanırım ikimiz için yeterince yer var."

"Hayır. Sorun değil. Biraz su beni öldürmez." Gözlerini kırıştırarak sırıtıyor.

Church Sokağı'nın köşesinde durduğumuzda, şehrin sesleri etrafımızda canlanıyor. Islak çimentonun dumanını ve karşımızdaki döner büfesinden gelen egzotik baharatların kokusunu alabiliyorum. Havada uçuşan tüm bu kokuları ve sesleri daha önce hiç fark ettiğimi sanmıyorum.

"Taksiyi benimle paylaşmak ister misin?"

Arsen gülümser. "Elbette."

Telefonumun çaldığını duyduğumda yaklaşan bir görevi tartışmak üzereydim. Cep telefonumu çıkarıyorum ve ekranda Ben'in fotoğrafını görüyorum. "Bir saniye izin verir misiniz? Kocam beni arıyor ve buna bakmam gerekiyor."

Arsen sertçe başını sallar.

Kısa bir sohbetten sonra Ben'e veda ediyorum. Sırılsıklam olmuş Arsen'e bakmak için döndüğümde, bir taksi nihayet önümüzde durdu.

Arsen benim için kapıyı açtığında içeri giriyorum ama o beni takip etmiyor. "Sen gelmiyor musun? Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır. Aslında, şimdi hatırladım, bazı işlerimi halletmem gerekiyor. Sakıncası yoksa şemsiyenizi ödünç alabilir miyim?"

"Um, tamam."

Arsen içeri eğilerek yanağıma bir veda öpücüğü konduruyor ve beni şaşırtıyor. Kulağıma fısıldadığında daha da şaşırdım: "Teşekkür ederim Catherine. Çok eğlenceliydi. Bunu daha sık yapmalıyız. Bilirsin, sadece sen ve ben. Biliyorum, çok isterdim."

Bana başka bir şey söylemeden doğruldu ve kapıyı kapattı.

Taksi trafiğe girdiğinde o kadar hızlı dönüyorum ki saçlarımın uçlarının yüzüme çarptığını hissedebiliyorum. Sağanak yağmurun altında durmuş taksinin uzaklaşmasını izliyordu.

Sinirlerim vücudumu sarıyor, aynada bana bakan ve gözleri ıslıl ıslıl parlayan yabancıya bakarken kendimi ateşler içinde hissediyorum.

"Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim." Deri eteğimi çekestiriyor, birkaç santim uzamasını sağlamaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Yatağında oturmuş mükemmel görünen Morgan'a dönerek ellerimi birbirine sürtüyorum, terden birbirlerine yapışıyorlar. "Sanki bir köşede ya da bir direkte çalışıyor olmalıymışım gibi hissediyorum Morgan. Demek istediğim, biraz eğilsem muhtemelen kıcıımı görebilirsin."

"Şaka mı yapıyorsun? Muhteşem görünüyorsun. Yeni, gelişmiş ve sürtükleşmiş komşu kızı gibi. Ben seni bu kıyafetin içinde görünce aklını kaçıracak."

Bana gülümseyerek ayağa kalkıyor ve yanıma doğru ilerliyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kıyafetine bakıyorum ve bir an için onun kadar uzun ve kıvrımlı diliyorum. Çok dar, parlak siyah bir tayt, Rolling Stones tişörtü ve parlak pembe stiletolar giyiyor. Julian'ın kadın versiyonu, çok çarpıcı.

"Ciddiyim Cathy. Julian bana ikinizin arasında neler olup bittiğini anlattı ve bunun kulağa çocukça geleceğini biliyorum, ama bir erkeğin iddiasını ortaya koymasını istiyorsan, kıskançlıktan ölmesini sağla. Seksi görünün ve seksi erkeklerle flört edin, o da size mağara adamı gibi davranacaktır. Yemin ederim çok işe yarıyor."

Göz ucuyla onu izliyorum, sesimde kahkaha ve güvensizlik var, "Ve bu daha önce işine yaradı, öyle mi?"

"Evet. Her zaman. Ve size şunu söyleyeyim, onları ne kadar kızdırırsanız, makyaj sonrası seks o kadar ateşli olur."

Başımı sallıyorum ve aynadaki yansıma barmaya devam ediyorum. "Tamam, anladım. Ama bu bir etek değıl. Daha çok bir kumaş parçasına benziyor!" Ona dar eteğın kalçalarını nasıl sardığını gösteriyorum. Kıcıma yapıştırılmış deri, siyah dantel uygulamaları olan güzel bir krem bluz ve siyah binici botlarını giyiyorum.

Tamam, aslında o kadar da kötü görünmüyor. Ama kendimi çıplak hissediyorum.

Morgan mavi gözlerini parlatarak gülüyor. "Bence bu kıyafetin içinde çok seksi görünüyorsun. Sadece Ben'in değıl, muhtemelen Julian'ın ve diğeri bazı erkeklerin de ağzının suyu akacak. çalışabileceğın çok şey var, biliyor musun? da çok güzelsin, o yüzden gözlerine makyaj yapıp biraz allık sürene kadar bekle. Zavallı Ben, şimdiden onun için üzülüyorum."

İnleyerek gözlerimi kapattım ve benimle bir Barbie bebek gibi oynamasına izin verdim. Beni zaten giydirmiş ve saçımı yapmıştı. Neden makyajımı yapmasına izin vermeyeyim? Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, bu eğlenceli bir şey.

O beni "güzelleştirirken", kıyafetimin sorunlarımın en küçüğü olduğuna karar veriyorum. Ben'le konuşmam gerekiyor. Konuyu kapatıyorum ve onun kıyafetleri içinde kalıyorum. Bana bakan kız hiç de komşu kızı Cathy'ye benzemiyor. Havadar, ruhani bir şekilde güzel. Gözlerimi kocaman açıp aynayla aramdaki boşluğu kapatarak kendime gerçekten bakıyorum.

"Vay canına, Morgan. Bayıldım! Çok farklı görünüyorsun," diye duraksıyorum, "Çok güzel görünüyorsun! Teşekkür ederim!"

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona dönüyorum. Kendinden çok memnun görünüyor.

"Rica ederim! Ama gerçekten hiçbir şey yapmadım. Tek yaptığım doğal güzelliğini ortaya çıkarmaktı. Çalışacak çok şeyim olduğunu söylemişim. Her neyse, kendine bakmayı bırak. Bu sensin, seni ateşli küçük kık parçası!"

Beni dirseğimden tutup kapıya doğru götürürken kıkırdıyor. "Oh. MAHHHH. GAWWWD! Ben ve Julian'ın seni gördüklerindeki yüz ifadelerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Ana salona doğru ilerlerken midemde bir sürü kelebek uçuştüğünü hissederek, beni neyin beklediğine kaderin karar vermesine izin veriyorum.

Umarım o Ben'dir.

Sublime'ın Santeria'sı eşliğinde dans ederken Julian'ın ellerinin belimde dolaştığını hissediyorum. Vücutların bu şekilde sürtünmesine dans denebilir mi? Emin değilim, o yüzden sadece eşlik ediyorum. Julian ona güvenmemi söyledi, ben de güveniyorum. Vücutlarımızın yakınlığı beni rahatsız etmeli, yani dans ederken aramızda bir ışık şeridi görebilseydiniz şaşırırdım, ama yüzündeki kardeşçe gülümseme bana bunun göstermelik olduğunu ve başka bir şey olmadığını garanti ediyor.

Julian dikkatini çekmeye çalışan insanlara başını sallayarak odayı taradıktan sonra gözleri tekrar beni izlemeye başlıyor ve bir daha asla benimkilerden ayrılmıyor. Dans ederken müziğin içinde kayboluyor ve melodinin ritminin her hareketimizi yönlendirmesine izin veriyoruz. Caress Me Down çalmaya başladığında, Julian bacaklarını benimkilerin arasına sokarken elleriyle beni kendine doğru çekiyor. Kalçalarımızı şarkının ritmine göre sallarken içgüdüsel olarak ellerimi boynuna doluyorum; vücutlarımız o kadar yakın ki kot pantolonundan yayılan vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Kahretsin.

Bu önceki danstan tamamen farklı hissettiriyor. Daha samimi. Çok fazla dikkat çektiğimiz için olduğundan daha kötü görüldüğünün farkındayım. Dans etme şeklimizden oldukça rahatsız hissetmeye başlıyorum.

Lanet olsun.

Bedenlerimiz arasında biraz boşluk bırakarak odaya bakıyorum ve neden burada olduğumu bulmaya çalışıyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum ve artık gerçekten korkmaya başlıyorum.

Ben nerede?

Julian'la dans etmeye ilk başladığımda, bakışlarım kızgın bir çift kahverengi göze takıldı. Ben gülümsemeden bana bakıyordu, ama Julian bana bir soru sordu ve arkamı dönmeme neden oldu. Ona cevap verdikten sonra omzumun üzerinden baktım ama Ben artık bana bakmıyordu. Aslında, ondan sonra bir kez bile bana bakmadı. İkinci ya da üçüncü dans bittiğinde, Ben'in muhteşem bir esmerle gözden kayboluşunu izledim.

Bu da beni şu ana getiriyor. Nerede

o?

Onu onunla hayal etmek beni kıskançlıktan delirtiyor. Midem bulanıyor ama kendimi bu duruma ben soktum, değil mi? Ben'in neden beni aramaya bile gelmediğini anlayabiliyorum. Muhtemelen benden çok daha güzel biriyle takılıyordur. Gözlerimde öfkeli yaşların biriktiğini hissediyorum.

Benden iğrenmiş olmalı.

Bundan nefret ediyorum.

Başıma gelecek her şeyi hak ediyorum. Çocukça davranışlarımdan başka suçlayacak kimsem yok.

Kahretsin.

Hiç düşünmeden Ben'i aramaya ve bu aptal oyuna bir son vermeye karar veriyorum. Umarım Ben bana inanır ve çok geç kalmamış olurum. Gözeneklerimden akan suçluluk duygusuyla Julian'a bakmak için döndüğümde, kulağına konuşmak için parmak uçlarımda duruyorum.

"Julian, üzgünüm. Bunu yapamam. Eğer tüm bu insanlar şimdiden aramızda bir şeyler olduğunu ya da olmak üzere olduğunu düşünüyorsa, Ben'in neler düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Lütfen, izin ver gidip onu arayayım."

"Emin misiniz? Sanırım doğru yoldayız. Her an beni dövmeye gelebilir."

Başımı salladım. "Hayır, Julian. Daha önce uzun boylu bir esmerle ayrıldı." "Ne oluyor lan? Onun gittiğini görmedim," diye haykırıyor.

"Yaklaşık iki ya da üç şarkı önce ayrıldı." Şu anda ne yapıyor olabileceğini düşünmek bile midemi ağrıtıyor.

Birkaç saniye sonra Julian, "Neye benziyordu?" diye sordu. Sertçe yutkunuyorum. "Uzun boylu, esmer, zayıf, büyük göğüslü, güzel."

"Siktir!" bakışlarıyla beni yere yapıştırdı.

Sanırım onun kim olduğunu zaten biliyorum ama yine de onaylamasına ihtiyacım var. "Ashley mi o?" Nefes nefese soruyorum.

Julian çenesini sıkar ve bir kez başını sallar.

Ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissederek, bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce dans pistine bakıyorum. "Bu kadar yeter. Bunu daha fazla yapamam."

"Hey. Geri dönecek. Göreceksin."

Başımı sallıyorum, "Bunun sadece dans olduğunu biliyorum ama midem bulanıyor. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Lütfen," diye yalvarıyorum, "gidip onu bulmalı ve her şeyi açıklamaya çalışmalıyım. Bunu yapamam. Yapamam işte."

Julian hemen bedenimi bırakıyor, gözlerinde şefkatli bir ifade var. "Sorun yok. Git hadi. Yoksa senin için gidip onu bulmamı mı istersin? Onu ikna etmeye çalışayım mı?"

"Hayır. Bu benim savaşım. Kendimi bu karmaşanın içine ben soktum ve sizi de yeterince derine sürükledim. Yarından sonra hala burada olup olmayacağımdan emin değilim, ama gerçekten, beni önemsedığınız ve dinlediğiniz için teşekkür ederim. Ben çok

"Senin gibi bir arkadaşı sahip olduğum için şanslıyım." Onu yanağından öptüm, sonra arkamı döndüm.

Julian beni geri çekti. "O çok şanslı. Biliyorsun, daha önce kaçak avlanma konusunda şaka yapmıyordum, ama şu anda cazip gelmiyorsa lanet olsun. Senden hoşlanıyorum. Umarım ikiniz bu işi yürütürsünüz çünkü ikinizin birlikteliği hakkında içimde iyi bir his var."

Gülümseyerek
başımı sallıyorum.

"Cathy..."

"Evet?"

"Ben'le işler yolunda gitmezse, beni nerede bulacağını biliyorsun." Julian gülümsüyor ve mavi gözleri parlıyor.

Bir kahkaha atarak, affedilmeyi ve geleceğimi bulmak için yoluma devam etmeden önce son bir kez birbirimize sarılıyoruz.

Dizlerimin üzerinde yalvarmak
zorunda kalsam bile. Ben için bunu
ve daha fazlasını yaparım.

Boş koridorda durduğum anda, bir çift büyük elin belimi sardığını hissediyorum.

"Mmmhmm... Julian'dan şimdiden sıkıldınız mı?"

Ben'in sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Hayır. Senden başka kimseyle ilgilenmediğimi biliyorsun..." Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama o beni daha da sıkıyor ve acı içinde irkilmeme neden oluyor.

"Saçmalık. Onunla nasıl dans ettiğini gördüm ve onu dövmememin tek nedeni-"

"Dur! Bırak beni de sana ne olduğunu açıklayayım."

Ben dediğimi yapınca, dönüp ona bakıyorum. Çıldırmış gibi görünüyor ama burada. Kendimi göğsüne attım. Derisine sürünmeden onu daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum. O kadar büyük bir sevgi ve rahatlamayla doluyum ki, ellerinin bana sarılmak yerine beni itmeye çalıştığını hemen fark etmiyorum.

Bunun ne anlama geldiğini anda onu bırakıyorum ve Ben'in nefesinin altından küfrettiğini duyarken arkamı dönüyorum. Anladığımı ve iyi olduğumu söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Beş ya da altı adım atmıştım ki beni dirseğimden tutup geri çekti ve göğsüne çarptı.

"Tanrı aşkına Cathy. Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sertçe sorar.

Yüzüne baktığımda gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum. "Gerçekten çok üzgünüm. Bu gece bavulumu alıp gitmem gerekiyor. Özür dilerim Ben. Benim hatamdı."

Yüzündeki çatık kaşlar derinleşirken Ben başını sallıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Hayal kırıklığı içinde inliyor. "Ne var biliyor musun? Boş . Bu soruya cevap verme. Açıklaman gereken çok şey var ama burada değil."

"Ama artık beni istemiyorsun."

"Şaka yapıyor olmalısın, değil mi? Tabii ki seni istiyorum. Sen benim kızsınsın."

Müzik, odaya girip çıkan insanlar, , bağırışlar, her şey bulanıklaşıyor. Tek görebildiğim önümde duran adam.

Sadece o.

Dişlerini o kadar sert sıkıyor ki mükemmel kare çenesi daha da belirginleşiyor. Yüzündeki ifade beni öldürmek istediğini söylüyor ama beni büyüleyen gözleri. Vanilyalı ve çikolatalı dondurma külahı gibi dönen şefkat ve sahiplenme görüyorum. İnanmadığım bir şey görüyorum.

Geleceğimi görüyorum.

Sen benim kızsınsın.

Sözleri kafamda zıplayıp ruhuma kazınırken, aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorum ama buna fırsat bulamıyorum.

Ben'in güçlü kolları göz açıp kapayıncaya kadar beni sardı. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki artık kaburgalarımı hissettiğimi sanmıyorum. Boynumun kıvrımına , kulağıma fısıldarken çenesindeki hafif kirli sakalın tenimi gıdıkladığını hissedebiliyorum, "Sana şimdi ihtiyacım var, lanet vicdanımı sikeyim. Artık dayanamıyorum. Şu anda senin içinde olmalıyım. Seni altımda çıplak istiyorum. Artık oyun yok."

Arzunun sıcaklığı bacaklarımın arasında birikirken vücudumun her yerinde ürperti hissediyorum ve karnımda beklentinin kelebekleri uçuşuyor.

Beni önüne çekerken başımı sallayarak elimi elinin etrafına doluyorum.

Tamamen giyinik ve herkesin içinde, kalçalarını benimkilere çarpıyor. "Seni istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

Benim de var.

İkinci kattaki süitimize doğru ilerlerken, elmas camlı pencerelere ve duvarlarda asılı tablolara karşı öpüşmek için duruyoruz, Ben'in eli eteğimin altında ve külotumun içinde.

"Kahretsin, Cat, çok ıslaksın."

Ben beni kollarına aldı. Yoksa ben mi ona tırmandım? Ellerim boynuna kenetleniyor ve bacaklarım beline dolanıyor. Vücutlarımız birbirine sürtündüğünde inliyoruz. İçimde yatağa kadar gidemeyeceğimize dair bir his var."

Ben ellerini kığımın altından geçirip beni daha yukarı kaldırıyor ve başını boynuma gömüyor. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Körü körüne karanlık odaya girip, kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışırken öpüşmekle meşgulken, doğruca bir mobilya parçasına çarptık. Gülüşerek, Ben'in kulağına "Cathy, bebeğim, bu odadaki her mobilyayı kırmak istemiyorsak ışıkları açmamız gerekebilir" diye fısıldamasına yetecek kadar uzun bir süre ayrı kalıyoruz.

"Mmhmmmm...acele et. Burada ölüyorum ve daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Burnumun ucuna bir fiske vurdu. "Benim azgın küçük fahişem." Beni bırakırken başımı sallıyorum çünkü evet.

Bu yalan değil.

Onu istiyorum.

Her şeyini.

Çok kötü.

Vücudu benimkinden ayrıldığında, karanlıkta odanın girişine doğru ilerleyerek bir elektrik düğmesi arıyor. Onları her zaman kapının yanına koyma fikrini kim bulduysa tebrik ediyorum. Zekice.

Işıklar yandığı anda, süitin dekoruna ve lüksüne hayran olma zahmetine girmiyorum. Tek görmek istediğim Ben. Tek gördüğüm Ben.

Bana doğru yürürken, utanmadan onu içime çekiyorum. Uzun ve kaslı vücudunun mükemmelliğini, ellerinin büyüklüğünü, yüzünün güzelliğini ve gözlerindeki ihtiyacı alıyorum. Arzuyu. Bakışlarının altında, arzuyla yanıp tutuşan bedenim onu istediğim, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde şişerken göğüslerim karıncalanıyor.

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Ben, ben geriye doğru hareket ederken yavaşça bana yaklaşıyor. Kığım şifonyerin kenarına çarptığında, beklentiyle tepeden tırnağa titriyorum. Ben yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatırken, yüzündeki ifade kalbimin sert ve hızlı atmasına neden oluyor.

Ona doğru yürürken, kimin diğerine önce uzandığını bilmiyorum. Bunun bir önemi yok. Tek hissedebildiğim sıcak ağzının tenimde iz bırakacağını bildiğim kadar kabaca beni öpmesi. Onu durdurmuyorum çünkü Ben tarafından damgılanmak istiyorum, onu kendime yaklaşıtıyorum. Çılgın ellerimiz üzerimizde kalan az sayıdaki giysiyi atmamıza yardım ediyor. Tamamen çıplak kaldığımızda Ben beni omuzlarımdan tutuyor ve öpmeyi bırakıyor.

"Durmak zorundayız..." diyor acı içinde. "Bunun olmasını beklemiyordum, bu yüzden hazırlıklı değilim."

"Oh, korumayı mı kastediyorsun?"

Ben ensesini ovalarken başını sallar.

"Sorun değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve bu benim prezervatifsiz ilk seferim olacak," diyorum yüzümün yandığını hissederken.

Ben yüzümü ellerinin arasına alıyor ve parmaklarının yanaklarımı okşamasına izin veriyor. "Bu benim de ilk seferim olacak, biliyorsun. Emin misin, bebeğim?"

"Evet. Oh evet," diye yalvarıyorum. "Daha fazla bekleyemem."

Ben bir an bile tereddüt etmeden yüzümü bırakıyor, omuzlarımı bir kez daha kavırıyor ve beni tuvalet masasının üzerinde aynaya doğru çeviriyor.

"İzle," diyor, sesi tutkuyla boğuklaşıyor, "Bizi izle."

Öpüşmekten şişmiş koyu kırmızı dudakları morarmış, kızarmış sarışın bir kız görüyorum. Küçük göğüslerinin beyaz teni adamın el izleriyle kızarmış. Kızarmış bir adam görüyorum, gözleri çok karanlık ve vahşi, kızın üzerinde yükseliyor, kendini kontrol etmek için savaşıırken boynundaki kaslar geriliyor. Terin vücudunu nasıl kapladığını ve tenini ipek gibi parlattığını görüyorum.

Gözlerimiz aynada buluştuğunda, gülümsemeyen Ben parmağını bedenimin kıvrımına doğru indiriyor. Parmağının içime kaydığını ve beni bir kez okşadığını hissediyorum. Elini tamamen çektiğinde daha fazlası için yalvarmak üzere inliyorum. Parmağını ağzına götürürken aynadaki yansımasına bakıyorum, dili parmağını tekrar indirmeden önce yalamak için dışarı fırlıyor. Parmağını kaydırarak ıslaklığımı kendi ıslaklığıyla karıştırıp klitorisime yayıyor. Parmağını bir kez daha çektiğinde patlamanın eşiğine geliyorum.

Ben elime uzanıyor ve parmaklarımı aletin etrafına doluyor, birlikte onu tamamen ereksiyona getirene kadar okşuyoruz. Hiçbir şey göremiyorum ama elimi daha sıkı kavrarken aletin sertliğini ve derisinin pürüzsüzlüğünü hissedebiliyorum. Bırakıyorum, aletin tabanını elime alıyorum ama onu sokmuyorum. Bunun yerine, anın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Nefes alıyorum

yavaş ve kolay, anı kalıcı kılmak. Ben'in beni bu kadar özgür ve sınır tanımaz hissettirmesini seviyorum. Beni güzel ve güçlü hissettiriyor.

Eli sırtımın alt kısmına inip beni belimden bükerek öne doğru ittiğinde tuvalet masasının kenarına tutunuyorum. Kalçalarımı daha geniş açmaya zorlayarak, Ben'in tahrikinin ucunu içime yönlendirdiğini hissettiğimde inliyorum. Gergin bir çeneyle, aynayı titreten sert ve derin bir hamleyle beni içine alıyor. Gözlerini bağlandığımız yerden kaldırarak birbirimize bakarken, yavaşça geri çekilmeye başlıyor ve serbest elini beni okşamaya getiriyor. Neredeyse tamamen dışarı çıktığında, agresif bir şekilde tekrar ileri doğru itiyor, her seferinde daha sert ve daha hızlı vururken inliyor ve beni ovuyor. Ben saçlarımı avucunun içine alıyor, ona daha iyi erişim sağlamak için kıcımı daha yukarı kaldırırken çok nazik olmayan bir çekiş veriyor.

"Oh, evet..." Her itişte inliyorum. "Fuuuuck, bebeğim... çok sıkısın... siktir."

Almak istiyor, talep etmek istiyor, hükmetmek istiyor. Ona izin veriyorum. İzin veriyorum çünkü istendiğimi hissediyorum. Çok istendiğimi.

Ona her şeyi veriyorum.

Ritmimiz daha çaresiz hale geldikçe, Ben saçlarımı bırakıp iki eliyle kalçalarımı sertçe kavıyor ve daha derine, daha sert bir şekilde içime giriyor. Onu içimde, dışımda, her yerde ve ötesinde hissediyorum. Onu ruhumda hissediyorum.

Sınıra çok yakın hissettiğimde, aynadaki yansımasına bakmak için gözlerimi kaldırıyorum. İçime girdiğinde onu görmek istiyorum. Ben şimdiden beni izliyor. Hiç durduğunu sanmıyorum.

"Çok yaklaştın Cathy... Çekmem gerek-" "Hayır. Yapma... Sorun değil."

"Kahretsin... çok yakın."

Vücutlarımız birbirine çarpmaya devam ederken, vücudumdaki kasların onun etrafında sıkılaştığını hissedebiliyorum. Ben'in parmakları beni daha hızlı ovuyor ve ben çözülene kadar daha hızlı. İçimde gökkuşağı renkleri patlarken ağzımdan bir çığlık kaçıyor ve vücudumdan akan tatlı duyguları artırıyor.

Ben'in doruğa ulaştığında ağzından düzensiz bir inilti çıkarken gözlerini kapattığını ve başını arkaya eğdiğini gözlemliyorum. İçimdeki ılık telaşı hissettiğimde, başını sırtıma koyarken kolları belime sarılıyor, son bir kez daha itiyor ve titriyor

Terli sırtımı öperken kan damarlarımda sıcak ve bulanık duygular dolaşıyor. "Vay canına," diye mırıldanırken, etrafındaki kucaklamayı sıkılaştırır.

Ben

"Um, evet. Vay canına."

"Cathy...."

"Evet?"

Beni bir kez daha dürttüğünü hissediyorum. "Neden bu kadar bekledik?" Böyle aptalca bir şaka yaptığı için onu tokatlamak istiyorum, ama arkamı döndüğümde

yüzünü yana çevirip ona bakıyor ve itiraz ediyor, dudaklarındaki şefkatli gülümseme beni mantıklı düşünmekten alıkoyuyor.

"Umarım bu seni ne kadar çok istediğimi kanıtlar. Sen bana aitsin.

Sadece ben."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Ben onun

kızıyım.

Ben'le yatakta uzanmış, kaşıklaşıyoruz. Kolları göğsümü ve belimi sarmış, sırtımı sıkıca önüne doğru çekiyor. Kucağının güvenli sığınağında, yumuşak nefesinin kulağımın arkasına çarptığını hissederken keyifle iç çekiyorum.

Biliyordum. Biliyordum işte.

Birlikte yatarsak, elleriyle, ağzıyla, bedeniyle bana fiziksel olarak sahip olmasına izin veririm, bu eylemin yakınlığının beni uçurumun kenarına iteceğini, bilinmeyen bir uçuruma doğru serbest düşüşe geçeceğimi biliyordum. Ben diğer taraftayım. Ve eğer daha önce uçabileceğimi hissettiysem, şimdi havada süzülüyorum.

Bedenim doymuş ama nefis bir şekilde hassas ve acıyor, dudaklarım morarmış, kalbim tamamlanmış, kalkıp yatağa atlamak istiyorum. Beni ne kadar mutlu ettiğini tüm dünyaya haykırmak istiyorum. Ben bir odaya girdiğinde renklerin daha parlak görünmesini sağlıyor, onu her gördüğümde ya da düşündüğümde kalbimin göğsümden çıkmak istemesine neden oluyor. Dünyamı döndürüyor.

Yastığa gülümsüyorum ve Ben'in haklı olduğunu düşünerek onun sıcaklığına daha da sokuluyorum. Neden bu kadar beklediğimizi anlamıyorum. Ashley kim? Umurumda değil. Artık Ben'in bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Belki bu henüz onun için bir aşk değil ama bir gün olacağına dair umudum var.

"Mmm, şunu yapmayı kes, bebeğim. Bir kez daha denemek istemiyorsan..."

Kendimi çok mutlu hissettiğim için gülerek, "Bir tane daha olsa fena olmazdı. Kendimi soyulmuş gibi hissediyorum."

"Kadın, beni öldüreceksin. Acımıyor mu? Seni incitmek istemiyorum. Ve o boku siktir et, soyulmuş, kıçım! Sikimin etrafında kasıldığını hissettim. Ve bebeğim, güven bana, teslim ediyorum."

"Cidden, çok mu ukalasın?" Kendini beğenmişliği çok tahrik edici.

"Evet, çok ukalayım" diyor, kocaman ereksiyonuyla beni dürterek. "Ne oluyor be? Nasıl olabilirsin..."

"Bebeğim, ben bir erkeğim. Tatlı çıplak kıçını sikine dayamış kız arkadaşıyla yalnız. Yani evet, tekrar ve tekrar becermek isteyeceğim."

"Bekle! Hayır! Bir şey yapmadan önce, bilmek istiyorum... Bilmem gerek. Senin için iyi miydi? Beğendin mi?"

Beni bırakarak vücudunu kaldırıp benimkinin üzerine yatıyor. Kolları başımı sarıyor, bacakları ve vücudunun üst kısmı beni altına hapsediyor. Gözlerinde yanan ateşle bana bakıyor. "Cathy, lütfen. Kes şu saçmalığı. Kendinden şüphe etmeden hoşlanmıyorum. Sadece benim, bebeğim. Ve ben-"

Sözlerini kontrol ederek kendini durduruyor. Ben ellerinden birini kaldırarak yanağımı sevgiyle okşuyor. "Bence sen mükemmelsin. Yeşil gözlerinin derin ormanlara benzeyişinden, aptalca şeyler yapma isteği uyandıran gamzelerine kadar. Seninle ilgili her şey mükemmel. Yaptığın her şey mükemmel. O yüzden kes şunu Cathy. Soruna cevap vereyim, harikaydı. Sen harikasın."

"Oh."

Demir kadar sıcak bir kızarıklık yüzümü kaplarken, tek yapabildiğim orada uzanıp sözlerinin içime işlemesine izin vermek. Mükemmel olduğumu düşünüyor.

"Aynen . İstedğin kadar. Şimdi, azgın bir köpek gibi görünmek istemem, ki öyleyim ve bundan gurur duyuyorum, başlayabilir miyiz?"

Tam itiraz edecekken göğsüne bir şaplak atıyorum ama Ben elimi tutuyor. Dudaklarına götürüp bir kez öpüyor. "Tanrım, neden seninle çıkıyorum ki? Sen tam bir pisliksin!"

"Çünkü" diye mırıldanırken Ben'in yüzü yumuşuyor, "çünkü" öpücük, "ben tanışabileceğin en şefkatli" öpücük, "en tatlı" öpücük, "ve en azgın" öpücük, "insanım." Yüzünü kaldırarak, gözleri beni olduğum yere mıhlıyor. "Ee, ne diyorsun? Kız arkadaşım olmak ister misin?" Ellerim terliyor, göğsüm havai fişekler gibi şiddetle patlıyor, başımı sallıyorum. "Evet... Eğer istiyorsan."

Çocuksu bir şekilde sırtıyor. "Evet, istiyorum."

Ben ağzını indirdiğinde, dudakları benimkilere çok yumuşak, çok dikkatli bir şekilde dokunuyor... ağzımı ona açıyorum, elleri bacaklarıma gidip beni bir kez daha açarken dili benimkileri okşuyor. Ereksiyonunun ucunun içime girmek üzere olduğunu hissettiğimde öpüşmeyi kesiyorum. Nefes nefeseyim, bedenim onun için çılgılık atıyor, "Bekle. Başka bir şey bilmem gerek."

İnliyor, bedenimden ayrılıyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atarak sırt üstü yatıyor. "Devam et."

Cinsel hayal kırıklığı gözeneklerinden sızıyor. Adamım, beni o kadar çok mu istiyor?

"Hey, konuşmak istediğini söylemiştin. Ben de ."

"Touché, bebeğim, touché. Devam et. Hepimiz dinliyoruz." "Biz mi?"

"Evet, sikim ve ben. Ne de uyanık." "Sen kötüsün."

"Sadece senin için bebeğim, sadece senin için. Şimdi devam et. Seni acele ettirmek istemem ama bekliyoruz."

"Sana Julian'la aramızda hiçbir şey olmadığını söylemek istedim. Ve sen oraya gitmeden önce, onunla ayrıldım ve birbirimize biraz fazla yakın dans ettik, ama hepsi gösteriş içindi. Sana kızgındım ve düşünemedim, bu yüzden onunla ayrıldım. Seni incitmek istemedim ve kesinlikle benim yüzümden Julian'la kavga etmeni istemiyorum. Bana yardım etmeye çalışırken çok tatlıydı."

Gözlerini kapatan kolunu kaldırarak bana bakıyor ve kaşlarını çatarak konuşuyor: "Julian tatlıymış! Suyu test ediyordu. Seni istiyordu. Bunu gördüm. Yapması gereken bazı açıklamalar var ama şimdilik endişelenme bebeğim. Hoşuna gitti ama bir daha asla sana o kadar yaklaşamayacak ve bunu o da biliyor. Bunun için özür dileme."

"Lütfen bu kadar kaba olma. Gerçekten çok tatlı davranıyordu."

"Bu konuda endişelenmeyin. Bırak da en iyi arkadaşıyla ben ilgileneyim. Ve artık kızgın değilim."

"Tamam, sıradaki."

"Dahası var mı?"

"Bir tane daha. Kaybolduğunda nereye gittin?"

"Seni başkasıyla dans ederken izlemeye dayanamadım ve bira almaya gittim. Çok kızmıştım. Tam da seni bulmaya hazırlanıyordum."

seni çıkarken gördüğümde o ezik oyununa bir son verdim. İşte o zaman seni dışarıda, koridorda yakaladım."

"Emin misin? Başka biriyle birlikte değil miydin? Birkaç şarkı için gitmiştin." Neden bana Ashley'den bahsetmiyor? Onları konuşurken gördüğümü söylemeliyim ama anımızı mahvetmesini istemiyorum. Belki yarın onunla bu konuyu konuşurum.

Ben konuşmaktan sıkıldığına karar veriyor çünkü soruma cevap verirken eli tekrar bacaklarımın arasına giriyor. İki değil üç parmağını içime daldırıp beni hafifçe okşadığını hissediyorum. "Bebeğim, bu gece sana kaç kez söylemem gerekiyor? Sadece seni istiyorum." Parmaklarını çekmeden, bir omzuyla vücudunu kaldırıp bana ne yaptığını izliyor. "Sadece seni."

Parmaklarını çektiğini hissediyorum ve üstüme çıkmasını izliyorum. Elleriyle bacaklarımı açıyor, yavaşça içime giriyor, acele etmiyor, anın uzun sürmesini sağlıyor. Tamamen girdiğinde, birbirimize bakarken duraklıyor, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Yavaşça, çıplak omzumu okşamak için bir elini getiriyor. "Seni sokakta öptüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

"Benimle seks yapmak mı?" Ben soruyorum.

"Hayır." Alt dudağını ısırtıyor. "Seni benim yapacağım."

Bu sefer benimle sevişiyor. Bedenime davranışında hiçbir sertlik yok ve ben bunu özlemiyorum. Sanki henüz dile getiremediklerini bedeniyile bana anlatıyor. Sanki birbirimizi bedenlerimize ve kalplerimize kazıyormuşuz gibi geliyor. İnleyerek boynunun arkasını kavıyorum ve öpmek için onu aşağı çekiyorum, o anın içinde kayboluyorum.

Daha sonra, oda sabahın ilk ışıklarının yumuşak mor ve pembeleriyle aydınlanırken, uzun bir sevişme gecesinin ardından uykuya dalmanın eşiğindeyiz. Gözlerim derin ve enfes bir yorgunluktan kapanırken, bana yaklaştığını hissediyorum, kulağıma "Senden asla bıkmayacağım... bundan" diye mırıldanırken burnu boynumu okşuyor. Ellerimi tutuyor, parmaklarını birbirine doluyor. "Sadece sana dokunmak istiyorum. Hem de çok. Hem de çok. Artık benimsin. Sadece benimsin."

Bir rüya uçuurumuna düşmeden önce, kendimi cevap verirken duyuyorum. "Ben seninim."

Gerçek, ruhuma kazınana kadar içimde yankılanıyor.

Uyanıyorum, vücudumu esnetirken gözlerimi açıyorum. Uh oh. Şimdi ağrım var. Çok ağrıyor. Vücudumun her yerinde kırmızı izler var. Gülümsüyorum, şok olmuş ya da korkmuş hissetmiyorum çünkü bana birlikte geçirdiğimiz geceyi, ilk gecemizi ve aramızda geçen her şeyi hatırlatıyorlar. Bu morluklar ve kırmızı izler damgalanmanın ne anlama geldiğinin görsel bir anısı. Ben, kalçalarını içime her sertçe sokuşunda fiziksel olarak damgalandım ve her öpüşünde ve fısıldadığı her yumuşak kelimedede kendini kalbime damgaladı.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp uykunun zihnimde yarattığı bulanıklığı dağıtmaya çalışırken Ben'in yatakta olmadığını fark ediyorum. Hiç düşünmeden yüzüstü dönüyorum ve yastığına uzanıp yüzüme yaklaştırıyorum. Burnumu kabarık kılıfın içine gömüp onun özünü içime çekmeye çalışıyorum; ter ve seksin misk kokusuyla karışmış eşsiz nane kokusunu içime çekiyorum.

Tanrım... Şimdi hatırladım. Dün gece arkamdan bana girdiğinde bu yastık karnımın altındaydı. Göbeğime yerleşen ılık nemi hissederek inliyorum ve yastığı göğsüme götürüp sanki Ben'miş gibi sarılıyorum. Birkaç dakika boş boş yattıktan sonra, kapının açıldığını duyduğumda o dönmeden önce duş almam gerektiğine karar veriyorum. Yeni duş almış ve giyinmiş Ben'in odaya girişini izlerken dirseklerimin üzerinde duruyorum. Beni gördüğünde gülümsemesi o kadar büyük ki gözlerinin ve ağzının etrafındaki gülme çizgilerinin başlangıcını görebiliyorsunuz.

O muhteşem.

Ve o benim.

"Uyanmışsın. Çok sevindim. Sana bisiklet sürmeyi öğretmek istiyorum."

"Ciddi misin, Ben? Haftalar önce bu konuşmayı yaptığımızda sana söylemiştim.

öğrenmekle ilgilenmediğimi söyledim."

Ben yatağa yaklaştıkça tıraş losyonunun ve şampuanının kokusu beni büyülüyor. "Biliyorum bebeğim, ama sana öğretmek istiyorum. Eğlenceli olur. Yazın New Hampshire ya da Vermont'a gidip dağ bisikleti sürebiliriz. Bu harika bir şey. Ve bunları benimle yapmanı istiyorum."

"Peki, tamam." Önümde durduğunda, tişörtündeki yazıyı fark ettim.

"Tişörtünü anlamadım."

"Ne?" Ben sorar.

"Önünde likör yazıyor."

Yüzünde seksi bir gülümseme belirir. "Arkasını oku bebeğim ve çabuk söyle."

Arkasını döndüğünde, sözün geri kalanını görüyorum. Evet. "Sırt üstü poker?" Kelimeleri yüksek sesle telaffuz edince anladım. Cidden mi?

Ben gülerken yatağın kenarına uzanıyor ve diz çöküyor. "Memnuniyetle, bebeğim. Ama şimdi değil. Şimdi, bunu yapmak istiyorum."

"Ben, şu tişörtü! Cidden, bu-"

"Bu boktan bir şey. Şimdi o lezzetli kıcını yataktan kaldır. Sana bisiklet sürmeyi öğretiyorum."

"Bunu dün gece yaptığımı sanıyordum..."

"Yaptın bebeğim ve neredeyse bana kalp krizi geçirtiyordun. Ama bu farklı. Hadi, daha fazla ama yok."

"Peki," diye homurdanıyorum ve yataktan kalkıyorum.

Yeni duş almış ve artık o kadar da ağrımıyormuş gibi hissederek geniş kahvaltı salonuna doğru ilerliyorum. Yol sormak için durduğum hizmetçi burayı kahvaltı salonu olarak adlandırdı. Kıkırdıyorum. Salon. Suçluluk duyduğum gizli zevkim kraliyet romanları okumak ve salon kelimesi bana onları hatırlatıyor. Ben kesinlikle bir romanın kahramanı olabilir. Kesinlikle o role uygun görünüyor. Sağlam yakışıklı ve erkeksi.

Odaya vardığımda gözlerim hemen Ben'i bulmak için etrafı tarıyor. Onu bulmam uzun sürmüyor. Dün geceki güzel esmerle konuşuyor, egzotik özellikleri benimkileri sıkıcı ve sade gösteriyor. Victoria's Secret modeli vücuduyla süper model uzunluğunda. Bir pencere kenarında durmuş derin bir sohbete dalmışlar, ama beni rahatsız eden bu değil.

İçime işleyen ve beni nefessiz bırakan şey, onun elini kendi elinin içinde tutma şekli. Onunla konuşurken gözlerindeki yaşların parıltısını görüyorum. Ona yalvarıyor gibi görünüyor. Ben sinirli görünüyor ama elini kaldırıp şefkatle kızın yüzündeki bir damla yaşı silerken gözlerindeki yumuşamayı görebiliyorum.

Kahretsin.

Onun yüzüne bu kadar nazikçe dokunmasını izlemek kalbime bir darbe indiriyor. Binlerce küçük parçaya ayrılıyorum. Bakmadan geriye doğru yürüyorum.

elinde cam eşyalarla dolu bir tepsi tutan hizmetçiye çarptı. Düştü ve kırıldı, tıpkı benim gibi. Herkes bana doğru dönüyor ve ben odadan özür dileyerek olabildiğince hızlı bir şekilde ön kapıya doğru ilerliyorum.

Koşmaya başladığım anda serin havanın ıslak yanaklarıma çarptığını hissediyorum. Umurumda değil. Sadece o evden uzaklaşmak istiyorum. Bunun olacağını biliyordum. Kendi hüsnükuruntularımın beni kandırmasına izin verdim. Ben'i de ona aşık olduğum gibi kendime aşık edebileceğimi sanmıştım.

Evet, onu seviyorum. Ve bu canımı acıtıyor. Ama Ben hiçbir zaman benim olmadı, bu yüzden aramızdaki her şeyi bitirmek istiyorsa ona kızamam.

Biliyordum.

m.

Biliyordum.

m.

Birinin adımı haykırdığını duyuyorum ama koşmayı bırakmıyorum. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Kaçmaya çalışırken sarı saçlarım yoluma çıkıyor ve bir insan duvarına çarpana kadar beni kısmen kör ediyor. Kollarıyla beni sıkıca saran sıcak bir duvara.

Nasıl benim önüme geçti? Her neyse. Önemli değil.

Güçlü kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Ben eğilip kulağıma konuştu: "Cathy. Benimle savaşmayı bırak. Düşündüğün gibi değildi."

Tam itiraz edecekken parmağıyla ağzımı kapatıyor. "Şşşt. Açıklamama izin ver. O Ashley'di. Beni geri istiyor ama gördüğün şey tekrar bir araya gelmemiz değildi. Onun gitmesine izin vermemdi. Onu artık istemiyorum Cathy. Az önce ona başka birine aşık olduğumu ve artık onu sevmediğimi açıkladım. Seni seviyorum, Cathy. Sadece seni. O yüzden, lütfen... dur."

Savaş bedenimi terk ediyor ve umut yeniden doğup içimde vahşi bir yangın gibi yayılırken gözlerimi kaldırıyorum. "Beni seviyor musun?"

Başını salladı, gözleri coşkuyla parlıyordu. "Evet Cathy, seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Aşk seni yok edebilir.

*Aşk sizi silebilir. Aşk sizi
iyileştirebilir. Aşk sizi
yeniden yaratabilir,
Ve eğer yeterince şanslıysanız, Aşk
sizi yeniden bir bütün haline
getirebilir. Cathy bana bunu yaptı.*

Eve doğru ilerlerken onun elini kendi elime alıyorum. Onunla yalnız kalma ihtiyacı beni delirtiyor. Kelimelerin anlatmaya yetmediği şeyleri ona vücudumla göstermem gerekiyor. Ona bana bedenem ve ruhen sahip olduğumu göstermeliyim. Beni aldatmadan önce geleceğim olduğumu düşündüğüm Ashley bile içime Cathy ve onun masum yeşil gözlerinin ulaştığı gibi ulaşamamıştı. Parçalanmış bedenimin biyolojik yapısını değiştirdi, kendini DNA'ya yerleştirdi, gülümsemesiyle beni yavaşça iyileştirdi, sevgisiyle beni yeniden bütünleştirdi.

Sikeyim.

Bende kötü.

Ve bunu

seviyorum.

Onu

seviyorum.

Hem de çok.

küçük ele bakıyorum, tatlı sıcaklığını aletime kadar hissediyorum ve bu küçük mükemmellik paketinin beni tamamen yok etme, eğer isterse beni yok etme gücüne sahip olduğunu fark ediyorum. İşin komik yanı, bu hiç umurumda değil. Eğer bu, onunla birlikte olabileceğim, onu kollarımda tutabileceğim, ona ne kadar uzun süre sahip olursam olayım benim diyebileceğim anlamına geliyorsa.

Ve çok uzun sürse iyi olur çünkü bu gidişle sonsuza kadar yetmeyebilir.

Bakışlarımız buluştuğunda, bir farkındalık ürpertisi omurgamdan aşağı akıyor, onu ıslak, sıcak ve etrafımda titreşirken hissetmem gereken yere yerleşiyor. Bedeninin beni nasıl karşıladığını, kendini bana nasıl özgürce bıraktığını hatırlıyorum. Eve doğru yürürken elini bırakıyorum ve bir kolumu omzuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Kollarının beni sardığını hissediyorum.

Belim.

"Ben..."

"Evet, bebeğim?"

"Odamıza geri mi dönüyoruz?"

"Evet. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

"Tamam. Ana girişten geçmesek olur mu? Yaptığım gösteriden sonra kimseyle karşılaşmak istemiyorum ve ağlamaktan rakun gibi görünmeliyim," diye sorar Cathy, sesi göğsümden boğuk ve gözyaşlarından hışırtılıdır.

Eğilip başının üstünü öpüyorum, şampuanının çiçekli kokusunu içime çekerken kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Ciddiyim.

Şimdi yatakta karşılıklı uzanıyoruz. Onu çıplak ve üstümde istiyorum ama bunun henüz olamayacağını biliyorum. Bazı şeyleri açıklamam ve geçmişin geçmişte kaldığını ve sonsuza dek orada kalmasının daha iyi olacağını anlamasını sağlamam gerekiyor.

Ona dokunmak, bedenini yanımda hissetmek için güçlü bir istek duyduğumda, onu kendime yaklaştırıyorum.

"Çok daha iyi."

"Ben... Seni Ashley ile gördüğümde hemen sonuca vardığım için özür dilerim. Sadece dün gece seni onunla yürürken gördüm ama sana sorduğumda ondan bahsetmedin."

"Sana ondan bahsedecektim ama o anda konuşmak istemedim. Bunun sadece ikimizle ilgili olmasını istedim. Sadece sen ve ben, başka bir şey yok."

"Dün gecedен sonra senden şüphe etmemeliydim. Sadece... yüzüne dokunuşunu, ellerini tutuşunu ve ne kadar mükemmel olduğunu gördüğümde çok kıskandım. Onunla asla rekabet edemeyeceğimi biliyordum-"

Parmağımı çenesinin altına koydum ve bana bakması için yüzünü kaldırdım. "Açıklamama izin ver. Söyleyeceklerimin bir kısmı hoşuna gitmeyecek ama gerçek bu ve sen gerçeği hak ediyorsun. Ve gerçeği bilmenin tek yolu Ashley'i düşünmene gerek olmadığını görmen."

"Tamam."

Sesindeki korkuyu duyabiliyorum ama ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Ashley ve ben birbirimizi uzun tanıyoruz. İkimiz de St. Patrick's Prep. Ben üçüncü sınıftaydım, o da birinci sınıftaydı. Sanırım oyun kurucu olduğum ve soyadım nedeniyle popüler olduğumu söyleyebilirsiniz. Önemli bir şey değil. Avantajların tadını çıkarıyordum. Çok genç ve aptaldım. Julian ve ben dikkatimizi çeken hemen hemen her ateşli kızla yattık. Ve epeyce vardı Cathy.

"O günü dün gibi hatırlıyorum. Julian ve ben yatahanemizde yüzümüzü buruşturuyorduk ki tanışmadığınız Oscar gelip bize bu yeni ateşli transferden bahsetti. Birinci sınıf öğrencisiymiş ve taze bir amcıkmiş." Kollarımda yüzünü buruşturduğunda, bunun hiçbir şey olmadığını ve daha da kötüye gideceğini bilerek kalçasını sıkıyorum. "Onu er ya da geç becermeye karar verdi. Julian ve ben umursamadık çünkü açıkçası umurumuzda değildi. Oscar yakışıklıydı ama okuldaki kızlardan en çok ilgiyi Julian ve ben görüyorduk, yani o kadar seksiyse eninde sonunda bizimle ya da ikimizle birden yatacağını biliyorduk." Duraksıyorum. "O zamanlar biraz pisliktik.

"Bu şekilde yürümedi çünkü ertesi gün ona rastladım, yani vücudum ona çarptı. Dosyasını ve birkaç kitabını düşürdü sanırım ama tam olarak ne olduğunu söyleyemem çünkü onu gördüğüm anda ona aşık oldum. Çıkmaya başladıktan sonra... Yani onun için o kadar çıldırıyordum ki onunla takılmaktan ve benim bir erkek fahişesi olduğumu düşünmesinden korkuyordum, bu yüzden ona kız arkadaşım olmasını teklif ettim. Çok geçmeden biz-" Kahretsin, bunu söylemek çok zor. Cathy'nin ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum ama devam ediyorum: "Ben onun ilkiydim, o da benim sonumdu. St. Patrick'teki ilk ve son yılım boyunca ve üniversitedeki zamanımın yarısında çıktık. Onu sevdiğimi düşünüyordum ve üniversiteyi bitirip Columbia'da Hukuk Fakültesi'ne başladığımda ona evlenme teklif etmeyi planlıyordum. İkimiz de okulu bitirirken ailemin ve onun ailesinin bize yardımcı olabileceğini düşündüm."

Derin bir nefes almam gerekiyor ama nefesimi verirken hiç acı hissetmediğimi fark ediyorum. Ona daha sonra neler olduğunu, Ashley'in kalbimi nasıl alıp paramparça ettiğini anlatmak üzereydim. Cathy hayatıma girmeden önce, sadece anısı bile nefes almamı zorlaştıracak güçteydi, ama zengin yeşil havuzlara bakarken, artık hiçbir şey hissetmediğimi biliyorum.

Hiç acı hissetmiyorum.

Göğsümde sıkışma

hissetmiyorum. İyileşmiş

hissediyorum.

Kendimi

bütün

hissediyorum

.

Aşk

hissediyorum

.

"Devam et." Elimi avuçlarının arasına alıp ağzına götürüyor ve yavaşça öpüyor.

"İki yıl boyunca uzun mesafeli bir ilişki yaşadık. Ve işe yaradı. Sanırım o hâlâ lisedeydi, ben de üniversite düzeyinde futbol oynayan popüler biriydim ve birbirimize aşıktık. Liseyi bitirdiğinde, benimle okula gelmesi ona yalvardım ama o istemedi. O

Florida'dan ve sıcak havasından nefret ettiğini söyledi. NYU'yu seçti çünkü evine yakın kalmak istiyordu. Bana mantıklı geldi.

"NYU'daki ilk yılında, benim üçüncü yılımın yarısında her şey cehenneme döndü. Bahar tatili için eve dönerken ona evlenme teklif etmeye karar verdim. Eve döner dönmez ailemle konuştum. Başta tereddüt ettiler ama onlara sağlam bir plan sunduktan sonra kabul ettiler. Ashley'nin babasıyla konuştum ve o da kabul etti. Aynı gün babam beni Van Cleef and Arpels on Fifth'e götürdü ve ona bir nişan yüzüğü aldım. Zaten şehirde olduğum için Ashley'e sürpriz yapmaya karar verdim. Şehir dışından bir arkadaşıyla çoktan plan yaptığını biliyordum ama umurumda değildi, o gün onu görmek istiyordum."

"Oh, Ben..."

Sesindeki acıyı duyabiliyorum. Kahretsin, ona başka bir kadından bahsederken bile benim için acı çekiyor. Onu seviyorum.

"Gramercy Park'ta kendi evi vardı ve ben de ona en sevdiği pembe güllerle sürpriz yapmaya karar verdim. Yirmi yaşındaydım, aptal ve idealisttim." Derin bir nefes alıyorum. "Mutfakta bir şişe şampanya açıyordum ki kapının açıldığını duydum. Kıkırdamalarını duyunca tam zamanında döndüm ve Oscar'ın üzerine atladığını gördüm. Orada durup göt gibi izlediğimden haberleri yoktu. Onlar öpüşmeye devam ederken Oscar onları yatak odasına götürdü. Oda mutfağın karşısındaydı, bu yüzden o anı gördüm... Oscar'ın kızın bedenini yatağa fırlattığı ve odanın her tarafına gül yaprakları saçtığı anı. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğini anladılar. Ashley hemen ayağa kalktı ve yataktaki şakaya bakmaya başladı."

Cathy nefes nefese kaldığında eğilip ıslak yanaklarını öpüyorum. Benim için ağlıyor.

"Sonrasında tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim binanın güvenlik görevlilerinin beni baygın bir Oscar'ın üzerinden çekip çıkardıkları. Ondan sonraki her şey bulanık... Ashley ağlıyor ve benden onu affetmemi istiyor... polis beni sorguluyor... avukatlar... annem ağlıyor... babam Oscar'ın ailesini dava etmekle tehdit ediyor... Oscar'ın ailesi beni dava etmekle ve kariyerimi bitirmekle tehdit ediyor. Kırılmıştım. Uyuşmuştum. Ve bu çok acı veriyordu."

"Sonunda bunu aştım. Unutmayı öğrendim sanırım ama Ashley'i asla affetmedim. Seninle tanıştığım gün iki yılı aşkın bir süredir ilişkimiz vardı. Biliyorsun, daha iyi olduğumu sanıyordum. İyi bir yerde olduğumu sanıyordum. Orada burada rastgele takılmalar. Ondan sonra hiç ciddi bir kız arkadaşım olmadı. Ama

Seninle tanıştığım gün, içimde bir şeyler değişti. Artık ilk görüşte aşka inanmıyorum ama öpüştüğümüz andan itibaren kendimi uyuşukluktan uyanmış hissettiğimi söyleyebilirim." Parmaklarımızı birleştiriyorum ve kremsi tenine bakıyorum. "Çok uzun zamandır ilk kez yaşadığımı hissettim."

Elimi ensesine götürürken eğilip dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Öpüşürken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz, ağızlarımız bazen nazik, bazen acımasız ama her zaman istekle dolu.

Şimdi göz kapaklarına yumuşak öpücükler konduruyorum, bu sırada göz kapaklarının ağzımda titrediğini hissediyorum. "Benim güzel kızım, sen beni iyileştirdin. Beni yeniden aşka inandırdın ve ben seni seviyorum. Hem de çok. Seni tanıdıktan ve seninle vakit geçirdikten bir hafta sonra Ashley'i unuttuğumu biliyordum. Tamamen. Benim tek var olma sebebimin sen olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama bugün Ashley'i görünce onu affedebildim. Hayatımdaki o bölümü kapatmak için. Gördüğün şey, sonunda geçmişi geride bırakmamdı. İçimde Ashley diye biri kalmadı, onu isteyen bir yanımda yok. Ben seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Başka kimseyi değil."

Cathy üstüme çıktı. Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarımı bir, iki... yetmezmiş gibi bir kez daha öpüyor. Dokunuşu içimdeki kibriti yakıyor, ısıltı ısıltı yanmamı sağlıyor.

Öpücüğü beni yaktı. "Oh, Ben."

"Bana bir tavşanı hatırlatıyorsun... bilirsin..."

Dudaklarımda bir gülümseme hissederek, mutlu ve çırılçıplak Cathy'nin gözlerini açıp yüzünü bana doğru çevirmesini izliyorum. Başımı elimin topuğuna dayayarak benim olan her şeye hayranlıkla bakıyorum. Son yarım saatin büyük bölümünü tenine şekiller çizerek ve dokunuşlarımda teninde yarattığı tüyleri diken diken ederek geçirdim.

"Tekrar gel. Anladın mı? Tekrar gel?"

"Çok aptalsın. Ve evet. Sana Tavşan Benny diyeceğim." "Bu da ne?"

Güldüm.

"Çok tatlısın ve..." "Ve?"

Sesindeki kahkahayı duyabiliyorum. "Ve devam edebilirsin, devam edebilirsin devam edebilirsin, devam edebilirsin..."

"Ha. Havucumun tadına bakmak ister misin? Bana gözlerin için iyi olduğunu söylüyorlar," diye takılıyorum.

Kollarını başının üzerinde sabitleyerek üzerine çıkıyorum ve nefes alıp veriş hızlanırken göğüslerinin nasıl yükselip alçaldığını izliyorum. O kadar güzel ki. Ona olan ihtiyacım geri döndüğünde, tatlı noktayı bulana kadar indiriyorum.

Sahip olduğum noktayı. Bir parmağımı içine soktuğumda, zaten ıslak ve benim için hazır olduğunu keşfediyorum. İnemeler arasında bana ne yapmamı istediğini söylüyor ama bunun neresi eğlenceli? Eğlenceli bir ruh haliyle, onunla alay etmek istiyorum, bu yüzden pembe meme ucunu yalamak için başımı indirirken onu kızdırıyorum. Sıkı tomurcuk dilime karşı ipek gibi hissediyor. Parmağım içinde hareket etmeye devam ederken, gittikçe daha derine inerken, avucumun topuğu klitorisine baskı uyguluyor. Onun

İnemeler daha da yükseliyor ve sikimi sertleştiriyor.

"Ben, lütfen... Sana ihtiyacım var... şimdi.

Yapamam..." "Ne oldu bebeğim? Ne yapamıyorsun?"

"Daha fazla bekleyemem. İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var? Söyle bana."

"Sana ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın var, bebeğim? Söyle."

"BEN..." Tereddüt ettiğini duyunca onu uçurumdan aşağı itmek istedim. Ve bir orospu çocuğu olarak bunu yapıyorum. kalkmak üzereydim ki kollarını ve bacaklarını omuzlarıma ve kalçalarıma doladı.

Yastığının üzerinde altın bir hale oluşturan parlak sarı saçlarıyla ona bakarken, üzerimde her hissettiğimde beni çılgına çeviren dolgun dudaklarına hayran oluyorum. Çaresizlikten aklımı kaçırmama neden olan yeşil gözlerini de görüyorum. Mükemmelliği görüyorum. Güzelliği görüyorum. Sevgilimi görüyorum.

Vücudumu bir kolumun üzerinde kaldırıp aletimin başını alıyorum ve sıcak çekirdeğine götürüyorum. "Neye ihtiyacın var Cathy? Söylediğini duymak istiyorum."

"Seni içimde istiyorum, Ben. İçimde sana ihtiyacım var."

Hızlı bir hamleyle içine girdim. Etrafımda sıkılaştığını hissettiğim an, hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Çılgına dönmek ve ona sertçe vurmak isteyen vücudumun her santimini kontrol etmeye çalışıyorum.

"Sen benim misin, Cathy?"

Yüzü kızarıyor, başını sallıyor. Bu yeterli değil. duymam gerekiyor.

Sikimin ucunu içinde bırakacak kadar geri çekerek, sanki kelimeleri ağzından çıkarabilecekmişim gibi sertçe içine giriyorum.

"Hayır. Söyle. Söylediğini duymak istiyorum."

Tutkuyla sersemlemiş bir halde bana öylesine açık bir şefkatle bakıyor ki boğazım düğümleniyor. "Ben seninim. Sadece seninim, Ben."

Ona çarpıyorum. "Tekrar söyle. duymak istiyorum."

"Ben seninim, Ben. Seninim."

İtişlerimin şiddetinden yatak çerçevesinin duvara çarptığını duyabiliyorum ama duramıyorum. Bacakları ve kolları sanki beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi daha da yaklaştırıyor. Bir elimle aletimin olduğu yeri kavriyorum. "Bu bana ait. Sadece bana. Beni duyuyor musun? Bu benim." Sesimin efordan boğuklaştığını duyabiliyorum.

"Evet, Ben. Aman Tanrım..."

"Tanrım, Cathy, çok tatlısın. Çok güzel. Çok yaklaştım."

Yavaşlıyor ve sonra duruyoruz, birbirine bağlı bedenlerimiz arasında kör edici bir farkındalık geçerken birbirimize bakıyoruz.

Şu anda biliyorum ki benim için geri dönüş yok. Onun bana ait olduğu kadar ben de ona aidim.

"Seni seviyorum,
Cathy." "Ben de seni
seviyorum."

Kask takıyorum ve aptal bisikletin üzerinde dengemi bulmaya çalışıyorum ama Ben hiç yardımcı olmuyor. Onun yerine, yüzünde aptal bir sırıtişla beni izliyor.

"Alo?" Haykırıyorum. "Bana öğretecek misin, yoksa orada öylece durup bu aptal şeyin üzerinde kığımın üstüne düşmemeye çalışmamı mı izleyeceksin?"

Boğazını temizliyor. "Tabii ki. Sana öğreteceğim." O bana doğru ilerlerken ben de kığımı ayarlıyor, koltukta bacaklarımın arasındaki acıyı daha az hissettirecek iyi bir yer bulmaya çalışıyorum.

"Tanrım, Cathy."

"Ne? Kendimi rahat hissedemiyorum. Koltuk tam oramı acıtıyor." İnliyorum. "Bu çok zor."

"Evet... bir şeyler sertleşmeye başladı."

"Kes şunu! Bu aptal bisiklete binmeyi öğrenmem için başımın etini yedin durdun ama işe yaramıyor. Şimdi de yakında yağmur yağacak gibi görünüyor. Islanacağız," diyorum kendime kızarak.

"Evet, bebeğim. Islak sürmen gerekiyor."

"Şu anda cidden açık saçık şakalar mı yapıyorsun?"

"Bu benim suçum değil! O tatlı kıcını oynatmaya devam ediyorsun ve ben sadece insanım."

Gökyüzü o anda açılmaya karar veriyor ve üzerimize yağmur yağıyor.

Ben omuzlarını kaldırarak özür dileyen bir sırıtışla bana baktı. "Özür dilerim Cathy. Denedim."

", sapık, gidelim. Bana yarın öğretebilirsin."

Bisikletleri bulduğumuz kulübeye bırakıyoruz. Eve doğru koşarken Ben beni belimden tutup havaya kaldırıyor ve yağmur yağarken bizi döndürüyor. Gülüşerek yağmurda oynuyoruz, birbirimizi kovalıyoruz, ıslak çimlerde yuvarlanıyoruz, aptallaşıyoruz.

Demek aşık olmak böyle bir şey. İnsanların neden aşkın uyuşturucu gibi olduğunu düşündüklerini anlayabiliyorum. Ondan yeterince alamazsınız. Daha fazlasına ihtiyaç duyarsınız.

İliklerimize kadar üşüdüğümüzde Ben elimi tutuyor ve beni eve geri götürüyor. Ayaklarımız ıslak çimlerin üzerinde ezilme sesleri çıkartıyor ve muhtemelen boğulmuş bir sığana benziyorum ama umurumda değil. Onunla birlikteyim.

"Hey, bir fikrim var." Elimi kaldırıp üzerine bir öpücük kondurdu. "Evet?"

"Yağmur yüzünden günün tamamen boşa gitmemesi için belki başka bir şeye binebilirsiniz..." Akçaağaç kahverengisi gözleri tam olarak ne demek istediğini anlamamı sağlarken bana sırıtıyor.

"Um...evet. Belki."

"Tanrım, neden hala buradayız ve yatağa girmedik?"

"Emin değil misin?" Gülüyorum. Onun yanındayken kendimi tutamıyorum. Beni çok mutlu ediyor.

"Seni seviyorum, musun? Kalbimi çaldın." "Öyle mi? Peki, geri istiyor musun?"

"Sikeyim hayır!"

"O zaman gidelim buradan."

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Konuşmaya devam edersen şansın yaver gitmeyecek," diye takılıyorum ona.

Ben hemen beni kaldırıp omzuna atıyor ve malikaneye doğru koşmaya başlıyor. Odaya girdiğimde, Ben'e bisiklet sürmeyi bilmiyor olabilirim ama nasıl sürüleceğini bildiğimi göstermeye devam ediyorum...

Onu.

present

"Yapma bunu, . Beni ediyor."

Bir dakika önce çiğnediğim kalemi bırakarak masanın arkasındaki koltuğumdan başımı kaldırıyorum. Ah, Arsen. Sarı saçlarının uçları duştan çıktığı için hâlâ nemli görünüyor. Kravatsız beyaz bir gömlek ve düğmeleri açık siyah bir takım elbise ceketini giymiş. Arsen'e ve kıyafetlerinin üzerine o kadar zahmetsizce oturduğuna bakarken, onun dikkatsiz şıklığının poster çocuğu olması gerektiğini düşünüyorum. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdiğimde, mükemmel Ben'im için işe böyle giyinerek geldiğini hayal edemiyorum; o her zaman kusursuz giyinir. Ancak Arsen bunu başarıyor.

Gerçekten öyle.

Gülümsememi gizlemek için masanın altına eğilip kalemimi alıyorum ve tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Bu beni daha çok gülümsetiyor. Bazı insanlar yaptığımız şeyi flört olarak adlandırabilir ama Arsen herkesle flört ediyor ve renksiz şakaları gerçekten günümün en önemli olaylarından biri.

Koltuğuma geri oturduğumda, gözleri yüzüme indiğinde yumuşuyor. "Nasıl hissediyorsun, Gamzeli? Bebek tekmelemeye başladı mı?" Arsen soruyor yarısı masamın ona en yakın köşesinde oturuyor, gözlerinde mavi bir samimiyet parlıyor.

İlk üç aylık dönemim neredeyse bitmek üzereyken, neredeyse hiç olmayan şişliğim biraz görünmeye başladı. Gerçekten, eğer çok dikkatli olmasaydınız göremezdiniz, ama ben görebiliyorum ve daha da iyisi hissedebiliyorum.

Bayıldım.

Bir an karnıma dokunuyorum ve Ben'in bu sabah biz yataktayken söylediği sözleri hatırlayınca gülümsememin daha da büyüdüğünü hissediyorum.

Öp, öp, öp.

Sırt üstü yatıp uyuyormuş gibi yaparken Ben'in karnıma yumuşak öpücükler kondurduğunu hissediyorum. Gülümsüyorum ve gözlerimi açıp içimde büyüyen küçük yumruya hayranlıkla bakan kocamı izliyorum. Karıncalanma ve sıcak bulanık duygular kalbimi dolduruyor. Gözlerinde çok fazla sevgi var. Çok fazla umut.

Elini yavaşça indirip dokunurken izliyorum. "Merhaba küçük prenses. Ben baban, güzel kızlarına günaydın diliyorum." Sesi uykudan ve derin duygulardan dolayı boğuk.

"Kız olduğunu nereden biliyorsun? Ya erkekse? Hayal kırıklığına mı uğrayacaksın?" Boştaki elimi onunkini örtmek için hareket ettirdim.

"Hmm. Güzel soru. Neden onun bir kız olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Sadece öyle düşünüyorum. Belki de hayatımın geri kalanında etrafımın güzel kızlarla çevrili olmasını istiyorum." Sırıttıyor ve yanıma uzanıyor, beni kucağına çekerken omzumu öpüyor. "Ama bebek erkek olursa asla hayal kırıklığına uğramam çünkü o senin bir parçan, benim bir parçam. O bizim bebeğimiz. Senin bana hediyen."

"Kendimi harika hissediyorum, sorduğunuz için teşekkür ederim ve bebeğin tekmelerini hissetmek için henüz çok erken. Dr. Pajaree'ye göre, on sekiz haftaya yaklaşıp kadar bebeğin hareket ettiğini hissetmeyeceğim." İlk üç aylık dönemin sonuna ne kadar yaklaştığımızı her düşündüğümde hissettiğim panik ve korkuyu bastırmaya çalışırken derin bir nefes alıyorum. "Sadece on haftam var, yani daha önümde uzun bir yol var." Hafif ruh hali gitti, yerini kasvetli bir sessizlik aldı. Artık gülümsemek ve Arsen'i kızdırmak istemiyorum. Aslında kimseyle konuşmak istemiyorum.

*Bu korkudan
nefret ediyorum.
Bu belirsizlikten.*

Gözlerimi kaçırıyorum ve bilgisayar ekranına bakıyorum. "Arsen, bence kabininize geri dönmelisiniz. Gün daha yeni başladı ve yapacak çok işimiz var. Amy'nin gelecek hafta seyahate çıkmadan önce benimle bazı evrak işlerinin üzerinden geçmesi gerekiyor. İşinizin başına dönebilir misiniz?" Onu kaba bir şekilde kovarak söyledim.

Yönüne bakma zahmetine katlanmıyorum, bu yüzden koltuğumun yanında kamburunun üzerine oturarak beni korkuttuğunda çoktan gittiğini varsayıyorum. Sandalyemi ona doğru çevirerek ellerini kolçaklara koyuyor ve çıkışımı engelliyor.

"Hey, hey. Catherine. İşte, bana bak. Konuş benimle."

Başımı sallıyorum ve kucağıma bakıyorum. "Arsen, lütfen. Git buradan. Seninle konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Hayır, hiç de iyi değil. Belli ki seni rahatsız eden bir şey var. Yardım edebilmek için ne olduğunu bilmek istiyorum. Amy'yi aramamı ister misin?" Bir sonraki kelimeyi dikkatle düşünürken bir an duraksıyor. "Ben?"

"Hayır. şey yok ve ben iyiyim. Lütfen, sadece işinizi yapın."

Cevabımı kabul etmiş görünüyor ve pes ettiğini düşünerek rahat bir nefes almak üzereyim.

"Hayır. Seni tanıyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım."

Kafamı kaldırdığımda yüzündeki inatçı ifadeyi fark ediyorum. Bana ilk lego kulesini inşa etmeye çalışan kararlı bir çocuğu hatırlatıyor. Ona bakmamak için bakışlarımı bir kez daha kucağıma indiriyorum.

"Sadece geri çekil, tamam mı?" Sesim artık çaresiz. Boğazımın arkasında büyüdüğünü hissettiğim öfkeli gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Hormonlardan mı, yoksa aklımı mı kaçırdım bilmiyorum. Bazen çok mutlu olabiliyorum, sonra bir şey geçmişteki düşüklerimin anısını tetikliyor ve bir kez daha karanlığa gömülüyorum. Öfke her zaman orada, beni korkunun ağır zincirleriyle aşağı çekmek için bekliyor.

"Bana bak, Catherine. Lütfen bana bak-"

"Günaydın! Oh, Arsen... Seni orada görmedim. Cathy?" Arsen ve ben aynı anda Amy'ye döndük. Elinde iki fincan Starbucks kahvesi, orada duruyordu. Yüzündeki tuhaf ifade, Arsen'le aramızda her ne oluyorsa, olduğundan daha kötü görünmesi gerektiğini anlamamı sağlıyor. Arsen'i görmezden geliyorum, ellerini kolçaklardan itiyorum ve ayağa kalkıyorum.

Masanın etrafından dolaştıktan sonra Amy'nin benim için getirdiği kahveyi alıyorum ve onu ofisine doğru yönlendiriyorum. Bana sorularla dolu bir bakış fırlatıyor ama onları görmezden geliyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Onun düşündüğü gibi değil.

Ofisinin eşliğinden geçmek üzereyken, Arsen'den sinirli bir inilti duyuyorum. Arkamı dönüp ayağa kalkışımı, üstündeki tozları silkeleyişini ve pantolonunu düzeltişini izliyorum. Göz göze geldiğimizde gözlerinde merhamet mi yoksa sempati mi görüyorum bilmiyorum ama ona bu kadar kötü davrandığım için kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Hemen Amy'ye önden gitmesini söylüyorum çünkü masamdan bir şey almayı unutmuşum. Yolun yarısında Arsen önümde durmak için ilerliyor.

"Özür dilerim, bunu hak etmedin," diyorum.

"Bu iş daha bitmedi, Gamzeli. Seni öğle yemeğine çıkaracağım ve sen de bana neler olduğunu anlatacaksın. Bir an mutlusun, gülümsüyorsun ve çok güzel görünüyorsun. Sonra, bebeğinden bahsediyoruz ve sen gidiyorsun, yerini bir sürtük alıyor ve hoşuma gitmiyor. Gidiyorsun.

bana sorunun ne olduğunu söylemek için. Anlaşmamızın bu olduğunu sanıyordum, sen konuşursun, ben dinlerim, saçmalık yok. Ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim, o yüzden bunu aklından bile geçirme."

Gözleri.

Şu anda bana bakışları ona tüm korkularımı anlatma isteği uyandırıyor. Onun beni dinleyecek ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecek bir arkadaş olabileceğine inanmamı sağlıyorlar. Ben'le paylaşamadığım, sizi yok edecek kadar yoğun bir korkuya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacaktır. Başımı sallarken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum.

Arsen'e bir şans vereceğim.

"Sorun bebek... Çok korkuyorum. Randevu yaklaşıyor, ya yine bir şey olursa?" Fısıldıyorum.

"Lanet . Bunu konuşmamız lazım. Öğle yemeğinde buluşalım mı?" diye soruyor kollarımı şefkatle ovarken.

"Gelemem. Öğle yemeği için Ben'le buluşacağım ama işten sonra konuşabilir miyiz?" "Ona meşgul olduğunu söyle. Bir öğle yemeği toplantısı çıktığını söyle."

"Sanmıyorum-"

"Gamzeli, bu sadece öğle yemeği. Kendi başına yemesi onu öldürmez."

"Hayır, hayır, hayır. Sorun o değil. Sadece ona yalan söylerken kendimi rahat hissetmiyorum." Ben rahat hissetmiyorum. Ona hiç yalan söylemedim.

" zaman unut gitsin," diyor benden uzaklaşmaya başlarken.

Arsen'in gidişini izlerken, istemediğimi fark ettim. Onunla konuşmak . Onunla konuşmaya ihtiyacım var. Bunu yapabileceğim tek kişi o.

"Bekle!"

Arsen arkasını döner. "Evet, ?" "Ben'i arayacağım..."

"Yani bir randevumuz mu var?" Yüzünde yavaş bir sırıtış beliriyor ve güzelliğiyle beni kör ediyor.

"Randevu değil. Öğle yemeği," diye açıklıyorum.

"Harika. Seni en iyi yer bende." "Hiçbir yer süslü değil, lütfen. Sadece konuşmak istiyorum..."

"Endişelenme güzelim. İkimiz için de yiyebilirim." Yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor ve onu olduğundan çok daha genç gösteriyor.

"Her neyse. Şimdi kıcını kaldır da işe git. Yoksa babana stajyerlerle ve benim gibi yaşlı evli kadınlarla flört ettiğini söylerim."

Beni yine mavi sıvı ateşiyle yere yapııştırıyor. "Buna bayılıyorlar. Sen de , ama dikkat et. Bana bu şekilde gülümsemek sana daha fazla kırıksıklık verebilir.

zaten sahipsin."

"Göt herif."

"Sadece senin için Gamzeli," diyor sırtarak.

Amy'nin ofisine girdiğimde kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onun bazı evrak işlerini halletmesini izliyorum. Masasına doğru ilerlediğimde hala gülümsediğimi fark ediyorum.

Amy oturduğu yerden başını kaldırdığında, masasının karşısındaki boş sandalyelerden birine otururken beni izliyor.

Ona gülümsedim. "Günaydın canım. Kahve için teşekkür ederim."

Bir süre durakladıktan sonra Amy öldürmeye karar verir. "Cathy, Arsen'le aranızda neler oluyor? Umarım o çocukla yapabileceğim bir şeyi yapmamışımdır. Biliyorsun, ben evli değilim ve sen de..." Son kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyor.

Sanki bunu bilmiyordum.

Sanki Ben'i aldatacakmışım gibi.

"Ciddi misin, Amy? Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Kocamı, sevdiğim kocamı aldatacağımı mı? Arsen ve ben sadece arkadaşız. Ve o benden daha genç. Ayrıca, o televizyon programındaki aktrisle çıktığını unutuyorsun. Melissa bilmem ne."

Amy cevabını düşünürken beni dinliyor. "Yapmayacağını biliyorum. En azından, umarım yapmazsın. Ben sana tapıyor. Sadece... Bilemiyorum. Arsen'in sana bakışı beni çok rahatsız etti. Sana sanki...şey, emin değilim, ama sana bir şey söyleyeyim. Hiç de dostça görünmüyordu. Üstelik o kadar da genç değil Cathy. Yirmi beş yaşında."

"Yirmi dört," sözünü kesiyorum.

Bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor. "Her neyse. On sekiz yaşında olsa da yine de çok tehlikeli olabilir. O sadece çok becerilebilir ve muhteşem. Bekârken bir erkekte bulmak için mükemmel bir kombinasyon. Dinle Cathy, suçlayıcı falan görünmek istemem. Sadece ona karşı dikkatli ol, tamam mı? Ben de o yollardan geçtim. Her zaman zaman geçirmenin eğlenceli bir yolu olarak başlar, hafif şakalar, masum flörtler... *ta ki öyle olmayana* kadar."

Tam itiraz edecekken Amy elini kaldırarak devam etmeme izin vermiyor. "Hayır, Cathy. Bu beni , o yüzden açıklamak zorunda değilsin.

Kendini bana teslim et. Ben senin arkadaşınım ve bu nedenle seni uyarıyorum... her ihtimale karşı."

Her ne kadar sözlerini saçmalık olarak görüp yüzüne vurmak istesem de, tamamen asılsız olmadığını biliyorum. Restoran olayını hatırlayınca, bir şekilde haklı olduğunu inkar edemiyorum. Olan oldu ama hepsi geçmişte kaldı. Arsen bana yapmayacağını söylediğinden beri bana karşı bir harekette bulunmadı. Ve ofisteki her kadınla flört edip dalga geçiyor.

Hayır, .

"Size bir açıklama borçlu olmadığımı biliyorum ama onun hakkında kötü düşünmenizi de istemiyorum. O iyi bir adam. Sabah gördüğün şey Arsen'in beni rahatlatmaya, onunla konuşmamı sağlamaya çalışmasıydı." Parmaklarımı büküyorum. "Bana bebek hakkında sorular soruyordu ve söylediği bir şey, belki de ben söyledim, ama ilk üç aylık dönemimin sonuna ne kadar yakın olduğumu fark etmemi sağladı. Ve bu hep bu zamanlarda olur. Arsen'le bu konuyu konuşmak karanlık ruh hallerimden birini ortaya çıkardı. O da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu."

Kelimeler ağzımdan çıkarken, doğru olduklarını biliyorum. Endişeli bir arkadaşın başka bir arkadaşı teselli etmesinden başka bir şey değil.

"Oh, Cathy! Tam bir ineğim. Özür dilerim. Bunu hiç düşünmemiştim. Arsen'in seni neredeyse koltuğuna hapsettiğini ve sana öyle yoğun bir şekilde baktığını gördüm ki hemen sonuca vardım." Ayağa kalktı, koltuğuma doğru ilerledi ve bana sarıldı.

"Sorun değil, seni aptal kadın. Dilini tutamayacağını biliyordum. Bu bir zaman meselesiydi. Saklayacak bir şeyim olsaydı sana açıklama yapmazdım. Ayrıca, Arsen senin şüphelerini hak etmiyor. O iyi bir adam."

Amy bıraktı ve yanıma oturmak için hareket etti. Elimi tutmak için koltuklarımızın üzerinden uzandı. "Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Aslında çok tatlı biri ama ona güvenmiyorum. Bazen kimsenin onu izlemediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını fark ediyorum."

"Ne demek istiyorsun? Bana sana baktığından daha farklı bakmıyor," diyorum.

Bir kez daha konuşmadan önce sessizleşiyor. "Biliyor musunuz? Söylediklerimi unut... Hayal görüyor olmalıyım."

"Ama."

"Ama hiçbir şey. Onun hakkında bu kadar yeter. Eminim hepsi hayal gücümün ürünüdür.

Söyle bana tatlım, nasıl hissediyorsun? Eminim Ben mutluluktan havalara !"

Ellerimden biri onunkindeyken, boştaki elimle karnımı örtüyor, içimdeki küçük cennet parçasını şefkatle okşuyorum. "Biz iyiyiz. Ben, her zaman olduğu gibi, işler zorlaştığında yaslanmam gereken kaya gibi. Yani, şu ana kadar bu hamilelik çok kolay geçti, ama bebeği kaybedeceğim korkusunun beni felç ettiği zamanlar oluyor. Ve çoğu zaman aniden ortaya çıkıyor.

"Amy, bazen panik atak geçiriyorum ve ağlıyorum. Ağlamadan duramıyorum. Çok korkuyorum ama Ben her zaman gözyaşlarımı temizlemek için yanımda oluyor, beni kollarına alıyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Daha mükemmel bir koca isteyemezdim. Onsuz ne yapardım bilmiyorum. Onu çok seviyorum." Onun desteğini düşününce göğsüm sıkışıyor. Bir insan kocam gibi bir adama nasıl layık olabilir? Asla olabileceğimi sanmıyorum.

"Ben'e sahip olmana sevindim, bebeğim. Evliliğinde daha iyi bir noktada olmana sevindim."

Amy bir an sessiz kalır. "Cathy, olumsuz olmak istemiyorum ve Dr. Pajaree'nin sana söylediklerini biliyorum, ama bir düşük daha yaparsan ne düşündün mü?"

Benim var. Bu beni mahveder. Tamamen.

"Evet. İyi olacağız. Dr. Pajaree henüz bebek isimleri hakkında düşünmememizi söyledi, bu yüzden bir şekilde tekrar olursa hazırlıklı sayılırım," diye yalan söylüyorum.

Bunun dördüncü kez olmasına hazır değilim.

Hazır değilim.

Bu son olurdu.

Arsen'in işini bitirmesini beklerken Ben'i hızlıca aradım. Dürüst olmak gerekirse, son dakikaya kadar bekledim çünkü bunu yapıp yapmayacağımdan emin değildim. Bunun sadece bir öğle yemeği olduğunu biliyorum ama Ben'e Arsen hakkında yalan söylemek beni rahatsız ediyor. Sanki ondan bir şey saklıyormuşum gibi, ki saklamıyorum. Ama içimi kemiren bir his var.

Bir zil sesinden sonra Ben cevap veriyor. "Bebeğim."

Boştaki elimi siyah eteğime terimi silerken sertçe yutkunuyorum. "Ben, bebeğim, bugün öğle yemeğini iptal etmek zorundayım. Amy dedi ki

Bruno ikimizle bir öğle yemeği toplantısı yapmak istiyor."

"Bu harika. Ben de gelemeyeceğimi bildirmek için seni arayacaktım. Micky bazı dosyaların üzerinden geçmemi istiyor. Erteleyelim mi, karıcığım?"

"Oh, evet. Bu harika. Artık o kadar kötü hissetmiyorum." Ben de hissetmiyorum. "Tek başına yemek yemek zorunda kalacağını sanıyordum."

"Karımla öğle yemeği yemeyi planlıyordum ama..."

"Ben!" Haykırıyorum.

Ben kıkırdar. "Sorun , bebeğim. Kerry bize öğle yemeği getirecek." "Hep bahsettiğin yeni stajyer o mu?" diye sordum.

Merak ediyorum çünkü yaklaşık iki hafta önce Ben'le ofisinde tanıştığım da, kumral saçlı güzel bir kızın onunla konuştuğunu gördüm ve ona bakışı derin bir hayranlığı ima ediyordu. Sanki ona aşık olmuş gibi bir hisse kapıldım.

"Evet. Columbia Hukuk'tan da mezun oldu. Ondan hoşlanıyorum. İyi bir kız ve hızlı öğreniyor. Her neyse, bunu telafi etmek için seni bizim Tayland lokantasına yemeğe götürmeme ne dersin?"

"Elbette."

"Oh, unutmadan. Julian'dan haber aldım."

"Bu çok güzel! O nasıl? LA ona iyi davranıyor mu?" "Bana biriyle tanıştığını söyledi ve-"

"Gitmeye hazır mısınız?" Arsen'in sorduğunu duyuyorum.

Masamdan başımı kaldırdığımda Arsen'in takım elbise ceketi olmadan, beyaz gömleğinin kolları dirseklerinden kıvrılmış bir şekilde karşımda durduğunu görüyorum. Dağınık sarı saçları her yöne bakıyor. Sanki çekiştiriyormuş gibi görünüyor.

"Kim o?" Ben diğer hattan sorar.

"Bu Arsen, Bruno'nun oğlu. Toplantının başlamak üzere olduğunu haber vermek için geldi. Benim gitmem gerek." Yalan dilimden döküldü.

"Benim de gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

"Bekle!" Ben'in telefonu kapatmasını engelleyerek söylüyorum. Dönüp Arsen'e bakıyorum, içinde düğün resmimin olduğu çerçeveyi yavaşça kaldırıp elinde tutuyor, resmi incelerken anlaşılmas bir hava etrafını sarıyor.

"Evet?" Ben soruyor.

Ona öğle yemeği toplantısı olmadığını söylemek istiyorum ama yapmıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Her zaman."

Telefonu kapattıktan sonra Arsen'in başparmağıyla fotoğrafın izini sürmesini izliyorum. "Lütfen bana bunun kocan olmadığını söyle. Onun için fazla güzelsin."

Arsen resmi masama geri koyarken şöyle diyor.

Yorumunu bir şaka olarak görmezden gelerek, "Peki beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

"Bu bir sürpriz. Amy'tüm öğleden sonra izin yapmamız gerektiğini söyledim."

"Ne? Hayır! Yapacak çok işim var."

"değil. Ona doktorunla bir randevun olduğunu ve seni oraya götüreceğimi söyledim."

"Arsen! Bunlar daha çok yalan!"

"Sakin ol. Eğlenceli olacak. Sadece bir öğleden sonra. Kimseyi öldürmeyecek." "Ben'e ne söyleyeceğim?"

"Bilmek zorunda değil. Bu da ne demek oluyor? Sadece seni yemeğe çıkarıyorum. İşimiz bittikten sonra eve gidebilirsin. Zararı yok."

"Evet, sanırım haklısın."

Ve gerçekten, bunun ne zararı var?

"Dairen boş, Arsen. Burada uyumaktan başka bir şey yapıyor musun?" Siyah deri koltuğuna otururken söylüyorum.

Beni evine geri getireceğini öğrendiğimde ilk başta bu fikirden rahatsız olmuştum. Ama daha yakından incelediğimde, bunun

Onunla evinde yalnız vakit geçirmenin, projeler üzerinde çalışırken herkes gittikten sonra ofisimde vakit geçirmekten bir farkı yoktu. Ve bu rastgele bir yabancı gibi de değildi. O Arsen'di. Arkadaşımdı. Ve bu korku aklımı tamamen yitirmeme neden olmadan önce onunla konuşmam gerekiyordu.

"Hayır, anlamı yok." Onunla birlikte mutfığa gitmemi ve yemek pişirmesini izlememi yasakladığı için oturma odasında bekliyorum. Bunun bir sürpriz olmasını istiyor.

"Hey, Melissa Stewart'la hala görüşüyor musun?"

Gülüyor. "Hem evet hem hayır. Sevişiyoruz ama ne kadar ciddi olduğundan emin değilim. Beni aldattığı hissine kapılıyorum."

"Arsen, sen de onu aldatıyorsun. Dün işten sonra o güzel esmerin gelip seninle buluştuğunu gördüm." Ciddiyim. Sanırım Arsen orada çalışmaya başladığından beri lobimizde daha önce hiç olmadığı kadar çok kızın geçit töreni yaptığını gördüm.

"Melissa bazen soğukkanlı olabiliyor. Muhteşem olduğunu biliyor ve" fırının kapağını açıp sürpriz yemeği yerleştirdi, "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benden çok daha iyisini yapabilirdi."

"Hiç sanmıyorum," diyorum Arsen'e gücenerek. "Bence biriyle anlaşmaya karar verirsen harika bir av olabilirsin."

Bir an sessiz kalan Arsen bir şişe su ve bir bira alıyor, sonra kanepeye doğru ilerliyor. Bana içkiyi uzattıktan sonra dikkatle beni izliyor. "Uzun zaman önce biriyle ciddi düşünüyordum. Ama yürümedi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Adı Jessica'ydı. Onun hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum." "Ne oldu?"

"Gerçek hayat oldu," diye omuz silkiyor Arsen ve birasından bir yudum alıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Elimdeki soğuk plastikle oynarken soruyorum. "O öldü." Gözlerinden bir gölge geçiyor ve bir an için kaybolmuş gibi görünüyor ve üzgün. Onu hiç gördüğümü sanmıyorum. "Çok üzgünüm..."

"değil. Artık bu konu hakkında konuşmayalım, tamam mı?" diye sorar.

"Tamam."

"Söyle bakalım, ofisteki olay neydi? Cidden çok karışık sinyaller verdin. Bir an gülüp bebekten bahsediyordun, sonra soğuk birine dönuştün. Benim Gamzelerim değil."

Onun Gamzesi olmadığını söylemek istiyorum ama boş veriyorum.

"Sadece... ilk üç aylık dönem neredeyse bitti ve kötü şeyler o zaman olur." Şişeyi açıyorum ve sudan küçük bir yudum alıyorum. "Bu çok fazla. Bazen panik atak geçiriyorum. Bugün gördüğün de buydu."

"Tanrım." Arsen bira şişesini sehpanın üzerine koyup yanıma oturdu. "Dinle Gamzeli... Ben de cehennemden geçtim. En sevdiğin şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, ama hayat devam ediyor ve umudunu kaybetmemelisin, musun? Umut olmadan, yaşamak lanet bir kabusu dönüşebilir. Bu yüzden hamileliğin iyi geçeceğine inan. Olmazsa da, belki de olmaması gerekiyordu."

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Anne olamayacağımı mı?" İncinmiş bir şekilde soruyorum.

"Siktir, hayır. Sen de her kadın gibi mutluluğu hak ediyorsun. Ama söylemeye çalıştığım şey, hayatın kendi kendini düzeltmek için bir yolu olduğu. Sadece inançlı ol."

İç çekerek başımı omzuna yaslıyorum. Birdenbire çok yorulmuş. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, Arsen. Bu çok zor. Ve...ben-"

"Evet?" Arsen bana soruyor.

"Evliliğimin herhangi bir şeyin ters gitmesini kaldırabileceğinden emin değilim. Bizim için çok zor oldu. Ben'le bu konuda konuşamıyorum çünkü o sadece görmezden geliyor."

ve," kolunun omuzlarıma dolandığını hissettiğimde duraksıyorum, "bazen çok zor oluyor."

Arsen eğiliyor ve başını benimkinin üstüne koyuyor. Uzaklaşmak istiyorum ama çok yorgunum ve onun sıcaklığını seviyorum. Rahatlatıyor.

"Devam et. Dinliyorum."

İçimi çektim. "Aramız daha iyiydi, beni yanlış anlama ama bebek için endişeleniyorum. Huzurlu olamamak çok bunaltıcı. Sürekli endişelenmek." Ellerimi eteğime sürüyorum. "Bebeği kaybettiğime dair kabuslar görüyorum ve gecenin bir yarısı ağlayarak uyanıyorum."

"Ben mu?" Arsen'in sesi kızgın geliyor.

"Hayır. Yani, olabilir ama ben genellikle banyoya gider ve sakinleşene kadar kendimi içeri kapatırım."

"Siktir, Catherine, bu saçmalık. Ben'e anlatmalısın. Böyle sessizce acı çekmemelisin. Bu ne bebek ne de senin için iyi olur."

"Hayır, sorun değil. Ben'i rahatsız etmemeyi tercih ederim. Daha önce onunla konuşmayı denedim ama çok olumsuz olduğumu düşünüyorum, bu yüzden artık onunla bu konuda konuşmuyorum."

"Bu çok aptalca."

"Hey, kızma. Gerçekten iyiyim. Ayrıca, Ben'in bana neler olduğunu bilmemesi benim hatam. Ona hiçbir şey anlatmıyorum. Saklamayı öğrendim."

"Bu umurumda bile değil. Ben sadece senin iş arkadaşınım, arkadaşınım ve bir şeyler olduğunu biliyordum. O senin kocan. Söyleyebilmeli."

"Hayır. Lütfen, kes şunu. Ben mükemmel biri, bir kadının isteyebileceği en iyi koca."

Arsen acı acı güler. "Madem o kadar mükemmel, neden onunla değil de benimle konuşuyorsun?"

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor. Arsen benim sorunlarım için Ben'i suçlamalı. Onlar benim sorunlarım. Bu karmaşada Ben'in hiçbir suçu yok.

"Sanırım gitmeliyim." Ondan uzaklaşmaya başladım ama Arsen beni dirseğimden tutarak durdurdu.

"Hey...üzgünüm. Gitme. Seni üzmemi istememiştim. Kendimi özür dilerim."

Bir an için birbirimize bakıyoruz.

"Kal." Dirseğimi bırakıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Söz veriyorum, mükemmel kocan hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

artık."

Arsen ellerimizi kaldırıp benimkine bir öpücük kondurduğunda hala tartışıyordum. "Lütfen, uslu duracağım. Artık Ben'e vurmak yok." Dudaklarında bir sırıtma belirliyor.

"Tamam. Ama lütfen Ben hakkında böyle konuşma. Bundan hoşlanmıyorum. Onun hiç suçu yok."

"İzci sözü. Senin için buradayım Gamzeli," diyor boştaki eliyle yanağımı usulca okşarken.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bundan emin misin? Zaten kavga ediyoruz ve bu ilk kalp kalbe atışımız."

"Hayır. Ben alınganlığı severim. Ve kızgın olduğunda gözlerin daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Çok güzeller."

"Teşekkür ederim," diyorum birbirimize gülümserken. Yüzüme yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Arsen sessizce bana bakıyor. "Sana bunu yapabildiğim için çok mutluyum." Sağ yanağımın tepesine usulca dokunuyor, "Ben çok şanslı."

"I."

Ocağının saati çalışıyor ve hazırladığı şeyin piştiğini haber vererek paylaştığımız yoğun ve samimi anı bozuyor. Memnun olmadığımı söyleyemem.

Arsen yüzümü bırakmadan başını sallıyor ve bana acıyla gülümsüyor. "Sanırım yemek vakti geldi. Mutfak becerilerim karşısında şaşkına dönmeye hazır mısın?"

"Açlıktan ölüyorum. Bu noktada karton kulağa oldukça iştah açıcı geliyor," diyorum sırtarak.

Arsen sırtarak karşılık verir. "Hayır, bundan daha iyisini yapabilirim." Ve böylece Arsen her zamanki haline geri döner.

Elimi bıraktıktan sonra mutfağa doğru ilerledi.

"Umarım Nutella'ya alerjiniz yoktur," diyor çekmeceleri ve rafları açıp kapatırken.

"Hayır. Hiçbir şeye alerjim yok," diye cevap veriyorum ve masa olarak kullanılan tezgâha doğru ilerleyip yüksek bir tabureye oturuyorum.

Arsen, Nutella ve muz dilimleriyle kaplı el yapımı bir pizza yerleştiriyor. Çok lezzetli görünüyor ve kokuyor. "Benim spezialitem."

"Aman Tanrım. Arsen, bu çok güzel kokuyor!" Pişmiş muz ve fındığın tatlı aromasını içime çekiyorum.

Lezzetli pizzadan üç dilim yemeyi bitirdiğimde, Arsen'in kendi pizzasına dokunmadığını fark ettim. "Sorun nedir? Dokunmadın

yemeğiniz."

Sırtımdaki küçük tüyleri kaldıran o komik bakışıyla bana bakıyor. "Sadece yemek yemeni izliyorum."

"Özür dilerim. Açlıktan ölüyorum ve tadı da çok güzel."

Arsen şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Eminim senin kadar iyi değildir."

Tabağını kenara itiyor, öne doğru ilerliyor ve yanağını hafifçe okşuyor.

"Belki de denemeliyim," diyor basitçe.

Birdenbire bunların hiçbiri dostça gelmemeye başladı. Onunla yalnız kalmak, flörtöz şakalaşmalar, dokunuşu... Sanki neyin izin verilip neyin verilmeyeceğine dair çok ince bir ipliğe tutunmuşuz gibi geliyor.

Midemde huzursuz bir hisle ondan uzaklaşıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Um, bu harikaydı, ama eve gitmeliyim." Ceketimin ve çantamın bulunduğu oturma odasına doğru ilerliyorum. "ağırladığın ve dinlediğin için çok teşekkür ederim. Bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

"Gamzeler..." Kollarını omuzlarıma koyarak beni kendisine doğru çevirdi. "Sadece takılıyordum. Benden korkma."

"Um... Ben-ben değilim."

Yalan söylüyorum çünkü az önce olanlar beni çok korkuttu. "Güzel.

Sanırım yarın işte görüşürüz," dedi beni bırakırken.

omuzlarımdan.

Arsen'e veda ettikten sonra eve doğru yola çıktım. Cep telefonumu çıkardığımda saatin neredeyse akşamın altısı olduğunu fark ediyorum. Neredeyse beş saattir onun dairesinde olduğuma ve bir kez bile saate bakmayı akıl etmediğime inanamıyorum. Ben aramadı, bu da muhtemelen hâlâ işle meşgul olduğu anlamına geliyor.

Trene binip eve dönerken, ayrıntıları sormazsa Ben'e günümü anlatmamaya karar veriyorum. Ona tekrar yalan söylemek istemiyorum ama nedense Arsen'le tanıştığımdan beri ilk kez yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

Ama bu nasıl olabilir? Biz

sadece arkadaşız, değil

mi?

Binanın çıkışına doğru yürürken Ben'i arayıp, alkol almayacak olmama rağmen Arsen'le bir şeyler içmek için bara gittiğimi haber veriyorum. Geride kaldım çünkü Bay Radcliff'in İngiltere'deki kişisel asistanı Beth ile temasa geçmem gerekiyordu.

"Seni bekleyebilirim. Benim de bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Melissa bana bir sesli mesaj bıraktı ve önümüzdeki hafta sonu onunla Paris'e uçmamı istediğini söyledi. Görünüşe göre filminin galası varmış ve fotoğrafçılar için beni görmezden gelirken orada bir çocuk gibi elini tutmamı istiyor." Vücudunu kanepeye atıp sırt üstü uzanıyor. Beyaz gömleğinin düğmeleri kısmen açılmış, kaslı göğsü ve kelebek dövmesinin dış hatları ortaya çıkmıştır.

"Bu inanılmaz! Bilmediğine inanamıyorum. Filmi tüm dergilerde ve dedikodu bloglarında yer aldı. Bunun gerçekten büyük bir olay olduğunu biliyorsun, değil mi? İnsanlar orada olmak için adam öldürür."

"Onu çoktan unuttum. Bir aktrisle ilişkiye girerken ne düşünüyordum bilmiyorum. Bok ve drama dolular. Seks inanılmaz ve kız da çok ateşli ama bunu başka bir yerde de bulabilirim. Şimdi, bir model olabilir-"

"Dur! Dur, Arsen," diye gülüyorum. "Çok fazla bilgi var. Daha geçen hafta denediğini söylemiştin."

"Siktir, yaptım. Değil mi?" diyor inleyerek.

"Evet."

"Artık çalışmıyor."

Bir kalem alıp parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Melissa konusunda ne yaparsan yap, lütfen burada . Beth'le gerçekten iletişime geçmem gerek. Neden?"

Bensiz bara gitmiyor musun? Yolda onunla konuşabilirsin."

Arsen inleyerek koltuktan kalkar. "İyi. Ama bir prima donna ile uğraşmaktansa senin telefon konuşmalarını izlemeyi tercih ederim. Ve bu çok şey ifade ediyor."

"Git!"

İsteksizce ayrılıyor.

Aptal çocuk.

İki gün önce dairesinde yaşanan rahatsız edici olaydan sonra aramızdaki ilişkinin farklı olacağından endişelenmiştim ama değişmediğine sevindim. Ertesi gün Arsen hiçbir şey olmamış gibi geldi ve her zamanki cilveli haline devam etti. Tüm sırlarınızı suçluluk duymadan anlatabileceğiniz bir arkadaşınızın olması harika bir şey. Amy dışında hamilelikten ne kadar korktuğumu bilen tek kişi o.

Görevli güvenlik görevlileri Carlos ve Frank'e iyi geceler dilemek için binanın resepsiyonunda duruyorum. "İyi akşamlar beyler," diyorum.

"İyi akşamlar Bayan Stanwood," diyor Carlos ağır bir İspanyol aksanıyla.

"Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsunuz, hanımefendi. Bay Stanwood nasıl? Akşam yemeği için onunla buluşmaya mı gidiyorsunuz?" Frank soruyor. Bazen Ben'i, beni almaya geldiğinde lobide Frank'le havadan sudan konuşurken buluyorum. Sanırım New York Mets'e olan aşkları yüzünden birbirlerine bağlanmışlar.

Frank'in gözlerindeki beklenti dolu bakışı görünce gülümsüyorum. "Bu gece olmaz. Bir şeyler içmek için Bay Radcliff'in oğluyla buluşacağım. Ben'in de orada bana katılacağını umuyorum."

İki adamla vedalaştıktan sonra sokağa çıkıyorum ve hemen sıcak ve nemli havayla karşılaşıyorum. Kaslarınızı bile oynatmadan sizi terleten türden bir hava. Tipik bir Manhattan yaz gecesi. Tenim sıcaktan nemli hissederken, bara yürümek bir taksiye binmeye karar veriyorum. Taksiye binip şoföre barın adını ve adresini verdikten sonra nihayet Ben'i arayabiliyorum.

Bir kez çaldıktan sonra, diğer hattan kocamın kalın sesini duyuyorum, "Merhaba karıcığım. Ben de tam seni aramak üzereydim."

"Selam, bebeğim. Seni bu kadar geç aradığım için üzgünüm ama az önce ofisten çıktım. Bir şeyler içmek için Arsen'le buluşmaya gidiyorum. Bu gece geç saate kadar çalışacak mısın? Bence benimle orada buluşmalısın, böylece seni sonunda Arsen'le tanıştırebilirim. Bir şeyler içtikten sonra akşam yemeği için en sevdiğimiz Tayland restoranına gidebiliriz?"

Ben kıkırdar. "Bebeğim, başka bir şey var mı?"

Ahizeye gülümseyerek telefonumu sıkıca kavıyorum. "Yine , ha? Kusura bakma. İşten sonra Patron Cathy'yi bu kadar erken kapatamam."

"Özür dileme. Sana takılıyorum, tatlı sevgilim. Patron Cathy'yi seviyorum. Onunla iyi bir ilişkimiz var. Özellikle bir sabah ikimiz duştayken bana duş başlığında en çok hangi basınç ve hızı sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

Aman Tanrım. Bunu hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Ben'in ıslak, karanlık formunun yerde diz çöktüğünü, bacaklarımdan birinin omzuna dolandığını ve kışımı kendine doğru çektiğini hala görebiliyorum ve...

"Sekiz gibi orada olurum. Bir konferansım daha var, sonra da ünlü çırağınızla buluşacağım."

Sertçe yutkunarak itiraz ediyorum. "O benim çırağım değil! Ve bu mükemmel. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet. Ben de seni özledim. Nasıl hissediyorsun?"

"Harika, bebeğim. Bugün güzel bir gündü."

"Mükemmel. Bizim için bazı planlarım var."

"Gerçekten mi? Ne tür planlar olduğunu sorabilir miyim, Bay Stanwood? Onları beğenecek miyim?" Çapkınca söyledim.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" hırlıyor.

"Evet, bilmek için sabırsızlanıyorum. Belki de o kadar ilginç değildir." Onunla alay ettiğimi biliyorum ve bu hoşuna gidiyor. İkimizi de ateşlendiriyor ve rahatsız ediyor.

"Seni yüzüstü yatağa atmak, külotunu yırtmak ve seni sikmem için bana yalvarana kadar parmaklarımla sikmek istiyorum. Sonra üstüne tırmanıp ensenden omurgana doğru öpeceğim, dilim benim olanın tadına varana kadar tenindeki teri yalayacağım. Sadece benim olanın," diyor kabaca.

"Oh. Bu ben-o mu?" Kekeleyerek cevap veriyorum. Meme uçlarım sertleşirken arzular bacaklarımla arasında toplanıyor.

Memnun olan Ben bir kez daha kıkırdar. "Evet. İşte bu. Neyse bebeğim, Kerry az önce içeri girip bir sonraki konferansımın vaktinin geldiğini haber verdi. Bana adresi ve barın adını mesaj at. Saat sekiz gibi orada olmamı bekle." Sesi artık iş gibi.

"Tamam." Belli ki henüz düzgün düşünemiyorum. "Bebeğim?"

"Evet?"

"Bu gece," diye .

Hâlâ Ben'i düşünürken, Arsen'le buluşmak üzere bara dönmeden önce tuvaleti kullanmak için sırada bekliyorum. Cep telefonumu çıkarıp zaman geçirmek için mesajları kontrol ediyorum.

İki mesajım var. Biri Ben'den, bu gece bana yapmak istediği diğer yaramazlıklardan bahsediyor, ikincisi ise Arsen'den nerede olduğumu soruyor. Gülümsüyorum ve hiçbirine cevap vermemeye karar verip telefonumu Ferragamo deri çantama geri koyuyorum. Duvara yaslanarak önümdeki iki kızın konuşmalarını dinliyorum.

"Brooke'u böyle ektiğine inanamıyorum! Yani, Melissa Stewart'tan çok daha seksi!"

"Duh! Brooke bir hiç! Melissa acayip bir aktris ve mükemmel! Ama aman Tanrım! Ne kadar muhteşem olduğunu gördün mü? Resimler onun hakkını veremiyor!"

"Melissa oyuncu falan olabilir ama Brooke'a kimse hayır diyemez. Çok kızdı! Bana Stalker Magazine'i arayacağını ve Melissa'nın burada onunla birlikte olduğunu söyleyerek Arsen'in nerede olduğunu ispiyonlayacağını söyledi."

"Çık dışarı! Bu çok berbat! Bunu yapmasına izin veremeyiz! Ama ne bekliyordu ki? Vogue'da kendisi ve ailesi hakkında bir makale okudum. Muhabir, Arsen'in asla sıradan kızlarla çıkmadığını özellikle belirtmiş ve hatta birlikte olduğu neredeyse her kızın bir derginin kapağında yer aldığını söylemişti. Acaba gerçekten Melissa'nın ya da başka bir ünlü kişinin ortaya çıkmasını mı bekliyor?"

"Emin değilim. Brooke, Arsen'in ona bir arkadaş beklediğini söylediğini söyledi. Aman Tanrım! Sence onun güven fonu arkadaşlarından biri olabilir mi? Hepsi çok seksi! Eğer Arsen'i elde edemezsem, kesinlikle onlardan biriyle yatacağım!"

"Kapa çeneni, Ally. Arsen'le asla yatmayacaksın. Hiçbirimiz yatmayacağız. Yine de söylemeliyim ki onunla konuşmama bile gerek yok. Pisliğin teki gibi görünüyor ama onunla kesinlikle yatardım. Çok büyük olduğunu duydum."

Dehşete düşerek uzaklaştım. Orada durup Arsen'i sanki sadece bir seks oyuncuymış gibi nesneleştirmelerini dinleyemem. O bundan çok daha fazlası.

Birbirimizi tanıdığımız aylar boyunca, onun çok fazla insanın bilmediğinden emin olduğum tatlı, eğlenceli ve yaramaz bir yönünü görmeye başladım. Bana her zaman kek getirir çünkü onları sevdiğimi bilir.

Hem güzel hem de sıradan kızlar ve en önemlisi, babasının haksız olduğunu kanıtlamak için gerçekten çok çalışıyor.

Çok kızgınım; vücudum titriyor. Arsen'i deri bir koltukta otururken gördüğümde bara giden yolu yarılamıştım. Her zamanki rahat ve yakışıklı haline benziyor ama gözlerinin odada dolaşıp durması, ona bakan akbabalarla göz teması kurmaması ve çenesini sıkması, çektiği ilgiden rahatsız olduğunu anlamamı sağlıyor. Bir başka göz kamaştırıcı kadının ona doğru ilerlediğini ama reddedildiğini izliyorum. İşte bu kadar. Bu benim için bardağı taşıran son damla. Arsen'in kendini avlanmış hissetmesine neden oldukları için bu odadaki her bir kadına kızgın bir şekilde arkamı dönüp tuvalet sırasındaki o havai kafalara doğru ilerliyorum.

Aptallık ve büyük göğüslerle savaşmaya hazırım.

Kızıl saçlı kızın omzuna vuruyorum. Arkasını döndüğünde güzel yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet?"

O fahişenin yüzündeki güzelliği sileceğim.

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum ve sarı dalgalarımı kulağımın arkasına çekerken yavaşça veriyorum. Pekâlâ, işte başlıyoruz. "Elimde olmadan Arsen Radcliff hakkında konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Oldukça genç ve toy görüldüğün için bu konuyu kapatacaktım ama yapamam. Bu yüzden sana bir parça bilgi vereceğim. Arsen gerçek duyguları olan gerçek bir insan. Dergiler ve dedikodu yazarları ona deli gibi aşık diye, onu yüz yüze taciz etmeniz doğru değil. Bu doğru değil." Ellerimi kalçalarımın koydum, "Ve eğer arkadaşın Brooke bir dergiyi ararsa, polisleri arar ve para karşılığında onunla yatmayı teklif ettiğini söylerim. Evet, eskort gibi."

Kızların gözleri fincan tabağı gibi büyüyor. Buna bayılıyorum.

"Oh, bu arada, o burada benimle birlikte. Şimdi geri çekilin kızlar." Son sözler ağzımdan çıkarken aklıma çılgınca bir fikir geliyor ve heyecanlanıyorum. Onları sonsuza dek neyin susturacağını biliyorum.

Arkamı dönerek Arsen'e doğru ilerliyorum. Daha önce öfke yüzünden titreyen bedenim şimdi heyecandan titriyor. Planımı uygulayabileceğimden emin değilim. Arsen ona doğru yürüdüğümü görünce dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor. Bir erkek aynı anda hem bu kadar seksi hem de tatlı görünmeyi nasıl başarabilir?

Evet. O bir playboydan daha fazlası. O benim arkadaşım.

Hızımı arttırıyorum, vicdanım fikrimi değiştirmeden ona ulaşmaya çalışıyorum. Farkındalık titreşirken kızların gözlerini sırtımda hissedebiliyorum

düşük dereceli bir deprem gibi vücuduma yayıldı.

Karşısında durduğumda, elini sarı saçlarının üzerinde gezdiriyor ve gevşek bir tutamın altına düşmesine neden oluyor. "Hey, Gamzeli. Beni ektiğini sanıyordum" diyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Ben'in bunu asla öğrenmemesi için dua ediyorum çünkü beni öldürür.

Bunu bir arkadaşım için yapıyorum.

Kararımı verdim, gözlerimi açtım. Arsen ne yapmak üzere olduğumu anlamadan önce yüzümü hızla hareket ettiriyorum, böylece öpücüğü dudaklarıma konuyor.

Yumuşak dudaklara karşı

yumuşak dudaklar. Sıcak.

Kalp çılgınca atıyor.

Doğal geliyor.

Şaşkınlıktan Arsen'in gözleri açılıyor. Dudaklarına kondurduğum bir öpücüğün kızları susturmaya yeteceğini sanmıyorum, bu yüzden Arsen'in beni itmeye hazırlandığını hissettiğimde elimi ensesine götürüp onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız birbirine yapışmışken mırıldanmaya çalışıyorum: "Başını yana eğ. Tanrı aşkına, bundan zevk alıyormuş gibi davran!"

Ellerimi omuzlarına koyup parmak uçlarımda durarak Arsen'in vücudunu kızların hâlâ bizi izleyip izlemediğini görebileceğim bir yöne doğru manevra ettiriyorum. İzliyorlardı. Ağızları bir karış açık.

Alın bakalım, sürtükler.

Kızlar gittikten sonra onu itiyorum. Belki de gerekenden daha güçlü bir şekilde. Nefes nefese kalan Arsen çok kızgın görünüyor. Sanki kafamı tepside istiyor gibi.

Sanki öpücüğümden arındırıyormuş gibi avucunun içiyle dudaklarını ovuşturuyor. Bu beni rahatsız etmiyor, gerçekten. Onu öptüğüme hâlâ inanamıyorum.

Hayatın size yapabileceği şakalar.

"Bu ne içindi? O öpücük için iyi bir sebebin olsa iyi olur çünkü-"

Ona kızgınlım çünkü yardım etmeye çalışıyordum ve bunun için bok yiyorum, omzuna vuruyorum.

"Sen tam bir pislüksin! Seni öptüm çünkü senin bir çift hayranına bir şey anlatmaya çalışıyordum."

"Ne? Hayranlar mı? Sen neden bahsediyorsun?" çatılıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, beyaz gömleğinden kaslarının dış hatları görülebiliyor.

Sinirli bir şekilde ayağımı yere vuruyorum. "Beni dinliyor musun sen? Seni öptüm çünkü bazı kızlar senin hakkında saçma sapan konuşuyordu. Seninle yatmayı ne kadar çok istediklerinden ve tek iyi olduğu şeyin bu olduğundan bahsediyorlardı."

Yüzündeki kızgın ifadenin yerini yavaşça bir gülümseme alıyor. "Ama neden beni öpüyorsun?"

İnledim. "Çünkü bir şey anlatmaya çalışıyordum!"

Arsen'in önce çekingen bir tavırla elini kaldırıp yüzüme yaklaştırmasını izliyorum. Dokunuşuna itiraz etmeyeceğimden emin olduğunda, kendinden emin bir Arsen bana bakıyor. Şaşkınlıkla yanağıma dokunacağını sanıyorum ama onun yerine dudak parlatıcısına yapışmış sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına çekiyor. Serçe parmağı boynumun derisine dokunuyor ve su mavisi ateş beni yakıp kavururken omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Puanlama yapmana bayılıyorum." Sırtış, kalp durduran bir gülümsemeye dönüşür.

Bir Arsen gülümsemesi.

Beni Arsen sersemliğimden çıkaran bir gülümseme.

Aniden aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini hissediyorum, bu yüzden kanepeye oturmak için hareket ediyorum. Arsen de takip edip yanıma oturuyor. Çok yakınıma. Kalçası benimkine değiyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kollarından biri arkamdaki kanepeye yayılmışken, onu her yerde hissediyorum. O her yerde.

Rahat hissettiriyor.

Organik hissettiriyor.

Ama olmalı

mı?

Emin değilim.

"O anda, öpücüğün onlara bir ders vereceğini düşündüm. Neden emin değilim." Yüzümü ona dönerek sinsice gülümsedim. "Belki de sadece onları susturmak istedim. Ama yapmamalıydım. Eğer Ben başka biriyle öpüşseydi onu öldürürdüm ama sorun değil. Ben buna öpücük demezdim. Verdiğin tepki daha çok ölü bir balığı öpmek gibiydi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Çok evli arkadaşımın lanet dudakları ağzımdaydı... Siktir. Bana bir şans daha ver ve sana ne kadar ölü bir balık olmadığımı göstereyim, Gamzeli. "

"Ciddi misin sen? Her neyse." Başımı onaylamaz bir şekilde sallıyorum. "Konudan sapıyorsun. Kendine çeki düzen vermelisin evlat."

"Bekle, ne? Ne demek istiyorsun? Ve Dimples, çocuklar benim gibi sevişmez."

"Bu kadar çok küfretmeyi bırakmalısın. O iki ahmağa karşı sürtük davranışlarını mazur göstermek zorunda kaldığım gerçeğinden bahsediyorum ve bunu yaparken bunun senden başka kimsenin suçu olmadığını fark ettim! Eğer nesneleştirilmekten hoşlanmıyorsanız, kirli çamaşırlarınızı tüm dünyanın görmesi için sergilemeyi bırakın."

Çapkın bir gülümsemeyle kolunu arkamdan çekip daha dik oturuyor.

"Ve aptal gibi sırtıma kes. Burada ciddi olmaya çalışıyorum. Oyununu biliyorum. İnsanların sadece sahte seni tanımak istemesinin seni rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Bilirsin, playboy, çapkın, zengin çocuk; gerçek seni tanımaya çalışmak yerine. Bu yüzden bir pislik gibi davranmayı bırak ve bir yetişkin gibi davranmaya başla. İnsanlara yanıldıklarını, babasının parasıyla yaşayan bir ezik olmadığını kanıtla. Onlara gerçek Arsen'i göster. Benim tanıdığım. Şirketi kendi babasından daha iyi anlayan. Hamile bir kadına sırf sevdiği için kek getirmeye zaman ayıran. Sade kızları asla görmezden gelmeyen. O zaman belki insanlar seninle ilgili o saçmalıkları yayınlamayı bırakır ve ben de seni yabancılara bahane etmek ve bir noktaya değinmek için onların önünde öpmek zorunda kalmam!"

Gülümsemesi kaybolan Arsen, eğer mümkünse, bana daha da yaklaşıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. Bu jest cinsel değil ama yine de samimi hissettiriyor. Avucunun sıcaklığı tenime işliyor.

"Siktir, Catherine. Bu yüzden mi? Bunu benim için mi yaptın?" Sesi hırıltılıydı.

"Evet, tabii ki. Sen benim arkadaşısın."

Sessizce, ateş gibi parlayan gözleriyle beni izliyor.

İnsanları hep böyle dikkatle mi izler?

Bir süre sonra mırıldanıyor: "Daha önce de söylediğim gibi, Ben çok şanslı bir adam."

Yorumunu görmezden geliyorum ve ona soruyorum: "Arsen, bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum. Neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?"

Elimi bırakmadan, umursamaz bir tavırla omzunu kaldırıyor.

"I-"

"Merhaba. Bu kadar geciktiğim için özür dilerim."

Kanepedeki yerimden başımı kaldırdığımda Ben'in tüm uzun boyu ve esmer ihtişamıyla karşımızda durduğunu görüyorum. Onu selamlamak üzereyken yüzündeki sert ifadeyi fark ediyorum, kaşları çatılmış. Gözleri yüzümü yalayıp yutmuyor ve dudakları her zamanki gibi bana gülümsemiyor. Hayır. Bunun yerine yoğun bir şekilde kucağımı inceliyor gibi görünüyor. Tuhaf. Bakışlarımı indirdiğimde dikkatini neyin çektiğini görüyorum.

Arsen'in eli benimkini örtüyor.

Birdenbire, kısa bir süre önce arkadaşlar arasında zararsız bir jest gibi gelen şey şimdi ahlaksızca görünüyor.

Uygunsuz.

Saldırgan.

Aynı anda hem Arsen'in duygularını incitmeden hem de Ben'e suçlu görünmeden elini bırakmak için zararsız bir bahane bulmaya çalışıyorum.

"Bebeğim! Buradasın," diyorum onu karşılamak için ayağa kalkarken, elimi Arsen'in elinin altından olabildiğince doğal bir şekilde çekiyorum. Ben'e doğru yürürken, ona sarılmak için parmak uçlarımda duruyorum. Ne olduğunu anlamadan kollarının kasları küçük bedenimi sarıyor, beni sıkıca kucaklıyor ve sahiplenici bir şekilde öperken beni yerden kaldırıyor. Beni sahipleniyor. Hâlâ havada ve onun güçlü tutuşunda asılı dururken, öpücük bittikten sonra bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Beni izlemiyor. Omuzlarımın ötesine bakıyor. Doğruca Arsen'e bakıyor.

Biliyorum.

Arkamı dönüp şüphelerimi doğrulatma zahmetine girmeden iki elimi yüzünün iki yanına koyup bana için onu yönlendiriyorum. Sıcak kahverengi gözleri benimkilerin derinliklerine daldığında nihayet gülümsüyorum.

"Merhaba."

"Merhaba." Çatık kaşları gerilemeye başlar ve gözleri hemen yumuşar.

"Sonunda geldin. Ortaya çıkmayacağından endişelenmeye başlamıştım."

Yalancı.

Benimle burada buluşması gerektiğini unuttuğumu fark ettiğimde suçluluk duygusuyla midem sıkışıyor.

Sonunda, beni yavaşça ve içtenlikle vücudunun ön kısmından aşağı kaydırduğunda, yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor ve gözlerinin köşelerini

kırışık. "Özür dilerim. Toplantı beklenenden biraz uzun sürdü ama şimdi buradayım. Buluşmaya hazırım..." Ben son kelimenin havada asılı kalmasına izin verir.

Beni güvenli bir şekilde yere bıraktıktan sonra Ben'in kucağını bırakıyorum. Elini kendi elimle tutarak, Arsen'in oturduğu kanepeye geri dönmesi için ona rehberlik ediyorum. Yüzünde boş bir ifadeyle bizi bir şahin gibi izliyor. O çapkın gülümsemesi gitmiş, gözlerindeki ateş sönmişti.

Boğazımı temizliyorum çünkü aniden pamuk yutmuş gibi hissediyorum. "Ben, bu Arsen Radcliff. Arsen, bu da kocam Ben Stanwood." İki adam tek kelime etmeden birbirlerine bakıyorlar. Aramızdaki küçük boşlukta gerginlik o kadar hissediliyor ki ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. Arsen ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor. Ben ve ben onun başında dikilirken o kaba bir şekilde kanepede oturmaya devam ediyor. Tam Arsen'in kışını koltuktan kaldırıp iki adamın tokalaşmasını sağlamak üzereydim ki Ben kendi elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Arsen. Cathy senden çok övgüyle söz etti. Etrafında olmandan hoşlanıyor gibi görünüyor."

El sıkışırken, Arsen ve Ben'in ellerindeki parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ediyorum.

Erkekler.

"Öyle mi?" diye cevap verirken Arsen'i neredeyse çirkin gösteren sahte bir gülümseme yüz hatlarını lekeliyor. Bana bakmak için döndüğünde gözleri bir an için ısınıyor, sonra tekrar soğuyor. "Gamzeli'nin etrafında olmayı seviyorum. Ona bakmak güzel," diye alay ediyor.

Ne oluyor be?

Bu da nereden çıktı?

Dudaklarını düzleştiren Ben, tokalaşmayı aniden bitiriyor. Selamlaşma faslı bittiğinde masanın etrafından dolaşıp koltuğa oturmak üzereydim ki Ben'in elinin dirseğıme dolandığını ve beni adımımın ortasında durdurduğunu hissettim. Şaşkınlıkla dönüp ona bakıyorum.

Bana bir adım daha yaklaştı ve kulağıma fısıldamak için eğildi, "Bir içki ve buradan gidiyoruz, anladın mı?"

Sesinin ve sözlerinin keskin tonu karşısında gözlerim açılıyor. Çenesi sabit, biliyorum ki karşı çıkmaya yer yok.

Sanırım bir içki.

Kendimi onun elinden kurtarıırken başımı sallıyorum ve kanepeye doğru ilerliyorum. Ben'in oturma düzeni hakkında başka fikirleri var gibi görünüyor çünkü benim için Arsen'in hemen önüne bir sandalye çekiyor, böylece masa ikimizin arasında kalıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Gülümsemeyen Ben oturmamı beklerken bir kaya kadar sert görünüyor. Öte yandan, buz parçalarını andıran soğuk gözleriyle Arsen bize sert bir gülümseme fırlatıyor. Bana tanıştığımız geceyi hatırlatan bir gülümseme. Midemde bir batma hissiyle, tek yapabildiğim orada durmak ve bu gecenin büyük bir çirkin karmaşaya dönüşmemesini ummak.

Arsen kolunu davetkâr bir hareketle açıyor, sesi alaycı bir tonda, "Lütfen oturun. Dimples'ın hakkımda başka neler söylediğini duymak için sabırsızlanıyorum. Umarım hepsi iyidir." Öne doğru eğilip gözlerimin içine bakarak devam ediyor: "Çünkü birlikte iyiyiz... çok iyiyiz. Değil mi, Catherine?"

Arsen ne yapmaya çalışıyor? Daha da önemlisi, neyi ima ediyor? Ben oturduğunda elime uzandı ve dudaklarına götürdü, kucağına indirmeden önce bir kez öpüyorum. Parmaklarımız iç içe geçmiş, Arsen'e bir kez daha bakmadan önce bir süre daha onun yakıcı gözlerine bakıyorum. Etrafını saran anlaşılmaz bir hava var. Bu Arsen'i tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.

Bu Arsen bana yabancı.

Garson siparişlerimizi alıp gittikten sonra, tek kelime etmeden bir gerilim üçgeni içinde oturuyoruz. Arka planda çalan müzik olmasa muhtemelen iğne atsan yere düşmez. Dikkatim Arsen'in uzun parmaklarıyla koltuk ve sandalyelerin arasındaki masanın tablasına vurmasına odaklanmış durumda.

Tap.

Tap.

Dok

un.

Birkaç saniye sonra sessizliğe daha fazla dayanamıyorum. Sertçe yutkunarak saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum; parmaklarımın arasından geçen ipeksi iplikler beni sakinleştiriyor.

"Ee, bebeğim..." Arsen'in gözlerinden bir öfke parıltısı geçiyor ama bir saniye içinde kayboluyor, yerini soğukkanlı bir ifade alıyor. "Arsen'i çok kıskanıyorum. Melissa Stewart'ın yeni filminin galasına onun eşi olarak katılma ihtimali var! Kıskançlıktan ölüyor musun?" Alaycı bir tavırla omzuna vuruyorum. Melissa konusunu aklıma gelen ilk konu olduğu için açmışım gibi davranmak istiyorum ama öyle değil.

Ben, Arsen'in biriyle birlikte olduğunu bilsin diye onu gündeme getirdim.

Kasları gevşeyen Ben, bara geldiğinden beri ilk kez bana gülümsüyor. "Asla kimseyi kıskanamam. Sen varsın," diyor Arsen'e hitap etmeden önce elimi sıkarken. "Bu harika, dostum. Kız muhteşem ve film de güzel görünüyor. Cathy'nin dedikodu dergilerine karşı hastalıklı bir takıntısı var, bu yüzden yayınladıkları saçmalıklar bana da bulaşıyor."

Dikkatsizce kanepenin arkasına yaslanırken, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca bize bakıyor. Sanki Ben ve benim birlikte nasıl görüldüğümüzü ezberlemiş gibi. "Kendine sakla. Bitti artık. Yarın başka bir masum ezikle fotoğrafı çekilirse hiç şaşırmam."

Bu bilgiyi duyduğumda üzölmüyorum. Mutlu oluyorum. Farkına varmak beni hayrete düşürdü.

"Neyse, şimdi aklıma daha önce verilmiş bir söz geldi. Üzgünüm ama uçağa binmem gerekiyor." Arsen ödeme yapmak için cüzdanını çıkarırken Ben onu durdurur.

"Hayır, lütfen. Bırakın faturayı alayım. En azından bunu ."

Kaşını kaldırıyor. "Benimle taşak mı geçiyorsun? " "Hayır. Faturayı almak istiyorum. Cathy için çok şey yaptın zaten. I bunu almak istiyorum."

Arsen, kısılmış gözlerindeki hoşnutsuzlukla Ben'e bakıyor. Tam teklifini bir kez daha reddedeceğini düşündüğüm anda başını yana eğiyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor. Yavaşça yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Biliyor musun? Devam et. Seninle tanışmak bir zevkti Ben. Cathy," elini saçlarında gezdiriyor, "Görüşürüz."

Ayağa kalkarak kanepenin kendi tarafında duran takım elbise ceketini aldı ve son kez vedalaştı. Ben'le tokalaşmıyor ve uzaklaşırken bana dönüp bakmıyor bile.

Acıtıyor.

Neden bilmiyorum ama kayıtsızlığı canımı yakıyor. Acıtmamalı çünkü o benim için bir hiç ama yine de acıtıyor.

Tam Ben'e tuvalete gitmem gerektiğini söyleyip izin isteyecektim ki omzuma bir dokunuş hissettim. Koltuğumda arkamı döndüğümde Arsen'in sandalyemin arkasında durduğunu görüyorum. Ayağa kalkıp ona sorunun ne olduğunu sormaya hazırlanırken eğilip yanağıma uzun bir öpücük konduruyor. Sıcak dudakları tenimi karıncalandırıyor.

"Özür dilerim Gamzeli," diye pişmanlıkla kulağıma fısıldıyor ve sonra uzaklaşıyor. Beni öptüğü yeri ovmak için elimi yanağıma götürüyorum, karıncalanma hissini mi ovuyorum yoksa öpücüğü tenimde mühürlemeye mi çalışıyorum emin değilim.

Barmene bir şeyler söylemek için bara doğru yürür, Asyalı mükemmel model kadın gülümseyerek avucunun içine bir şeyler yazar. Kadın diğer müşterilere hizmet etmek için uzaklaştığında, gülümseyen Arsen dönüp birlikte oturan ve kendisine hayranlıkla bakan bir grup genç kadına bakar. Onlara kartvizit gibi görünen bir şey uzatıyor ve her birini yanaklarından öpüyor. Bu flört beni rahatsız etmiyor ama onları beni öptüğü yerden öptüğünde sanki karnıma yumruk atıyormuş gibi hissediyorum.

İhanet gibi geliyor.

Barın girişine ulaştığında hala onun geri çekilen figürünü izliyorum. İçimden güçlü bir ses ona bir kez daha geri dönmesi, onu son bir kez daha görmeme izin vermesi için yalvarıyor.

Ve sonra her şey bulanıklaşıyor. Ben elimi bıraktı.

Arsen arkasını dönüyor.

Gözlerimiz bir an için birleşiyor.

Gözlerinde içimde derin yankılar uyandıran bir şey görüyorum ama anlamıyorum.

Bunu anlamaya hazır olduğumu sanmıyorum. Sonra gitti.

Kendimi eksik hissediyorum. Sanki yaşayan temel bir parçam da onunla birlikte gitmiş, beni eksik, eksik bırakmış gibi. Şaşkın ve kendi duygularımdan rahatsız bir halde Ben'in burada benimle olduğunu hatırlıyorum. Varlığını tamamen unuttuğum kocama bakmak için döndüğümde, utancın tenimi kızgın bir kırmızıyla kavurduğunu hissediyorum.

"Sanırım gitmeliyiz," diyor sesi çıkmadan.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi.

Eller tutulmuyor, gülünmüyor, günümüzün nasıl geçtiğine dair sorular sorulmuyor... belki de her şey zaten söylenmiştir ya da hiçbir şey söylenmesine gerek yoktur. Eve döndüğümüzde bizi karşılayan tek canlı kedimiz oluyor.

Ceketimi çıkarıyorum ve Mimi'yi sevmek için dizlerimin üzerine çöküyorum, "Merhaba güzel kız. Anneni ve babanı özledin mi?" Mırıldanarak onu kollarıma almama izin veriyor. Başının üstünü öperek zaman kazanmaya çalışıyorum. Neden bilmiyorum ama sanki büyük bir suç işlemişim gibi açıklama yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Belki de
öylesindir.

Hayır, değilim.

Hayır, değilim.

"Yatmadan önce bir bira daha ister misin?" Sesimde tereddüt yankılanıyor. Mimi'nin aşağı atlamasına izin veriyorum ve yiyecek aramak için mutfığa doğru ilerliyorum.

Ben'in ince çizgili lacivert Brooks Brothers takım elbise ceketini çıkarışını izliyorum, sırtındaki kalın kasların hatları beyaz gömleğinden görünüyor. Kravatını çekiştirmeye başlarken dönüp bana bakıyor. Zorla.

Bu kravata bayıldım.

Onun için aldım.

Beni geçip arkamdaki aynadaki yansımasına bakarak soğukkanlılıkla konuşuyor: "Bu gece olmaz. Buraya gelirken, ilgilenmem gereken bazı evrak işlerini hatırladım. Ofise gideceğim ve" yan gözle bana bakıyor, "Çalışacağım."

Sözleri yüzüme fırlatılan bir kova dolusu buz gibi su gibi geliyor. "Oh, tamam. Ben sadece...sen, um...tamam. Sanırım. Seni bekleyeyim mi?" Saatime bakıyorum ve saatin daha 22:00 olduğunu görüyorum.

"Hayır."

Ben mesafeyi kapatıyor, ellerini omuzlarıma doluyor ve beni öpmek için eğiliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve öpücüğünü bekliyorum. Havadaki katılığı temizleyeceğini umduğum bir öpücük. Saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyor.

Gözlerimi açtığımda kahverengi gözler bakışlarımla buluşuyor. Yavaşça Ben'in omzumu bırakıp elini yüzüme götürmesini izliyorum. Yanağımı kavrayan başparmağı, sanki tenimdeki bir lekeyi temizlercesine Arsen'in beni öptüğü yeri usulca ovuyor.

Zaman gibi sessizce birbirimize bakıyoruz. "Yatağına git Cathy," diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

Ve o gitti.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca dönüp duruyorum. Ben ve Arsen'in görüntüleri kafamın içinde dönüp duruyor ve uykuya dalmamı engelliyor. Pes ediyorum ve gözlerim çalar saate takıldığında komodinin üzerindeki lambayı açıyorum.

1:11.

Ve Ben yok.

Bakışlarım cep telefonuma takılıyor, aklıma çılgınca bir fikir geliyor. Cesaretimi kaybetmeden önce ona uzanıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

C: Bu neyle ilgiliydi?

Yarım saate dönüşen on dakika boyunca bekliyorum. Bana mesaj atacağı umudundan vazgeçerek telefonumu komodinin üzerine koyuyorum ki telefonum çalıyor.

A: Git kocanı becer, Gamzeli. Ben meşgulüm.

Mesajı yüzüme inen acı bir tokat gibiydi. Verdiği cevap karşısında şaşkına dönmüş ve sözlerinden incinmiş bir halde, bir cevap mesajını hak etmediğine karar veriyorum.

Acaba onu kim meşgul ediyor? Cevap benim için önemli olmamalı ama önemli.

Yastığıma uzanıp yan döndüğümde ve yorganı omuzlarıma çektiğimde, gözlerimi sıkıca kapatıp uykuya dalmaya çalışıyorum. Arsen'in mesajını zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Beni rahatsız etmemeli. Beni incitmemeli. O benim için hiçbir şey.

Ama öyle.

Nedenini bilmiyorum,

Ve nedenini bilmek istediğimi sanmıyorum.

Tatlı bir unutkanlığa sürüklenirken, aklımdan geçen son görüntü bir çift hüzünlü kahverengi göz oluyor.

Ben.

Alarmımın çaldığını duyduğumda, kapatmak için körlemesine uzanırken inliyorum. Sabahın erken saatlerinde, en melodik melodi bile güne başlamak için agresif bir savaş çılgılığı gibi gelebilir. Bundan nefret ediyorum. Sinir bozucu sesi kapattıktan sonra sırtüstü uzanıp kollarımı ve bacaklarımı gererek uykumu silkeliyorum. Soluma dönerek gözlerimi açıyorum ve uykulu bir Ben'i bulmayı umuyorum.

Orada değil.

Yastığı kabarık ve mükemmel görünüyor, sanki üzerinde uyumamış gibi. Tenim karıncalanıyor, doğrulup etrafıma bakıyorum. Ben hiçbir yerde görünmüyordu. Banyo kapısı bile kapalı. Ne zaman düş alsa kapıyı açık bırakmak gibi kötü bir alışkanlığı var, buharın kasıtlı olarak dışarı çıkmasına izin veriyor. Çok fazla buharın onu terlettiğini söylüyor.

"Ben?" Uyku sersemi sesimle soruyorum.

Cevap yok.

Ayağa kalktığımda, soğuk hava ipekli üstüm ve şortumla örtülü olmayan tenime dokunuyor ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. Banyo kapısına ulaşım yavaşça açarken ısınmak için kollarımı ovuşturuyorum. Ben burada değil.

Şifonyerimin üstündeki aynanın camı ile ahşap çerçevesi arasına sıkışmış bir şey fark ediyorum. Dudağımı ısırarak nota uzanıyorum ve okuyorum. Nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissederken elim ağzımı kapatıyor.

Umarım bu sabah işe arabayla gitmenin sakıncası yoktur. Dün gece sana bu sabah ofise normalden daha erken gitmem gerektiğini söylemeyi unuttum. Büyük dava. Beni akşam yemeğine bekleme.

Ben.

Veda etmek için beni uyandırmadı. Tek kelime etmeden gitti.

Göğsüm sıkışmış ve midem bulanmış bir halde işe gidiyorum. Umarım günümün başlama şekli gelecek şeylerin bir işareti değildir çünkü yıkılmadan ve ağlamadan bunu başaramayabilirim. Şehre giderken Ben'i üç kez aramayı denedim ama Carla her seferinde toplantılarda olduğunu söyleyerek onu mazur gördü. Ben hiçbir zaman telefonlarıma cevap vermedi ve hiçbir zaman bana veda öpücüğü vermeden evden ayrılmadı.

Bugüne kadar.

Kapalı otoparktan ofisime doğru yürürken, her an sağanak yağışı müjdeleyen uğursuz gri bulutlarıyla karanlık gökyüzünü fark ediyorum.

Harika, bu harika.

Nemli hava vücudumu terden nemli hissettiriyor, kıyafetlerimin tenime yapışmasına neden oluyor ve Manhattan'da iş çıkış saatinin ortasında yoğun trafiğin sürekli korna çalması, her korna sesiyle kafama bir çivi çakılıyormuş gibi hissettiriyor. Yağmur altında kalmadan ofise varıyorum, güvenlik görevlilerine merhaba diyorum ve ofise gidiyorum.

Masama oturduktan sonra siyah deri Gucci çantama uzanıp telefonumu ve küçük bir cep aynasını çıkarıyorum. Ben'in beni geri aramadığını teyit ettikten sonra midemde sıkı bir düğüm oluştuğunu hissederek, onu bir kez daha aramalı mıyım diye düşünüyorum.

Ama gururum bana izin vermiyor.

Ben yanlış bir şey yapmadım. Benimle bir konuşsa, sorunun ne olduğunu anlayacaktım. *Arsen*, diye fısıldıyor kafamın içindeki küçük ses. Hayır. Ben neden Arsen için üzülün ki? Ortada bir şey yok.

Biz arkadaşız. İyi arkadaşız.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Dünden sonra, artık emin değilim. *Ben biliyor, şüpheleniyor*. Başımı deli bir kadın gibi sallayarak zihnimde kükreyen imalı düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Hayır, hayır, *hayır*!

Ellerim titreyerek cep telefonumu çantama geri koyuyorum ve masanın üzerindeki aynaya uzanıyorum. Kendime bakıyorum ve gözlerimin altındaki siyah torbaları görünce dehşete düşüyorum. Sarı saçlarımı yerinde tutan sıkı topuz sadece ne kadar yorgun ve solgun göründüğümü vurguluyor, neredeyse bir hayalet gibi. Ve

Sahip olduğum az miktardaki makyaj bile bugün en iyi halimle g r nmediğim gerçeğini gizleyemez.

Her neyse.

Kötü bir gün geçirmeye hakkım var, değil mi? İhtiyacım olan ruj ve allığı sürdükten sonra güne resmen başlamaya hazırım.

"İşte buradasın! Cathy, hayatımda büyük bir kriz yaşıyorum." "Günaydın

Amy. Bu sabah iyi görünüyorsun." Ona gülümsedim,

şu anda yapmak istediğim en son şey olsa bile. Kalın bukleler halinde açılmış saçları ve giydiği dar gri pantolon takımıyla nefes kesici görünüyor.

"Teşekkür ederim canım. Sen de harika görünüyorsun. Siyah renk sana çok yakışıyor. Her neyse, dediğim gibi... büyük kriz, Merhaba!"

"Peki, anlat bakalım. Harcayacak birkaç dakikamız var." D n akşamdan beri yüzümde ilk kez samimi bir g l msemi hissediyorum.

Amy parmaklarının arasında ateş kırmızısı bir dalga tutuyor ve bakışlarını benimkilerle buluşturmadan önce bir süre onu inceliyor. "Catherine, Cathy, Cat... acı gerçek şu ki iyi bir ihtiyacım var. Tavşanım olmadan orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu unuttum."

Yanaklarımlın kızardığını hissediyorum. "Um," Buna nasıl cevap verirsin? "şu yatı olan adamla görüşmüyor muydun? Adı neydi? Nigel mı?"

Amy masamın köşesine, tam da Arsen'in d n oturduğu yere oturmak için hareket ediyor. O an bir deja vu gibi hissediyorum. "Evet... ama yatakta iyi değildi. Hem de hiç. Nigel'la seks bir, iki, ooooh bebeğim, bebeğim, çok sıkısın, çok ıslaksın ve bitti." Parmaklarını şıklatarak, devam etmeden önce eylemin çabukluğunu gösteriyor, "Tamamen az sikildim. Aklıma gelmişken, beni Charles'la tanıştırmamı istiyorum. Ne? Bana o büyük ve güzel yeşil gözlerinle bakma. Ben heteroseksüel bir kadınıml, bende işe yaramazlar. Hangi Charles'tan bahsettiğimi biliyorsun. Kızım, ona yatağımda ihtiyacım var. şimdi. Ve sen bunu ger ekleştireceksin."

Aman Tanrım.

"Amy, o Bruno'nun en yakın arkadaşı. Bruno'nun kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Patronun mu? Benim mu? Onunla arkadaş değilsem ikinizi nasıl tanıştıracadıml?"

Sanki bu küçük ayrıntının konuşmayla hiçbir ilgisi yokmuş gibi elini havada sallıyor. "Emin değilim. Onu kokteyl partisinde fark ettim.

Bruno şehre ilk geldiğinde tuttu. Onu seninle Ben'le konuşurken gördüm, beni süzüyordu. O yüzden bunu gerçekleştir Cathy. Sana ve planlama yeteneğine güveniyorum. Onu yemeğe falan davet et. Ciddiyim Cathy. Onu istiyorum."

"Sana onun yatakta iyi olduğunu düşündüren ne? Yani yakışıklı ama-"

"Sevgilim, dahhhling... adam buralardaydı. Kız işi diye seni kandırmasına izin verme. Eğer onun hakkında söylenenlerin yarısı doğruysa, birkaç günlüğüne çarpık bacaklı ," diyerek şeytanca sırtıyor ve zarif kaşlarını bana doğru oynatarak gülmemize neden oluyor.

Öfkeli Bruno ofisime girdiğinde Amy ve ben hâlâ gülüyorduk. Bize tek kelime etmeden masama bir gazete fırlattı.

"Şuna bakın!" diye bağırıyor. Şaşkınlıkla, yayının ön sayfasına daha iyi bakmak için masamın üzerine eğildik.

Resim yüzümdeki tüm neşe izlerini siliyor.

Sertçe yutkunarak gazeteye uzanıyorum ve görüntüyü daha net görebilmek için . Gazeteyi ellerimin arasında tutarken Amy'nin bana yaklaştığını hissediyorum. "Oh, hayır."

Resmi incelerken midem bulanıyor. Ön sayfada Arsen'in bir kızın göğüslerinden kokain çekerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Dün giydiği beyaz gömleğin büyük bir kısmı açık, güzel ve mükemmel bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkarıyor. Sarı saçları dağınık görünüyor, ama beni kıran onun düz bakışları. Gözleri soğuk bakıyor. Çok soğuk. Arsen alkol ya da uyuşturucu almış, belki de ikisi birden ve fotoğrafının çekilmesini umursamıyor gibi görünüyor. Bu adam eski Arsen, son aylarda sevmeye başladığım tatlı adam değil. Görünüşe göre birinin evindeler ve kız da dün geceki barmen. Aynı kişi.

Bunun suçlusunun ben olduğumu biliyorum.

Boğazım kurudu, gitmeden önce bana nasıl baktığını hatırladıkça yutkunmakta güçlük çekiyorum. Gözlerimiz sonsuzluk gibi gelen bir an için birleştiğinde, zihnimin arkasına ittiğim, yokmuş davrandığım duyguların gözlerine yansıdığını hatırlıyorum.

İhanet.

Yaralandı

m.

Öfke.

Bruno'nun sert sözleri beni hayallerimden kopardı. "Gördüğünüz gibi, gurur ve neşe kaynağım oğlum, aptalca bir maskaralığı oynamayı bırakmaya karar verdi.

Düzelmiş bir adam. Kendisi olmaya geri döndü, bir atık. Cathy, onu geri bekleme. Onun yerine geçecek başka birini aramaya başlamalısın. Bu resmi onun iki haftalık ihbarı olarak düşün, sadece geri dönmeyeceğini. Buna izin vermeyeceğim. İyi günler hanımlar."

Bruno'nun aniden gidişini hayretle izliyorum. Öfkeli adımları uzun ve amaçlıydı.

O gözden kaybolduktan sonra Amy gazeteyi elimden kaptı. Yüzüne yaklaştırarak manşeti mırıldandı: "Arsen Radcliff, bir kokainman mı?"

Kelimeler etrafıma ince bir sis tabakası sarıyor, beni biraz uyuşturuyor, beni çok uyuşturuyor, ama sonunda... beni uyuşturuyor.

Arsen.

Onu bir daha görmeyeceğim.

Düşüncesi bile kalbimin küt atmasına, kasılmama neden oluyor... Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Onu son gördüğümünden beri bir hafta
oldu.

Ondan son haber aldığımından beri.
Geçen Perşembe akşamı oldu. Bugün
perşembe.

Yedi gün geçti ve hiçbir
şey aynı değil. Gerçi
hiçbir şey eskisi gibi
değil.

Haklısın. Ben'e Arsen'in kovulduğunu söylediğimde, bir buz heykelini ateş
meşalesiyle patlatıp gözlerimin önünde hızla erimesini izlemek gibiydi. Bardan
ayrıldığımız gece başlayan ve ertesi gün Ben eve gelene ve ben haberi verene
kadar devam eden buz gibi tavrı nihayet çözüldü. Artık havada sertlik yoktu.

Hayat normale döndü.

Arsen ofiste çalışmaya başlamadan önceki haline geri döndü. Şu anda
okumakta olduğum makaleye göre, Arsen
Melissa Stewart. Ancak, Pazar sabahı çok ünlü bir pop yıldızının kaldığı
söylenen otelden çıkarken fotoğraflandı. Dergi, Arsen'in Amerika'nın yeni
sevgilisi Melissa'yı bu koyu saçlı şarkıcıyla birlikte olduğunu ima ediyor. Eğer
öyleyse hiç şaşımam. Arsen'in özeti bu.

Resmin renkleri birbirine karışıp bulanıklaşmaya başlayana kadar bir süre
daha resme bakarken hissizleşiyorum. Atan kalbim sakinliğini koruyor. Bu
umursamadığım anlamına geliyor olmalı, değil mi? En azından artık değil. Onun
flörtünü ya da karizmasını özlediğimden bile değil. Hayır, arkadaşımı
özlüyorum. Onunla konuşmayı, her şeye ve hiçbir şeye gülmeyi özlüyorum.

Onu özlüyorum.

Dergimi mutfak tezgahının üzerine bırakıp oturduğum yerden odaya bakıyorum. Her şey çok mükemmel ve düzenli görünüyor. Tüm o parlak ve pahalı aksesuarların altında kaç tane çatlak saklı acaba? Muhtemelen çoktur.

Tıpkı benim gibi.

"Bebeğim, bu akşam yemeği sen alabilir misin? Geç kalabilirim. Amy onunla kalmamı ve bazı müşterilerin taleplerini gözden geçirmemi istiyor," diyorum, Arsen'i her düşündüğümde üzerime çöken kasveti dağıtmaya çalışarak.

Ben kahverengi gözlerini evraklarla dolu bir dosyadan kaldırıyor. "Elbette, sorun değil." Dosyayı yere bırakıp gözlüklerini çıkarıyor ve ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturuyor. Yorgun ve stresli görünüyor. Arsen yanıma geldiğinden beri Ben'e dikkatimi vermeyi bıraktığımı fark ediyorum.

Arsen'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyor ve önümde oturan güzel kocama odaklanıyorum.

"Cathy?" Ben sorar.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Özür dilerim bebeğim... Ne diyordun?"

"Bebek, bebeğim. Pazartesi günü izinli olman gerektiğini hatırlatıyorum. On iki haftalık kontrolümüz var." Oh.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ah, evet. Tabii ki," diyorum çantamı kapıp ihtiyacım olup olmadığını umursamadan ilk gördüğüm şeyleri bir kenara iterken. "Nasıl unutabilirim ki? Koşmam lazım." Ayağa kalkıyorum, aynı eski sakatlayıcı korku beni sakarlaştırdığı için kendi ayaklarıma takılıyorum.

Yavaşça karşımda oturan kocama doğru ilerliyorum ve eğilip onu yanağından öpüyorum. Onun önünde yıkılmadan ve ne kadar korktuğumu görmeden önce buradan çıkmam gerekiyor.

"Bekle, bebeğim. Sorun nedir?" Birbirimize bakarken beni yerimde tutmak için ensemden tutuyor, boşta eli yanağımı okşuyor. Eğer bunu yüzümde bir şey fark ettiği için yapıyorsa ve dikkatimi dağıtmaya, unutturmaya çalışıyorsa, işe yaramıyor.

"Hiçbir şey. Gerçekten, gitmem gerek."

Elinden kurtulup tabağımı ve bardağımı lavaboya koymak için tezgâha doğru ilerliyorum. Sırtım odaya dönük olduğu için Ben'in ayağa kalkıp arkamda durduğunu fark etmiyorum. İri gövdesi üzerimde gezinirken beni elimden tutuyor, arkamı dönüyor ve beni çekiyor

kucaklıyor, dudaklarımdan öpüyor. Tam beni bırakacağını düşündüğüm anda çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağlıyor.

"Cathy, her şey yoluna girecek. Buraya kadar hiçbir sorun yaşamadan geldik. Biraz inancın olsun."

Başımı salladığımda, gözlerimin ne kadar endişeli ve korkmuş olduğumu tam olarak bilmesini sağlayan hain gözyaşlarıyla dolmaya başladığını hissediyorum.

"Sana güveniyorum, Ben. Hepsi bu."

Dudaklarını birbirine kenetler. "Hayır, Cathy. Hayatını bu şekilde yaşayamazsın. Hayata, seni ve ikimizi bekleyen şeylere inan. Ne olursa olsun, ne olursa olsun, ben varım. Ama korkmamayı, hayata güvenmeyi öğrenmelisin." Diğer eli aramıza girip zar zor çıkan şişliğini kapatırken beni bırakıyor. "Bu bizim geleceğimizin bir parçası. Ve eğer değilse... eğer bu bizim için uygun değilse, belki de evlat edinmeyi bir kez daha düşünmenin zamanı gelmiştir."

İtiraz etmek üzereydim ama Ben beni durdurdu.

"Benim için fark etmez. Ne olursa olsun bizim bebeğimiz olacak. Ve sen yanımda olduğun sürece, bunu birlikte yaptığımız sürece. Ağlama, sevgilim." Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Unutma, seni seviyorum. Ne olursa olsun."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum kalbim acıyarak, suçluluk duygusu yüzüme çarpıyor. Her zaman yanımda olan ve beni hiç olmadığı kadar seven harika bir kocam varken, ben bir pislikten haber almak için yanıp tutuşuyordum.

Benden bu kadar.

Ben'in sözleri, o gittiğinden beri nefes almama izin vermeyen, beni kalın bir özlem peleriniyle saran uyuşturan sisten kurtulmam için duymam gereken şeyler.

Ben özgürüm.

Kollarımı beline doluyorum ve parmak uçlarımda durarak onu dudaklarımdan öpüyorum.

Nazikçe.

Sevgiyle.

Yumuşakça..

Ona benim için ne anlama geldiğini gösteriyorum. Anın içinde o kadar kaybolmuşum ki elini bacaklarımın arasında hissettiğimde şaşırıyorum, parmakları beni yavaşça okşuyor ve daireler çiziyor. Ben'in inlediğini duyunca öpüşmeyi kesiyorum.

"Ciddi misin, Ben?"

Kocam bana göz kırpmıyor. "Bunu sen başlattın, karıcığım. Şimdi fikrimi değiştirip seni yatak odamıza geri götürmeden önce git ve sana ne kadar ciddi olduğumu göstereyim," diye homurdanıyor ve alt dudağını ısırarak için eğiliyor.

Geri çekilen figürünü izlerken, yüzümde kalan gözyaşlarının bir kısmını silerek, biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gelecek hakkında düşünmek istemiyorum çünkü beni korkutuyor ama emin olduğum bir şey var.

Bu adamı
seviyorum. Hem
de çok.

Karnımı hissederek odaya ve bebeğimize sesleniyorum: "Ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız, biliyorsunuz."

Pazartesi on iki hafta olacak. Bunu miyiz? Umarım.

"Lütfen, beni bırakma . Bizi bırakma." Sana ihtiyacımız
var.

İyi bir gece uykusundan sonra kocanızın kollarında uyanmak kadar lezzetli bir şey yoktur. Onun teniyle sizinkinin birbirine sürtünmesinin tatlı rahatlığı, kendi nazik dokunuşunuz onu azaba sürüklerken onun sahiplenici dokunuşuyla bedeninizin uyandığını hissetmek. Sizin bedeniniz ve onun bedeni, cinsel bir yapbozun iki parçası gibi birbirine uyuyor.

Çeliğe benzeyen sıcak kollar göbeğimin etrafını sararak beni ona zincirliyor. Kucağında dönerek bedenimi insan duvarına yaklaşıtıyorum ve ona daha da sokuluyorum. Çıplak göğsüne yumuşak öpücükler konduruyorum, dilimin göğüs ucunun dış halkasını takip etmesine izin veriyorum, kaslarının dalgalanmaları arasında oyalanıyorum. Teninin tuzlu tatlılığını tattığımda, onun tadına yeniden aşık oluyorum. Elleri ipeksi geceliğimi kaldırıp tamamen çıkarırken Ben'in kollarının beni bıraktığını hissediyorum. Üzerimde sadece külotum varken ve onun üzerinde hiçbir şey yokken birbirimize bakıyoruz, odada duyabileceğiniz tek ses nefes alış verişlerimiz.

Ben şefkatle gülümserken elinin tersiyle kıvrımlarımın uzunluğunu okşuyor. "Günaydın."

Elimi uzatıp alındaki kahverengi bir tutamı fırçalıyorum. "Günaydın, yakışıklı."

"Bu da ne?" Eli bacaklarımın arasına giriyor, külotumdan sızan nemi hissedene kadar beni hafifçe ovuyor.

malzeme.

"Seni istiyorum." Elim onun boyuna uzanıyor, parmaklarımı etrafına doladığımda avucumun içinde kalınlaştığını ve büyüdüğünü hissediyorum. Sıcak çelik. Bedenimi yatakta daha yükseğe kaldırarak burnumla boynunu okşuyorum. Sonra dudaklarımı hafifçe yaladıktan sonra onu çenesinin altından, kulağının arkasından, boynunun kalın damarlarından öpmeye başlıyorum... Dilim uyarılmanın tadını alıyor.

"Cathy... boynumu böyle öpmeye başlarsan, yüzde 110 ihtimalle açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine atlar ve üzerindeki bu güzel şeyi yırtarım." Parmakları beni kızdırmaya devam ediyor, küçük daireler çizerek beni ovuyor, kumaşın içinden içeri doğru itiyor. Vücudum onun parmaklarının büyüyle patlamak üzere olan bir bomba gibi.

"Güzel."

Dilimle onu kızdırıyorum çünkü onu arzudan çıldırtmak istiyorum.

"Siktir." İnleyerek, onu daha hızlı ve sert bir şekilde çalıştırırken serbest elinin benimkine dolandığını hissediyorum.

"Mhhmmm, bunu sevdim, Ben. Şu anda içimde sana ihtiyacım var." Sesim şehvetle boğuklaşıyor.

"Şey..."

Kucaklamasını bırakıyorum, sırt üstü yatması için onu itiyorum ve üzerine çıkıyorum. Külotumu kenara çekerek onu elime alıyorum ve tamamen üzerine oturana ve içimde zonkladığını hissedene kadar kendimi alçaltıyorum.

"Kahretsin... Cathy..."

Kendimi dizlerimin üzerine iterek, onun içine girip çıkmaya başlıyorum, elleri kıcımlı kavırıyor ve beni ona yaklaştırıyor. Bedenlerimiz birbirine bu kadar yakinken, kalçalarının benimkilere her vuruşunda onu ruhumda hissedebiliyorum.

Bayıldım.

Gülerken başımı arkaya yatırıyorum ve sevişmemizin hızını bedenlerimizin ritminin belirlemesine izin veriyorum. Patlamanın eşiğinde, vücudum onun aletinin etrafında sıkışmaya başlarken, Ben saçlarımı avuç avuç tutuyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. İçimde alev alev yanan, beni içten dışa yakan ateşli bir öpücük.

Küller.

Öpücüğü beni küle çevirdi.

Öpüşme bittiğinde, ağızıma doğru fısıldayacak kadar yüzümü bırakıyor,
"Güldüğünde gamzelerini seviyorum."

Gamzeler

.

Gamzeler

.

Sikeyim.

Arsen.

Midem bulanıyor, bitirebileceğimi sanmıyorum, ama Ben o kadar kendinden geçmiş ki aniden geri çekildiğimi fark etmiyor.

"Kahretsin, Cathy..."

Ben hızını artırırken kalçalarımı kavramak için saçlarımı bırakıyor, kıcım onun kalçalarına daha hızlı ve daha hızlı çarpıyor. Daha sert ve daha sert.

"CATHY!" diye bağırıyor içime boşalırken.

Bağırıyorum.

Yapamam.

Yatağın üzerinde yatarken ona bakıyorum, birkaç kez daha iterken içime yayılan ılık sıvıyı hissediyorum. Ve tek yapmak istediğim ağlamak çünkü az önce Arsen'le ilgili anılarımı lekeledi.

Gamzeler.

Kelimeler Ben'in dudaklarından yanlış dökülüyor. Oraya ait değiller.

Ben, yanaklarının tepesini kaplayan bir kızarıklıkla, beni kucağına oturmaya başlıyor, hala birbirimize bağlıyız. Beni kollarıyla sarıyor ve Noel sabahındaki sevimli küçük bir çocuk gibi sırtarak burnunu boynuma gömüyor ve kulağımın arkasından usulca öpüyor.

"Kahretsin Cathy, nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Yüzünü kaldırıp burnumu gagaladı. "O kadar mükemmelsin ki." Sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Ona cevap verme zahmetine girmeden omzundan öpüyorum ve kendimi onun kucağından kurtarıyorum. Ayağa kalktığımda, gerilmiş külotu çıkarıp çöp kutusuna atıyorum. Arkamı döndüğümde, tüm kocamı gözümün önüne getiriyorum.

Ve bir an için.

Zamanın küçük bir kısmı...

Keşke kahverengi yerine su mavisi gözlere bakıyor olsaydım.

Duşumu bitirdikten sonra Ben işe gitmek için hazırlanıyor.

Suyun aktığını ve şüphelenmeyen Ben'in tanıdık bir melodi mırıldandığını duyduğumda, başıboş su damlacıkları sırtımı, havlunun kenarını ve yorganımı ıslatırken yatağıma oturuyorum. Telefonumu aldım ve hayatımın en büyük hatasını yaptım.

Ellerim titriyor ve sinirlerim yüzünden midem ama yine de yapıyorum.
Ona mesaj attım.
C: Seni özledim.

Ben ve ben işten eve dönerken telefonumun çaldığını duydum. Arayanın kimliğine bakmadan açtım.

"Catherine'le mi görüşüyorum?" diye sorar sinirli bir kadın. "Merhaba, evet. Bu o. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Benim adım Sali. Birbirimizi tanımıyoruz ama Arsen'le arkadaşız. Dinle, arasında ne var bilmiyorum. Yani, ünlü falan değilsiniz ama o neredeyse dört gündür içiyor. Erkek arkadaşım Alec, içki alemleri boyunca ona eşlik etti ve benim işim bitti. Erkek arkadaşımı geri istiyorum. Ayrıca Arsen'in kendini unutana kadar içmesini izlemeye dayanamıyorum."

Sözleri karşısında sersemlemiş bir halde, cevap vermeden önce zorlukla yutkunuyorum. "Peki. Peki bunun benimle ne ilgisi var?" Ben'in elimi tuttuğunu hissedince dönüp karanlıktaki profiline bakıyorum ve arabayı sürmesini izliyorum.

"Her şey ya da hiçbir şey. Arsen'i kimse bilemez. Tek bildiğim senin hakkında çenesini kapatmadığı. Bu gece gerçekten kötü durumda ve buraya gelip onunla biraz konuşabilir misin diye merak ediyordum. Belki eve gidip alkolün etkisinden kurtulmasını sağlarsın. İyi değil."

Cep telefonumu elimde daha sıkı tutuyorum. "Tamam. Kocamla birlikteyim. Yani ikimiz olacağız. Bana adresi söyle ve orada olalım."

"Uh, evli misin? Buna inanamıyorum." Cevabım onu sersemletmiş gibi görünüyor, ama sadece bir süreliğine. "Her neyse. Benim sorunum değil. Bir an önce buraya gel lütfen. Erkek arkadaşımın grubu MOMO çalmaya başlamak üzere ve Arsen'in sarhoş performanslarından birine daha tanık olmak istemiyorum."

Bana adresi verdikten sonra telefon görüşmesini sonlandırıyorum. İçim endişe ile çalkalanıyor.

Onu tekrar görecekim.

"Ben, o Sali adında bir kızdı. Arsen'le arkadaş."

Bana doğru baktığında, gözlerimiz bir nanosaniye için kilitlendiğinde, ifadesi temkinli bir hal alıyor. "Seni neden arıyordu? Ne istiyor?"

Seninle mi? Seni o çocuk mu arattı?" Sesi suçlayıcı.

Sert ses tonundan ve Arsen'den bahsediş şeklinden rahatsız olarak, elini bırakırken ona karşılık veriyorum. "O bir çocuk değil, Ben. O yirmi dört yaşında. Ve onun beni aradığını bilmiyor."

Kollarımı kavuşturuyorum ve ona bakmak için koltuğumda dönüyorum. "Görünüşe göre çok sarhoşmuş ve gidip onunla konuşmamı istiyor. Belki bizimle gelmesini sağlarım."

Ben kaşlarını çatır. "İmkânı yok. Sen onun annesi değilsin." Anne kelimesi beni ürkütüyor.

"Gitmiyoruz. Bunu yapmayacağım, Cathy. Bırak arkadaşları onunla ilgilensin. O senin için eski bir çalışandan başka bir şey değil."

Işık kırmızıya dönüyor ve duruyoruz. Sözlerinden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş bir halde, artık ona bakmak istemiyorum, bu yüzden pencereden dışarı bakıyorum. Arabadan inip bir taksi çağırmayı ve Arsen'i tek başıma görmeye gitmeyi düşünüyordum ki Ben'in soğuk parmaklarının çeneme dolandığını ve yüzümü göz göze gelecek çevirdiğini hissettim. Elinden kurtulmak için çenemi sallamaya hazırlanırken, yüz ifadesi beni felç ediyor.

Sevgiler.

Aşkı

görüyorum

.

Aşkı

hissediyoru

m.

Gözlerini bir orman yangını kadar şiddetli ve parlak bir şekilde yakan bir aşk.

Suçluluk duygusu beni yatıştırıyor.

Suçluluk duygusu tenimi kırmızıya boyuyor.

Yatıştırılmış bir şekilde Ben'e bunu Arsen için neden yapmam gerektiğini açıklamaya çalışıyorum ve belki de aynı zamanda kendime de açıklamaya çalışıyorum. Elini tutuyorum ve ışık yeşile dönüp onu kaybetmeden önce sözcüklerin ağzımdan uçup gitmesine izin veriyorum.

"Ben. Lütfen... Arsen benim arkadaşım. Beni güldürdü ve işte eğlenmemi sağladı ve hamilelik hakkında konuşacak birine ihtiyacım olduğunda yanımdaydı."

Evet, bu kulağa yeterince doğru geliyor.

"Hamileliğin ne olacak? Bana hiçbir şeyden bahsetmedin.

."

"Boş ver, bir kerelik bir şeydi," diye yalan söyledim ona, "Ama mesele bu değil.

Nokta. Mesele şu ki o benim arkadaşım ve görünüşe göre arkadaşları onu ikna edebileceğini düşünüyor. Neden böyle bir yanılsama içinde olduklarını bilmiyorum ama en azından Ben'i denemek zorundayım. Denemek zorundayım."

Bana dikkatle bakıyor ve vereceği cevabı düşünüyor gibi görünüyor. Küçük bir duraksamadan sonra çenemi bırakıyor ve parmaklarını direksiyona doluyor. O kadar sıkı tutuyor ki ellerindeki damarların patladığını görebiliyorsunuz. Bir kez başını salladı, sesi sakın bir öfkeyle doluydu: "Peki. Ama Cathy, bu ilk ve son kez olacak. Bundan hoşlanmıyorum, eminim sen de hoşlanmazdın, eğer rastgele tanımadığın bir kadını almak zorunda kalsaydım. Bunu görmezden geleceğim çünkü başka seçeneğim yok ve sen onun arkadaşın olduğunu söylüyorsun. Ve gitmemizin tek nedeni de bu."

Işık yeşile dönerken bana son bir kez bakmak için dönüyor. "Çünkü o senin arkadaşın. Hepsi bu."

Ben de usulca mırıldanıyorum, "Evet, dostum." Kelimeler göğsümü sıkıyor.

Manhattan'da bir Cuma gecesi park yeri bulmak için on beş dakika araba kullandıktan sonra Ben beni barın girişinde bıraktı. Kendisi bir garaj ararken önce benim içeri girmemi söyledi.

Sokaktan Ben'e el sallayarak veda ettikten sonra, bar olduğunu düşündüğüm yerin köhne ve harap ön cephesiyle karşılaşana kadar ayaklarımın üzerinde dönüyorum. Sağıma soluma bakarak daha güzel bir yer arıyorum ama her yer kapalıyken burası doğru yer gibi görünüyor.

Bardan bahsediyorum.

Şımarık, ilgi arayan Arsen'i böyle bir yerde bulmayı hiç beklemiyordum. Salaş mekânın eşliğinden geçtiğimde beni bayat bira ve sigara dumanı kokusu karşılıyor. İğrenerek burnumu kıvırıyor ve gözlerimi bir an için kısıyorum. Etrafa alıştıktan sonra bara göz gezdiriyorum, çok özlediğim o tanıdık altın sarısı saçları arıyorum. Onu hiçbir yerde bulamayınca gözlerim ince yapılı, bronz tenli, siyah saçlı bir güzele takılıyor. Uzun boylu, yakışıklı bir adamın üzerine eğilip kulağına fısıldarken ve bana doğru başını sallarken iri kahverengi gözleri beni içine çekiyor. Arkasını döndüğünde kollarını ve boynunu kaplayan dövmeleri fark ediyorum. Kızı elinden tutup bana doğru yürüyor, ancak benden bir adım ötede durduklarında duruyorlar.

Vay canına.

Önümde duran adam Avrupa-Asya tarzı güzelliğe sahip. Vücudu sırık gibi ama iyi tanımlanmış, gözleri gök mavisi ve

Simsiyah saçları teninin beyazlığını ön plana çıkarıyor. Kız da bir o kadar muhteşem. Minyon ve zayıf, iri kahverengi gözleri bana sıcaklığı çağırıyor.

"Sen Catherine olmalısın. Sanırım buraya biraz geç geldin. Şimdi onun sarhoş performanslarından birini daha izlemek zorundayız. Ama işi biter bitmez lütfen Arsen'i buradan götür. Adamın peşine magazin gazeteleri düşecek ve insanlar çılgına dönecek. Kötü şöhretten nefret ederiz," diyor seksi ve kısık bir sesle.

"Merhaba. Evet, ben Cathy. sen?"

"Bazen tam bir pislik oluyorsun, Alec. Kenara çekil, bebeğim." Onu kenara iten minion kız elimi avuçlarının içine aldı. "Hayal ettiğim kadar güzelsin ama daha yaşlısın. Her neyse, merhaba, ben Sali. Seni daha önce arayan bendim. Bu da Alec, erkek arkadaşım. Bu gece grubu çalacak ve Arsen rock yıldızı olup onlarla çalmaya karar verdi. Sahneye çıkıp tüm o insanların önünde kendini aptal durumuna düşürmeden önce buraya gelmeni istedim ama artık çok geç. Gördüğünüz gibi sahneye çıkmak üzere."

Küçük gövdesini yoldan çektiğinde, gözlerim sahnede mikrofonun arkasındaki tahta taburede oturan bir adama takılıyor. Yere bakıyor, görünüşe göre düşünceleri içinde kaybolmuş.

Kalp çılgınca atıyor.

Ağız kuruluğu.

Avuç içleri terliyor.

Geçen hafta etrafımı anestezi bir koza gibi saran sis yavaş yavaş dağılmaya başlarken onun harap olmuş güzelliğini susuzluktan kurumuş gözlerle seyrediyorum. Yanakları çökük ve çukur görünüyor, kilo vermiş gibi görünüyor ve genellikle tertemiz olan kıyafetleri yıpranmış ve kirli görünüyor.

Arsen.

Sonund

a.

Bir yabancı ona bir şey bağırdığında Arsen yüzünü kaldırıyor ama bakışları seyircide değil. Benim üzerime düşüyor. Gözlerimiz ilk birleştiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama mavi bakışları göğsüme bir defibrilatör gibi iniyor ve sıcak elektrik şokları göndererek beni hayata döndürüyor.

Güçlü bir ürperti omurgamdan aşağı inerken boş gözler beni keşfediyor ve yakından inceliyor, ardından beni soğukta bırakıyor. Arsen'in gözlerini izliyorum, titrek bir avucunu kaldırıp sarı saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırıyor, mükemmel kollarının ve göğsünün hatlarını ortaya çıkarıyor. Bir süre sonra

Mola verdiğinde başını bir kez sallıyor ve gözlerini kaldırıp seyirciye bakıyor, bana doğru bakmaktan kaçınıyor.

Beni tamamen görmezden geliyor.

Ayağa kalkışını, sahnenin kenarına doğru yürüyüşünü ve kalabalığın üzerine eğilerek ona en yakın duran bir grup kıza bir şeyler söylemesini izlerken boğazımın arkasında şiddetli bir acı hissediyorum ve yutkunmakta zorlanıyorum. Kıkırdayarak birbirlerini dürtüyorlar, ta ki içlerinden biri, en kısa eteği giyen, tangasını çıkarıp ona verene kadar. Gözleri boş, çekici bir şekilde gülümsüyor ve iğrenç eşyayı gömleğinin ön cebine koyuyor. Arsen flört etmeyi bitirdiğinde ya da buna ne dersiniz deyin, tabureye geri döner ve oturur. Gitarlı genç bir adam ona yaklaştığında, Arsen seyirciye sırtını döner, kızları unuttur ve onunla konuşmaya başlar.

Küçük bir elin üst kolumu sardığını hissedince bakışlarımı sahneden ayırıp şu anda kocaman, güzel kahverengi gözleriyle beni inceleyen Sali'ye bakıyorum.

"Sen ona bakma. O sadece herkesle dalga geçiyor. İyi bir not olarak, eskisi kadar sarhoş görünmüyor ama yine de kendini aptal durumuna düşürmesinden korkuyorum. Şarkıyı bitirdiğinde, Alec onu sahneden indirecek ve bu da seninle birlikte gitmesini sağlamak için bir fırsat. Oh, bekle! Kocanız nerede? Eve mi gitti? Çünkü bu harika olurdu. Belki Alec'in Porsche'sini kullanabilirsin?"

Sali'nin Ben'i burada istemediğini hissediyorum.

"Evet. Ben, kocam, burada benimle birlikte. Her an burada olabilir. Park yeri bulamadık."

"Neyse, boş . Sadece onu buradan çıkar, tamam mı?"

"Bebeğim, sahneye gitmeliyim. Arsen ne yapmak istiyor bilmiyorum ama orada olmalıyım. Tamam mı?"

Dudaktan hızlı bir öpücükten sonra Sali, Alec'e gidip onu öldürmesini ve Arsen'in hayatının en büyük hatasını yapmadığından emin olmasını söyler. Şarkı söylemenin neden bu kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum. Aslına bakarsanız, bu beni onunla gurur duymaya itiyor.

"Arsen iyi mi?" Sesimin bu kadar titrek çıkmasından nefret ediyorum.

"Siktir, evet! O harika biri! Alec onu gruba katmaya çalışıyor ama o bunu yapmıyor. Ben şahsen şöhretle uğraşmak istemediğini düşünüyorum. Yani, adama baksana! Bir grupta olmadan da yeterince popüler."

"Momo popüler mi?"

"İyiler." Bana gülümsüyor, gözlerinin içi gururla parlıyor. "Her neyse, bakın! Başlıyorlar. Umalım da Arsen geçen Perşembe gecesinden beri yaşadığı alkol aleminden sonra şarkı söyleyebilsin."

Ona doğru bir bakış atıyorum ve eli mikrofonu kapatırken Alec'le konuştuğunu görüyorum. Alec, başını hiddetle sallayan Arsen'e bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi görünüyor, sonra Alec ellerini havaya kaldırıp Arsen'in yanından uzaklaşıyor ve onu yapayalnız bırakıyor. Ayaklarına bakarken dudaklarından alaycı olabilecek kadar acımasız bir gülümseme geçer. Seyirciye bakmak için gözlerini kaldırdığında ensemdeki küçük tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Kelimeleri biraz geveleyerek, bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm sesi duyuyorum ve bu beni mutlu ediyor.

Çok mutluyum.

"Kendimi tanıtmayacağım çünkü bunun bir anlamı yok. Babama göre ben lanet olası bir hiçim ve bu sorun değil." Elini saçlarında gezdiriyor ve ensesine yerleşmesine izin veriyor. "Ona katılıyorum. Her neyse, muhtemelen kendisi bir plak şirketi satın alabilecekken zor durumdaki bir müzisyenmiş gibi seven arkadaşım Alec, boktan ve değersiz yeteneğimle hepinizi onurlandırmama izin verdi. Umarım beğenirsiniz. Oh, evet, unuttum. Bu şarkıyı bir arkadaşıma ithaf ediyorum."

Oh hayır. Yapma.

Arsen kendi özel şakasına mikrofonla gülüyor ama sonraki sözleri beni mahvediyor. "Görüyorsun, o küçük, güzel bir şey. Gerçekten çok güzel. Ve gamzeleri var, görebileceğin en güzel gamzeler. Ama evli, erkeğini seviyor ve bu benim işime gelmiyor çünkü onu istiyorum. Gerçekten çok istiyorum." Kalabalık onun sözleriyle çılgına dönüyor ama ben hiçbir şey duyamıyorum.

yüksek seslere karşı sağırım. Tek

duyabildiğim onun sözleri.

Tek duymak istediğim.

Birkaç cümleyle, arkadaş olduğumuza, sadece arkadaş olduğumuza dair tüm aptalca yanılsamalarımı paramparça etti. Artık inkâr edemeyeceğim son gerçeği söyledi.

Ve acıtıyor.

Çok acıyor çünkü bunu ben yaptım. Bunun olmasına izin verdim.

"Her neyse, bu onun için." Kelimeler ağzından çıkarken bakışlarını seyircilerden kaldırıp bana dikeyor.

Gözlerimiz birleştğinde, sanki dünya yokmuş gibi bakarız. Sanki sadece ikimiz varmışız gibi.

Ateş ve Buz.

Kendimi kollarımda daha sıkı tutarak koşmak ve bu odadan kaçmak istiyorum. Onu arkamda bırakmak istiyorum ama yapamıyorum. Ayaklarım kirli ve ıslak zemindeki yerime yapışmış, onun yere çakılıp yanmasını ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmesini izliyorum.

Göz temasını kesmeden, sözleriyle kalbimi paramparça ediyor.

Diğer adamın gölgesinde, diğer adamın gölgesinde.

Diğer adamın gölgesinde, beni çağıran, beni çağıran sesini duyabiliyorum.

Çelik kalpli yeşil gözlü güzel, kalpli. Gözlerini aç, gözlerini aç ve beni gör, beni gör.

Cadı, kötü yöntemlerinle ve beyaz çikolatadan baştan çıkarıcı bedenle beni hipnotize ediyorsun. Beynimi parçalamadan önce seni tatmama izin ver, beynimi.

Kırık aşk hikâyemin sayfalarında amaçsızca dolaşıp sana geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyorum.

Diğer adamın gölgesinde, diğer adamın gölgesinde.

Diğer adamın gölgesinde, ruhumun senin için ağladığını, senin için haykırdığını duyabiliyorum.

Ruh avcısı, ruh hırsızı, bana geri ver. Ruhum olmadan ben bir hiçim, sen olmadan ben bir hiçim, ben bir hiçim.

Diğer adamın gölgesinde, diğer adamın gölgesinde. Diğer adamın gölgesinde, ben bir hiçim.

Ben bir hiçim.

Vücudumun ürperdiğini hissediyorum. Sıcak ve soğuk hissediyorum... çok soğuk. Titriyorum ve o kadar sıcak ki yanaklarım yanıyor. Arsen'in sözleri kafamın içinde dönüyor, başımı döndürüyor.

Yapamam.

Bunu yapamam.

Özür dileyerek, koşmaya başlamadan sakın bir şekilde tuvalete doğru yürümeye çalışıyorum. Adımlarım titriyor, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Her yerde. İçimden bir ses Ben için endişelenmem gerektiğini söylüyor. Peki ya

tüm performansı gördü ve noktaları birleştirdi mi? Ama yapamam. Buradan çıkmalı ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenmeliyim.

Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Tuvalete girdiğimde, ıslak kağıt havluyla kendimi serinletmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve bunun yerine yüzüme su sıçratıyorum. Biraz işe yarıyor ama yine de yüzümün yandığını hissediyorum. Gözlerimi aynaya kaldırdığımda, yüzüme çizilen duygular karşısında paniğe kapılıyorum. Kızarmış, neredeyse ateşli görünüyorum ve gözlerim yine parlıyor, orada olmaması gereken coşkulu bir ışıltı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Ama bu doğru, değil mi? Başından beri biliyordum. Bencil ben Arsen'i istiyordum, bu yüzden onu arkadaş olarak etiketledim, oysa hiç de öyle değildik. Onun alayları, gülümsemeleri, dokunuşları.

Başka hiç kimseyle aynı değildi. Ve bundan hoşlandım.

Hayır, bayıldım.

Bana gösterdiği ilgiyi ve bana hissettirdiklerini seviyordum. Canlı. Mutlu. Bana unutturdu. Cehalet mutluluktur, değil mi? Bilgi sefalettir. Ve gerçekler acıtır.

Çünkü asla olamaz, asla olmayacak.

Tuvaletten çıkarken, tuvaleti kullanmak için bekleyen insanları fark etmiyorum. Bu nedenle, bir elin kolumun üst kısmına dolandığını ve beni yolumda durdurduğunu hissettiğimde şaşırıyorum. Kendimi onun elinden kurtarmaya fırsat bulamadan erkekler tuvaletini açıyor, bizi içeri sokuyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor.

Aklından ne geçtiğini bilmediğim için korkarak ona bağıriyorum: "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Hemen çıkmama izin ver." Onu kapıdan uzaklaştırmaya çalışırken beni omuzlarımdan yakalıyor ve kapıya yapıştırıyor. Tutuşunun gücü karşısında irkiliyorum. Bir şey yapmasını bekliyorum, herhangi bir şey.

Ama yapmıyor.

Tek yaptığı bana bakmak. Gözlerinde büyük bir susuzluk ve açlıkla beni izliyor.

Bunu daha önce nasıl fark edemedim?

Oh, biliyordun, biliyordun.

Gözlerinin yüzümdeki her okşayışında içimdeki ısı titreşiyor. Yüz hatlarımda geziniyor, ağzıma, boynuma, yanaklarıma, gözlerime bakıyor...

Arsen öne doğru eğiliyor, yanağı şakağıma değiyor ve orada kalıyor. Üzerinde bira ve sigara karışımı bir koku alabiliyorum ama umurumda değil. Bu o. Her şeyin altındaki kokuyu alıyorum. Arsen. Onun teni benim tenimde.

Patlama.

Ateş.

Tam konuşmak üzereydim ki burnunun ucunun çenemin kenarında gezindiğini hissettim. Arsen yavaşça boynuma doğru ilerliyor, burnu köprücük kemiğimin yolunu takip ediyor. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Onu durdurmalıyım ama yapamıyorum, sersemlemiş durumdayım. Ve kendime karşı dürüst olursam, onun dokunuşundan zevk alıyorum.

Kaçırmışım.

Boynumda gezinmeye devam ederken dilinin burnunun ucuyla yer değiştirdiğini hissettiğimde ağızımdan kaçan iniltiye engel olamıyorum. Durduğunda hissin içinde kayboluyorum. Bir anda vücudunu dikleştiriyor ve beni . Önümde durmak için hareket ediyor, kocaman ve heybetli. Nefes alış veriş sert ve hızlı. Pantolonunun önündeki şişkinliği görebiliyorum, beni kışkırtıyor ve şu anda ona dokunursam nasıl hissedeceğimi merak etmeme neden oluyor. Pantolonunun fermuarını açıp sikini kavrarsam. Sertçe. Benden hoşlanacağını biliyorum.

Tek kelime etmeden birbirlerine bakarken, sessizliği bozan Arsen oluyor, "Devam et. Sikime dokun. İsteddiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Başımı salladım. "Hayır. Kes şunu, Arsen. Hayal görüyorsun."

"Biliyorsun. Bana nasıl baktığını gördüm. Beni istiyorsun, Catherine. O yüzden kendine yalan söylemeyi bırak. Kahretsin, mükemmel kocan barda hemen yanında otururken bile bana bakmaktan kendini alamadın."

"Deli misin sen? İstemiyorum. Biz-"

"Söyle. Sana meydan okuyorum. Neyiz biz, Gamzeli? Neden bana ne olduğumuzu söylemiyorsun?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Onu neden getirdin?"

"Kim?"

"Kocan!" diye bağırıyor. "O burada değildi."

"Evet, . Her şeyi gördü. Ve söylemeliyim ki, gördüğüne çok sevindim."

"Oh, Arsen. Ne yaptın sen? Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Hayır, bu beni daha iyi hissettirmiyor ama seni aklımdan çıkaramıyorum. Ve denedim. İnan bana, çok denedim. Ama seni burada görünce," vücudunu benimkine doğru itiyor, "Bir şeyi biliyorum. Artık rol yapmaktan bıktım Catherine. Seni çok özledim. Sana ihtiyacım var."

Başımı şiddetle sallıyorum, sözlerini ve bana hissettirdiklerini reddediyorum. "Hayır. Sen delisin."

Nefes alış verişi yavaşlayınca gülümser. "Gözlerin sana ihanet ediyor Cathy ve amının benim için ıslanmasının kokusunu alabiliyorum. Söylemeliyim ki Gamzeli, bu beni çok tahrik ediyor."

İçimde utanç ve öfkenin yükseldiğini hissediyorum. O haklı.

"Seni istemiyorum. Yüksek atından in, dostum. Yakışıklısın, evet, ama ben evliyim ve ilgilenmiyorum. Sen benim arkadaşımsın, hepsi bu, Arsen. Sen benim için bir çocuksun."

Yalan söylüyorum, yalan söylüyorum, yalan söylüyorum.

Yüzündeki gülümseme silinmiş. Buna sevindim.

"Lanet olası bir çocuk mu? Bir arkadaş mı?" Gözlerindeki acı benim için ölüm gibi. "Lütfen, bırak gideyim. Hayal görüyorsun, Arsen." Arkamı dönüyorum,

Sırtımı ona dönüp kapı koluna uzandığımda vücudunun ön kısmının sırtıma baskı yaptığını hissediyorum. Tüm vücudumda bir ürperti hissederken gözlerimi kapatıyorum. Önüm kapıya dayanana kadar beni ileri itiyor ve sırtım onunkine yapışıyor. Kulağımın ve boynumun arkasına vuran sıcak nefesinden, sırtımın küçük kısmındaki şişkin ereksiyonuna kadar her yerde onu hissediyorum.

"Lütfen, Arsen. Yapma bunu. Ben evliyim," diye tüm kalbimle yalvarıyorum. "Ya sana evli olmanı umursamadığımı söylesem? Umurunda değil.

Paylaşmak. Ya seni bir kez sikmekle yetineceğimi söylesem? Sadece bir kez, seni sikimin üzerinde öyle bir boşaltacağım ki, evli olduğunu unutup daha fazlası için bana yalvaracaksın? Ve eğer iyi bir kız olursan, Gamzeli, seni çok iyi becerdiğim için bacaklarının arası ağrıyarak kocana geri dönmene izin vermeden önce tekrar yapabilirsin."

Şok oldum ve tahrik oldum.

Benim neyim var böyle? Az önce bana ve evliliğime hakaret etmesine rağmen neden bu kadar tahrik oldum? "Bence sen sarhoşsun Arsen ve uyumaya ihtiyacın var. Beni çekici bulmuyorsun. Öyle olduğunu sanıyorsun ama değilsin."

Hemen kalçalarını ileri iterek, ereksiyonunun acımasız baskısını tekrar sırtımda hissediyorum. Arsen ağzını kulağıma yaklaştırarak heyecan ve korkuyla midemin sıkışmasına neden olan sözler fısıldıyor.

"Bu seni çekici bulmuyormuşum gibi mi hissettiriyor? Çok güzelsin, Catherine. Ve seni ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum. O gece şaraptan bir yudum almanı her izlediğimde tek şey dudaklarının sikime dolanmasını, beni sert ve hızlı bir şekilde emmeni istediğimdi. Ve ne zaman bacaklarını açsan, onları açıp sikimin daracık amına girmesini ve seni masanın üzerinde becermenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordum. Seni istemek ve sana sahip olamamak, bu konuda hiçbir Çey yapamamak cehennem gibiydi." Duraksıyor, "Seni istiyorum Catherine."

Kuku kelimesi ağzından çıktığında, oraya dokunuyor, eteğimin üzerinden beni yavaşça okşuyor, eli içeri ve dışarı kayıyor, parmakları eteğimin ona izin verdiği kadar derin ve klitorisime yakın olmaya çalışıyor.

"Mmmhmmm...evet, çok ateşlisin. Islak amının sikimi ne kadar sertleştirdiğini hisset... Bahse girerim külotunu yana kaydırabilir ve seni hemen şimdi bu kapıya karşı güzel ve sert bir şekilde becerebilirim."

Sözleri beni sersemliğimden kurtarıyor.

Ne yapıyorum ben böyle? Kendimi toparladım, elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve bir kez daha yüzleşmek için arkamı döndüm. Son kez.

"Çek o lanet ellerini üzerimden. Kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? Diğer kadınlarda da işe yarıyor mu? Onları becereceğini söylüyorsun ve onlar da senin için bacaklarını mı açıyor? Benim için fazla güzelsin. Ben gerçek erkekleri severim. Ve benim kocam senin olmadığın her şey. Bir erkek."

Yakışıklı yüz hatlarında inançsızlığın yerini öfkenin aldığını görüyorum. Onun çok güzel olduğunu ve gerçek bir erkek olmadığını söylerken yalan söyledim. O çok güzel. Kendimi kaybetmeden ve öfkem yerini korkuya bırakmadan devam ediyorum: "Karışmak için yanlış kadını seçtin. Çok sevdiğim harika bir adamla mutlu bir evliliğim var. Ve seni becermekle ilgilenmiyorum. Elim muhtemelen daha iyi bir iş çıkarır."

Bu doğru değil.

Çok kızgın görünüyor. Ve şaşkın. Tam ona haddini bildirdiğimi düşünürken, Arsen kendini kontrol altına alıyor. Yüzünde gözlerine ulaşmayan acımasız, neredeyse zalim bir gülümseme var. "Bebeğim, bu gece bana hayır diyebilir ve tüm bunların üstündeymişsin gibi davranabilirsin." Elimi tutuyor ve kot pantolonunun üzerinden sürtünmemi sağlarken aletine doğru yönlendiriyor, "Ama bana yalvaracaksın

bir gün sikimi yalamana izin vereceğim, bu sözümü unutma. Şu anda çok ıslaksın. Kokusunu alabiliyorum."

"İğrençsin."

"Ama beni istiyorsun," diyor açıkça.

"Başka bir adamın çocuğuna hamileyim!" Bağırıyorum.

Ona ve kendime durumumu hatırlatırken, Arsen'in elinin hemen gevşediğini ve yüzünün buruştuğunu hissediyorum. Güzel. Dokunuşunun bende uyandırdığı tepkiden iğreniyorum ve onu da aynı şekilde hasta hissettirmek istiyorum.

"Lanet olsun. Ben..." diye mırıldanıyor.

Bir anlık şokundan yararlanıp elimi tuttuğu yerden kurtarmayı başarıyorum. Birbirimize bakarken aramızdan akan güçlü elektrik akımları havayı doymun hale getiriyor. Bu elle tutulur bir şey. O başka bir şey söylemeden önce kaçma şansım olduğunu fark ederek olabildiğince hızlı hareket ediyorum, kapının kilidini açıyorum ve kaçıyorum. Arkama bakmadan onu ve acı-tatlı sözlerini ait oldukları yerde bırakıyorum.

Bara dönerken Sali'yi Ben'le konuşurken görüyorum. Çok tanıdık ve zorlu görünüyor, Arsen'den çok farklı. Gündüz ve Gece. Onun kocam olduğunu nereden biliyordu?

"Selam, bebeğim. Buraya ne zaman geldin?" İçimde büyük bir kargaşa varken sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşıyorum.

"Bir süredir buradayım. Arsen'in performansını bile gördüm ama seni bulamadım, o yüzden arkada kaldım," diyor Ben bana bakmadan.

Elini uzattım ve bana doğru bakmasını sağladım. "Oh. Bu performans harikaydı."

Sali araya giriyor ve ona sessizce tüm kalbimle teşekkür ediyorum. "Vay be. Ne performans ama! Biliyor musun, Paris'te görüştüğü kadına hâlâ bu kadar takılı kaldığını görmek üzücü. Ne büyük kayıp. Ama o sıkılmış evli sosyetiklerin genç etlerle oynamayı nasıl sevdiklerini bilirsin. Gerçi biriyle ilişkiye girmesi çok boktan bir şeydi ama Arsen böyle biri. Ateşle oynamayı sever. Cathy, bence gitmelisin. Yani, sanırım seni aradığımda aşırı tepki gösterdim. Aslında çok daha iyi. Şüphelendiğim kadar sarhoş değil. Yani evet, teşekkürler çocuklar! Ben, seninle tanışmak harikaydı! Ve Cathy, unutmadan, benimle bara gel de bir kalem ödünç alıp kuaförünün bilgilerini not edeyim. Röflelerine bayıldım!"

Kafam karışmış bir halde yalvaran gözlerine bakıyorum. Neden bahsediyordu? Ben'e veda ettikten sonra başımı sallayıp onu takip ediyorum. Onu takip ederken

Ben ellerini yüzüne götürüp, avuç içleri sanki gözlerinden görüntüleri çıkarmaya çalışıyormuş gibi kabaca gözlerini ovuştururken arkamı dönüyorum.

Kalabalık bizi içeri almak için açıldıktan sonra bara vardığımızda, ayık bir Sali bana hitap ediyor. "Arsen'le aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama bu çok berbattı. Geri çekilmen gerek. Evli olduğunu bilmiyordum ve evli olduğunu öğrendiğimde de umursamadım. Arsen kukudan hoşlanıyor ve ne isterse ve ona ne zaman teklif edilirse onu beceriyor. Ama bu," diye sahneyi işaret ediyor, "hiç hoş değil. Arkadaşımla canı yanıyor. Bu yüzden masum rolünü bırakıp buradan defolup gitsen iyi olur. Gerçekten iyi bir adama benzeyen kocana geri dön ve bir daha Arsen'le iletişime geçme. Seni unutacaktır. Her zaman atlatır. Şimdi kaybol, sürtük."

Ve o gitti. Ne yaptım ben?

Uyuşmuş bir halde Ben'e doğru yürüyorum ve az önce banyoda Arsen'le aramızda geçenler hiç yaşanmamış gibi davranıyorum. Sali bana o korkunç sözleri hiç söylememiş ve tüm o gösteri hiç yaşanmamış gibi. Ayrılmaya hazırlanırken, Arsen'in bize doğru geldiğini görünce midem bulanıyor. Ben de onu fark etmiş olmalı çünkü aniden kolunu belime öyle sıkı sarıyor ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyorum.

Arsen önümüzde durduğunda, düşündüğüm gibi beni görmezden gelmiyor. Eskisi gibi çapkın davranmaya devam ediyor ama şimdi gözlerine baktığımda soğuk ve boş görünüyorlar.

"Ben. Seni tekrar görmek harika. Umarım gösteriyi beğenmişsindir." Boş bakışlarını bana dikerek tısladı: "Umarım işte beni çok özlemiyorsundur. Her neyse, boktan arkadaşlarımı dinleyip beni kurtarmaya geldiğiniz için ikinize de teşekkür etmek istedim ama gördüğünüz gibi buna gerek yok. Onlar benim kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünen şerefsizler... Siktir et onları. Daha fazla alkole ve amcığa ihtiyacım var."

Sözleri vücuduma inen cezalandırıcı kırbaçlar gibi, beni irkiltiyor.

Acı.

Eve döndüğümde kendimi kirli ve suçlu hissediyorum. Arsen'in beni tuvalete kadar takip etmesini, bana dokunmasını ve tüm o şeyleri bana söylemesini istemediğimi biliyorum. Ben istedim.

Hayır. Hem de hiç. Ama onu aklımdan çıkaramıyorum. Ve en kötüsü, o anda bunların doğru olmasını istedim.

Ben eve dönerken sessiz ve dalgındı ama Arsen'i son gördüğümüzde olduğu gibi benden uzaklaşmış gibi görünmüyordu. Bana Arsen'in şarkısı hakkında ne düşündüğümü sordu ve ben de ona iyi olduğunu söyledüğimde dürüst bir cevap verebildim. Daha sonra konuyu kapattı ve bana günümün nasıl geçtiğini sordu.

Başka bir şey yok.

Barda olanları görmezden mi geliyordu? Yoksa o da benim gibi inkar mı ediyordu?

Duş aldıktan sonra ipek bir babydoll giyiyorum, yüzüme krem sürüyorum ve yatağa gidiyorum. Çok yorgunum ve sadece gözlerimi kapatıp günü geride bırakmak istiyorum. Düşüncelerimden birkaç saat uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Yanımdaki yatağın çöktüğünü hissettiğimde uyandım. Ben. Benim tatlı, tatlı kocam. Hiç düşünmeden ona uzandım. Belki ona dokunursam başka birini arzulamam. Kendimi onun önüne yaklaştırarak göğsünün her tarafını öpmeye başladım. Sert göğsünün etrafına ve karnının dalgalanmalarına küçük öpücükler yağdırıyorum. Dikkatimi dağıtmak için vücudunu kullanıyorum ama işe yarıyor çünkü aniden Ben'in bana dokunmasını istiyorum. Benimle sevişmesini.

"Tanrım, Cathy... Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" Onu keşfetmeme izin verirken karanlık odaya doğru fısıldıyor.

"Sana göstereyim..." Soluk soluğa söyledim.

Elim büyüyen ereksiyonunun etrafını sarar sarmaz, beni üstüne çekiyor ve bebek elbisemi kaldırıyor, gözleri çıplaklığımda daraldığında hırlıyor. Yavaşça vücudumu çeviriyor, kalçalarımı ağzına yaklaştırırken aletini dudaklarıma doğru yönlendiriyor. Parmakları beni nazıkçe aralıyor ve dilini içimde hissediyorum, uyarılmışlığımın tadına bakıyor. Akıl sağlığını kaybediyor ve zevkten ölüyorum. İnlerken, dilinin tatlı çekişinin ve okşayan parmaklarının nazik baskısının bana ihtiyacım olanı, istediğimi vermesine izin veriyorum. Ben'den daha fazlasını arzularak, artık sertleşmiş olan aletini gözlerimde yaşlar hissedene kadar ağzımın içine doğru itiyorum. Çok büyük ve kalın, ama nefes alamıyormuşum gibi hissettiğim boğulma hissi hoşuma gidiyor.

Dakikalar geçiyor, odaya seks kokusu sinmiş, ellerimiz, ağızlarımız, tenimiz tene değişiyor, ter her yerde, hareket etmemize, bedenlerimizin kaymasına yardımcı oluyor. Ulaşabileceğimiz doruk noktasına geldiğimizde gözlerimi kapatıp teslim oluyorum ve onun saten dilinin büyüüne kapılıyorum. Vücudum patlıyor

dölünün tadını dilimin üzerinde hissediyorum. Ben kalçalarını kaldırıyor, adım dudaklarından geçerken sikinin ucu ağzımın çatısına çarpıyor ve benim tadımla damgalanıyor. Gözlerimi daha sıkı kapatarak onu tertemiz yutuyorum.

Orgazm olduğumda, kişi Arsen. Şimdi neden bu kadar suçlu hissettiğimi biliyorum.

O haklıydı.

Arsen haklıydı.

Onu istedim.

Hâlâ da öyle.

Kendimi çok pis hissediyorum çünkü onun dokunuşunu ve sıcak nefesini bir kez daha tenimde istiyorum. Kendimi çok kirlenmiş hissediyorum çünkü onun ellerini üzerimde düşünmek bile beni çok ıslatıyor. Kendimden utanıyor ve iğreniyorum çünkü Ben çok uzun zamandır beni bu şekilde tahrik edememişti.

Buna inanamıyorum.

kötüsü de ne? Tekrar olmasını istiyorum.

Çok kötü.

Yatakta bir saat daha dönüp durduktan sonra uykusuzlukla savaştan vazgeçip bir bardak su aramaya çıkıyorum. Kızarmış ve sıcak, ağzım susuzluktan kavruluyor ama su hiç yardımcı olmuyor. Boş ver. Serinlemem lazım. Dondurucuyu açıyorum ve yüzüme serin hava çarparken kafamı içeri sokuyorum. Çok lezzetli bir his. Daha sakın bir şekilde yatağıma dönüyorum.

Başım beyaz, kabarık yastığa çarptığında, saate bakmak için dönüyorum. Neon ışığı bana saatin sabahın üçüne yakın olduğunu haber veriyor. İnleyerek yan dönüyorum ve uykuya dalmaya başlıyorum ki cep telefonumun titreşimi beni irkilterek uyandırıyor. Körü körüne telefonuma uzanıyorum ve zihnimin en derin köşelerine kazınmış bir ismi oluşturan harflere bakıyorum.

Omzumun üzerinden yanımda uyuyan adama bakarak, uykusundan habersiz Ben'i izliyorum. İçimde ellerimin titremesine neden olan gergin bir enerji dolaşıyor.

Cevap vereyim mi?

Ya Ben'i ? Cevap vermek istiyorum.

Onunla konuşmam
gerek. Onun sesini
duymalıyım.

Duymamalısın.

Bocalamak, tereddüt etmek, kalmak.

Onunla bir daha konuşamayacağım düşüncesi beni büyük bir paniğe sürüklerken iyi niyetim savaşı kaybediyor çünkü bir şekilde, ister önsezi deyin, bu telefona cevap vermezsem onu kaybedeceğimi biliyorum.

Sonsuza kadar.

Ve ben buna hazır değilim. Hazır değilim. Omzumun üzerinden son bir kez daha bakarak, uyuyor olması ve bunu, bunların hiçbirini öğrenmemesi için dua ediyorum. Onunla konuşursam aldatmış olmam, değil mi? *Doğru*. Kararımı verdikten sonra kalkıp yatak odasından olabildiğince hızlı bir şekilde çıkıyorum, adımlarımda bir kez bile duraksamadan. Banyoya ulaştığımda kapıyı arkamdan kapatıyorum, klozet kapağını indiriyorum ve oturuyorum. titriyor ve ağır ağır nefes alıyorum, sakinleşmeye çalışırken terli alnımı elimin tersiyle temizliyorum.

Bunu yapabilir miyim? Bu doğru mu? Neden kusacak gibi hissediyorum? Neden banyoda saklanıyorum? Bilmiyorum. Çökmek ve patlamak ve umurumda değil. Onun için, umurumda değil. Tekrar aramaya basıyorum ve bekliyorum.

Bir yüzük.

İki yüzük.

Üç yüzük.

Cevap vermeyecek. Artık çok geç.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp, hışırtılı sesi beni selamladığında neredeyse aramayı bitirmek üzereydim.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum."

"Arsen..."

"Gitmene izin vermek için çok uğraştım, biliyor musun?" "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Rastgele bir kadınla yattım ve tüm bu süre boyunca seni düşündüm."

Sessiz, onun sözleri midemi bulandırıyor. Kıskançlıktan midem bulanıyor. İğreniyorum.

Sadece hasta.

"Bu gerçek mi? Bunların herhangi biri gerçek miydi?" "Arkadaşlık-"

"Arkadaşlığın canı cehenneme. Asla senin arkadaşın olmak istemedim." "Bu hiç adil değil. Olmak istediğini söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum, Catherine. Biliyorum. Denedim.

Başaramadım." "Ben evliyim." Sertçe yutkundum. "Ve hamileyim."

Sessizlik. Diğer hattan ağır ağır nefes aldığını duyuyorum. Aldığı her nefes karnıma bir yumruk gibi iniyor. Onu ben mi yönlendirdim? Neler olduğunu biliyor muydum?

Hep biliyordum.

"Fuuuck. Denedim. Bana öyle olduğunu söylediğinde geri çekilmeyi, seni aklımdan çıkarmayı ve arkadaşın olmayı denedim ama" diye inliyor, "bu çok berbat bir şey. Denedim. Tek söyleyebileceğim bu."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Arsen'in sorduğunu duyuyorum: "Onu seviyor musun? Çünkü seviyor olsaydın cevap vermezdin. Benim için fark etmezdi."

"Tabii ki Ben'i seviyorum! Telefonunuza cevap vermemin kocamı sevip sevmememle hiçbir ilgisi yok."

"Beni istiyorsun."

"Hayır. Sevmiyorum. Seni bir arkadaş olarak seviyorum. Seni bir arkadaş olarak önemsiyorum." Yalan.

"Saçmalık. Sen beni istiyorsun. Benim seni istediğim kadar, belki daha fazla. Amının ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Benim için. Onun için değil. Ama ne var biliyor musun? Benden bu kadar. Buna değmez. Güle güle, Gamzeli. Umarım iyi bir hayatın olur."

"Bekle! Hayır-

"Tıklayın.

Hat kesildi.

Tıpkı benim küçük bir parçam gibi.

"Mükemmel ölüm," diye
mırıldanıyor Ben. "Ne?"
"Ben öldüm."
"Öldüm de ne demek?"

Adam daha bir dakika önce beni öpüyordu.
"Dudakların beni öldürüyor." Gözlerimin içine bakıyor ve boğuk bir sesle
fısıldıyor, "Onlar mükemmel ölüm. Benim mükemmel ölümüm."
"Oh."

Ben ve ben onun yatağında sarılırken... aslında, dün öğleden sonra resmen
taşındığımdan beri yatağımız diyelim. Dört yıldır birlikte olduğumuza
inanamıyorum. Sanki onunla daha dün tanışmışım gibi. Şaka yapmıyorum. Ama
bunca zaman sonra bile, o yanımdayken hissettiğim bu saf mutluluk
duygusundan asla bıkaçağımı sanmıyorum. Beni çok mutlu ediyor ve
tamamlıyor.

O benim her şeyim.

"Dün öğleden beri yaptığımız tüm sapıkça şeyleri seviyorum, ama bu,"
belimdeki kavrayışını sıkılaştırıyor, "Her şey bununla ilgili, bebeğim. Kızım
kollarımda. Bu benim için cennet."

Birbirimizin kollarında uzanmış tavana bakıyoruz, sessizlikle çevrili
olmaktan son derece memnunuz. Evet, Ben haklı. Burası cennet. Benim
mükemmel cennetim.

Kucağını bırakıyorum ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak oturuyorum.
Vücudunu yeniden düzenleyerek başını kucağıma yatırıyorum. Bu pozisyonda
koyu renk bukleleriyle oynayabiliyor ve onu hayranlıkla izleyebiliyorum.

Benim güzel oğlum.

Gülümseyerek Ben'in gözlerinin içine bakıyorum ve hayatın sırrının ne olduğunu keşfediyorum
öyle.

Sevgiler.

Bakışlarında kendini gösterir, dokunuşlarında yankılanır ve ruhuma her öpücüğünde.

"Bugün için planın nedir kadın?" diye soruyor, elini kaldırıp gevşek saçlarımla oynarken. Böyle daha çok hoşuna gittiği için uzamasına izin veriyorum.

"Emin değilim. Sen ne yapmak istersen. Tüm bu özgürlüğe sahip olmak ve babamın ensemizde solumaması çok garip, değil mi?"

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarına geliyor. "Mmhmm, ama artık tamamen benimsin. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bir an için babanın fikrini değiştireceğinden emin oldum. Bilemiyorum. Hayali bir hastalık uydurup evde kalıp ona bakmak zorunda kalacaktın. Bebeğim. Yirmi altı yaşındayım. Ailemin yardımı olmadan birlikte gerçek bir geleceğimiz olsun diye hukuk bürosunda çalışarak kıcıımı yırtıyorum ve baban sanki tek istediğim seninle seks yapmaktan başka bir şey değilmiş gibi kız arkadaşımın benimle yaşamasını isteyerek kendimi bir pislik gibi hissettirmeyi başardı."

Gülmeye başladım. Son kutum onun dairesine girdiğinden beri yaptığımız tek şey buydu.

Ben gülüyor. "Sakın ! Biliyorum, . Ama-"

"Ama ne? Lütfen söyle bana. Bunu duymam gerek," diye takılıyorum ona, karnını dürterek.

"Araya bir iki kelime sıkıştırmayı başardığımıza eminim."

"Oh, evet. Kesinlikle." Erkeksi bir sesle selamını tekrarlıyorum, "Bebeğim, daha rahat bir şeyler söylemeye ne dersin, mesela ben? İçeri girer girmez bana söylediğin ilk sözler bunlardı. Bu bir konuşma mı? Çünkü daha kutumu yere koymayı bile bitirmemiştin ki beni omzunun üzerinden atıp yatak odana doğru yola çıktın."

Ben sırtıyor. "Yatak odamızda. Ve sanırım yatağında harika bir konuşma yaptık. "Daha sert, lütfen, Tanrım, evet..." dediğini duyduğumu hatırlıyorum.

Tenimin her yüzeyini kaplayan bir kızarıklık hissederken omzuna bir şaplak atıyorum. Sözleri dün gecenin ve bu sabahın anılarını canlandırıyor.

"Oh, Tanrım... bebeğim... durma! Durma! Evet! Evet! Evet!" Bana sataşp duruyor. Pes ettikten sonra Ben ve ben gözlerimizden yaş gelene kadar kahkahalarla gülmeye başladık.

ve nefes almak zorlaşıyor.

Durduğumuzda, yüzünü ellerimin arasına alıyorum, eğiliyorum ve onu öpüyorum. Dilimle, dudaklarımla, ellerimle, bedenimle ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalışıyorum. O benim hiçbir şeyimin her şeyi.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum
dudaklarına. Ben inliyor, "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

"Tekrar."

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,"
diyorum kıkırdayarak. "Dostum, bunu her söylediğinde kulaklarıma
müzik gibi geliyor."

Ben'in elleri erkek şortumu aşağı çekmeye başladı ama onu durdurdum. Bir süre ona , onu içime çektim. Bu oğlum doğanın bir gücü. Onun enerjisi beni canlandırıyor. Hayatımı her türlü güzel renkle dolduruyor. Beni çok mutlu ediyor.

"Um, Ben?"

"Evet?" Ayağa kalkıyor ve boynuma öpücükler kondurmaya başlıyor.

"Bugün bir şeyler yapacağımızı sanıyordum. Bilirsin, belki parkta yürüyüşe çıkarız?"

Ben beni öpmeyi bırakıp bir kez daha sırt üstü uzanıyor ama parmakları vücudumun açıkta kalan hatlarını okşamaya devam ediyor.

"Haklısın. Evden çıkıp yiyecek alışverişine gitmeliyiz.

Seninle gelmek için bekledim, böylece istediğini seçebilirsin."

"Aww, bebeğim. Bu çok tatlı."

"Evet. tatlıyım, tadına bakmak ister misin?"

"Aman Tanrım. Tamam. Ben duş alacağım. Bana katılmak ister misin?"
Diye sordum. Umarım gelir. Ben'le duşta seks benim favorimdir.

"İstediğimi biliyorsun ama haklısın. Yola çıkmamız gerekiyor. Ayrıca Julian, Micky ve sevgilisi Megan'ı arayıp bu akşam bir şeyler içmek için bize katılmak isteyip istemediklerini sormam gerekiyor."

"Kulağa harika geliyor." Yataktan kalktım ve duşa doğru ilerledim.
Neredeyse oraya vardığımda, dönüp bir kez daha ona bakıyorum.

Ben vücudumu büyük bir arzuyla izlerken dudağını ısıırıyor. Sırtarak banyoya doğru ilerlerken kıcımlı baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyorum. İnlediğini duyuyorum ve yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum.

Bu mutluluktur.

Ben'in dairesinden iki blok ötede bir evcil hayvan dükkanı var ve ne zaman önünden geçsek, vitrindeki sevimli kedi ve köpek yavrularına ağzımın suyu akana kadar onu durdurup beni bekletiyorum.

Ancak bugün, dükkâna vardığımızda yürümeyi bırakan o oldu. Neden aniden hareket etmediğini merak ederek soruyorum: "Sorun nedir?

Bebeğim? Ayakkabının içinde taş mı var?"

Elinin benim elimde titrediğini hissettiğimde başını sallıyor.

"Hayır. Ayakkabımda taş yok. Aslında düşünüyordum da... bir kez olsun içeri girmek ister misin? Belki bir kaplumbağa ya da hamster alabiliriz? Bilirsin, ilk evcil hayvanımız?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Onu bırakıyorum ve ellerimi göğsümde birleştiriyorum. "Evet! isterim."

Benimle bir hayvan evlat edinmek istediğine inanamıyorum. Kaplumbağa ya da kuş olması umurumda değil, birlikte ilk evcil hayvanımız olacak. Sanki bir aile oluyoruz ve benim de tek istediğim buydu. Onunla kendi ailemi kurmak. Anne olmak.

"Peki, ne bekliyorsunuz? İçeri girelim o zaman. Belki havalı bir yılan falan bulabiliriz?"

"Asla olmaz. Seni öldürürüm. Daireye yılan giremez." Ben eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Bunun için çok geç."

"Sen tam bir azgınsın. Hadi, gidelim. Sevimli bir hamster istiyorum," diyorum başımı sallayarak.

Yılanlar hakkında bir şeyler mırıldandığını ve dün gece bundan şikayet etmediğini duyduğumda gülüyorum. Cidden, erkek arkadaşım tam bir sapık.

Mağazaya girer girmez kendimi Ben'den ayırıyorum ve reyonlara göz atmaya başlıyorum, tüm sevimli balıklara, kuşlara, yavru köpeklere ve aradaki her şeye hayranlıkla bakıyorum.

Bacağımda yumuşak bir çizik hissettiğimde çok sevimli bir köpek yavrusuna hayranlıkla bakıyordum. Bakışlarımı indiriyorum ve boynuna kırmızı bir kurdele bağlanmış çok sevimli bir kedi yavrusunun bana baktığını fark ediyorum. Dizlerimin çöküp onu kucağıma alıyorum ve kafesinden çıkmış olabileceğini düşünerek tezgâha doğru ilerliyorum.

Oraya vardığımda Ben'in beni dikkatle izlediğini görüyorum, sanki kucağımda kediyle dükkândan koşarak çıkmamı bekliyormuş gibi.

Tuhaf.

Ev sahibinin yüzünde de beklenti dolu bir ifade var.

"Hey, mağazanın diğer tarafında bu küçük şirin şeyi buldum. Al bakalım."

Ve işte o zaman oldu. Yavru kediye sahibine geri verdiğim an, kurdeleden sarkan bir zil olduğunu düşündüğüm şeyin parladığını görüyorum...oh.

Oh!

Sertçe yutkunuyorum. "Um...o nedir?"

Ben yavru kediye sahibinin elinden alıyor ve tezgâhtan uzaklaşarak önümde duruyor. Hiçbir şey söylemeden, kedinin boynundaki kırmızı kurdeleyi çözmesini ve hayatımda gördüğüm en güzel yüzüklerden birini çıkarmasını izliyorum.

Ağlamaktan nefret ediyorum ama o anda gözlerimden akan yaşları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Yüzük kurdeleden kurtulduğunda Ben sağ elimi avucunun içine alıyor ve sevgi dolu gözlerle bana bakıyor.

Ne oldu? Dur bir dakika. Yanlış eli var!

"Um, Ben... Sanırım yanlış eli tutuyorsun," diye fısıldamayı başarıyorum.

Ben yere bakıyor, içinden küfrediyor, bırakıyor ve bu sefer sol elimi tutuyor.

Çok daha iyi.

Boğazını temizler. "Cathy, seninle tanışmak bir şanstı, sana aşık olmak kaderdi ve seni sevmek benim var olma nedenim. Seni sevdiğimi farklı şekillerde anlatabilirim, ama kelimeler ucuz. Bunun yerine, eğer benim olmayı kabul edersen, eğer senin olmama izin verirsen, hayatımızın geri kalanında sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğim. Bebeğim, seninle yaşlanmak istiyorum. Çocuklarımızın annesi olmanı istiyorum ve bu dünyada son nefesimi vermeden önce gördüğüm son kişi olmanı istiyorum. Seni seviyorum. Benimle evlenir misin ve sana olan aşkımin beni olabileceğim en iyi erkek yapmasına izin verir misin?"

"Evet. Evet, evet. Evet!" Güzel elmas yüzüğü sonuna kadar kaydırırken onu izliyorum. Başka bir şey söylemesini beklemeden kendimi ona doğru attım. Boynunun arkasından tutup kendime doğru çekiyorum ve dudaklarından sertçe öpüyorum.

Ayrıldığımızda Ben yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana bakıyor. "Buraya kadar bebeğim. Artık ömür boyu benimle ve yavru kediyle kalacaksın," diyor boğuk bir sesle.

"Yavru kedi de anlaşmanın bir parçası mı?" Ben gülümseyerek başını sallar.

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde, gerçekten sormaya gerek yoktu."

Ben gülerek beni vücuduna yaklaştırtıyor ve başımın üstünü öpüyor.

Evcil hayvan dükkanından çıkarken, bakışlarım yavru kediye göğsüne yakın tutan Ben'e takılıyor. Yakışıklı yüzünü rahat bir gülümseme süslerken, uzun koyu kahverengi bukleleri öğleden sonra esen yumuşak meltemle havada dalgalanıyor.

Sol elimi süsleyen kocaman elmasa bakmak için gözlerimi indiriyorum. Görünüşe göre bu bir aile yadigârı ve çok değerli, ama Ben bunu bana bu amaçla vermeyi seçmemiş. Büyükannesi ölmeden önce ona vermiş ve sadece ona dünyayı fethedebileceğini hissettiren kadına vermesini söylemiş çünkü gerçek aşk insana bunu yapar. Kendinizi yenilmez ve aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabileceğiniz gibi hissetmenizi sağlar.

Bana o kadın olduğumu söyledi.

Gökyüzüne bakıyorum ve güneşin üzerimizde ıslıl ıslıl parlamasını izliyorum. Yarının ne getireceğini bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var ki o yanımda olduğu sürece ve hayatımın bir parçası olduğu sürece iyi olacağım.

Her şey yoluna girecek.

Yıllar sonra bir yıl içinde üç düşük yapacağımızı ve ardından hiçbir şey olmayacağını bilseydim, sanırım sözlerimi sorgulardım.

Ama gençtim ve aşıktım ve büyükannesinin ona söylediği gibi, onun aşkıyla dünyayı fethedebileceğimi hissediyordum.

Kendimi yenilmez hissettim.

Bir evliliğin yürümesi için aşktan çok daha fazlasının gerektiğini bilseydim, belki de hikayemiz farklı olurdu.

Keşke.

present

Cumartesi bulanık geçti.

Pazar günü bulanıktı.

Bugün Pazartesi ve şimdiden bulanık gibi geliyor.

Sadece başka bir gün.

Sadece başka bir gün.

Önceki gün gibi bir gün daha.

Huzursuz hissediyorum. Eksik hissediyorum. Yarı boş, yarı dolu hissediyorum.

Ben her zamanki gibi mükemmel ve tatlı biri oldu. Kulağıma doğru kelimeleri fısıldıyor, doğru anlarda beni öpüyor ve beni her zaman yakınında tutuyor.

Peki neden böyle hissediyorum?

Balon çoktan patladı mı?

Aynanın önünde durmuş işe gitmek için hazırlanıyorum, güzel yansıyıp bakıyorum. Bu sabah kendimi tanıyamıyorum. Tanıyamıyorum. Sihir nereye gitti? Gözlerimdeki ışıltı nerede?

Dünyama karanlık bulaşmış gibi hissediyorum. Sevgi dolu bir kocam, güzel bir evim var, finansal olarak istikrarlıyım... hatta içimde büyüyen küçük mucize ile tam bir mutluluk için ikinci şansımızı elde ettik.

Hayatım güzel.

Peki neden kendimi boşlukta hissediyorum?

Belki de hayatımın bir parçası olduğu kısa süre içinde, var olduğunu bilmediğim bir şeyi keşfettiğim içindir; sahip olabileceğimi bilmediğim bir şeyi. İsteyebileceğim bir şey mi?

Bilmiyorum.

Farkında olmadan, Arsen beni tatlı aldatmacasıyla ördüğü ağa öyle sıkı sardı ki, istesem de kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Yeşil gözler aynadan bana bakıyor. Benim gözlerime. Bir yabancı'nın gözleri. Saçı'mı düzeltmek için elimi kaldırıyorum ve yansıma'mı izliyorum. Parmaklarımı yumuşak altın rengi küt lede gezdirirken dalgalar omuzları'mdan aşağı dökülüyor. Saçları'm yerinde, parfümüme uzanıyorum, başımı yana eğiyorum ve buğunun gelmesi için boynumu açıyorum. Parmağım pompaya basmaya hazır olduğunda, karnımın alt kısmında tanıdık bir çekilme hissediyorum.

Oh,

hayır..

Oh,

hayır...

Bu sefer değil.

Yine mi?

Korkudan uyuşan elim otomatik olarak parfümü bırakıyor ve halı kaplı zemine düşmesine izin veriyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Nefes almak bile acıtıyor.

Üzerime çöken kara panik bulutundan kaçmak için mücadele ederken, bir sonraki acı darbesinin gelmesini bekliyorum ve umutsuzluk kalbimin içinde kendini kazmaya başlasa bile asla gelmemesini umuyorum. Bekliyorum çünkü yapacak başka bir şey yok.

Tekrar.

Bana çarptı.

Yine de yansıma'mı izliyorum ve gözlerimin artık donuk görünmediğini fark ediyorum. Işıl ışıl parlıyorlar. Kederin, üzüntünün, asla olmayacak olanın gözyaşlarıyla parlıyorlar. Ama bunun hiç olmaması gerekiyordu, değil mi?

Oh, Tanrım.

Böyle olması gerekmiyordu.

Her biri bir öncekinden daha şiddetli olan acı verici krampların beni tekrar tekrar vurduğunu hissediyorum. Her darbe beni usulca öldürüyor. Kaçınılmaz sonun gelmesini beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için kollarımı karnıma sıkıca sarıyorum. Hareket etmek istemiyorum, bebeğimin bedenimi daha erken, daha hızlı terk etmesine neden olacağından korkuyorum.

Onu biraz daha içimde hissetmeye ihtiyacım var. O küçük mucizeye biraz daha tutunmalıyım.

Yavaşça kendimi yere bırakıyorum ve aynaya yaslanıyorum. Bacakları'mı olabildiğince güçlü bir şekilde kapatıp göğsüme doğru çekiyorum, bebeğin henüz bedenimden ayrılmasına izin vermiyorum. İleri geri sallanmaya başlarken bacakları'mı kolları'mın yanılmalı güvenli kozasına sarıyorum,

Gerçeğin içime işlemesini yasaklıyorum. Vücudum titriyor, ellerim titriyor ve çok korkuyorum.

Çok korkuyorum.

Kendimi deli bir kadın gibi sallarken kırık bir sesin kulağıma anlaşılmaz kelimeler mırıldandığını duyabiliyorum.

"Neden ben?"

"...vücudum

kırıldı..."

"...yeterince kadın değil..."

Odaya bakıyorum ve yalnız olduğumu fark ediyorum. Tek başıma. Duymaya devam ettiğim çılgın ses bana ait.

Vücudumla savaşıırken, ona yalvarırken, bu kez bebeğimi doğurmama izin vermesi için Tanrı'ya yalvarırken dakikalar geçiyor. Bu kadar uzun süren yürek parçalayıcı bir özlem döneminden sonra hayatın benimle dördüncü kez alay edecek kadar acımasız olabileceğine inanmayı reddediyor ve her şeyi bir kez daha elimden almasını diliyorum. Dışarıdaki dünyadan habersiz sallanmaya devam ederken, belimde beni çılgın hayallerimden koparacak kadar şiddetli bir ağrı hissediyorum. Bu dayanılmaz acı, sanki biri topuğunu alıp belime saplamış ve acımasızca büküyormuş gibi geliyor. Acı geçerken, nefes almak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Bacaklarımın arasında nemli bir şey hissettiğimde, ten rengi pantolonumu ıslatan parlak kırmızı kanı görmek için onları dikkatlice ayırıyorum. Ölüm bir hastalık gibi giysilerime yayılıyor.

Çok kırmızı görünüyor.

Çok canlı ve parlak.

İşte tam da bu anda, hayatın yavaş yavaş içimden sızdığını gördüğümde, umutsuzluğun karanlık uçurumuna isteyerek atlıyorum. Sefalet beni ölü kollarıyla karşılıyor, umutsuzluk kalbimi donduruyor.

Üzerime çılgınca bir dürtü geliyor. Gerçek olduğunu anlamak için ellerimdeki kanı hissetmem gerekiyor. Kendime dokunmak için uzandığımda, parmaklarımın kanımla kaplanana kadar orada kalmasına izin veriyorum. Elimi çekip daha iyi görebilmek için gözlerime doğru kaldırdığımda, kırmızı sıvıyı parmaklarımın arasına sürterek tenimi boyamasına izin veriyorum. Vücudum titriyor, parmaklarım kıpkırmızı, içimde bir şey kopuyor, gevşiyor. Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapatıyorum ve çılgılık atıyorum.

Istırap, öfke ve hüznün o hiç bitmeyen feryadın içinde taşınır. "Cathy! Bu da ne böyle? Oh, Cathy!" Ben'in bağırışını duyuyorum. kapıdan girip yatak odamıza giriyor.

"Oh, Ben... lütfen affet..." Yerden başımı kaldırdığımda Ben'in dehşete düşmüş yüz ifadesini görebiliyorum. "Lütfen beni affet." Ağlamaktan ve yüksek sesle bağırmaktan sesim kısılmıştı.

"Bunu ... Yapamazdım... Bebeğimizi güvende tutamazdım."

Ben'in yanıma oturmak için alçalmasını izliyorum. Beni yerden kaldırıyor ve kucağına oturtuyor. Vücudundaki titremeleri, kollarının beni sıcacık kucaklayışını hissedebiliyorum.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

İçimde bir ölü var.

Üşüyorum.

"Yapamadım..."

"Oh, Cathy... lütfen..." sesi acıdan boğuklaşmıştı.

"Hayır. Yapamam. Oluyor." Sertçe yutkunarak devam ediyorum, "Çoktan oldu. Her şey bitti."

Ben ayağa kalkıp beni kollarına alıp yatağa götürürken her şey bulanıklaşıyor. Dr. Pajaree'yi çağırıyor, sonra yanıma uzanıyor, beni güçlü bir şekilde kucaklıyor ve asla bir şey için benimle birlikte yas tutuyor.

"Benimle kal Cathy. Benimle kal," diye ağlıyor.

Çöp.

Her şeyi atıyorum. Tavan arasını temizliyorum. Bana asla sahip olamayacağım şeyleri, Ben ve benim asla sahip olamayacağımız şeyleri hatırlatan her şeyden . Bu bir temizlik mi yoksa arınma mı?

Kimin umurunda.

Neredeyse boş olan odaya bakarken teri silmek için elimi kaldırıyorum. Neredeyse huzurlu hissetmeye başlayabilirim. Evimde bir daha asla bebek eşyası görmek istemiyorum. Tüm cehennem hatırlatıcılarının sonsuza dek ortadan kaldırılmasını istiyorum. Boş bir tavan arası istiyorum.

Tıpkı benim gibi.

Tanrı beni cezalandırmak için kadın yaptı. Vücudumdan nefret ediyorum. Keşke hafızamı silebilseydim. Belki tek bir şeyi bile hatırlamasaydım, bu kadar acı çekmezdim.

Tüm umudumu

kaybettim.

Keşke...

Keşke...

Keşke...

Hayallerim ve umutlarım paramparça oldu. Kalbim gibi.

Bedenim. Ve

ruhum.

Çılgılık atmak istiyorum.

Vücudum saatli bir bomba. Tik.

Tik. Tik. Tik. Tik. Tik.

İçimdeki her şey ölüyor.

Hiçbir şey kurtulamaz.

Plasenta düzgün yerleşmemiş. Plasenta düzgün yerleşmedi. Plasenta düzgün yerleşmedi. Plasenta düzgün yerleşmedi. Plasenta düzgün yerleşmedi. Plasenta düzgün yerleşmedi.

Olayın üzerinden üç hafta geçti, hayatım tamamen değişti. Hiçbir şey umurumda değil. Ben umurumda değil. İş umurumda değil. Ve kesinlikle bana ne olacağı da umurumda değil. Hayatım hiçbir yere varmıyor, o halde neden çabalamaya devam edeyim ki?

Benden bu kadar.

Vazgeçtim. Ve bu çok iyi hissettiriyor. Duygusuz bir sersemlik içinde yaşamak bana oldukça iyi geliyor çünkü unutmama ve hissetmememe yardımcı oluyor. Ve ben bunu istiyorum. Hissetmemek istiyorum.

Tek bir şey değil.

Son bebek eşyası da çöp poşetine sarıldığında, merdivenin başına onu da diğerleriyle birlikte aşağı atıyorum. Poşetin parlak siyah plastikten bir dağın içine düşmesini izliyorum. Bu daha iyi.

Rahatlamış bir şekilde havadar ve artık boş olan odanın ortasına doğru yürüyorum ve gözlerimin çıplak ahşap duvarlarda gezinmesine izin veriyorum. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ne mobilya ne de yıllar boyunca evliliğimin anılarıyla dolu kutular, tek bir acı hatıra bile yok. Hepsinden kurtuldum çünkü her bir resim, her bir köhne sandalye, her bir eşya içimde o kadar derin, o kadar sakatlayıcı bir acıyı yeniden ortaya çıkardı ki nefes almakta zorlandım.

Evet, bu çok daha iyi.

Etrafı tararken, içimde dönme arzusu beliriyor. Bedenimin beni götürmek istediği herhangi bir yönde özgürce hareket etmesine izin vermek istiyorum. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum ve kollarımı iki yana açarak dönüyorum, kendimi özgür ve yüksüz hissediyorum. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken daha hızlı ve daha hızlı, körlemesine dönüyorum. Kederden kurtulmuş bir halde o kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor. Yoksa hıçkırıyor muyum? Belki ikisinden de biraz.

"Cathy, hemen kes şunu. Kendini hasta edeceksin," dediğini duydum Ben'in. Sesi üzüntüyle çınlıyordu. Neden? Ben'in mükemmel olması gerekmiyor muydu? Asla üzgün değil ve her zaman mutlu. Düşüğümde beni yakalamaya her zaman hazır.

Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben.

Aramızdaki boşluk her geçen gün büyüyor. Bunu durdurabilir miyiz? Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum.

"buradan, Ben. Ya da bana katıl! Ama bana ne yapacağımı söyleme," demeyi kahkahalar arasında. "Bu çok eğlenceli!" Gerçekten de öyle. Bir denemeli.

"Seni durmaya zorlamayayım."

Bu benim için işe yaramıyor. Gözlerim kapalı bir şekilde dönmeye devam ediyorum ve uyarısını görmezden geliyorum. "Ne yapacaksın, ha? Büyük ve güçlü ellerinle beni durdurabilir misin?" Onunla alay ediyorum çünkü gerçekten umurumda değil, "Belki
-"

Çok güçlü ellerini kollarımda hissettiğimde kısa kesiyorum, söylediği gibi beni durduruyor. "Kesin şunu! Kes şunu!" Bana bağıyor. "Aç gözlerini Cathy! Kendine bir bak. Bunu daha fazla yapamam. Karımın kendini erken bir mezara götürmesini izlemeye devam edemem. Kendini öldürüyorsun, Cathy! Aç şu lanet gözlerini ve bana bak!" Sertçe yutkunan Ben, boğuk kelimeler ağzından çıkarken beni sarsıyor. "Bana bak Cathy. Bana bak. Lütfen."

Ve biliyorum.

Yalvaran kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslanmış. "Peki, ne istiyorsun? Şu anda sana bakıyorum. Söyle benden ne istiyorsun, Ben?"

Kollarımdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor. Akşama kadar morluklarım olacağından eminim. Yine de acı iyi hissettiriyor. Beni canlı hissettiriyor.

Kollarımı bırakıp beni vücuduna doğru çekerken inlediğini duyuyorum. Gergin kollarını dar bir kucaklamayla bana doluyor. Bu umutsuz bir yardım çağrısı ve umurumda değil. Sarılmaya karşılık vermiyorum. Ben çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağlarken cansız ellerim yanlarımda kalıyor.

Çenesini gergin bir şekilde sıkın Ben, konuşmadan önce bir süre bana bakıyor. "Kendine zarar vermeyi bırakmanı istiyorum. Yemek yemiyorsun, günlerdir duş almıyorsun ve uyumadığın zamanlarda tek yaptığın bu tavan arasını temizlemek. Burada atacak başka bir şey kalmadı, o yüzden lütfen Cathy... lütfen. Benimle aşağı gel. Seni yıkayayım... besleyeyim... ne istersen bebeğim. Sadece beni içeri al. Seni böyle görmeye ve bu konuda hiçbir şey yapamamaya dayanamıyorum."

"Bırak beni. Geçecek..." Fısıldıyorum.

"Nasıl Cathy? Kimseyle konuşmuyorsun. Amy'nin telefonlarına cevap vermiyorsun, babaninkilere bile. Benimle bile konuşmuyorsun. Sanki burada kollarımdaymışsın gibi ama değilsin. Gerçek Cathy çoktan

ve ben sadece karımın kabuğuyla kaldım. Yardıma ihtiyacın var bebeğim ve bunu istemende bir sorun yok. Ben buradayım."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Evet, . Keşke seni kurtarabilseydim Cathy. Acını dindirmek, vücudundan silmek. Keşke senin için acı çekebilseydim, ama yapamam. Kendini kurtarmalısın. Tek yapabileceğim seni sevmek. Her şeye rağmen, sadece seni sevmek. Ama beni tekrar içeri almalısın."

"Canın yanıyor mu Ben? Ne olduğunun farkında mısın? Dördüncü bebeğimi kaybettim, Ben. Dördüncü güzel bebeğimi. Ben nasıl bir kadını ki tam dönem bile taşıyamıyorum? Vücudum zehirlendi. Bu onları öldürür, Ben."

Sesim yükseliyor ama umurumda değil. Ben'in duruşuna, mükemmelliğine... olaylara hep iyi tarafından bakıyor gibi görünmesine dayanamıyorum. Hayat lanet bir şaka. Ve bunu fark etmesi gerekiyor.

"İyi olacağımızı söyleyip duruyorsun. Bu boku atlatacağımızı." Kollarımı kaldırarak, birbirimize dokunmadan, aramızda bir uçurum oluşana kadar onu itiyorum. "Başka seçenekler de var. Sevgili Ben, benim için her şey bitti. Benden bu kadar. Artık denemek istemiyorum. Bu evde başka bir bebek eşyasına bakmak istemiyorum. Bir daha bebek sahibi olmamızdan, farklı seçeneklerimizden bahsettiğini duymak istemiyorum. Bunu senin ağzından duymak istemiyorum. Benden bu kadar. Benden bu kadar. Benden bu kadar! Beni anlıyor musun? Artık bunu istemiyorum!"

Vücudum öfkeden titriyor. Yoksa umutsuzluktan mı?

"Acıyor, Ben. Anlıyor musun? Hayır, anlayamazsın! Neden sana soruyorum ki? Her şeye cevabı olan Ben'e soruyorum. Cevabımı bilmek mi istiyorsun? Yeterince kadın değilim, Ben!" Öfkeyle kendime vurmaya başlıyorum, ellerim boş rahmime saldırıyor, bir yandan da mantıksız sözler söylüyorum. Mümkün olduğunca çok fiziksel acı hissetmek istiyorum. "Ben bir şakayım. Ve bu acı gerçek. O yüzden, lütfen, lütfen, lütfen! Kesin şunu! Sadece dur. Nasıl istersem öyle yas tutmama izin ver. İhtiyacım var..."

"Bebeğim, bırak deneyeyim-"

"DUR! DUR! BANA PORSELEN BİR BEBEKMİŞİM GİBİ DAVRANMAYI BIRAK! BEN KIRILDIM, BENİ DUYUYOR MUSUN! BEN. BEN. KIRIK."

Yalvaran bir el ile bana uzanıyor, ama ona izin vermiyorum. Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde tavan arasından kaçıyorum. Ona ve belki de evliliğimize sırtımı döndüm, ama ona işimin bittiğini söylediğimde. Ciddiydim.

Her kelimesinde ciddiymdim. Ve
o haklı. Ben haklı. Ben ayrıldım.

Bir ay sonra.

Catherine, seni görmem gerek.

Neden? Benimle işinin bittiğini sanıyordum.

A: Babamı görmek için ofise gittim. Amy ile karşılaştım. Bana neler olduğunu anlattı.

Yani? Geçmişte kaldı.

A: Senin için orada olmak istiyorum...

Ne şaka ama. Ve hayır. Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

Gamzeler, lütfen. Acı çektiğini biliyorum. bozulmadan önce, ben sarhoş olup her şeyi mahvetmeden önce, biz arkadaştık. Senin için orada olmak istiyorum.

A: Cevap verin lütfen.

A: Orada mısın?

Beni hayatından çıkarma Cathy.

Tamam. Ama kimseye söyleme. Kimsenin bilmesini istemiyorum.

O sabah ilerleyen saatlerde Ben'i ofisinden arayıp Amy ile bir şeyler içmek için şehre ineceğimi söyledim. İlk başta şaşırdı ve şaşırdı. Onu suçladığımı söyleyemem. Neredeyse iki aydır kimseyle konuşmadım. Ama kara yalan dilimden döküldüğünde, onu görmek, onunla tekrar konuşmak istediğimi fark ediyorum. Onu çok özledim. Ama bugünden önce kimseyle yüzleşmeye hazır değildim. Kendi hızımda, kendi şartlarımla iyileşmeliyim.

Kalbim kırıldı, hayallerim ve umutlarım da onunla birlikte paramparça oldu. İyileşme süreci başlamış olsa da ve eninde sonunda iyileşeceğimi bilsem de, asla eskisi gibi olamayacağım. Asla eskiden olduğum Cathy olamayacağım.

Gitmiş.

Ve onun yerine ben varım.

Arta kalanlar.

Yanmış kalıntılar.

O kadar çok iç yarası olan bir kadını ki Dorian Gray'ın çarpık yansıması benimki olabilir. Ama onlar benim . Benim cehennem hatırlatıcılarım. Beni ben yapan, hayatı birlikte yaşamak zorunda kaldığım kişiler. Ve ben bunu asla değiştirmem.

"Seninle gelmemi ister misin?" Ben sorar.

"Hayır. Sorun değil. Bir kız gecesine ihtiyacım var. Bana iyi geleceğini düşünüyorum." Yalan söylemenin bana neden bu kadar doğal geldiğini merak ediyorum. Kendime hep yalan mı söyledim? Belki de.

Biraz sessizlikten sonra devam ediyor: "Bence bu senin için iyi olur. Onunla tekrar konuştuğuna sevindim. Belki babanı aramayı deneyebilirsin..."

"Hayır. Her seferinde bir adım. Bu iyi bir şey. Neyse, gitmem gerek. Yapmam gereken birkaç iş var. Sen eve dönene kadar burada olmayacağım için akşam yemeğini senin için hazır bırakacağım."

"Cathy, hemen kapatma. Bir şey söylemem gerek. Çıktığın için mutluyum. Gerçekten öyleyim. Belki bunun anlamı-"

"Ben. Bunun bir anlamı . Tek yaptığım bir arkadaşla buluşup bir şeyler içmek ve belki de akşam yemeği yemek."

Ki öyleyim... sayılır.

"Tamam, bebeğim. Sadece sevindim. İyi eğlenceler ve Amy'ye benden selam söyle."

Veda etmeden telefonu kapattım. Bunun için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Hissetmeyeceğim.

Ayrıca, neden yapayım ki? Eğer harabeye dönmüş olsaydım, evliliğimizin durumunu nasıl tarif edeceğimi bile bilemezdim.

Ben'in geceleri bana uzanmasından nefret ediyorum.

Benimle her seviştiğinde kusmak istiyorum.

Onun güzel yüzüne ve onu bu kadar mükemmel yapan her şeye bakmaktan nefret eder hale geldim.

Evliliğimizin bu lanet şakaya dönüşmesinden nefret ediyorum.

Ve kendimden nefret ediyorum çünkü her şeye karşı tüm ilgimi kaybetmiş

gibiyim.

Valentino Kırmızısı. Parlak kırmızı dudaklar.

Minyon ortaya çıkaran vücuda oturan bir elbise.

Sarı bukleler sırtımdan aşağı dökülüyor.

Elimde şampanya kadehi.

Dilimin üzerindeki keskin kabarcıklar boğazımı gıdıklıyor.

Onu bekliyorum. Barın yanındaki bir tabureye oturup, yüksek sesli dans müziği kulaklarımı tırmalarken Arsen'i bulmak için odayı tarıyorum. Geç kalıyor ya da belki de ben erkenciyim. Her iki durumda da fark etmez çünkü evden çıktım, kendi kendime kurduğum hapisneden çıktım.

Sakin ol.

Gergin hissetmem gerektiğini biliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece üşüyorum.

"Affedersiniz, yalnız olduğunuzu fark ettim. Size bir içki daha ısmarlamama izin verir misiniz?" diye soruyor koyu saçlı bir adam. Yakından incelediğimde çok yakışıklı olduğunu ve Ben'e benzediğini fark ediyorum, ancak kocamdan biraz daha yaşlı görünüyor.

"Teşekkür ederim ama hayır. Bir arkadaşımı bekliyorum. Ve her an burada olabilir." Onu tamamen göz ardı ederek koltuğumda dönüyorum.

"Bu kadar soğuk bir sürtük olmak zorunda değilsin, biliyorsun." Adam eğilip kulağıma acımasızca fısıldıyor.

"Ondan özür dileyip geri çekilmek için bir dakikadan az vaktin var, dostum." Ah. Onun tatlı mı tatlı sesini duyduğumda omurgamdan aşağı vahşi bir ürperti yayılıyor.

Arsen.

Göz ucuyla adamın Arsen'e bir şeyler mırıldandığını görüyorum, belki de bir özür, ama gerçekten umurumda değil. Şu anda tek istediğim, tek ihtiyacım olan şey karşımda duruyor olması. Ve çok uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar kaybolmuş hissetmiyorum. O kadar soğuk değil.

Arsen'i izliyorum ve gözleri bana dikildiğinde mavi bir ateş gibi parlıyor, vücudumu kaplayan kronik buz tabakasını yavaş yavaş eriten yakıcı bir ateş. Arsen bir bakışıyla, o ana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim sıcaklığı sağlıyor.

"Ah, Gamzeli."

Tek gereken bu. Bu iki kelimeyle çözüldüm. Kalabalık bir barın ortasında olmamıza ve bir sürü insanın bizi izlemesine aldırmadan kendimi ona atıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve kendimi ağlamaya bırakıyorum.

Kokusunu nasıl da özledim.

Onu nasıl özledim.

Beni kollarının güvenliğiyle saran Arsen, barın üzerine birkaç banknot atıyor ve bizi yakından izleyen insanlardan uzakta, köşedeki bir kabine yönlendiriyor. Önce oturuyor, sonra beni kucağına çekiyor ve hiç bırakmıyor. Beni teselli etmeye çalışırken ikimizi de yatıştırıcı bir hareketle sallamaya başlıyor. Ellerinden biri ensemde; saçlarımı sıkıca avucunun içine alırken diğeri sırtımı hafifçe okşuyor. Yukarı ve aşağı. Dokunuşu cinsel değil... yatıştırıcı. Arsen, yanlış giden bir arkadaş, beni rahatlatıyor. Teselli bulabildiğim ilk kollar onunkiler.

"Ben... çok... çok üzgünüm."

Sözlerim gözyaşlarımın arasında birbirine karışıyor.

"Sorun yok güzelim. Her şey yolunda. Ben buradayım. Sonra konuşuruz."

Bir süre sonra, tamamen ağladığımda, hüznün hikayeme, anılar şeridindeki yolculuğuma başlıyorum. Onu son gördüğüm günden bu yana hayatımın nasıl olduğunu anlatmak sanki göğsümden ağır bir yük kalkmış gibi hissettiriyor. Yeniden acısız nefes almamı sağlıyor. Arsen ile nihayet yas tutabiliyorum ve her şey yolundaymış gibi davranmıyorum. Arsen ile duygularımın beni ele geçirmesine izin verebilir ve onlardan utanmayabilirim.

Arsen'le kendim olabiliyorum.

Burnumu çekerek, Arsen'in daha önce bana uzattığı peçeteyi alıyorum ve gözlerimi ve burnumu siliyorum. "Berbat görünüyor olmalıyım."

"Hayır. Gördüğüm en sevimli rakuna benziyorsun." Elini kaldırıp yavaşça yanağımı okşamasını izliyorum. Gözlerimi kapatıp sıcak avucunun tenime değdiği hissinde kayboluyorum ve hafif dokunuşu bedenimi karıncalandırıyor. Ona tekrar baktığımda gözleri arzuyla kapanıyor ve başparmağı tenimi nazikçe okşarken beni izliyor. Birbirimize bakmaya devam ederken nefes alış verişinin hızlanmaya başladığını fark ediyorum. Arka plandaki yüksek sesli müzik yerini hip-hop'a bırakmış, ama aramızdaki sessizlik ellerinin vücudumda gezindiğini anında fark etmemi sağlıyor.

Yavaşça kucağından inip yanına oturmak için hareket ediyorum. Aramızdaki mesafe bana zihnimi boşaltma ve kalbimin çılgın atışlarını yavaşlatma şansı veriyor.

"Yani, temel olarak, vazgeçtim. Bir daha asla denemek istemiyorum, Arsen. Bunu düşünmek bile acı veriyor. Bunun nedeni düşük olayının hafızamda hâlâ çok taze olması mı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Yani, kendinizi benim yerime koymaya çalışın. En çok istediğiniz ve ihtiyaç duyduğunuz şeyin sonunda sizin olmasını dileyin, umun ve dua edin, sadece kaderiniz, hayatınız ya da karmanız olsun diye,

ya da adına ne derseniz deyin, onu tekrar tekrar ellerinizden çekip alın. Bunu tekrar yaşayamam. Yapamam işte."

Gözleri beni delip geçiyor.

"Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Senin bildiğinden daha fazla." Sözlerinin bir süre havada asılı kalmasına izin vererek, bana bir şey anlatmaya çalıştığı hissine kapılıyorum. "Ama beni dinle ve dikkatle dinle... Ben de o yollardan geçtim. Jessica'yı biliyorsun." Kalçamı kavırıyor, "Ayrıntılara girmeyeceğim ama hayattan vazgeçmek istediğim bir zaman vardı. Beni ben yapan şeyler oldu ve bunu asla değiştiremem, değiştirmeyeceğim. Kahretsin, bunu düşünmek bile hala acı veriyor ama kendimi yeniden bulma yolunda doğuştan gelen bir gerçeği keşfettim."

"Evet?" Fısıldıyorum.

"Sevgisiz, hayallerinizin peşinden koşmadan yaşamak bir hiçtir. Hiçbir anlamı yoktur. Üzücü, boş bir kabuk Catherine. Karanlığın içinde boğulmak, onun seni boğmasına, yutmasına izin vermek, onun tarafından kör edilmek çok kolay. Ama savaşmalısın. Savaşmalısın amına koyayım."

"Bunu söylemek senin için çok kolay. İnsanların bana her şeyin daha iyi olacağını söylemesinden nefret ediyorum... bir gün bu kadar acı çekmeyeceğimi... pes etmememi ve savaşmamı! Peki, bana nasıl yapacağımı göster. Bana bir yol göster."

"Dur. Ben de ne yaptığımı bilmiyorum, Catherine." Elimi elinin içine aldı. "Hayat her fırsatta sürprizlerle ve zorluklarla dolu, ama bunların beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Doğaçlama yapmaya çalışıyorum. Hayatta kalmanın tek yolu bu. Hayat denen o iğrenç şakanın gözlerinin içine bakmalı ve ona en iyi oyununu oynamasını söylemelisin çünkü savaşmadan yenilmemelisin." Elimi öpüyor ve uzun gövdesini bana doğru çevirerek beni vücuduyla sarıyor.

"Pes etmene izin vermeyeceğim. Savaşmalısın. İstedğin kadar ağla, unutmak için sarhoş ol ama hayatın bокtanlığının seni etkilemesine izin verme. Sen bundan daha iyisin. Belki de Ben'le konuşmalısın. Ona açıl." Kelimeler ağzından zorla çıktı.

"Hayır. Onunla konuşmak istemiyorum. Bana hep aynı şeyi söylüyor. Her şeyin yoluna gireceğini. İyi olacağımızı ama olmayacağını. Asla olmayacak." "Gamzeli, ben de sana hemen hemen aynı şeyi söylüyorum. Ve Ben haklı. Sana yardım etmesine izin vermelisin. İkiniz birlikte muhtemelen tüm bu saçmalıkların üstesinden gelebilirsiniz," diyor. "Hayır. Beni sahte vaatlerle rahatlatmaya çalışmıyorsun." Konuşmak için ağzını açıyor ama duymak istemediğim başka bir şey söylemeden önce onu durduruyorum. "Hayır, Arsen.

Teşekkür ederim, ama bu kadarla kalsın. Onun hakkında ya da evliliğimin içinde bulunduğu kötü durum hakkında konuşmak istemiyorum."

Bar her geçen saat daha da kalabalıklaşıyor. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu merak ederken hâlâ el ele tutuştüğümüzü fark ediyorum. Onlara bakarken bana yaklaştığını hissediyorum, eğilip kulağıma fısıldıyor, "O iyi bir adam, Gamzeli. Eminim iyi niyetlidir. Belki de onunla olmak varken burada benimle olmamalısın."

Sinirlenerek elini itiyorum. Gerçekler her zaman can sıkıcı olabiliyor. "Evet. Ama istemiyorum. Burada olmak istiyorum. Gitmek istiyorsan, git. Umurumda değil. Senden hoşlanıyorum Arsen, ama korkusundan aynı kadınla yeterince uzun süre birlikte olamayan ya da açılmayan bir erkek fahişeden ilişki tavsiyesi almayacağım. Üzgünüm."

Kollarını kavuştururken öfkeli gözlerle beni süzüyor. "Ne var biliyor musun? Siktir git. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ve bilgin olsun, evliliğin umurumda değil ve-"

"Evet. Devam et! Söyle hadi! Sana meydan okuyorum. Beni sikine takmadığını söyle. Neden umursayasın ki? Ben kendimi bile sevmiyorum."

Gözlerimi yakmaya başlayan öfkeli yaşlarla ayağa kalkıp onu orada otururken bırakıyorum. Ben'in arkasından onunla buluşmayı kabul ettiğimde böyle bir şey için imza atmamıştım. Ne beklediğimden emin değilim ama kesinlikle bunu beklemiyordum.

Barın dışında, bir taksi yakalamak için kaldırıma doğru yürüyorum. Çıplak kolumu havaya kaldırdığımda ceketimi vestiyerde unuttuğumu çok geç hatırlıyorum. Her neyse. Soğuk hava, ısınan tenimi serinleterek beni rahatlatıyor.

Sarı bir taksi önüme yanaştığında tam binmek üzereydim ki Arsen'in sesi beni durdurdu.

"Siktir. Cathy, bekle!" Kolumu tutuyor ve birbirimize bakana kadar beni döndürüyor. Göz ucuyla istenmeyen bir dikkat çektiğimizi fark ediyorum ama umurumda değil. "Bırak beni, seni pislik!"

Öfkem onu şaşırtıyor ve elinin gevşemesine neden oluyor. Kolumu çekip onu orada bırakıyorum ve Arsen beni yakalamadan önce birkaç sokak boyunca körlemesine koşuyorum. Elimini zorla tutuyor, ona vurmaya ve beni bırakması için bağırmaya başladığımda bizi yayalardan gizleyen boş bir ara sokağa kadar onu takip etmemi sağlıyor. Boşta kalan ellerinden biri çılglık atmamı engellemek için ağzımı kapatmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. I

Onu acımasızca ısırđım, dişlerimin derisini parçaladığını hissettim. Kanının tadını alabiliyorum. Ve bu çok tatlı.

"Siktir git, Arsen. Beni yalnız bırak. Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" "Lütfen dinler misin? SIKTIR! Kes şunu Catherine! Bana bak!

Sakin ol!"

Ağlayarak ve yenilmiş bir halde, bizi kirli zemine indirmesine izin verdim. Kucağına oturduğumda Arsen mırıldandı, sesinde çaresizlik vardı. "Shhhh...Cathy. Her şeyi yanlış anladın. Her şeyi yanlış anladın. Önemsiyorum... Çok önemsiyorum." Sesinde ve beni tutuşunda umutsuzluk ve özlem var.

Gözlerimi kaldırıp onunla buluştuğumda, sonunda her şeyi anlıyorum. Şarkıyı, telefon konuşmasını, bu geceyi... Anladım. Anladım.

Hissettiğim çaresizlik ve üzüntüden mi, gözlerindeki arzulu bakıştan mı, yoksa başından beri savaştığım çekimden mi emin değilim ama artık umurumda olmadığına karar veriyorum. Doğru olanı yapmakla işim bitti. İşte o anda, Arsen'in sıcak nefesini yüzümde hissettiğimde ve kolları beni sardığında, her şeyi bir kenara atmaya karar veriyorum. Ben'i, evliliğimi, geleceğimi.

Onu içimde hissetmeliyim.

Arsen'in mavi gözlerinde kükreyen ateşle beni yakıp kül etmesine ihtiyacım var. Onu öpmeye ihtiyacım var.

Ben de öyle yapıyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda, bu hassas bir an değildir. Şiddetli.

Tutkulu.

Yamyam.

Dişler

çarpışıyor.

Saç çekme.

Sanki bu tadacağımız son öpücükmiş gibi.

Önce Arsen kopuyor. Göğsü ağır ağır yükselirken bana öyle güçlü bir arzuyla bakıyor ki bacaklarımın arasında sıcaklık toplanıyor.

"Hadi gidelim buradan," diyor elleri omuzlarıma yerleşirken, başparmaklarının uçlarının tenimi okşamasına izin veriyor, parmak izleriyle beni damgalıyor.

Bir an sessiz kalıp güzelliğini içime çektim. Gözlerinin rengi, güçlü çenesi, yüzünü süsleyen altın rengi kirli sakalı, dolgun dudakları...

Saf değilim. Şu anda onunla gidersem, el ele tutuşmaktan daha fazlasını yapacağımızın farkındayım.

Sikişeceğiz.

Eğer Arsen'le gidersem, evliliğime ve Ben'e sonsuza dek sırtımı dönmüş olacağım. Eğer gözlerinde mavi bir cehennem olan bu adamla gidersem, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar yanacağım.

Arsen kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni hemen kapıya doğru itiyor ve umutsuzca öpmeye başlıyor. Beni ağızından, boynumdan, aşağıya doğru öpüyor. Yanaklarım ve göğsüm ter içinde kalıyor... Arzu damarlarımda dolaşıyor. İnleyerek kafasına uzanıyorum ve onu yukarı, yüz yüze çekiyorum. Dudaklarını bir kez daha dudaklarımda hissetmeliyim.

Ayrıldığımızda, yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçekliğini anlamaya çalışırken birbirimizi inceliyoruz. Sessizlik odayı doldururken, tek yapabildiğim ona bakmak, o da gözlerinde açlıkla beni izliyor. Ben'den çok farklı. Arsen'in altın sarısı güzelliği, Ben'in karanlık bakışlarına karşı mükemmel bir folyo.

"Gamzeli, o küçük kafanın içindeki düşünceleri bilmek için neler vermezdim," diyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynarken.

"Arsen, buraya sohbet etmeye gelmedim."

Yüzündeki gülümseme silinip gitti. "Ne için buradasın, Catherine?"

Başımı sallıyorum. Ondan ne yapmasını istediğimi tam olarak dile getirebileceğimi sanmıyorum ama Arsen tam olarak ne istediğimi biliyor gibi görünüyor.

Zımpara kağıdı kadar sert bir ses, "Bana göğüslerini göster,"

diye emrediyor. "Ne? Hayır. Neden?"

Sözlerindeki kabalık beni şaşırttı. Ama ne bekliyordum ki?

Bir aşk şiiri mi?

"Sevişmek mi istiyorsun, o zaman . Göğüslerini görmek istiyorum. Onları ellerimde hissetmeliyim. Bunun için ne kadar beklediğimi tahmin bile edemezsin. Kahretsin, Gamzeli..." diye mırıldanırken yakamı aşağı doğru çekerek küçük göğüslerimin elbisemden dışarı taşmasına neden oluyor. Utançtan gözlerimi kapatıyorum ya da muhtemelen

Arsen'in iri ellerinin göğüslerimi kavradığını hissettiğimde heyecanlanıyorum. Başparmakları meme uçlarımı ovarak uyandırıyor.

"Hassaslar mı?" Arsen onları çimdikleyerek boğuk bir sesle soruyor.

Cevap vermediğimde "Hassaslar mı?" diye sorusunu tekrarlıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Arsen onları bırakmadan önce bir kez daha sertçe sıkıyor. Elleri bedenimden ayrılır ayrılmaz dokunuşunu özlüyorum.

"Arkayı dön ve bana kıcını göster." kadar ileri gitmişim ki, itiraz etmeden talimatlarını yerine getiriyorum. "Evet, işte böyle. Şimdi duvara yaslan ve kıcını dışarı çıkar. Amını görmek istiyorum."

Arsen tereddüt etmez. Sadece emrediyor ve ben de yerine getiriyorum.

Sırtım ona dönükken, ellerini üzerimde yavaşça tangamı uyluğumun ortasına indirdiğini hissedebiliyorum. İç çamaşırımı aradan çıkararak kıcımı ellerinin arasına alıyor, parmaklarından biri arkamdan girerken masaj yapıyor, ne kadar ıslak olduğumu, beni ne kadar ıslattığını hissediyor.

İnleyerek kıcımı eline doğru daha sert itiyorum. "Oh, tatlı sikiş. Ne kadar ıslak olduğunu hisset... Hoşuna gidiyor olmalı, değil mi?"

Onu içimde istiyorum, bu yüzden saçımı çekip boynumu geriye doğru büküğünde kapıdan uzaklaşmaya başlıyorum. "Kımıldama. Seni burada böyle becermemi ister misin?" Deli bir kadın gibi başımı sallayarak evet diyorum.

"Sert mi olsun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Sen ne istersen. Sadece seni şimdi istiyorum." Beni uyuşturmasını, lanet acımı bir süreliğine dindirmesini istiyorum.

"Kıcını bana doğru it bebeğim. Şimdi seni becereceğim." Duraklıyor. "Bu hayır demek için son şansın. Bunu yapmak istediğinden emin misin çünkü bunu bir kez yaptıktan sonra geri dönüşü yok."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir karar

veriyorum. "Evet. Tanrım, evet. Eminim."

Arsen ve kulağıma fısıldadı, "Buna pişman olmayacaksın."

Beni havaya kaldırıp mutfağına doğru götürürken Arsen'in kollarının beni sardığını hissediyorum. "Bu da ne-"

Cümlemi bitiremiyorum çünkü ağzı benimkinin üzerinde. Dili benimkiyle savaşıyor. Öpücük agresif, sahiplenici ve muhtaç. Tezgâhı kıcımın altında hissettiğimde, vücudumu bırakıyor ve bana bakmak için geriye doğru eğiliyor. Yavaşça kırmızı elbisemi ve sütyenimi çıkarıyor, göğüslerimi çıplak bırakıyor. Tamamen çıplak, gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Kahretsin... aklımı kaçırmama neden oluyorsun." Eğilip alt dudağımı ısırıyor ve iki koluyla beni sararak sırtıma destek veriyor.

Beyaz gömleği açıkken, çıplak göğsü göğüslerimi sıyrıyor, meme uçlarım dişleri yüzünden zaten hassas, çakıl taşları o kadar sert ki acıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ağzının vücudumda gezinmesine izin veriyorum, ancak dilinin göğüslerimin vadisini sıyırdığını hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Gözlerini hiç ayırmadan diliyle boynuma kadar bir yol izlediğini görüyorum. Göz temasını koruyarak ağzını göğüslerimden birine indiriyor ve diliyle meme ucunu yuvarlıyor.

Arsen sırtımı bıraktığında kendimi tutmak için kollarımı arkamda birleştirdim. Arsen daha sonra kıcımlı kabaca kavırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Klitorisime sürtünürken pantolonunun içinden ereksiyonunu hissedebiliyorum. Ve tam bu lanet hissin içinde kaybolmak üzereyken, dizlerimin arasında durmak için hareket ettiğini hissediyorum. Parmakları dizlerimin etrafında kıvrılıyor ve onları birbirinden ayırıyor. Kalçalarımın arasında durup ağzımın üzerinden nefes alırken ve sonra alt dudağımı ısırarak için eğilirken hiçbir direnç göstermiyorum.

Kanımın tadını alabiliyorum.

Midem sıkışıyor ve kalbimin atışları kulaklarımı dolduruyor. Onu yakından izliyorum ve gözlerinde gördüğüm şey beni korkutuyor çünkü istediğim şeyin bir yansıması. Ama Cathy oynamaya geldi, değil mi?

Ben büyük bir kızm.

Ne istediğimi biliyorum.

Başparmağının klitorisimin üzerinde gezindiğini hissederken birbirimizi izliyoruz. Derin bir çekerek ona soruyorum, "Bunu neden yapıyoruz, Arsen? Neden beni istiyorsun? İstedğin herkese sahip olabilirsin."

Arsen üç parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, sonra içime bastırıyor. Uyarılma vücudumda uçuyor. Ellerim saçlarına gidiyor, haykırışımı duyarken yüzünü kendime yaklaştırıyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve kalçalarımı onun acımasız dokunuşuna bir davet olarak kaldırıyorum. Arsen bir noktayı daha hızlı ovmaya başladığında inliyorum. Daha sert. Güzelce acımasızca. Birkaç dakika sonra durduğunda boşalmaya çok yaklaştım bile.

"Ayağa kalk. Arkanı dön ve " diye emrediyor.

Zevkin içinde o kadar kaybolmuşum ki sözlerinin ne anlama geldiği umurumda bile değil. Ne yapmak üzere olduğumu.

Yapmak üzere olduğumuz şey.

Şimdiye kadar Arsen ve ben sadece arkadaşımız gibi davranarak kendimizi kandırdık, başka bir şey yapmadık. Zihinsel bulanıklığımda, biliyorum ki eğer gidersek

bugün evliliğim sona erecek. Hayatımı yöneten bıkkın tarafım bana devam etmemi ve Arsen'i becermemi söylüyor. Sadece bir kez daha canlı hissetmek, sadece hissetmek için her şeyi bir kenara atmamı.

Öte yandan, Arsen'le buluşmayı kabul ettiğimden beri görmezden geldiğim büyük bir parçam bana bunu yapmamamı söylüyor, beni teşvik ediyor. Bunu Ben'e yapmamamı. Bunu kendime yapmamam için. Kendimi aldattığımı; bundan daha iyi olduğumu. Bir yanımda Ben'i sevdiğimi ve onsuz bir hiç olacağımı söylüyor.

Boş ver onu.

Hissettiğim suçluluk duygusunu ve kararsız kalbimin bana söylediklerini boş ver.

Daha önce de söylediğim gibi, unutmak istiyorum. Ve Arsen.

O benim kriptonitim.

Arkamı döndüm ve mutfak tezgahının üzerine eğildim. Fermuarının açılma ve folyo kağıdının yırtılma seslerini duyuyorum. Ellerinin kalçalarımı kavradığını hissettiğimde, destek için tezgahın kenarına tutunuyorum. Öne doğru eğilmiş, kendimi ona sunarken, gözlerim elime ışık düştüğünde pırıl pırıl parlayan bir nesneye takılıyor. Bu benim nişan yüzüğüm ve elmas alyansım. Tarafsız bir şekilde, yüzüklerin güzelliğine hayran kalıyorum... tasarımın sadeliğine... bir uyarı sinyali gibi yanıp sönüyor gibi görünmesine.

Ben.

Bu yüzükleri bana sonsuza dek benim olacağına dair bir söz olarak verdi. O alyansı parmağıma takarken evlilik yeminimizi ettik.

Ben.

Yapmak üzere olduğum şeyi, atmak üzere olduğum şeyi hatırlatması için gözlerimi kapatıyorum. Yapmak istediğim şeyi.

"Bunu istiyorsun, ha?" diye soruyor kısık sesle.

"Evet! Evet! Evet! Evet! Kapa çeneni ve sık beni, Arsen. Sadece sık beni," diye sızlanıp yalvarıyorum. "Bana unuttur. Lütfen, unuttur beni."

"Kahretsin, Catherine." Yavaşça çıplak sırtımı okşuyor, şefkatli dokunuşu altında titrememe neden oluyor. "Okşayacağım."

Her şey bir anda oldu. Gözlerimi kapatıyorum, telefonum kapanıyor ve Arsen sonuna kadar içeri kayıyor, beni itme gücüyle ileri doğru itiyor. Boğazımdan bir çığlık kaçıyor. Acı mı? Zevk mi? Suçluluk mu? Belki de üçü birden.

Aletini içimde hissettiğimde, vücudum farkı hemen anlıyor. Kalınlığı... uzunluğu... aynı değil ama aynı derecede iyi hissettiriyor. Belki daha da iyi çünkü Ben değil. Gözlerimi kapatıyorum ve kafamın içinde bunun yanlış olduğunu haykıran sesi susturuyorum. Şu anda Arsen ve benden başka hiçbir şey yok.

Ben bile.

"Hoşuna gitti mi, Gamzeli? Sikimin amını sikmesi hoşuna gidiyor mu?" diye tıslıyor hareket etmeye başlarken.

Yavaş ve kolay bir özenle iterken uyarılmamın onu kapladığını hissediyorum.

Şişmiş bedenim onu kucaklıyor, karşılıyor ve her şeyini alıyor.

Ve cep telefonum çalmaya devam ediyor.

Nefesimi tutuyorum ve rahatsız edici zil sesini ve hatırlatıcısını duymazdan geliyorum. Düşünmek istemiyorum. Orgazm olmanın eşiğinde, bedenimi ona doğru itiyorum. Vücutlarımızın çarpışma duyabiliyorum... tokat seslerini... ve telefonun çaldığını.

Arsen kalçalarını daha sıkı kavrarken inliyor, parmakları tenimde çentikler bırakıyor, vahşice içimi dolduruyor, Ben'e dair her bir anıyı bedenimden siliyor. Ellerinden birini durmadan klitorisimi ovmak için kullandığında inlemelerimin daha da yükseldiğini duyuyorum.

Yaklaştım, çok yaklaştım.

Telefon tekrar çalıyor, tekrar ve tekrar... Hiç durmadan. Müziğiyle benimle alay ediyor.

Gözlerimi açmıyorum. Ritmi kaybetmek istemiyorum ama bedenimin başka fikirleri var. Arsen üzerime eğilirken ellerimi kavıyor, ön kısmı beni tamamen aşağı itiyor, böylece yüzüstü yatıyorum ve kaybolan ritmi yeniden kazanıyorum.

Mutfağında fısıldanan sevgi sözcükleri yok. Gülüşmeler yok. Odayı dolduran sesler vücutlarımızın çılgınca çarpışması, onun inlemeleri ve benim inlemelerim.

Ve durmadan çalan lanet cep telefonu.

Parmakları klitorisimi bulurken, bu sefer merhamet etmeden beni ovuştururken içime sorunsuzca giriyor. Doruk noktamın gezindiğini hissedebiliyorum, sadece o son itişi bekliyorumGözlerimi açıyorum ve başımı eğip vücudumun altından içime pompaladığı yere bakıyorum. Kocaman ve parıldayan siki onu ağzıma alıp emmek istememe neden oluyor ama yapmıyorum. Bunun yerine, kıcımı havaya kaldırıyorum ve aletine doğru daha sert itiyorum, onu vücudunu benimkine çarpmaya zorluyorum. Ona sahip olduğum her şeyi veriyorum. Arsen daha sert itmeye başlıyor,

ve daha sert, ve daha sert. Başıım dönüyor. Çok yaklaştım. Acı dayanılmaz hale geliyor ama kendimi kalçalarının saldırganlığından zevk almaktan alıkoyamıyorum. Beni doruk noktama yaklaştırıyor. Arkamda, Arsen son bir kez daha bana çarparak beni ileri doğru itiyor.

Sertçe bir araya geldik.

"Fuuuuuck!" diye

bağırıyor. İnliyorum.

Uzun bir sessizlikten sonra, odadaki tek ses ağır nefes alış verişlerimiz, Arsen nihayet az önceki soruma cevap veriyor.

"Çünkü kendimize yardım edemeyiz. Bundan kaçınmaya devam edemeyiz."

Arsen içimden çıktığında gözlerim çantamdan çıkan telefonuma takılıyor. Görüntü bana bakıyordu.

Ben, Mimi'yi tutuyor ve kameraya gülümsüyor.

Bir süre sonra, bir tur daha attıktan sonra, Arsen'in üstünde çıplak yatıyorum. Vücutlarımız sevişmekten terlemiş, eli sırtımı nazikçe okşuyor, kafamda aniden kristal berraklığında bir düşünce oluşuyor. Göğsüm çılgınca çarparken, çok uzun zamandır böyle hissetmediğimi fark ediyorum. CANLI.

Ve daha fazlasını

istiyorum. Çok

daha fazlasını.

Ağlıyor.

Gözlerim yoruldu.

Fırçala.

Vücudum ham.

Tanrım, bana güç ver. Geri dönmek istiyorum. Geri dönmem gerek, ama

I?

Arsen'e geri dönüp beni tekrar becermesine izin verebilir miyim?

Acımı dindirene kadar mı? Beni içinde boğulduğum derin pişmanlık okyanusundan çekip çıkarana kadar mı?

Şu dalgalar. Beni aşağı çekip duruyorlar. Ve ben bunu aşmalıyım. Yapmalıyım. Ama o her şeyi unutturdu. Birkaç saatliğine de olsa bana unutturdu. Bana unutturdu ve ben de unutmak istiyorum.

Unutmalıyım.

Kavurucu. Tenime düşen su beni yakıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Acı, suyun tadına baktığım için tatlı bir ceza.

lezzetli bir şekilde yasadık.

Vücudumu fırçalamaya devam ederken köpüklü sabun üzerimi kaplıyor ve onu temizliyor. İstemiyorum ama yapmalıyım. Yatağa başka bir erkek gibi kokarak, Arsen'in dölünün misk kokusu gibi kokarak giremem, bu yüzden vücudumu tekrar tekrar yasemin kokulu sabunla kaplıyorum. Bacaklarımın arasındaki şişmiş kızarıklığı, dizlerimdeki halı yanığını, sol göğsümde meme ucuma yakın yerde büyüyen morluğu görmezden gelerek... Ona dair tüm izleri bedenimden siliyorum.

Duşumu bitirip kurulandıktan sonra vücuduma ve yüzüme losyon sürüp yatağa gidiyorum. Ben yatağa gelmeden önce uyuyormuş gibi yaparak uzandığımda, duştan hâlâ nemli olan saçlarım yastığımı ıslatıyor. Tek istediğim başka birini tatmakken, onunla nasıl yüzleşeceğimi, dudaklarını öpeceğimi, ağzımda onu tadacağımı bilmiyorum. Bacaklarımı birbirine sürtmek ve aralarındaki acıyı hissetmek, pişmanlık duymam gerektiğini hatırlatıyor. Ve hissediyorum, pişmanlık duyuyorum, ama bunun beni bu gece olanları tekrarlamaktan alıkoyacağını sanmıyorum. Hayır. Bencil olmak istiyorum. Çok uzun zamandır ilk kez acıyı ve anıları unutabildim.

Kendimi Arsen'in vücudunun tatlı kayıtsızlığında kaybettim. Yaşadığımı hissettim.

Boktan hayatımdan uzaklaşmanın ve kısa bir an için sadece Catherine'mişim gibi davranmanın özgürlüğüyle kendimi yüksek hissettim. Bir kadın. Başarısız olmayan şehvetli bir kadın.

Arsen bana dokunduğunda, dokunuşuna karşı içgüdüsel bir tepki hissetmedim.

Kalçalarını her itişinde içime girdiğinde, hamile kalmak için seks yapıyormuşum gibi hissetmedim, romantizmin eksikliğini hissetmedim.

Halı kaplı zeminde ikinci kez beynimi becerdiğinde, bu bir iş ya da görev gibi gelmedi. Saf bir tutkuydu ve ben daha fazlasını istiyordum.

Daha fazlasını istiyorum.

Ama bunu tekrar yapabilir miyim?

Bilmiyorum.

Suçlu gözyaşlarım kurudu, bedenim temiz ve vicdanım çöp, öyleyse neden kafam bu kadar karışık? Cevap basit olmalıydı; uzaklaşmak, Ben'e itiraf etmek, özür dilemek ve affedip unutmasını ummak. Mesele şu ki, utanıyorum ama üzgün değilim. Üzgün değilim. Komik, gerçekten. İçime, üstüme, her yerime nasıl boşaldığını düşünmek midemi bulandırıyor, suçluluk duygusu beni sınırsız sarıyor. Yine de anılar kalbimin bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı çırpınmasına neden oluyor. Kontrol ve kısıtlama ortadan kalkmıştı, onunla birlikte olmak saf mutluluktur.

Bazen kontrolde olmamak, düşünememek, sadece anın içinde kendini kaybetmek dünyanın en güzel duygusudur. Özgürleştiricidir. Bağımlılık yapar. Alabileceğiniz en güçlü kafadır. Tadı damağınızda o kadar tatlı kalan bir özgürlüktür ki, her seferinde daha fazlasını istemekten kendinizi alamazsınız.

Çok geçmeden Ben de yatağıma giriyor ve keşke girmeseydi diyorum. Ancak onun sıcak elini kalçamda hissettiğimde, masum kocamın yanında uzanırken yaptığım şeyin farkına varıyorum. İçimde büyük bir tiksinti kükrüyor, midemi bulandırıyor. Kirli. Kirli hissediyorum.

Ben bir

hilekârım.

Ben pisliğim.

Dokunuşuna dayanamıyorum, bu yüzden arkamı dönüp yan yatıyorum. Sırtım ona dönükken, bunun her gece olduğu gibi olduğunu varsayabilirim. Kendime yalan söyleyebilir ve içimi kemiren, uykuya dalmama izin vermeyen pişmanlığı görmezden gelebilirim. Ama gözlerimi kapattığım anda, zihnim Arsen'in dairesinde olanları yeniden oynatmaya başladığında bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anlıyorum.

Göğsüm sıkışarak, her bir canlı ayrıntıyı hatırlıyorum.

Kendine dokun.

Kendini boşaltırken izlemek istiyorum. Evet...

parmaklarını klitorisine sürt.

Sikeyim.

Bunu yaparken bana bak. Evet.

İşte böyle.

Parmaklarım o tatlı kıcını sikerken sikimin amının içinde olduğunu hayal et.

Hissedebiliyor musun?

Aletini eline alıp yavaşça pompalamaya başladığında onu izliyorum.

Yukarı ve

aşağı...

Yukarı ve

aşağı...

Kendini okşamasını izlerken klitorisimi daha hızlı ovuyorum. Dur.

Amını parmaklarıyla sik.

Evet... Daha derine. Onların içinde izlemek istiyorum. Çıkar onları. Ayağa kalk. Buraya gel.

Aferin kızıma. Şimdi onları ağzımın içine koy ve boştaki elinle sikimi pompala.

Tıslayarak, daha sert yapmam için fısıldarken ereksiyonunu elime dayıyor. Parmaklarımı emişini izliyorum. Arsen'in dilinin parmaklarımın üzerinde nasıl kaydığını. Ve onları ağzından çıkarırken onu izlemeye devam ediyorum.

Evet.

Daha sert çek...

Daha sert...

Tanrım, Gamzeli. Sana şimdi

ihtiyacım var. Ellerinin ve

dizlerinin üzerine çök.

Şimdi o tatlı amcığı sikeceğim. Sertçe.

Çok sertti.

Evet, dizlerimin üzerinde kocam olmayan bir adamı hissediyorum. Ellerinin beni nasıl açtığını hissedebiliyorum, daha derine girebilsin, daha derine itebilsin diye daha geniş.

Parmakları beni istila

ediyor. Her yerimi.

Vücudumun titrediğini hissederken, çekilip sırtımın üzerine geldiğinde göğsünden kopan bir iniltinin üzerime yayılışını bile hatırlıyorum.

Evet. Ben'den her şey için özür dilemeliyim. Arsen'in tadını dilimde sevdiğim için özür dilemeliyim çünkü onun tadı değildi. Özür dilemeliyim çünkü çok uzun zamandır ilk kez gözlerimi kapatıp kahverengi yerine maviyi hayal etmeden orgazm olabildim. Çünkü bu gece, gözlerim tamamen açıkken, mavi bir denizin içinde kaybolurken doruğa ulaştım.

Beni affedebilir mi? Affetmesini istediğimden emin değilim. Hayır. Ben istiyorum. İstiyorum. Ben'i seviyorum. Ben'imı seviyorum.

Ben ne yaptım?

Ben ne yaptım?

Ben'in sakallı çenesinin omzumun arkasını gıdıkladığını hissettiğimde içimde kısıtlayıcı bir panik yükselmeye başlıyor. Burnunu boynumun kıvrımına gömüp derin derin soluyunca nefesim hızlanıyor. Ona uyanık olduğumu bildirmek için arkamı dönmek üzereyken kollarını bana doluyor. "Özür dilerim.

Sana veremediğim için çok üzgünüm... ama

Sen yeterlisin. Sen bana yeter de artarsın. Sen benim dünyamsın, bebeğim. Ve sana ihtiyacım var. Lütfen beni dışlamayı bırak

artık." Tutuşunu sıkılaştırıyor, kulağıma şiddetle fısıldamaya devam ederken vücutlarımızı birbirine yaklaştırıyor, "Bana sahip ol, doldur beni, kır beni, onar beni, tamamla beni. Bana ne istersen yap. Sadece benimle kal. Sana ihtiyacım var. Yaşayabilmeye ihtiyacım var. Hayatımı geri istiyorum, seni geri istiyorum."

Kulağıma fısıldadığı her kelimeyle yavaş yavaş ölüyorum. Sözleri kalbime saplanan hançerler gibi. Beni kesiyorlar. Beni parçalıyorlar. Sözleri beni yok ediyor.

Ne diyeceğimi bilemeden ve kendimi bok gibi hissederek uyuyormuş gibi yapmaya devam ediyorum. Birkaç dakika sonra Ben'in nefes alışının derinleştiğini duyuyorum ve sonunda uyuduğunu anlıyorum.

Çığlık atmak

istiyorum.

Ağlamak

istiyorum.

Özür dilemek

istiyorum. Yalnız

kalmak istiyorum.

Ölmek istiyorum.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve kendime bir söz veriyorum. Bir daha asla Arsen'in yanına gitmeyeceğim. Ben'e söylemeyeceğim çünkü bu tek seferlik bir şeydi ve bazı şeylerin söylenmeden kalması daha iyidir.

Ve bir daha asla olmayacak. Olmayacak. Bunu biliyorum. Bunu atlatacağız. Sanki hiç olmamış gibi olacak. Ben'e olan sevgim yeterli olacak.

Onu

seviyorum.

Onu

seviyorum.

Onu

seviyorum.

Uykuya dalmaya başladığımda kendime sürekli bunu söylüyorum ama hatırladığım son şey bana bakan parlak su gözleri.

Ve işte böyle, sözlerimin boş, vaatlerimin vefasız olduğunu biliyorum.

Arsen'i tekrar

göreceğim. Göreceğim.

Artık yapamayana kadar.

İnsanlar ateşle oynarsan yanarsın derler. Arsen söz konusu olduğunda, sadece yanmak değil, kül olmak da istiyorum.

O benim korunmasız ve mutlu olma şansım. Çılgınca, inanılmaz, şiddetle mutlu olmak için. Bir öpücükle, içimde çok uzun zamandır uykuda olan bir şeyi uyandırdı - yaşama arzusunu. Değerlerim ve evliliğim pahasına da olsa bu arzuyu kucaklayacağım.

İlişkimiz başladığından beri üç hafta geçti. Üç haftadır kirli bir cennette yaşıyorum. Onun tadının, kokusunun, hissinin tek önemsedığım şey olduğu, kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan tek şey olduğu bir yer. Tek gerçekliğimin o olduğu bir yer. Üç hafta boyunca gündüzleri Ben'in düşüncelerini görmezden geldim, geceleri ise dokunuşundan kaçtım. Onu seviyorum, hâlâ seviyorum. Ama ihtiyacım olan, açlığını çektiğim şey o değil.

Çılgınca, huzurlu hissetmek, sakinleşmek ve merkezde olmak için Arsen'le birlikte olmaya ihtiyacım var. Sahiplenildiğimi hissetmek için. Sahiplenilmiş. Bu adam yüzünden aklımı kaybediyorum ve bunun olmasına izin vermekten kendimi alıkoyamıyorum. Beklemekten ve enkazın oluşmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Ve olacak da. Beni paramparça bırakacak.

Yok

edilmiş.

Parçalara

ayrılmış.

Ben'le birlikte yemek yediğimiz nadir zamanlarda, onu yemek yerken izlemek ya da onunla her şey normalmiş gibi konuşmak son derece zor hale geldi çünkü hiçbir şey normal değil. Bazen çatalı tutuşundan ya da yemeği ağzına götürüşüne kadar küçük şeyler bana Arsen'i hatırlatıyor. Ben'in koyu renk saçlarını izliyorum ve Arsen'in sarı saçlarını bacaklarımın arasında hayal ediyorum. Çatalı kavrayan parmaklarına bakıyorum ve o yasak yeri düşünüyorum.

Geçen gün Arsen'in parmakları vardı. İlk başta ne kadar acıdığını, ama hemen ardından Arsen beni orada becerdiğinde ne kadar iyi hissettirdiğini.

Kocamın önünde oturup sevgilimle geçirdiğim günü yeniden yaşamak korkunç bir şey. En kötüsü de Ben benimle sevişirken onun Arsen olduğunu hayal etmek.

Ama benim gerçekliğim böyle. Kimse aldatmanın güzel olduğunu söylemedi ama bu düpedüz iğrenç.

Yine de kendimi bunu yapmaktan alıkoyamıyorum.

Ben bugün şehirde alışverişe çıkacağımı ve belki de Amy ile akşam yemeğine kalacağımı düşünüyor. Gerçekten de, artık umursamadığınızda ya da tüm utancınızı kaybettiğinizde yalan söylemek çok kolay.

Bu benim gerçekğim.

Arsen beni Grand Central'dan beyaz spor arabasıyla aldı ve görünüşe göre hiçbir yere götürmemeye başladı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Bana doğru bakarken elimi tutuyor. "Benim daireme. Bizi tanıyan biriyle karşılaşp karşılaşmayacağımız konusunda endişelenmeden baş başa kalabileceğimiz tek yerin orası olduğunu düşünüyorum."

"Ama Manhattan'dayız. İstersek baş başa kalabileceğimizden eminim." Eğildim ve ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Sanırım. Ama seni istersem, nerede olursak olalım seni almaktan kendimi alıkoyamam." Elimini bırakıp parmaklarının açıkta kalan bacaklarımın üzerinde dolaşmasına izin veriyor, okşayıcı dokunuşu tenimi güneş gibi ısıtıyor.

Gülümsüyorum ve onu son gördüğüm zamanı düşünüyorum.

Bir yeraltı gece kulübündeydik. Arsen burayı seçmişti çünkü kalabalığın arasına kolayca karışabilir ve fark edilmeyebilirdik. Müzik hızlı ve sertti, ama kalabalık etrafımızda hareket edip zıplarken ve gıcırdarken, Arsen ve ben kendi küçük baloncuğumuzda kaldık. Onun nefis kolonyasının kokusunu alabiliyor ve istersem dilimle terinin tadına bakabiliyordum. Arsen alnını benimkine yaslamak için başını eğdi, kıcımlı kavrı ve beni kendine doğru çekti, ona duyduğum acıyı anında ateşledi. Ve yuvarlanan dalgalar gibi birlikte dans ettik. Yavaşça. Şehvetle. Şehvetle.

Kulübün sıcaklığı, tenimizin teri, vücudunun benimkine bu kadar yakın olması ama yeterince yakın olmaması beni coşkulu hissettiriyordu. Arsen dışında hiçbir şey önemli görünmüyordu.

Beni hafifçe dürttü, sonra o kadar da hafifçe değil, beni tam olarak neyin dürttüğünü hissettiğimde gülmeye başladım. Sırıtan bir Arsen yüzlerimiz arasındaki boşluğu kapattı ve vücutlarımız birbirine karşı kıvranmaya devam ederken beni ağzı açık öptü.

Bayıldım.

Dans pistinin ortasında bu derece öpüştüğümüz için kendimizi garip hissetmemiz gerekirdi ama Arsen ve ben, beni inanılmaz derecede ıslatan ve Arsen'i aşırı derecede sertleştiren tutkunun her şeyi önemsiz kıldığı farklı bir dünyada gibiydik. Bu gecenin fotoğraflarının gazetelere çıkıp umurumda bile değildi. Kendimden o kadar geçmiştım ki.

Şarkı bir öncekinden daha yüksek sesli ve daha hızlı bir şeye dönüştüğünde, Arsen nerede fark etmiş gibiydi. Kıcıımı bıraktı ve parmakları saçlarımda gezinirken çenemi avucunun içine aldı.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Sende aklımı kaçırmama neden olan şey ne?" diye fısıldadı.

Tepki vermeye fırsat bulamadan Arsen elimi tuttu ve beni karanlık ve boş bir köşeye kadar takip ettirdi. Oraya vardığımızda beni duvara yasladı. Arsen yüzümdeki teri silmek için gömleğinin eteğini tuttu ve karın kaslarının bir kısmını ortaya çıkardı. Eğilip dilimi onun terle kaplı her bir dalgalanmasında gezdirmek istedim.

Gömleğini çıkardıktan sonra, Arsen beni duvara yaslamak için vücudunun ön kısmını kullandığında beni şaşırttı. Ellerini başımı çevreleyen duvara koydu ve sonra burnunu saçlarımda, boğazımda, kulağımın arkasında gezdirmek için eğildi.

"Seni hissetmek..." diye fısıldadı kulağıma, "Seni o kadar çok istiyorum ki. Daha önce hiç kimseyi seni istediğim kadar istediğimi sanmıyorum."

Arsen'le dışarıda olduğum, onunla dolu olduğum bu anlarda Ben aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ona karşı hissettiklerimi kalbimin derinliklerine gömebildiğim ve içimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelebildiğim zamanlardı.

Gerçekliği görmezden gelip Arsen benimmiş gibi davranabildiğim zaman. Ve o anda onun sarhoşu ve kafası iyiydim.

Tek istediğim oydu.

Başımı arkaya atıp gülmek istememi sağladı. Bana unutturdu.

Arsen beni ne kadar çok istediğini dile getirdiğinde kendimi güçlü hissettim ve heyecandan sarhoş oldum. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyordum. Gözlerimi bedenlerimizin olduğu yere indirdiğimde beni yakından izledi.

Birbirimize bağlandık, ellerim belinin zayıf yanlarında, göğsünün kaslarında ve gergin karnında geziniyordu. Birbirimize olan ihtiyacımız etrafımızdaki havada o kadar hissediliyordu ki.

Ona dokunmak, ellerimde hissetmek, beni heyecanlandığı kadar onu da heyecanlandırmak istiyordum. İsteyerek dizlerinin üzerine çökmesini istedim. Benim için.

Ne yapmak üzere olduğumu fazla düşünmeden, parmaklarımı kot pantolonunun ve boxer külotunun içinde, ereksiyonunun üzerinde kıvrılana kadar kaydırdım.

Elim onun benim için ne kadar sert olduğunu hissederken gözlerini kapattığını ve derin bir nefes aldığını gördüm. Ona mümkün olduğunca fazla zevk vermek isteyerek yavaşça uzunluğunu okşadım, başparmağım aletin başını hafifçe ovdu.

*Yukarı ve
aşağı... Yukarı
ve aşağı...*

Tısladığını duyana kadar parmaklarımı cesurca onun etrafında dolaştırdım.

Arsen başını eğdi ve ağlamak istememe neden olacak bir şefkatle yüzümün her yerine öpücükler fısıldamaya başladı. Sanki ağzıyla ve dokunuşuyla bana tapıyor gibiydi. Arayan dudakları yüzümün köşelerinde, burnumun üzerinde oyalandı, sonra tekrar ağzıma doğru ilerledi. Aceleyle yüzümü onu öpmek için çevirdim, dudaklarını, dilini, ağzını üzerimde istiyordum ve o da bana istediğimi verdi. Beni yavaşça öptü, bana dayanılmaz derecelerde sahip oldu, inlememi ve ağzımı dilinin nüfuzuna tamamen açmamı sağladı. Arsen öpüşmeyi yönetiyor, hızını belirliyor, onun tarafından alt edildiğimi hissettiğimde bile geri çekilmeme izin vermiyordu.

Ellerini duvardan çekti ve beni kendisine daha da yaklaştırdı. Arsen daha sonra omuzlarını üzerime doğru eğdi ve bir eliyle kıcımlı kavrayarak beni parmak uçlarımda duracak şekilde kaldırdı. Ereksiyonunu bıraktım ve ellerimi saçlarına götürdüm. İnlemesini sağlayana kadar büktüm ve çektim. Ağzını boğazıma, atletimden dışarı fırlayan göğüslerimin üstüne götürdü ve terimi yaladı.

Bu noktada, ona duyduğum ihtiyaçtan aklımı kaçırmıştım, bu yüzden bacaklarımdan birini beline sarmak için yukarı kaldırdım ve bizi eskisinden daha yakın hale getirdim. Bu yeni pozisyonda ona, onun gezinen ellerine açtım. Eteğimin altındaki parmakları yukarı, yukarı ve ne kadar ıslak olduğumu hissedebileceğinden emin olana kadar yukarı ilerlerken uyluğumun içini okşadı. Sahiplenici eli külotumun dışında beni okşadı.

Etrafımızda olup bitenlere daha fazla dikkat etmemiz gerektiğini biliyordum, ne de olsa halka açık bir yerdeydik ve insanlar fotoğraf çekebilirdi, ama dürüst olmak gerekirse...

Daha az umursayamazdım ve Arsen benden daha az endişeli görünüyordu.

Arsen dudaklarını ayırdı ve boşalmaya ne kadar yakın olduğumu hissettiğinde gözleri hafifçe genişledi; parmakları ben paramparça olana kadar beni okşadı ve okşadı.

Nabzım kulaklarımda ve boğazımda atarken kasılmaların üzerime geldiğini hissettim, mutluluğun her vuruşu boğazımdan alçak iniltiyle çıkarıyordu. Kıçımdaki elinin desteği olmasaydı, öne doğru tökezleyebilirdim. Yüzümü, ağzımı, göğüslerimin hızla inip kalkışını hayranlık dolu bir ifadeyle izlerken ereksiyonu karnıma sertçe bastırdı. Tekrar kendime geldiğimde, kızarmış yüzünü ve çenesinin ne kadar gergin ve acı içinde olduğunu gösteren gerginliğini fark ettim.

Gülümseyen Arsen bir parmağını çenemin altına koydu ve ben onun güzel gözlerine bakana kadar kaldırdı. Beni bir kez daha öpmek için eğildi ama bu öpücük kısa ve tatlıydı.

"Sadece... çok... kendini... kontrol et." Müziğin içinden söylediğini duydum. Sonra bacağımı indirmeme yardım etti ve ereksiyonunu ayarlarken yüzünü buruşturarak giysilerimizi düzene soktu. Bizi masamıza geri götürmeye hazır olduğunda, kıyafetlerimin yerinde olduğundan emin oldu. Eğilip fısıldadı: "Nasıl mümkün oluyor bilmiyorum ama eskisinden daha güzel görünüyorsun."

Zaten kızarmış olan yüzümün daha da kızardığını hissederek ona baktım ve "Ummm... teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Arsen bir süre daha bana baktı, sonra başını geriye atarak güldü. Gülmesi bittiğinde, "Şimdiye kadarki en iyi dans deneyimi. Belki de bunu daha sık yapmalıyım?"

Omzuna vurmak istedim ama onun yerine güldüm. Çok sevimli görünüyordu, yüzü kızarmıştı. "Bu da bana... senin durumunu hatırlattı."

Arsen kollarını belime doladı. "Hiç düşünme, Gamzeli. Ben çok memnunum. Masaya oturduğumuzda o tatlı kıcını önümde tut yeter, her şey yoluna girecek."

"Bu gülümseme ne için?" Arsen soruyor.

"Yok bir şey. Sadece senin hareketlerini düşünüyordum." "Kulüp mü?" diye soruyor, dudaklarında ukala bir gülümsemeyle. "Evet."

"Kahretsin, bu inanılmazdı."

Ben de katılıyorum. İnanılmazdı ama onun sayesinde oldu.

Dairesine vardığımızda, minimalist dekora bakıyorum. Bugünden önce buraya sadece iki kez gelmişim. Genelde Queens'te bir otelde buluşuruz ama Arsen, içeri girdiğimizde birbirimizi tanımıyormuş gibi davrandığımız sürece dairesinin de aynı derecede özel olabileceğini düşünüyor.

Buraya son gelişimde tüm dikkatim Arsen'in üzerindeydi, bu yüzden onun ana yatak odasına doğru ilerlerken etrafıma bakıyorum. Her şey çok boş ve cansız görünüyor.

"Neden duvarlarında hiç resim asılı değil?" Gözleriyle beni çınlıçplak soyan Arsen'e bakmak için omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

Arsen omuzlarını silkiyor ve beni takip ediyor.

"Hiçbir anlamı yok. Bakmak istediğim tek şey önümde duruyor," diyor kısık sesle.

"Oh. Um..."

Kekeliyorum. "Bekle, buraya gel."

Merakla arkamı dönüp ona yaklaşıyorum. Arsen beni kaldırıp bacaklarımı etrafına sararak şaşırtıyor. Bedenlerimiz, aramızdaki tek engel olan giysilerimizle yakın bir şekilde birleşiyor.

"Daha iyi," diyor kıcımlı sıkarken. "Seni özledim." Eğilip beni öpüyor, dili benimkini arıyor ve karışıyor.

Birkaç dakika öpüştükten sonra hava alma ihtiyacıyla ayrılıyorum. "Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Arsen beni yatak odasına taşıyor ve yatağının yanındaki boy aynasının önüne koyuyor. Yansımama bakarken, saçlarımdaki tokaları çıkarmaya ve omuzlarımın üzerinden akmasına izin vermeye başlıyorum.

Arsen'i istiyorum. Beni özgür hissettiriyor. Sadece varlığı bile nefret ettiğim bir yanıma gömüyor, bana tüm acıları hatırlatarak beni savunmasız bırakıyor. Unutmak istediğim bir acıyı. Ve Arsen bunu benim için yapıyor. Belki de bu yüzden ona karşı bir saplantı hissediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Kıyafetlerini çıkarmaya başlayan Arsen'i aynadan izliyorum. Gri pamuklu tişörtünü başının üzerinden çekip yere bırakıyor, ardından pantolonunu ve boxer külotunu çıkarıyor. Gövdesindeki ve kollarındaki güçlü kaslar bana beni tek eliyle hiç çaba harcamadan kaldırabileceği izlenimini veriyor.

"Hiçbir şey. Sadece sana hayranım," diyorum, çıplak bedenini izlerken içime bir sıcaklık yerleşiyor.

Arsen kıkırdıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kollarını omuzlarıma koyarak eğiliyor, burnunu saçlarıma gömüyor ve kokuyu içine çekerek derin bir nefes alıyor. Bana o kadar yakın ki dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak son derece kolay olurdu. Tadının görüntüsü ve anısı beni tepeden tırnağa titretiyor.

"Benim için , Catherine," diye kabaca emrediyor.

Ceketimi çıkarmaya başladığımda uzaklaşıyor ve yatağın kenarına oturuyor. Sanki o bir avcıymış ve ben de onun avıymışım gibi beni dikkatle izliyor.

İnce vücudumu sergileyen siyah dantel sütyenim ve tangama kadar kıyafetlerimi çıkarırken ellerim titriyor. Çakıllı pembe meme uçlarımı ve vücudumun en mahrem yerinin damarlarını dantellerin arasından görebiliyorum.

Gözlerimi bedenimi incelemekten kaldırıyorum ve Arsen'in eliyle ereksiyonunu okşarken aynı şeyi yaptığını görüyorum. Beni içine çekerken yüzünü seksi bir gülümseme süslüyor.

"Buraya gel." Yumuşak bir sesle söylenmiş olsa da bu emir beni heyecandan titretiyor.

Arsen benim karanlık bir tarafımı, sınır tanımayan bir tarafımı ortaya çıkarıyor ve en az onun kadar kötü olmak istiyorum. Belki de beni özgür bıraktığı içindir, bilmiyorum ama onunla birlikteyken ondan başka hiçbir şey umurumda değil.

Yavaşça, bizi ayıran tek şey tangamın ince ipeği olana kadar ona sarılıyorum. Birbirimizi becermek çok kolay olurdu. Tek yapması gereken kumaşı yana kaydırmak ve girmek. Ama hareket etmiyoruz. Onun yerine yoğun bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Beni delirtiyorsun," diyor göğüslerimin arasındaki vadiyi yalamadan önce, ellerini hafifçe sırtımda gezdiriyor. Kendimi ona sunarken boynumu geriye yatırıyorum.

"Seni sikmeyi çok istiyorum Gamzeli. Seni son gördüğümde beri başka bir şey düşünemiyordum." Kalçalarını kaldırarak ereksiyonunu seksime sürüyor. Vücudumun nemli sıcaklığının bizi ayıran malzemeden sızdığını hissettiğimde, cinsel sürtünme beni inletiyor.

"Seni ne kadar çok istediğimi hissedebiliyor musun?" diye soruyor kabaca.

Bakışlarını karşılıyorum ve ateş saçan parlak gözlerine bakıyorum. "Ben de seni istiyorum," diye fısıldıyorum usulca ağzına karşı. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. O şu anda ihtiyacım olan her şey.

Arsen bir an sessiz kalıyor, "Biliyor musun, seni ilk gördüğümde gözlerinin ne kadar üzgün baktığını fark ettiğimi hatırlıyorum." Parmağını çenemin kenarında gezdiriyor, "Ama bu, üç hafta önce ne kadar kaybolmuş olduklarının yanında hiçbir şeydi," diye ekliyor boğuk bir sesle.

"Peki şimdi nasıl görünüyorlar?" Kendimi onun aletine sürterken soruyorum.

Başparmağını dudaklarıma sürterken bana şefkatle gülümsüyor. "O kadar da kayıp değil."

Başımı sallıyorum. Bir fener gibi, bu adamın iç ışığı etrafımdaki tüm karanlığı aydınlatıyor.

Arsen ayılır. "Gamzelerimdeki o lanet hüznü tamamen yok etmek istiyorum."

"Oh." Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Ben gerçekten çareyi geçtim. Daha önce değilsem bile, şimdi öyleyim. "Bunun olup olmayacağını bilmiyorum. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum" diyorum.

"Siktir et uygulanabilir." Beni dudaklarımdan öpüyor. "Senin için imkansızı gerçekleştireceğim. Senin gibi güzel bir yüzde üzüntüye yer yok."

Yüzündeki ciddi ifadeye bakıp gülümsemek istiyorum ama bunun yerine gözlerimden yaşlar süzülürken başımı bir kez daha sallıyorum. Ona aşık oluyorum ve bunu istemiyorum. Bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum ve o anın heyecanının zihnimi ele geçirmesine izin veriyorum.

Arsen boynumu öpmeye başlıyor, dilinin dokunuşuyla tenimde uyanan tüyleri diken diken etmesine izin veriyor. Sütyenimi ustalıkla çıkarıp yere atıyor ve meme uçlarını kıpkırmızı olana dek göğüslerimi avuçluyor.

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, tangamı çıkarmak üzereyken elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Hayır," diye emretti. "Açık kalsın."

Arsen bir eliyle sertleşmiş aletini tutarken, diğer eliyle tangamın ince kumaşını kenara itiyor ve ipi avucunun etrafında o kadar sıkı döndürüyor ki, tenindeki kırmızı izi görebiliyorsunuz.

"Çok güzelsin, çok tatlısın," diye mırıldanıyor.

Telefonum çalmaya başladığında kendimi onun ereksiyonuna doğru indirmeye başlıyorum.

Yüz

ük. Bu o.

Bu dördüncü ya da beşinci arayışı.

"Cevap verme." Arsen aletini içime soktu, sonra tekrar çıkardı ve sikinin başını klitorisime sürtmeye başladı. "Bırak sesli mesaja düşsün. Eğer

Bu o, arkadaşlarıyla meşgul olduğunu biliyor." Arkadaş kelimesi dilinden döküldüğünde kıkırdıyor.

Arsen'in acımasız alayları beni sersemliğimden kurtarıyor. Beni olduğum yerde ayıltıyor. Yapmak üzere olduğumuz şey yüzünden kendimi parçalanmış hissediyorum ama bacaklarımın arasındaki ıslaklık bana ihanet ediyor. Bedenim ne istediğini biliyor.

"Hayır. Bunu almam gerek. Endişelenecek. Bu sabah gittiğinden beri onunla konuşmadım." Ellerini iç çamaşırimdan çekip kucağından iniyorum ve çantama doğru ilerliyorum. Bir kolumla göğüslerimi kapatırken diğer kolumla telefonumu arıyorum, Ben'i görmezden gelebilmeyi ve içimde alevlenmeye başlayan suçluluk duygusunu söndürebilmeyi diliyorum.

Sonunda telefonumu bulduğumda cevap verdim. "Alo?"

"Bebeğim."

"Selam, bebeğim. Neler oluyor? Çok uzun süre konuşamam. Mağaza gittikçe kalabalıklaşıyor ve daha bulduğum kıyafetleri denemem gerekiyor," diyorum nefes nefese kalmış bir sesle.

Ben gülüyor. "Yatarken giydiğin o firfırlı şeylerden daha fazla almadığın sürece ne istersen alabilirsin, ki onları hep çıkarıyorum ya da parmaklarımla parçalıyorum." Üzerimdeki takımlara bakıyorum ve ne kadar gergin olduklarını fark ediyorum.

Utançtan yüzümün yandığını hissederek onları bacaklarımdan kaydırıp yere atıyorum. Şimdi tamamen çıplığım. Dışım temiz ama içim çok ama çok kirli.

"Um, Ben... Ben-"

"Sorun yok. Gitmem gerek. Akşam yemeğinde evde olmayacağımı haber vermek için aramıştım. Bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor. Kerry kalıp bana yardım edecek, o yüzden muhtemelen dışarıdan sipariş veririm."

Kerry'nin adı geçtiğinde hislerim karıncalanmaya başlıyor ama onları hemen bastırıyorum. Hiçbir şeyi sorgulamaya hakkım yok. Sadece Arsen'in aletinin üzerinde oturuyordum.

"Oh, tamam." Tam telefonu kapatmam gerektiğini söyleyecektim ki Arsen'in elini bacaklarımın arasında hissediyorum, parmakları nabız gibi atan göbeğimi bulup içine giriyor.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Ona meşgul olduğunu ve gitmesine izin vermen gerektiğini söyle." İçime daha sert itiyor. "Seni şimdi becermek istiyorum."

"Bu Arsen mi?" Sesinde inançsızlık var.

Arsen beni okşamaya devam ederken kıkırdıyor. Hınzır elinin vücuduma yaptığı şeyler yüzünden inlemek istiyorum, arzularım duygularıma hücum ediyor. Arsen, ereksiyonu kıcımla karnı arasına sıkışana kadar bana yaklaşıyor.

"Evet, bebeğim. Bu Arsen." Sesim titriyor.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Serbest kalan kolu belime sıkıca dolanıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Sakin buna cüret etme, Catherine. Şimdilik benimsin," diye fısıldıyor kulağımı ısırmadan önce sertçe. Birkaç dakika önceki tatlı adam gitmiş, yerine soğuk ve kaba eski Arsen gelmişti. Parmakları içime girip çıkmaya devam ederken başparmağı öfkeyle klitorisimi ovuyor.

"Onunla ne halt ediyorsun? Alışveriş yapıyorsun sanıyordum." Sesi kızgın geliyor.

Bir sızlanmayı bastırarak, neden Arsen'le birlikte olduğuma dair geçerli bir bahane bulmaya çalışıyorum. Diğer hattaki adama söyleyecek doğru yalanı bulmaya çalışıyorum. Sözde çok sevdiğim adama, sadık ve kararlı kocama.

"Ona rastladım. Annesiyle birlikte burada."

Bana inanmadığını biliyorum. Ben bir dakika sessiz kaldı. Bir dakika çok uzun. "Gitmem gerek. Hoşça kal," diyor soğuk bir şekilde.

Sesindeki soğukluk beni korkutuyor ve telefonu kapatmasına engel olmamı istiyor. "Bekle!" Arsen'i uzaklaştırmak için tüm gücümü kullanıyorum. Bu sefer işe yarıyor çünkü ben odanın ortasına doğru adım atarken gitmeme izin veriyor.

"Evet?" Ben'in sorduğunu duydum.

Bedenim ve zihnim çelişki içinde çünkü Arsen'in dokunuşundan hâlâ tahrik oluyorum ama bunun olmasına izin verdiğim için iğreniyorum. Ama duramıyorum. Duramıyorum.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için zaman kazanmaya çalışıyorum.

Bu sırada sevgilim önümde duruyor, fırtınalı gözlerle beni izliyor ve göğsü ağır nefes alıp vermekten daralıyor. Azgın ereksiyonu kışkırtıcı ve güzel.

"Sanırım evde görüşürüz," diyorum.

Arsen'in göğsündeki kaslar geriliyor ama görmezden geliyorum. Ben sessiz ve cevap vermeden telefonu kapatacağını düşünüyorum, ama bir sonraki sözleriyle beni şaşırtıyor ve ne kadar derinden kestiklerini görüyorum. "Evet." Ben duraksıyor, "Seni seviyorum. Bunu sakın unutma. Her zaman."

Hat kesildi ve beni utanç içinde bıraktı.

Arsen tavrımdaki değişikliği fark etmiş olmalı çünkü üzerime atlamadan önce bir şey söylememe ya da yapmama fırsat vermiyor. Beni kollarının arasına alıp yatağına geri götürüyor.

Uzanır uzanmaz, sanki dudaklarıyla beni damgalamaya çalışıyormuş gibi vücudumun her tarafına öpücükler yaymaya başlıyor. Tenini tenimde hissettiğim anda, odasının duvarlarının ötesinde hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya geri dönebiliyorum. Ona kızmam ve az önce yaptığı şey yüzünden midemin bulanması gerektiğini biliyorum ama kafamın içinde hâlâ Ben'i duyabiliyorum ve duymak istemiyorum. Duyamıyorum. Suçluluktan delireceğim.

Bu yüzden

Arsen'i

kullanıyorum.

"Arsen..."

Dudakları dudaklarıma konuyor. "Evet..." diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında, elleri vücudumun kıvrımlarını keşfederken.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi," diye yalvarıyorum.

Bedenini hissetmekten başka bir şey hissettirme

bana. Kendimi zevk içinde kaybetmeme izin ver.

Gerçeği göm ki onun yüzünden acı çekmeyeyim.

Dirseklerinin üzerinde yükselip üzerimde geziniyor. Dudaklarının benimkiler yüzünden kızarmış ve şişmiş olduğunu fark ediyorum. "Burada ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

"Artık öpüşmek istemiyorum. BEN-BEN-"

"Seni sadece becermemi mi istiyorsun?" Ereksiyonunun ucunu içime doğru itiyor. "Böyle mi?"

Onu karşılamak için bacaklarımı daha geniş açtım, omuzlarından tuttum ve kalçalarımı kaldırdım. "Evet, lütfen. Artık düşünmek istemiyorum," diye yalvarıyorum.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz hata yaptığımı anladım. Arsen'in vücudu anında sertleşiyor. "Bu onun telefon konuşmasıyla mı ilgili?"

Çünkü onu düşünmek zorunda kalmamak için seni becermemi istiyorsan, yapmayacağım. Siktir et," diye tükürüyor Arsen benden uzaklaşıp sırt üstü yere düşerken.

"Ne demek istiyorsun? Ben... beni istemiyor musun?" Doğrudum, ipeksi beyaz çarşafı kaptım ve onun altın çerçevesine bakarken açıkta kalan göğsümü kapattım. Aletin şişmiş ucu ona duyduğum arzunun kanıtıyla parlıyor.

Konuşmadan birbirimize bakıyoruz. Ben utancımdan kızarıyorum, Arsen ise yüzüne yansıyan öfkeyle bana bakıyor.

"Hayır," diyor burun delikleri alevlenerek.

Kelimelerin ötesinde aşağılandım ve utandım. Ne düşünüyordum ki? Tabii ki beni istemiyor. Ben değersizim.

"Anlıyorum."

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama Arsen beni engelliyor. Önümde diz çökerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kahretsin, Catherine. Dur. Bana bak, lütfen."

Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum. Güneş gibi. Kör edici. Onun tarafından kör edilsem bile bakışlarımı ayıramıyorum.

"Neden bizim aramız hep böyle?" İnleyerek bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bir an uçuyor gibiyiz, bir an sonra birinin canını yakmak istiyorum." Duraklıyor, şehvet ve anlamadığım bir duygu gözlerinde savaşıyor, "Seni istiyorum. Hem de çok. Bunu biliyorsun. Ama bunu yapamam. Düşündüğün kişi oyken olmaz."

"Ama ben seni istiyorum." Bu bir yalan değil. , hem de çok.

Onunlayken kendimi soğuk, boş ya da kırılmış hissetmiyorum. O hepsini yok ediyor.

"Hayır. Bu şekilde değil. Benim olmayan bir şeyi aldığım için değersiz bir pisliğim ama onun buraya girmesine izin vermeyeceğim." Yatağını işaret ediyor. "Burası olmaz. Burası seni paylaşmak zorunda olmadığım yer. benim olduğun yer," diyor nazıkçe.

"Oh, Arsen. Sen değilsin... ve o-"

"Sus, güzelim. Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Buraya gel, seni öpmeme izin ver. O tatlı ağzına ihtiyacım var," diyor usulca.

Arsen yüzümü bıraktığında eğiliyor ve beni dudaklarımdan bir kez daha öpüyor. Kısa sürüyor ama ağızlarımız birleştiği anda vücudumun verdiği tepkiyi durduramıyorum. Öpücüğü duyularımı istila ediyor, tatlı tadıyla beni sarhoş ediyor.

"Haklısın. Deniyordum... Özür dilerim. Çok üzgünüm," diyorum suçlulukla yatağında birlikte uzanırken.

İç içe geçmiş ellerimizi yavaşça incelerken başını kaldırıyor. "Sorun değil. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim. Düşünceleri ve duyguları gömmek için seksi kullandım." Devam etmeden önce alnımdan öpüyor, "Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor ama sen onu düşünürken seni becermek istemiyorum."

"Özür dilerim."

"Unut gitsin. Ayrıca, bunu sevdim." Elimi bırakıyor ve kıkırdarken kollarını bana doluyor. "Sarılmak. Bunu kim hayal edebilirdi ki? Beni bir korkağa çeviriyorsun. Sevişmeye hayır diyorsun ve onun yerine sarılıyorsun," derken yüzünde çocuksu bir sırıtma beliriyor.

"Benim ilgilenmemi istemediğine emin misin?" Başımle ereksiyonunu işaret ediyorum.

"Hayır, geçecek." "Ama acı çekmiyor musun?"

"Üstesinden gel bir şey değil. Şimdi sessiz ol ve beni tekrar öp."

Ve unutulmanın tatlı anlarında kayboluyoruz. Nefeslerimiz birbirimizin ciğerlerini dolduruyor, Arsen yavaş yavaş benim bir parçam oluyor.

Saatler sonra, evinden ayrılmadan önce, Arsen bana şiddetle sarılıyor. Başımın üstünü ve yüzümün her yüzeyini öpüyor. Beni bıraktığında bir elini kaldırıp çenemi kavlıyor. "Onunla da böyle mi?"

Sorusu beni şaşırttı.

"Hayır, cevap verme. Bilmek istemiyorum," diyor dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondururken.

Tren istasyonuna doğru ilerlerken Ben'i aramam gerektiğini fark ediyorum ama aramamayı tercih ediyorum. Biraz daha Arsen'i düşünmek istiyorum. İlişkimiz başladığından beri Arsen'le ilk kez yakınlaşmadık ama nedense kendimi ona her zamankinden daha yakın hissediyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde eve geldiğimde beni sarımsak ve domates sosu kokusu karşılıyor.

"Ben?" Elmas küpelerimi çıkarmaya başlarken yüksek sesle soruyorum, saçlarımin parmaklarımin tepesini sıyırdığını hissediyorum.

"Buraya!" diye bağıyor.

Kıyafetlerimi değiştirmek ve dişlerimi fırçalamak istiyorum ama bunun yerine Ben'i aramaya . Adımlarımda bocalıyorum, onu gördüğümde ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. Alışveriş yaparken Arsen'e rastladığım bahaneme inanmadığından eminim.

Mutfağa ulaşır ulaşmaz Ben'i tezgahın yanında durmuş çiçekli bir kaseden spagetti yerken buluyorum. Yıpranmış kot pantolonu ve eski düz gri tişörtüyle bile her zamanki tiki görünümünde. Mimi'nin bacağına sürtünerek mırıldanmasını izliyor, yüzünde üzgün bir ifade var. İçeri girdiğimi duyunca bakışlarını kaldırdı ve görünüşümü inceledi. Kasvetli bir bakış

gözlerinde parlıyor, ama bir anda kayboluyor. Ve işte böyle, unutmayı çok istediğim her şeyi ve nedenini hatırlıyorum. O, asla olmayacak olanın günlük hatırlatıcısı.

"Merhaba. Bu gece geç saate kadar çalışacağını sanıyordum?" Alışveriş poşetlerini yere koyarken sordum. Arsen benim için bir şeyler aldı, böylece eve gelip maskaralığımıza devam edebilecektim.

"Gelmem gerekiyordu ama sonunda eve dönmeye karar verdim. Burada olacağını düşünmüştüm..."

"Um, evet. Arsen'i uzun zamandır görmediğim için onunla akşam yemeği yemeye karar verdim." Yalan söylerken, kendi davranışımın iğreniyorum. Bundan kurtulmak için ne yapacağımı bilemediğimden, Arsen'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp Ben'e odaklanıyorum.

"Onu öylece bırakıp gittin mi?" Ben, elindeki kâseyi dikkatle beyaz mermer tezgâhın üzerine koyarak soruyor.

Peçeteye uzanıp ağzının kenarlarını siliyorum ve parmaklarımın dudaklarının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Gözlerimi kaldırıp onun tanıdık gözlerine ve beni nasıl sevgiyle izlediklerine bakıyorum.

"Evet, yemekten sonra bir şeyler içmek istedi. Canım içki içmek istemedi, ben de eve erken geldim."

Kollarını alıştığımdan biraz daha güçlü bir şekilde belime doluyor. Ben bir elini kaldırıp başparmağıyla alt dudağımı okşarken sessizce birbirimize bakıyoruz, Arsen'in iki saat önce yaptığıının aynısını yapıyor.

Acaba dudaklarımın ne kadar şiştiğini anlayabilir mi?

"Bu kadar uzun süredir ortalıkta yokken birdenbire her yerde görünmesini ilginç buluyorum," diyor sessizce, hâlâ dudağımı okşuyor. Acımaya başladı.

"Ne demek istiyorsun? Bardaki geceden beri onu ne duydum ne de gördüm," diyorum soğuk bir ürperti omurgam boyunca ilerlerken.

"Barı nasıl unutabilirim? Lanet bir gösteriydi. Ancak..." "Evet?"

"Her yerde ortaya çıktığını söylüyorum çünkü daha üç gün önce Page Six'te kimliği belirsiz bir sarışınla şehirde birkaç kez görüldüğünü okudum."

Midem yere düşmüş gibi hissediyorum. "Gerçekten mi? Onun kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet, gerçekten." Ben belimi daha sıkı kavırıyor. "Ve hayır, bilmiyorlar. Manhattan'ın nasıl olduğunu bilirsiniz. Eğer anonim olmak istiyorsan, burası

ol."

"Evet," diyorum, elimi kaldırıp Ben'in elinin üstüne koyuyorum; duruyorum çünkü dokunuşu acı verici hale geldi.

"Dediğim gibi, kadının kimliğini bilmiyorlar ama çok da endişeli görünmüyorlar. Ona haftanın lezzeti diyorlar," diye kıkırdıyor.

Ben karnıma tekme atmış gibi hissediyorum. "Madem haftanın modası o, o zaman neden umursuyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Neyse, demek istediğim bu değil. Demek istediğim senin bile onunla karşılaşmış olman. Bu ne kadar komik?" diye soruyor ısrarak.

"Um, evet. Şey, ben... biz onun flört hayatı hakkında konuşmadık. Sadece... şey... bilirsiniz işte, hayat. Her neyse, alışveriş beni yordu." Ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama eli belimde duruyor, "Ben, bırak. Duş alıp yatmak istiyorum."

"Neden, bebeğim? Yorgun musun?" diye soruyor alaycı bir tavırla.

"Evet. Lütfen, bırakır mısın?" Ondan uzaklaşmaya çalışırken söylüyorum, ama bir kez daha dirençle karşılaşıyorum.

Birden dokunuşu beni rahatsız etti. Bana bakışında ve vücudundan yayıldığını hissettiğim gerginlikte ne kadar kızgın olduğunu anlamamı sağlayan şey var. Onu daha önce hiç görmediğim kadar kızgın. "Benimle biraz zaman geçirmek için çok mu yorgunsun?" Ben kalçalarımından tutup bizi döndürüyor ve beni tezgâha yaslıyor.

"Ben, hayır. Bu gece olmaz. Yoruldum. Lütfen, dur." Midem bulanıyor.

"Bebeğim... Seni özledim." Boynuma sarılmak için eğildiğinde, içinde çaresizlik hissediyorum. Elleri bileklerimi kavlıyor ve boynuna dolamak için hareket ettiriyor. Sonra kıcımlı tutup beni tezgahın üzerine kaldırıyor.

"Hayır. Bu gece gerçekten canım istemiyor."

"Sana ihtiyacım var bebeğim. Hem de çok. Çok uzun zaman oldu," diyor kısık sesle ve eteğimi kaldırıp külotumu indirmeye başlıyor.

"Hayır!" Onu tüm gücümle iterek haykırıyorum.

Ben'in küfrettiğini duyuyorum ama artık bana yaklaşıyor. Göğüs kafeslerimiz iyice yükselirken, tezgahtan iniyorum ve ona bakmadan eteğimi düzeltiyorum. "Hayır dedim, Ben." Ağlamak ve kusmak istiyorum ama ikisini de yapmıyorum. "Gidip uzanmam lazım."

"Tanrım," diye mırıldandı, "Git artık." Ellerini saçlarında gezdiriyor, hayal kırıklığı yüzüne vuruyor. "Seninle kazanamam. Unut gitsin. Ben ofise gidiyorum." Arkasını dönüyor ve beni boş mutfağımızın ortasında bırakıyor.

Ancak onun odadan çıkışını izledikten sonra yıkılıp ağlamaya başlıyorum.
Ben'e ne yaptım?

Yere bakıyorum, ellerimin şiddetle titrediğini fark ediyorum, tiksintinin midemi alt üst ettiğini hissediyorum. Çılgılık atmak istiyorum, kusmak istiyorum, ölmek istiyorum. Kendimden öğreniyorum ama bu Arsen'le birlikte olmak için ödemeye hazır olduğum bir bedel.

Kafamın içinde bana bunun sonun başlangıcı olduğunu söyleyen sesi susturdum.

Şu anda Barneys'de Ben'in yarın akşamki siyah kravatlı davetlerinden birinde giymek için bir gece elbisesi arıyorum. Keşke gitmek zorunda olmasaydım da Ben dışarıda umursamadığım insanlarla takılırken geceyi Arsen'le onun yatağında geçirebilseydim. Arsen'in gelmesini beklerken, bir saat önce telefonda söylediği sözleri hatırlayınca dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Canın ne yemek istiyor?" "Seni."

"Kes şunu. Ben ciddiylim."

"Ben de ciddiylim."

"Her neyse. Önce benimle Barney's'de buluşmaya ne dersin, sonra nereye gideceğimize karar veririz?"

"Evet. Evime dönelim. Sana ne kadar aç olduğumu göstereceğim yere."

Bacaklarımda tepesinde bir sıcaklık hissederek, ihtiyaçtan patlamadan önce doğru elbiseyi bulma çabamda ciddileşmeye karar veriyorum. Bir elbiseyle yetiniyorum.

J. Mendel'in straplez elbisesi tonal file tek omuz panelli. Siyah ve yırtmaçlı şal eteği ile yüzünüze seksi gelmiyor. Ayakkabı bakarken şansım yaver gidiyor ve çok yakışıklı bir adam hemen yanıma yaklaşmış bugün için yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Beğendiğim bir çift mor Manolos'u gösterip ona ayakkabı numaramı verdikten sonra oturup geri gelmesini bekliyorum. Bu arada telefonumu çıkarıp Arsen'den cevapsız arama var mı diye bakıyorum. Ben'den sadece bir mesaj var. Göğsümde bir sızı hissediyorum ama mesajını görmezden geliyorum ve Arsen'e nerede olduğumu bildirmek için mesaj atıyorum.

Sevimli sarışın adam ayakkabılarla geri döndüğünde, diz çöküyor, çıplak ayağımı eline alıyor ve dizinin üzerine koyuyor.

"Umarım bu konuda size yardım etmemin bir sakıncası yoktur. İşimin birkaç avantajından biri bu."

Dudaklarımda cevap niteliğinde bir gülümseme, şaka yapmadan edemiyorum. O kadar tatlı ki. "Oh, gerçekten mi? Eminim kadınlar buna hiç aldırılmaz."

Gülümsüyor, sonra alyanslarımı işaret ediyor. "Ne yazık ki çok geç kalmışım gibi görünüyor. Gidip onu döveyim mi? Bu onu benim için vermeni sağlar mı?"

Sol elime bakıyorum ve Ben'in büyük pırlantasını ve alyansımı görüyorum. Onları çıkarmak istiyorum. Birden kendimi çok sıkı hissettim. Kesilmiş dolaşım sıkı.

Sevimli adam yüz ifademdeki değişikliği fark etmiş olmalı. "Özür dilerim hanımefendi.

Ben-" demek istememiştim.

"Lanet olası bir çift ayakkabıyı denerken bu kadar eğlendiğini görmek güzel, Catherine."

Ayağımı hemen bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Başımı kaldırıyorum ve gözlerimin çok kızgın bir Arsen'e takılmasına izin veriyorum. Eğer bakışlar öldürebilseydi, zavallı sevimli adam muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdu.

Suçlayıcı ses tonuna sinirlenerek, umursamaz bir tavırla omuzlarımı silkiyor ve sözlerinin ima ettiği şeyi umursamıyormuş gibi yapıyorum. "Öyleyiz, yani bir dakika öncesine kadar öyleydim. Sakıncası yoksa, Arsen-"

Arsen onu kenara itiyor, önümde diz çöküyor ve Ferragamo'nun askılı sırtını takıyor, sonra ayağa kalkıyor. Satış görevlisine dönüp bakıyor, ona siyah American Express'ini uzatıyor ve ne istersem ondan çekmesini söylüyor. Hesap ödendikten sonra bana tek kelime etmeden dirseğimden tutup soyunma odasına götürüyor.

Bir an kızgın bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Yaptığı kabalığa o kadar sinirlenmişim ki ellerim titriyor. "Bu da neydi böyle?" İnsanların bizi duyabileceğini umursamadan bağıriyorum. "O sadece işini yapıyordu!"

Mavi gözlerini üzerime diken Arsen'in sakın sesi en yüksek sesle bağırımdan etkili ve sessiz tavrı öfkemi dindiriyor. "Umurumda bile değil. O sana dokundu ve sen benimsin. Sadece benimsin. Sana sadece ben dokunabilirim."

"Ben senin değilim. Aptallık ediyorsun," diye fısıldıyorum.

"Ne demeye çalışıyorsun? Sana dokunmasını mı istedin? Sıradaki oyuncağın olmasını mı istiyorsun? Ne yani, benim sikim sana yetmiyor mu?" Arsen tıslıyor, beni incittiğini biliyor.

"Hayır! Kes şunu, Arsen! Ne dediğinin farkında mısın?"

Bankta oturmak için benden uzaklaştı. "Dürüst olmak gerekirse, Cathy... senin bir geçmişin var."

"Bu ne cüret?" Utanç ve öfke yeniden su yüzüne çıkar.

"Burada benimlesin, değil mi? Kocan isteyken?"

"Senden nefret ediyorum."

Arsen soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Benden nefret ediyorsun çünkü bunun gerçek olduğunu biliyorsun."

"Ben gidiyorum. Güle güle, Arsen. Büyüdüğünde beni ara."

Gitmek için döndüğümde elimi tuttu. Onu itmeye çalışıyorum ama elleri vücudumun her yerinde, beni ona doğru çekiyor. "Özür dilerim, Gamzeli. Öyle demek istememiştim. Gitme," diye mırıldanıyor Arsen.

"Arsen!" Dokunuşu içimde sadece onun yaratabileceği tutkuyu ateşlerken itirazlarım gönülsüzleşiyor. Becerikli parmakları elbisemin fermuarını beni kısmen çıplak bırakarak yere düşene kadar açıyor. Arsen daha sonra külotumun içine uzanıyor ve uyarılmışlığımın kanıtını keşfediyor.

"Hayır, gitmiyorsun. Çok ıslaksın. Beni hemen şimdi burada becereceksin."

"Seni istemiyorum."

"Beni istemediğini söylemeye devam et, ama kendini hisset... sırlıslık olmuştun." Parmağını etimden çekip ağzıma götürüyor. "Tadına bak. Bana yalan söylemeye cüret etme. Beni istiyorsun," diye homurdanıyor.

Ve alıyorum. Parmaklarında vücudumun tatlı tuzluluğunu tadabiliyorum.

"Gamzeler, beni istediğinizi söyleyin. Söyle," diye emrediyor ıslak parmaklarını

Parmağımı bir kez daha içimde dolaştırıyor, benimle oynuyor, vücudumda havai fişekler patlatıyordu.

"Söyle!"

"Evet! Arsen, seni istiyorum!" Dünyam zevk ve şehvetle sersemleyen tıslıyorum. İhtiyaç ve istek.

"Sana dokunduğumu görebiliyor musun?" diye kısık sesle kulağıma fısıldıyor. "Evet."

"Bunu izle."

Ve nasıl yapamam? Aynalarla çevrili bir odadayız; baktığım her yerde yansımamızı görebiliyorum ve bu bedenimi ateşliyor.

Pantolonunun fermuarını açmasını ve boxer külotunu indirerek ereksiyonunu serbest bırakmasını izliyorum. Külotumu yavaşça çıkarışını, kıkırmı ona açışını izliyorum. Ve vücudumu iterken onu izlemeye devam ediyorum

Bu yüzden belimden eğildim, ellerim destek için bankın üzerinde, kendimi tamamen ona sunuyorum.

"O tatlı kıcını sikime doğru it." Aletini girişime doğru kaydırarak kendini bana sürüyor. "Kesinlikle sevişmek istiyordun, benim güzel Gamzelerim." Sesi ukalaca ama içinde bir merak duygusu da var. "Siktir. O kıç... benim için daha aşağı eğil... evet... devam et."

Ve öyle. Asla inmek istemediğim bir şehvet bulutunun üzerinde yüzüyorum.

"Güzel, Gamzeli. Şimdi şunu izle."

Aletini içime kadar sokmasını izliyorum. Yavaşça itiyor. Arsen acele etmiyor, bizi izlemekten zevk alıyor. Elimle ağzımı kapatıyorum. Yüksek sesle inlememek için kendimi tutmaya çalışırken sertçe ısıyorum.

Çekip gittiğinde, aynada aletin nasıl parladığını görebiliyorum, onu ağzıma sokarsam kendi tadımı alabileceğimi biliyorum. Boğuk bir sesle emrediyor, "Arkanı dön. Bankın üzerine otur. Seni görmek istiyorum, hepinizi. Bacaklarını benim için aç ve bana tatlı amımı göster."

"Arsen, belki de yapmamalıyız. Yakalanmaktan korkuyorum," diye mırıldanıyorum, bir eliyle külotumu bacaklarımdan çekerken diğer eliyle beni acımasızca okşuyor. İçime girip çıkmaya başladığında parmaklarının çıkardığı ıslak sesleri duyabiliyorum. Çiğ. Çok çiğ. Çok güzel.

Gülüyorum çünkü sadece Arsen beni bir anda sinirlendirip bir anda coşturabilir. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ne? Herkesin içinde sevişmek mi? Bu bir şey değil, bebeğim." Yüzünde ne kadar güzel olduğunu vurgulayan seksi bir sırıtma var. Altın güzelliği. Beni bıraktığında, elini tutup vücuduma geri götürürken umutsuz bir inilti ağzımdan kaçıyor.

"Hayır... Arsen, lütfen... bitir şunu."

"Ben uzanacağım. Seni sikime binerken izlemek istiyorum."

Arsen'in iri küçük soyunma odasının zeminine sığmaya çalışmasını izlerken kıkırdamadan edemiyorum. Şakacı bir gülümseme dudaklarına geliyor. "Senin ve vücudunun bana yaptırdığı şeyler, Catherine. Şimdi, becer beni."

Kendimi onun üstüne bırakırken, kollarını tutup başının üzerinde tutuyorum. Onu böyle izlerken, içimdeyken, zonkladığını hissederken. Çok canlı hissediyorum.

"Beni..."

Cümlemi bitiremedim. Saçlarıma dolanmış eli beni aşağıya çekip harika bir öpücük verirken ağzı benimkini kaplıyor.

Sözler.

Barneys'den el ele tutuşarak çıkarken, şehrin bu yakasında birinin bizi görüp fotoğrafımızı çekeceğini umursamadan, Arsen bana Barnes & Noble'a uğramak istediğini söylüyor. Başımı sallayarak elini bırakıyorum ve kollarımı karnına doluyorum. Burnumu göğsünün sol tarafına gömüp kolonyasının kokusunu içime çekerken pamuklu tişörtünün yumuşaklığının yanağıma sürtünmesine izin veriyorum. Arsen'le bu şekilde birlikte olmak, günün ortasında sadece ikimizin olması ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şeyimizin olmaması beni memnun, mutlu ve tatmin olmuş hissettiriyor. Keşke hayat hep böyle olabilse.

Keyifle iç çekerken, onu sıkıca kavıyorum ve bizi yönlendirmesine izin adım veriyorum.

"Ne , Gamzeli? Yürüyemeyecek kadar ağrın mı var? Sanırım Soyunma odasında kendimi biraz kaptırmışım," diye kıkırdıyor ve kıcımlı tutup sıkıyor.

Gülüyorum. Gözlerindeki alaycı parıltı onu yaramaz bir çocuk gibi gösteriyor. "Belki de yaptın-Bekle! Ne yapıyorsun? Beni hemen yere bırak, Arsen!" Arsen beni yerden kaldırıyor, omzunun üzerinden atıyor ve kıcımlı ısırtıyor!

"Beni hemen yere indir, Arsen!" Kıcımdan küçük ısırtıklar almaya devam ederken gülüyorum ve omzunda kıpırdanıyorum. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, seni aptal adam! Hayır, hayır, bir daha ısırtma! Gıdıklanıyor!"

Ama Arsen beni dinlemiyor; sadece benimle birlikte gülmeye devam ediyor. Baş aşağı asılı olsam bile ona karşılık vermek istiyorum, bu yüzden kıcımlı çimdikliyorum, bu da sadece kahkahalarla havlamasına neden oluyor.

"Tabii ki hayır. Enerjini sonraya sakla, Gamzeli. O güzel ağzını meşgul etmeyi planlıyorum, merak etme" diye takılıyor.

"Arsen, cidden! Hemen kes şunu! İndir beni!" O kadar gülüyorum ki midem ağrıyor.

"Hayır."

Dikkat çektiğimiz için mahcup bir halde, ellerimle yüzümü kapatarak aşağı inmeye çalışıyorum. "Aman Tanrım! Bu çok utanç verici!"

"Bırak izlesinler. Zavallı insanlar sıkıcı hayatlarında arada bir heyecana ihtiyaç duyarlar, Gamzeli. Ayrıca bunu seviyorum," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Ve sonra pislik bir kez daha kıcıımı ısırdı.

Citigroup Center binasında bulunan en yakın Barnes and Noble'a giderken takside Arsen ve benim tek yaptığımız gençler gibi öpüşmek. Öpüşüyoruz, hissediyoruz, dokunuyoruz, birbirimize doyamıyoruz. Arsen'in eli tişörtümün altında, göğüs uçlarını okşuyor, benim ellerim onun sarı saçlarında, onu kendime çekiyorum, çok ateşli bir dudak kenetlenmesinin ortasındayız ki taksi şoförünün sesi öpüşmenin neden olduğu sersemliğimizi bozuyor.

"Hey, adamım. Biz buradayız. Ya şimdi ödersin, ya da bloğun etrafında dolaşmaya devam edip sana ödetirim!"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, bu yüzden bir çift azgın genç gibi yakalandığım için utanç ve sersemlik arasında bir karışım ile savaşılmaya çalışırken yüzümü Arsen'in boynuna saklıyorum.

Gözleri parıldayan ve şaşkın bir gülümseme sunan Arsen çenemi yukarı kaldırıyor ve burnuma bir öpücük konduruyor. "Sürmeye devam etmek ister misin? Yoksa inelim mi?"

"yok. Hadi ." Mutluluk her sararken söylüyorum.

"İyi seçim. Taksimetreinin çalışmasına izin verirsem iflas ederim çünkü bunu bütün gün yapabilirim," diyor ve elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşuyor.

Arsen'i kurgu roman raflarını karıştırırken bırakıp aşk romanları bölümüne doğru ilerliyorum. Tarihi romanlar benim suçlu bir zevkimdir. Onları on beş yaşında keşfettim ve bir daha da elimden bırakamadım. Kazanan, seksi kapaklı, gömleksiz, gözleri için için yanan bir adam bulduğumda kitabı kaptığım gibi yere oturuyorum. Sırtımı raflara dayayıp bacaklarımı popomun altına sıkıştırarak özeti okumaya başlıyorum. Kulağa hoş geliyor, bu yüzden son sayfaya gelene kadar sayfaları çeviriyorum, sonra mutlu bir sonu olduğundan emin olmak için kapanış satırını okuyorum. Maalesef bu kitabın sonu iyi bitmiyor, o yüzden ayağa kalkıp kitabı bulduğum yere geri koyuyorum ve Arsen'i aramaya gidiyorum.

Ona ulaştığımda elinde kitaplarla dolu plastik bir torba tutuyordu.

"Ne aldın? Bir bakayım." Çantayı elime aldım ve başlıkları okumak için kitapları çıkardım. Bu tür bir edebiyatla ilgilenmesine şaşırarak başımı kaldırıp ona bakıyorum. Elini saçlarında gezdiriyor, aldığı kitabı haklı çıkarmaya çalışırken yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor.

"Evet, şey... Filmleri izledim ve... Harry Potter beni etkiledi. Bu yüzden onlara bir şans vermek istiyorum."

"Arsen! Utanmana gerek yok! Çok şirin. Ve kitaplar harika. Hepsini okudum ve her birine bayıldım. Seninle okumamı ister misin?" Sırıttıyorum.

"Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?" diye soruyor, sesindeki inançsızlıkla. "Evet! Bellatrix ve Snape benim en sevdiğim karakterler."

"Helena Bonham-Carter'ın oynadığı Bellatrix mi?" Başımı salladım.

"Müthişti. Ama yine de yaptığı her şey oldukça dahice." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Onun coşkusunu izlemek çok sevindirici.

Birbirimize gülümsüyoruz ve ortak bir noktamızı daha bulmuş olmanın keyfini çıkarıyoruz.

"Pekâlâ, hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum," diyorum.

Beni kollarıyla sararak kendine çeken Arsen, ağzını eğip kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor. Bir elinde Harry Potter kitabı, diğerinde ağır bir plastik torba varken, "Ben de..." diye fısıldadığında midem sıkışıyor.

Arsen'e alışveriş poşetini uzatıyorum ve tualete gitmem gerektiğini söylüyorum. Tualete giderken, rahat koltuklar, satılık oyuncaklar ve parlak ve renkli kitap kapaklarıyla dolu çocuk bölümünü fark ediyorum. Oraya buraya park etmiş bebek arabaları, çocuklarına ona buna dokunma diyen anneler, kendi aralarında dedikodu yapan bebek bakıcıları, koşuşturan ve küçük elleriyle kitapları raflardan fırlatan çocuklar, diğerleri ise kibarca oturup resimlerle dolu sayfalara göz atıyor. Göğsümde tanıdık bir sızı hissederek hızımı artırıyor ve oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmaya çalışıyorum. Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkadıktan sonra, kâbuslarımın yeniden ortaya çıkmasına neden olan bölgeden ne pahasına olursa olsun kaçınarak girişe yöneliyorum.

Girişe geldiğimde Arsen'i hiçbir yerde bulamadım. Mağazanın önüne en yakın bölümlerde birkaç dakika dolaştıktan sonra, belki de beni aramaya gitmiştir diye düşünmeye başlıyorum. İstemeye istemeye onu bulmaya gidiyorum, ama yine de arka tarafa yaklaşmak istemiyorum. O bölgeye yaklaştığımı bilmek bile kalbimin daha hızlı atmasına, adımlarımın ağırlaşmasına ve avuçlarımın terlemesine neden oluyor.

Son düşükten bu yana geçen aylarda çocuklarla, özellikle de yeni yürümeye başlayan çocuklar ve bebeklerle yakın temasta bulunmaktan ve bunu böyle sürdürmek istiyorum. Zor yutkunuyorum. Şanslı serimin sona ermesine hazır olduğumdan emin değilim. Kıskançlık ve öfke hissetmeden hamile bir kadına bakamıyorum bile.

Arsen hangi cehennemde?

"Jaime! Hemen buraya gel!" Bir kadın, kitaplarla dolu masaların arasındaki dar patikadan hızla geçerek yanımdan geçen küçük bir çocuğun ardından sesleniyor. Tam zamanında yolumdan çekildiğim için bana çarpmasını güçlükle önlüyorum. Bir elimi göğsüme koyup nefes alışımı yavaşlatmaya çalışarak etrafımda Arsen'i arıyorum. Burada daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum. Panik karanlık büyüsünü üzerimde uygulamaya başlıyor.

Benden daha uzun bir kitaplığa yaslanıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Önemli değil.

Önemi yok.

Umurunda değil, unuttun mu?

Sen onları aştın.

artık.

Bu sözleri kafamın içinde bir ayınmış gibi tekrarlarlarken, beni yutmaya çalışan olağan karanlıkla savaşıyorum, can simidi gibi hissettiren güçlü kollar beni dışarı çekiyor ve ışığın olduğu gerçekliğe geri getiriyor. Onun ışığı.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sarmasına izin veriyorum. Kolları beni sararken, baharatlı kokusunu koklarken, kalbinin sakın atışını dinlerken, musallat olan hayaletler kaybolmaya başlıyor. O anın mucizesi, Arsen'in benim manik patlamamdan utanmaması. Aksine, sanki bunu atlatmam için bana yardım etmeye çalışıyor.

"Catherine, ben buradayım. Her şey yolunda," diye fısıldıyor usulca.

Tutarlı bir düşünce oluşturabildiğimde ve kendimi daha sakin hissettiğimde göğsüme doğru konuşuyorum. "Gitmemiz gerek, Arsen. Bunu yapabileceğimden emin değilim... henüz değil."

Arsen bir an sessiz kalır. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence burada kalmalıyız Catherine."

Sözleri yüzümüze bir tokat gibi indi.

İncinmiş bir halde geri çekilmeye başlıyorum, ama beni sıkıca kavradığında beni durduruyor. "Hayır. Lütfen Gamzeli, beni dinle."

"Bir dakikan var, Arsen. Ondan sonra buradan gidiyorum." Gözlerimi açıp, doğrudan gözlerinin içine bakmak için kaldırıyorum. "Seninle ya da sensiz."

Bir elini kaldırıp saçının önünü çekiştiriyor. "Kabuslarından kaçmaya devam edemezsin. Eninde sonunda seni yakalayacaklar. Her zaman yakalarlar. O boktan olay olduğunda yanında değildim ve bundan pişmanlık duymadığım tek bir gün bile geçmedi ama bugün sana yardım edebilirim. Senin yanında olabilirim. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece oraya git, o lanet şeytanlarla yüzleş ve onlara neyden yapıldığını göster. Kendine verdiğin değerden daha güçlüsün. Her şeye rağmen burada benimle duruyorsun. Gülüyorsun ve hayatı yeniden yaşıyorsun. O yüzden savaş Dimples. Savaş amına koyayım."

"Ah, Arsen..."

Sözleri beni aynı anda hem kırıyor hem de iyileştiriyor. Karnıma bir darbe ve tek bir hızlı harekette rahatlatıcı bir okşama.

"Beni dinleyin. Geçmişinizle yüzleşmeden bugününüzü düzeltmenin bir yolu yok. Oraya gidelim, birkaç dakika oturalım ve sonra ayrılabiliriz. Seni başka bir şey yapman için zorlamayacağım, sadece bu küçük şey için. Lütfen, olmama izin ver." Sesinde, gözlerinde ve beni tutuşunda şiddetli bir yalvarış var.

Gülüyorum çünkü kulağa çok kolaymış gibi geliyor. "Sadece bu küçük şey mi?" "Tabii ki. Bunu yapabileceğini biliyorum," diyor Arsen.

Başımı sallıyorum çünkü bu kaçığı gerçekten dinleyeceğime ve onun aptalca iyileştirme fikrini uygulayacağıma inanamıyorum.

"Peki. Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum."

Bacağıma hafifçe vurulduğunu hissedince bakışlarımı indiriyorum ve karşımda elinde *Where The Wild Things Are* kitabını tutan küçük bir çocuğun durduğunu görüyorum. Büyük, masum, kahverengi gözleri beni izlerken yoğunluğuyla beni çıplak bırakıyor.

"Kardeşim çok kaba. Bana kitap okumak istemiyor ve ben henüz okuyamıyorum. Ben kitap istiyorum. Bir kitap istiyorum."

Boğazımın arkasında sıkı bir düğümle Arsen'i bıraktım ve diz çöktüm. "Annen ya da bakıcın nerede? Senin için onları bulmamı ister misin?"

"Nu-uh. Lilah arkadaşlarıyla birlikte."

"Senin için Lilah'yı getirmemi ister misin? O senin ablan mı?" "Nu-uh.

Aptal! Lilah benim . Bana hikayemi okumanı istiyorum." O

Başımı hayır anlamında salladığımı görünce burnunu kıvırıyor. Bu korkunç, ben

Biliyorum. Bu güzel kızın istediği şeyi reddetmek kalbimi kırıyor ama yapamam. Yapamam işte.

Tam ayağa kalkacakken omzumu tutuyor, yüzü güneş gibi parlıyor. "Lütfen? Annem bana lütfen ve teşekkür ederim dersem istediğim her şeyi alabileceğimi söyledi. Lütfen?"

Sessizce küfrediyorum ve Arsen'e dönüp gözlerimle bir çıkış yolu bulması için yalvarıyorum. Elleri kot pantolonunun ön ceplerinde, dudaklarında tembel bir gülümsemeyle omuzlarını umursamazca silkiyor ve "Sana sordu," diyor.

Umursamıyormuş gibi davrandığını biliyorum ama gözleri onu ele veriyor, umursamaz tavrıyla çelişiyor. Gözleri cesur olmamı istiyor.

Kalbim bir vahşi hayvan sürüsü kadar hızlı ve sert atarken sertçe yutkunarak küçük çocuğa başımı sallıyorum. "Elbette. Neden olmasın?"

İşte o anda, Arsen bana gülümserken, karşılık vermeye karar veriyorum. Belki bunun onunla bir ilgisi yok, ama onun desteğinin bununla çok ilgisi var.

Küçük kız halı kaplı zeminde kucağıma oturduğunda, etrafımızda kitaplar ve konuşan insanların gürültüsü varken, vücudunun kucağımdaki rahat sıcaklığını hissediyorum, beni ısıtıyor, kalbimi ısıtıyor ve iyileşme yolunda olduğumu biliyorum. Bir an için gözlerimi kapatarak eğiliyor ve saçlarından yayılan tatlı çilek ve çikolata kokusunu içime çekiyorum. Birkaç dakika sonra gözlerimi kaldırıyorum ve çok sevdiğim mavi ateşin bana büyük bir şefkatle baktığını görüyorum.

İşte o zaman acı dolu bir sayfanın kapandığını anlıyorum.

O haklıydı. Ufuk kasvetli ve acı dolu görünse bile, savaşmayı ve sebat etmeyi öğrenmeliyiz çünkü bu mücadele gözyaşlarının ödülleri, hayatınızı bir kez daha yaşayabileceğiniz anlamına gelir... Arsen bana bunu öğretti.

Ona bakarken, o buğulu gözlerde gerçek bana bakarken, kör edici bir sis kalbimden uzaklaşıyor.

Onu seviyorum.

Başka bir adama aşık oldum.

Ama aynı anda iki erkeği sevebilir misin?

Çünkü sanırım ben seviyorum.

*Tekrar
hissdebiliyorum.
Onun yüzünü
görebiliyorum.*

Onun vücuduna dokunabiliyorum.

Burnumu saçlarına gömüp onu içime çekebiliyorum.

*Gözlerimi kapatabiliyorum ve tatlı dudaklarının uzun öpücüklerle yüzümü
izlediğini hissedebiliyorum.*

Sanki son yemeğimmiş gibi onun vücuduyla ziyafet çekebilirim.

Tekrar hissedebiliyorum.

Gözlerimi açtığımda öğleden sonra güneşi dairemin çıplak pencerelerinden parlıyor ve Catherine'i burada beni uyurken izlerken buluyorum. Yan yatmış, bana dönük, iki elini sağ yanağının altına sokmuş, güneş yüzünü ışıkla yıkıyor. Henüz gitmemiş. Dudaklarındaki küçük gülümsemeyi fark ediyorum ve elimde olmadan ben de gülümsüyorum. Beni çok mutlu ediyor.

Hâlâ onun sonunda kollarımda olduğuna inanmadığım anlar oluyor. Kocası isteyken neredeyse her günü birlikte geçirmenin, aptalca şeylere gülmenin ve bol bol seks yapmanın şimdiye kadar eskimiş olacağını düşünürsünüz, ama eskimedi. Onun benimle olduğu bu anlar için yaşıyorum; dünya bu odanın dışında kaldığında ve önemli olan tek kişi burada yanımdayken.

Eski tişörtlerimden birini giyiyor. Hmm... Acaba giydiği tek şey bu mu? Güzelmiş. Sarı saçları dökülmüş ve yüzünü çerçeveleyiyor, ama gözleri ağlamış gibi şiş ve kırmızı görünüyor. Onu neyin ağlattığını, gözlerindeki o hüzünlü bakışın nedenini sormak istiyorum ama bunun yerine ona dokunuyorum. Birlikte olduğumuzda, o hüzünlü ve kayıp bakış gözlerini terk ediyor.

Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. El sıkıştığımızda ve gözlerinin derin yeşil derinliklerine baktığımda, lanet olası ruhunu görebiliyordum ve bu ruh kırıktı, beni çağırıyordu. Gamzeleri, dış görünüşü güzel olsa da, paramparça olmuş, sert, düzeltmeyi çok istediğim bir şeyi saklıyordu. Ayrıca içimde bugüne kadar atamadığım bir his vardı, o bildiğim her şeyi değiştirecekti.

Onu hâlâ rahatsız eden her şeyden kurtulmasını istiyorum. Teselli aradığı tapınak olmak istiyorum.

Onun kurtarıcısı olmak istiyorum.

İyileşmesine yardım etmek istiyorum.

Catherine göğsümdeki dövmeyle dokunarak, "Bana Jessica'dan bahset," diye soruyor.

İlk başta cevap vermiyorum, kendime sadece parmaklarının keleşin dış hatlarını çizerken bıraktığı yanma hissinin tadını çıkarmaya izin veriyorum.

"Arsen?"

Küçük elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. Jessica'nın ölümünden dolayı hâlâ ne kadar suçlu hissettiğimi kelimelerle nasıl anlatabilirim?

Boğazımı temizleyerek Catherine'e karşı dürüst olmaya karar veriyorum. Mükemmel gözlerine bakıp ona birini öldürdüğümü söyleyemem, onun yerine göğsüme yaslanmış iç içe geçmiş parmaklarıma odaklanıyorum.

"O öldü. Benim yüzümden öldü." "Arsen, bana bak. Ne demek istiyorsun?"

"Onu ben öldürdüm. Ben sarhoştum... biz sarhoştuk... o kullanıyordu." Bir an duraksayıp derin bir nefes aldıktan sonra devam ediyorum: "Araba kullanmasına izin vermemeliydim ama ben de en az onun kadar berbat . Güya yatıya kalacaktık ama kafayı bulduk ve onun yeni Ferrari'siyle gezmeye karar verdik. Ben sadece iki kırık kaburgayla kurtuldum ama o öldü."

"Oh, Arsen. Çok özür dilerim..."

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık.

"Onu sevdin mi?"

"Evet. Yıldızsız geceme ay olduğunu düşünmüştüm." "Oh."

"Kaç ? Yani, bu ne kadar zaman önceydi?" diye soruyor tereddütle.

"Ben yirmi yaşındaydım, o ise on sekiz."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Lanet olsun. Bunca zaman sonra bile hala acıyor.

"Çok üzgünüm, Arsen. "

"Evet, ben de," diye duraksıyorum, "Kadınlar, uyuşturucu, alkol... hepsi acıyı unutmama ve uyuşturmama yardımcı oldu. Ama eninde sonunda şeytanlarınızla yüzleşmek zorundasınız çünkü onlarla yüzleşene kadar asla gerçekten özgür olamazsınız. Ve ben yüzleştim."

"Sen... onu hala seviyor musun?"

"Seviyorum. Sanırım bir parçam onu her zaman sevecek. Evet, tanıştığımızda gençtik ama o benim ilk aşkımdı."

"Onun ölümü için kendini suçlamayı bırakmalısın, Arsen. Bu senin hatan değildi."

"Benim hatam olmadığını biliyorum ama bunu engelleyebilirdim. Hâlâ kendimi suçluyorum... Sadece artık suçluluk duygusunun beni canlı canlı yemesine izin vermiyorum. Beni yok etmesine izin vermiyorum. Jessica'nın bunu istemeyeceğini biliyorum."

"Neden başka biriyle tanışmayı denemiyorsun? Yeniden aşık olmayı?" diye soruyor, doğrudan gözlerimin içine bakarak.

Jessica'yı kalbimin derinliklerine, her zaman olacağı yere geri koyarak, Catherine'i çok uzun bir süre izliyorum. Yanaklarını kaplayan ateşli rengi, fırtına yeşili gözlerini ve tüm odayı, tüm dünyayı aydınlatıyor gibi görünmesini izliyorum.

"Biliyor musun, tekrar aşık olabileceğimi düşünmüyordum ama-"

"Neden vaktini benimle harcıyorsun? Bu... bu..." Cümlesini bitirmeden, sanki bir falcıymışım gibi bana bakıyor ama beni şaşırtan sorusu ve güzel yüzüne yansıyan acı oluyor.

"Sorun nedir, Gamzeli?" Teninin sıcaklığını tenimde hissetme ihtiyacıyla, yanağını, elmacık kemiğinin kıvrımını, dudaklarını izlemek için bir elimi kaldırıyorum.

"Bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru hissettirebilir? Sanki olması gerektiği gibi?" diye soruyor gırtlaktan.

"Belki de birlikte olmamız gerekiyordu..."

Ama öyle miydik? Yoksa elimizi mi zorladık?

Catherine bana öyle bir duyguyla bakarken sessiz kalıyor ki, bu benim boktan kalbimin şarkı söylemesine neden oluyor. Böyle zamanlarda, makyajsızken, dudakları öpücüklerimden şişmişken ve saçları yastığımın üzerinde uzanırken, yardım edemem ama onun peşinden gittiğim için, evli olmasını umursamadığım için, bir orospu çocuğu gibi durumdan faydalandığım için mutlu oluyorum.

Ona ihtiyacım var.

"Neden beni istiyorsun? Çok berbat durumdayım. Ve her şeyden öte, ben bir hilekâr ve yalancıyım" diye sorar.

"Seni istiyorum. Bu kadar basit. Açıklamaya gerek yok. Neden yok, nasıl yok, sadece istiyorum. Sen benim için mükemmelsin, Catherine. Tamamen. Bu konuda hata yapma. Ve eğer sen bir hilekârsan, bu beni ne yapar?"

"Ama Ben ne olacak? Bu onun için adil değil. O bunu hak etmiyor."

"Bilemiyorum. Sana bir şey sorayım. Ben'in yanında yürüyebilir misin? Bundan, bizden, hemen şimdi - bir kez bile arkana bakmadan?" Ben soruyorum. "Bilmiyorum..."

Sorular cevapsız kalınca Catherine gözlerini kapatıyor ve kendini bana doğru itiyor.

"Öp beni, Arsen. Bana unuttur," diye fısıldıyor usulca ağzıma karşı.

Önce gözlerimi açık tutuyorum, dudaklarının öpücüğümü karşılamak için nasıl ayrıldığını izliyorum, ancak dilimde onun tatlılığını tattığımda kapatıyorum. Catherine'i öpmek mükemmel bir şey.

Yavaşça, öpüşmeyi bir anlığına keserek, tişörtünü çıkarıp sütyenini çözüyorum, sonra göğüslerini çıplak göğsümde hissedene kadar onu kendime . Sertleşen ellerimden biri sırtının küçük kısmına gidiyor ve onu bana doğru iterek daha yakın tutuyor. Onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissetmesini istiyorum. Asla yeterince yakın değil. O bana sahip. Ben de ona sahip olduğumu düşünmek istiyorum, her gün birkaç saatliğine bile olsa.

Ne alabilirsem alacağım.

Ellerimizi saçlarımıza dolayarak uzun uzun öpüşüyoruz. İkimiz de çırlıçıplağız, Catherine sırt üstü uzanıyor ve bacaklarını davetkâr bir şekilde bana açıyor. Tanrım, buna nasıl hayır diyebilirsin ki?

Bacaklarının arasına yerleşiyorum ama hemen içine girmiyorum. Hayır, önce eğlenmeyi ve onu inletmeyi seviyorum. Şakağını, sonra burnunu, göz kapaklarını, ağzının yanındaki güzel güzellik izini öperek köprücük kemiğine doğru ilerliyorum. Göğüslerine ulaştığımda, dilimin meme uçlarıyla oynamasına izin veriyorum, onları nazıkçe emiyorum ve inlediğini duyana kadar sertçe ısıriyorum.

Karnına ulaştığımda, parmaklarım onu bana hazırlamak için klitorisini okşuyordu. Göz temasını kesmeden dizlerimin üzerine oturuyorum,

Sırılsıklam parmaklarımı ağızıma götürüp yalayarak temizliyorum. Ağızımda onun tadı varken, onun böyle kızardığını görünce gülümsüyorum. Catherine çok güzel ve benim üzerimde sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikri yok. Eğiliyorum ve o hareket etmeye fırsat bulamadan dilimi klitorisinde gezdiriyorum. O kadar tatlı ki, sanki ciğerlerimin bu hayatta soluyacağı son havaymış gibi kokusunu içime çekiyorum.

"Bacaklarını omuzlarımin üzerine koy," diye emrediyorum, kalçalarının arasından nefes alıp vücudunun titremesini izliyorum.

Göz temasını hiç kesmeden baldırlarını ve topuklarını sırtıma yaslıyor. O kadar mükemmel ki. Ağızımı bir kez daha indiriyorum ve kendimi onun amına bırakıyorum.

Saçlarımı kavradığını hissettiğimde başımı kaldırıp onu izliyorum, başını yastığa yaslıyor, ben yalayıp kaydırırken ve emerken kalçalarını tekrar tekrar ağızıma doğru itiyor.

"Siktir, Arsen! Ben... Ben..." diye nefes nefese kalıyor.

Ellerimle kığını kavriyorum ve onu ağızıma doğru daha sert itiyorum. Onun özü beni çılgına çeviriyor çünkü dilinizin üzerinde kadınınızın tadı kadar tatlı bir şey yok.

Şu anda, o benim.

İki parmağımı içine ve çözülene kadar hızlı ve sert bir şekilde okşuyorum, odaya adımı haykırıyor. Sırıtiyorum çünkü dudaklarında benim adımla boşalmasını seviyorum.

Vücudu sakinleştikten sonra bir kez daha bacaklarının arasına giriyorum. Bir elimle onu kendime doğru açarken, diğer elimle sikimi tutup içine sokuyorum.

Sonunda.

Evim güzel evim.

Dayanılmaz ihtiyaç bedenimi titretiyor. İki elimi saçlarına doluyorum ve içinde hareket etmeye başladığımda bana bakmasını sağlıyorum. Sevişirken yüzünü izlemek istiyorum. İlk başta yavaşça hareket ediyorum, vücudunun beni olabildiğince çok almasına izin veriyorum, ama onun horozumun etrafında tekrar sıkıldığını hissettiğimde çekiyorum. Yavaşça, ellerim kalçalarını kavrarken yüzüstü yatması için onu çeviriyorum ve arkadan yumuşakça içine giriyorum. Güçlü tutuşumun beyaz teninde bıraktığı kırmızı izleri görmekten zevk alıyorum, bir an için lanet kocasının daha dikkatli olmasını ve onları fark etmesini diliyorum.

Hızımı artırırken, onu daha sert sikerken, ona daha çok sahip olurken, onu vücudundan silerken içimi kıskançlık dolduruyor. Kendimi yakın hissederek saçlarını avuçlarımin arasına alıyorum,

başını arkaya doğru eğiyor ve serbest bırakıyor. Onu alırken sikimi ne kadar ıslattığını görebiliyorum ve buna bayılıyorum. Klitorisini daha hızlı ovuyorum ve kıkına vurmaya başlıyorum. Vücuduna girip çıkıyorum. Benim vücuduma.

Ben aldım.

Birlikte kenara doğru yaklaşırken Catherine boynunu bükerek bana bakıyor. O benimkini haykırırken ben de onun adını haykırıyorum ve böylece tek bir varlık, tek bir beden, tek bir ruh olarak bir araya geliyoruz. Onun heyecanlı gözlerine bakıyorum ve zihnim sonunda kalbimin başından beri bildiği gerçeği kabul ediyor: Ben onunum. Ben Catherine'e aidim. Ve onun benim olmasını istiyorum, sadece benim.

Birkaç kez daha ittikten sonra vücutlarımız titriyor ve gevşiyor. Kollarımı ona sıkıca sarıp göğsüme doğru çekiyorum ve yanlamasına uzanıyoruz. Uzuvlarımız birbirine dolanmışken ve sikim hala onun içindeyken, uçabileceğimi hissediyorum. Boynuna sokuluyorum ve dilimle tuzlu terini yalıyorum, kulağının arkasındaki noktada oyalanıyorum ve titrediğini hissettiğimde kıkırdıyorum. Elimde değil. O kadar tatlı ki.

Kulağına mırıldandım, "Merhaba yabancı. Seninle burada tanışmak güzeldi." Yumuşamakta olan sikimi yavaşça içine soktum. Önüm sırtını kapatacak şekilde yan yatan ve bir eliyle yanağını yastıklayan Catherine boştaki elini benimkiyle birleştiriyor.

"Hiç yorulmuyor musun?" Sesinde kahkahalar çınlıyor.

"Hayır." Elini bırakıyorum ve koltuk altlarından gıdıklıyorum. Kollarımın altında sudan çıkmış balık gibi kıvranırken gülmekten kendimi alamıyorum. Çok gıdıklanıyor. Biz gülerken, sikimi içinden çıkarıyorum. İstemiyorum ama bu büyük bir savaşa dönüşmek üzere ve ben kaybetmek istemiyorum. Kaybetmekten nefret ediyorum. Catherine dilini meme ucumda gezdirip ağzına aldığı anda dikkatimi dağıtıyor, bunun aklımı başımdan alacağını çok iyi biliyor. Bir an sonra, her iki bileğimi de başımın üzerinde sıkıca kavrayarak bana sarılıyor. Göz açıp kapayınca kadar onu tuttuğu yerden kurtarabilirdim ama Gamzelerimin bu şakacı yanını seviyorum, bu yüzden onun bunu yapmasına izin veriyorum. Sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, teninin kremi beyazlığını sergiliyor ve vücudu bu saçlarla ziyafet çekmek için mükemmel. Güzel yeşil gözleri artık buz parçaları gibi görünmüyor. Heyecanla ve umarım aşkla ısıllı parlıyorlar.

O bana sahip.

Dudaklarını benimkilere doğru indiriyor ve öpüşürken, çok geç olana kadar ellerinin benimkileri bıraktığını fark etmiyorum. Elleri küçük olabilir, ama

Bu parmaklar gıdıklayabilir!

Bacaklarını kendiminkilerle kilitleyip onu kış üstü çeviriyorum. Daha iyi. Ağzının görüntüsü beni çıldırtıyor, bu yüzden onu tekrar öpüyorum. Onu yemek istiyorum. Onu yutmak istiyorum. Birden hareket edemez oldum.

Nefes

alamıyorum.

Onu seviyorum.

Bu kadın benim için o. Jessica'nın hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum, belki de öyleydi ama Catherine'e aşık olduğumu inkâr edemem. Gerçek beni felç ediyor, alçaltıyor ama yine de özgür kılıyor. Ve kendimi güçlü hissetmemi de sağlıyor.

Süper kahraman gibi güçlü.

"Teşekkür ederim, Arsen. Bana unutturduğun için, beni yeniden güldürdüğün için, kitapçada yaptıkların için teşekkür ederim," diye fısıldıyor Catherine. Yarı inliyor, yarı homurdanıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Bana sarılırken kollarını boynuma doluyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip hafifçe çekestiriyor. Bir kolumu lezzetli poposunun altına, diğerini de beline dolayarak onu kendime olabildiğince yaklaşıtıyorum.

Midesinde kelekler uçuşan bir kız gibi hissederek gözlerimi kapatıyorum ve kulağını yalayarak boynuna sarılıyorum. "Yeniden mutlu olmanı istiyorum, Catherine. Gerçekten istiyorum. Ve bunun bir parçası olmak istiyorum."

Catherine bir an için gözlerini kapatıyor ve bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyor gibi görünüyor. Gözlerini açtığında, kasvet bana bakıyor ve tenimi diken diken ediyor. Midemin çukuruna kötü bir his yerleşiyor.

"Lütfen, oraya gitme. Benden daha fazlasını isteme.

Yapamam..." Siktir, acıyor.

"Neden olmasın?" Soruyorum çünkü mazoşistim ve cevabının karnıma bir yumruk gibi ineceğini biliyorum.

"Çünkü ben evliyim. Ve onu seviyorum."

Siktir. Sikeyim. Siktir. Yine de sordum.

Alay ediyorum. "Daha önce bana sakso çekerken sikimden başka bir şeyi seviyor gibi görünmüyordun."

Sözlerim onu ürkütüyor. Onun sözleri beni hasta ediyor.

"Oh, Arsen. Böyle söyleme... acımasız olma. Evli olduğumu biliyordun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki biliyordum! Sadece hiç bilmiyordum.

lanet olası bir fikirdi-"

Pişman olacağım sözler söylemeden önce kendimi durduruyorum. Onu bırakarak yatağın kenarına oturuyorum ve yüzümü ondan çeviriyorum.

"Ne var biliyor musun? Söylediklerimi unut. Boş ver. Önemli değil, değil mi? Sadece eğleniyoruz. Yüce Benjamin Stanwood'un karısı Mükemmel Cathy gibi davranmadığın zamanlarda gizli gizli düzüşüyoruz."

"Arsen..." Sesi kesiliyor.

"Hayır. Sorun değil Cathy. Anlıyorum. Anladım. Ben senin on yıl erken gelen orta yaş krizinin. Ben'den sana elmas bir kolye almasını istemek yerine beni becermeyi seçtin. Neden olmasın ki? Elmaslar seni çılgılık attırmaz ve sikimi sürdüğün zamanki kadar sert boşalmanı sağlamaz."

Dişlerimi gıcırdatıyor, öfkemi kontrol etmeye çalışırken bedenim titriyor. İçimde kaynayan zehrin bizi çaresi olmayan bir şekilde zehirlemesini istemiyorum ama ona zarar vermek istiyorum. Onu kırmak, paramparça etmek istiyorum.

Quid pro quo, quid pro quo, kaltak.

Ellerimi sıkı yumruklar halinde sıkarken zor nefes alıyorum çünkü yapmazsam burayı parçalayabilirim. Tanrım, bu acıtıyor.

Kendimi kontrol altına almaya çalışırken, Catherine'in hareket ettiğini ve yataktan kalktığını hissediyorum. Belki de canına tak etmiştir? İyi kurtuldum. Benden bu kadar. Gözlerimi kapatıp elimi enseme götürüyorum ve ovuyorum. Yumuşak, sıcak eller dizlerimi kaplıyor.

"Anlamıyorsun. Anlayamazsın. Ben de anlamıyorum ama aramızdaki bu şeyin hiç olmaması gerekiyordu. Olmaması gerekiyordu. Bu yanlış, çok yanlış. Ben-"

Catherine kendini kontrol eder. "Sana ne söylememi istiyorsun? Ne yapmamı istiyorsun? Güzel sözler söylüyorsun Arsen, ama bunların hiçbir anlamı yok. Onlar sadece boş sözler. Benimle sevişiyorsun, beni beceriyorsun, bana istediğin her şeyi yapıyorsun ve ben de sana izin veriyorum çünkü bunu seviyorum. Seninle olmayı seviyorum."

Ellerine bakıyor, sonra bir kez daha bakışlarımla buluşuyor. "Bana unutturuyorsun. Beni mutlu hissettiriyorsun, gülümsetiyorsun ve bir ergen gibi kıkırdatıyorsun... ama fark etmediğin şey, evliliğim zorlaşmadan önce, beni incitmeye başlamadan önce, her bir düşük içimde daha büyük bir delik açmadan önce de aynıydı.

"Evliliğim sadece iyi değildi, Arsen. İnanılmazdı. Ve burada seninle çıplak yatıyor olmam Ben'in suçu değil. Ben hâlâ aynı adam. Değişen benim. Altı yıllık kocamı aldatmayı seçen benim. Her çağrına cevap vermeyi ve kendimi buraya getirmeyi seçen benim.

Kimse beni kıyafetlerimi çıkarmaya ve önünde diz çökmeye zorlamıyor... Ben zorluyorum. Hepsi benim."

"Catherine..."

"Hayır. Bırak da bitireyim. Benden farklı olduğunu düşündüren ne? Ben'den? Gerekenlere sahip olduğunu düşündüren ne? Ben'i bırakıp seninle olmamı mı istiyorsun? Eğlenen sensin, Arsen. Yani senin sadece benim oynucağım olduğunu ve başka bir şey olmadığını düşündüğümü iddia ettiğinde... Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum."

Onun parlak gözlerine bakıyorum ve kendimi kaybediyorum. Lanet bir çocuk gibi yalvarmaya başladım.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Sadece bu gece gitme. Benimle kal... Ona geceyi Amy'lerde geçireceğini söyle. Bu gece geri dönme."

Kadın başını sallıyor. "Beni dinliyor musun ki?" diye itiraz ediyor, sesi yükseliyor. "Hayır. Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Yapamam. Eve gitmeliyim. Ben bir şeyler döndüğünden şüphelenmeye başladı. Yapmam gereken-"

"Git ve mükemmel eş rolünü oyna, ha?" Ona olan ihtiyacımın yerini öfke alıyor. Kelimeleri sanki dilimde asit varmış gibi tükürüyorum.

"Evet," diyor basitçe.

"Sana bir şey sorayım. Geceleri de oynuyor musun? Benimle birlikte olduktan sonra dairemden ayrıldığında, Westchester banliyösündeki üç milyon dolarlık mükemmel evine geri dönüp kocanı beceriyor musun?"

Dizlerimi bırakırken kızarmasını izliyorum. Vücuduna sadece çarşaf sarılmış halde yerde diz çökmüş olan Catherine konuşuyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Evet, bu benim işim. Sen benimsin!" Bağıriyorum, damarlarımdan akan öfke içimi yakıyor.

"Hayır. Değilim. Ben'inim. Onunla evliyim. Seninle değil," diye sessizce yere doğru konuşur.

"Ne var biliyor musun? Siktir git!" Başım zonkluyor ve patlayacakmış gibi hissediyorum. Ayağa kalkarak ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen, Arsen... gitme," diye umutsuzca yalvarıyor. Yerde yatan ona bakıyorum ve yüzündeki acı ifadesini görüyorum. Lanet olsun. Onun böyle acı çektiğini görüp de bir şey yapmadan duramam.

Yere oturup onun çıplak bedenini çekiyorum. Kollarımla sarmaladığım zayıf bedeniyle, durum gerçekte olduğu kadar umutsuz görünmüyor. Canım da o kadar yanmıyor. Bir kez daha nefes alabileceğimi hissettiğimde, bizi ileri geri sallarken konuşmasını dinliyorum.

"Lütfen, Arsen, üzülme. Bırak düşüneyim. Her şeyi berbat ettiğimi anlamam için bana zaman ver. Lütfen, Ben'i öylece bırakıp gidemeyeceğimi anla. Ben... o bunu hak etmiyor. Düşünmek için zamana ihtiyacım var, Arsen. Zamana ihtiyacım var. Lütfen beni böyle zorlama. Lütfen, sana yalvarıyorum. Yani... bunun senin için bir anlamı var mı? Dalga geçmediğini nereden bileceğim?"

"Ne oluyor Cathy? Dalga geçiyormuşum gibi mi geliyor? Umurumda değilmiş gibi mi? Sürekli emrindeyim!" diye bağırdım. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdikten sonra devam ediyorum: "Beni önemsiyor musun? Beni hiç önemsiyor musun?"

Kelimeler göğsümden söküldü.

Ruhumdan söküldü.

"Evet. Çok fazla, Arsen. Çok fazla. Ama bu bir şeyi değiştirmez.

Tek bir şey bile," diye tekrarlıyor.

Gözyaşı dökülmez, kan dökülmez. Hiçbir şey yok.

Sadece aramızdaki gerçek. Ve bu acıtıyor. Çok acıtıyor çünkü bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kocasını sevmemesi ve onun yerine beni sevmesi için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu bırakıp beni alması için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Onun için kan kaybediyorum.

Öğleden sonraki ışıltı odadan kayboldu ve onun yerine soğuk bir karanlık etrafımıza yerleşti. Kimin kimi rahatlatmaya çalıştığından emin olmadan bedenlerimizi sallarken, bir şey bana oldukça komik geliyor. On beş dakika önce kendimi nirvanada gibi hissediyordum. Gülüyor, aşık oluyor, onun sayesinde hayatımda ilk kez kendimi başarısız hissetmiyordum.

Ve şimdi de

bu.

Evet.

Kan kaybediyorum.

*Ona söyledim.
Ona oraya gitmemesini söyledim.
Şimdi ne yapmam gerekiyor?
Bunun bu hale geleceğini hiç
düşünmediğimi söyleyip duruyorum.
Ama oldu.
Ateşle oynayıp da yanmamayı
bekleyemezsiniz.
Yaptım ve şimdi yakıldım.
Mesele şu ki, ben olmak istedim.
Hala da öyle.*

Her eylemin bir sonucu vardır. Kaçmaya ya da saklanmaya çalışmanız fark etmez. Eninde sonunda sizi yakalar. İsterseniz buna karma deyin, ama söz konusu karma sizi kışınızdan tekmeleyebilir.

Keşke kendimi ne yaptığının ya da kendimi neye bulaştırdığının farkında olmadığımı inandırabilseydim, ama farkındaydım. Öpüştüğümüz ve beni dairesine geri götürmesini istediğim anda bunun geri dönüşü olmadığının farkındaydım. O gece bir seçim yaptım ve Ben'in arkasından Arsen ile her buluştuğumda ve Ben'e her yalan söylediğimde bunu yapmaya devam ediyorum. Söylediğim her aldatıcı sözden ve yaptığım her dürüst olmayan eylemden ben sorumluyum.

Öyleyim.

Ve şimdi müzikle yüzleşmek zorundayım. Bir kez daha bir seçim yapmak zorundayım. Ve hangi seçimi yaptığım önemli değil. Hangi yolu izlemeyi seçtiğim. Her iki durumda da, kendi kalbimi kıracağım. Kendimden bir parça kaybedeceğim.

Ama sanırım çoktan
sevdim. İki erkeği
seviyorum.

Ve bu kez, dönüştüğüm canavar, benimle birlikte bir başkasını da dibe çekecek. Bu içimdeki karanlık, size söylüyorum... Gittiğim her yerde beni takip ediyor, beyaz kağıda dökülmüş siyah mürekkep gibi yayılıyor.

Kollarına kıvrılıyorum; kalbinin atışının beni rahatlatmasına izin verirken başımı göğsüne yaslıyorum ve içimi acı tatlı bir umutla dolduruyorum.

Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Etrafımızda seks kokusu varken başımı kaldırıp onun ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve tek bir düşünce belirginleşiyor; Arsen hayatımda olmak zorunda. Gitmesine izin veremem. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. O benim hayati bir parçam haline geldi. Nefes almak için ihtiyacım olan hava o.

Ve sanırım zamanı
geldi. Ama yapabilir
miyim?

Eve dönmeden önce duş almaya karar verdim. Elimi kaldırıp bileğimin içini kokluyorum. Arsen gibi kokuyor; kolonya, ter ve seksin misk kokusunun lezzetli bir karışımı. Suyun altında birkaç dakika geçirdikten sonra, her zaman yaptığı gibi bana katılacağı beklentisinden vazgeçiyorum. İşim bitip giyindiğimde, boş bir odaya çıkıyorum. Arsen hiçbir yerde görünmüyordu. İpek çarşafı sola doğru kıvrılmış, hala toplanmamış yatak ıssız ve soğuk görünüyor.

Bir elimde Ferragamo topuklu ayakkabılarım, diğerinde deri çantam, onu aramak için mutfağa gitmek üzereydim ki, gülümsemeyen Arsen duşunu almış ve giyinmiş olarak odaya girdi. Islak sarı saçları alnından geriye doğru toplanmış, genç yüzünü sert ve yaşlı .

"Oh... misafir banyosunda duş mu aldın?" Beceriksizce sordum. Bana bakan ciddi adamı tanıyamıyorum.

"Evet, aslında uçağa binmem gerekiyor. Sen duştayken Alec beni aradı. Stüdyosuna gelmemi istiyor."

"Oh. Tamam. Sanırım seni arayacağım."

"Nasıl istersen. Ben buralarda olacağım." Omzunu silkiyor, sesi umursamaz.

"Um... uh... daha önce hakkında," Ona kararımı düşünmek için birkaç güne ihtiyacım olduğunu söylemeye hazırım, ama gözlerindeki düz bakış beni olduğum yerde donduruyor.

"Gamzeli, söylediklerimi unut. Duştayken bunu düşündüm. Aramızdaki bu anlaşma sorun değil. Sen olduğun sürece benim için sorun yok."

Sesindeki soğukluktan irkilerek, arkasını dönüp beni yapayalnız bırakarak odadan çıkarken onu izliyorum. Birdenbire çok üşüdüğümü hissettim.

"Tamam," diye fısıldıyorum boşluğa.

Eve dönerken, içimi boşaltmam gerektiğine karar verdim. Hayatım boyunca en büyük karar ya da hata gibi hissettiğim şey hakkında biriyle konuşmam gerekiyor

Arsen. Onu düşündükçe göğsüm sıkışıyor ve midem tuhaflaşıyor. Gitmeden önce bana nasıl baktığını düşündüğümde bir şeyler ters gidiyor. Başımı sallayarak bu düşünceden kurtuluyorum ve Amy'yi aramaya karar veriyorum. Tanıdığım en açık fikirli insan o. Ve o her şeyi yaşadı. Eğer beni yargılamadan ya da şeytanın avukatlığını yapmadan dinleyebilecek biri varsa, o da odur. Eller serbest düşmesine basarak adını söylüyorum ve sistemin aramayı bağlamasını bekliyorum.

"Aman Tanrım. Cathy Stanwood mu arıyor? Yer yarıldı da içine girdin sandım canım."

Sesindeki alaycılığa kıkırdıyorum. "Evet. Benim. Seninle konuşmam gerekiyor ve navigasyon sistemime göre eve varmadan önce konuşmak için yaklaşık kırk dakikamız var." Derin bir nefes aldım. "Ben'i aldatıyorum... Arsen'le."

". Sadece biliyordum. Sana söyledim... o çocuk ikiniz aynı odada olduğunuz her seferinde seni becermek istiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda pes etmeniz an meselesi olduğunu biliyordum. Söyledim-"

"Kes şunu Amy. Seni Arsen hakkında ne bildiğini ya da ne düşündüğünü söylemen için aramadım. Bunun konuyla ilgisi yok. Seni aradım çünkü... çünkü Ben'i terk edeceğimi düşünüyorum." Mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim o sözleri söylerken ellerimi etrafında sıkıyorum.

"Cathy, emin misin? Dinle. Beni aradığını biliyorum çünkü ben de oradaydım. İki kez. Ama beni dinle kızım. Beni dikkatle dinle. İlk kocam en iyi arkadaşının karısıyla yatan bir domuzdu ve onu terk ettiğim için asla pişman olmayacağım. Hayatımda verdiğim en iyi karardı. Ama Matt tatlı ve gerçekten iyi bir adamdı. Hayatımda yanlış bir yerdeydim.

onunla evlenmenin beni kurtaracağını düşündüm. Hiçbir yere gitmeyeceğini anladığımda onu aldattım. Aldattım ve boşanma kağıtlarını ona gönderdim. Ve size söyleyeyim, o benim en büyük pişmanlığım. Onu gün özlüyorum ve onunla ilişkiimi bitirme şeklimden pişmanlık duymadığım tek bir gün bile geçmiyor. O bunu hak etmedi."

"Ben'in onu Arsen'le aldatmamı hak ettiğini düşünmüyorum ama artık çok geç. Olan oldu ve bunu durdurabileceğimi sanmıyorum. Şimdi olmaz." Sertçe yutkunarak, bir sonraki sözcüklerimde boğuluyorum, "Arsen bana yaşadığımı hissettiriyor, Amy. Bana yeniden hissettiriyor. Onunlayken kendimi tamamen özgür hissediyorum... Sanki kalbim-"

"Seni orada durdurumama izin ver bebeğim ve saçmaladığını söyleyeyim. Kalbinin bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Gerçek şu ki, yirmi dört yaşında muhteşem bir adamın beynini sıkmesinden hoşlanıyorsun. Ve seni suçladığımı söyleyemem. Ben de o yollardan geçtim. Energizer tavşanını siktim. Lütfen dürüst olalım. Evlilik hayatından sıkıldığın için yürüdüğün zemini öpen harika bir adam olan Ben'i terk etmek istiyorsun ve olmayı tercih ediyorsun-"

kesmeden önce dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne var biliyor musun? Beni yargılayacak son kişinin sen olacağını sanıyordum. Seni, yaptığım her şeyin yanlış olduğunu söylemen için aramadım. Bunu biliyordum, hâlâ da biliyorum. Sadece sıkıldığım için kocamı aldattığımı söylemek yerine birinin beni dinlemesini ve belki bana tavsiyede bulunmasını istedim."

"Söyle bana Cathy. Neden aldattığını söyle? Kararını çoktan vermiş gibi görünürken beni aramanın amacı ne? "Kahretsin!" dememi mi bekliyordun? Hayat zorlaştı, bu yüzden aldatmakta sorun yok mu? Biliyor musun, eskiden seni çok kıskanırdım. O kadar ki, aynı odada bulunup Ben'in sana bakışını, gözlerinden akan sevgiyi izlemek ve senden biraz olsun nefret etmemek için çok çalışmak gerekiyordu. Yani evet. Kızgıyım. Bebekten beri senden haber almadım ve birdenbire beni arayıp kocanı terk etmeyi düşündüğünü mü söylüyorsun?" Duraksıyor, "Tatlım, benden ne bekliyorsun bilmiyorum ama bence hayatının en büyük hatasını yapıyorsun. İşte. Söyledim işte. Duymak istediğin bu muydu?"

Utanç vücudumu ısıtıyor. "Biliyor musun Amy? Sen tam bir ikiyüzlüsün. Ve sen de cehenneme gidebilirsin. Yaptığının korkunç olduğunu biliyorum."

"Gerçeği duymak berbat, ha?"

"Ben bunu hak etmiyor. Adamla birlikte yaşıyorum. Onunla evliyim. Bu tür bir ihaneti hak edecek en son kişi olduğunu biliyorum, ama oldu ve ben bunu durduramadım. Yapamam, beni duyuyor musun? Durduramıyorum. Seni neden aradığımı bilmiyorum. Aramam sizi kızdırdıysa özür dilerim, ama beni bu kadar sert yargılayacağınızı hiç düşünmemiştim çünkü siz de o yollardan geçtiniz. Bazen böyle şeyler olur..." Sesim kesiliyor ve ağlamaya başlıyorum.

Kahretsin.

"Evet... ama kaçınılabilirler."

"Yapamam! Çok üzgünüm," diye
hıçkırdım.

Birkaç tereddütlü andan sonra Amy nihayet konuşur. "Ah, tatlım. Özür dilerim. Sadece çok kızgınım. Sanki çoktan yapıldığı için önemsizmiş gibi geçiştirdin..." Hoparlöre doğru inliyor, "Unut gitsin. Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver ve söyleyeceklerim bu kadar çünkü her evlilik farklıdır ve insanlar çok farklı nedenlerle aldatır. Bazı insanlar yapabildikleri için, yakalanmayacaklarını bildikleri için, can sıkıntısından ya da şehvetten dolayı, yardıma ihtiyaç duyduklarını göstermek için - yardım istemek için - aldatırlar. Sebepleriniz ne olursa olsun, evliliğinizi bitirmeden önce, geri dönüşün olmadığının farkında olduğunuzdan emin olun. Arsen'le ilişkiniz yürümezse hatalarınızı geri almanızı sağlayacak bir zaman makinesi yok. Ve büyük ihtimalle, bebeğim, yürümeyecek. Asla yürümez. Kim bilir? Belki yeni, daha genç, daha güzel, daha dik göğüslü bir kız çıkar ve Arsen onun için seni terk eder. O daha genç Cathy. Onun ciddi olduğunu ve şaka yapmadığını düşündüren ne? Senin sadece haftanın eğlencesi olmadığını mı? Ya da ayın?"

"Bilmiyorum," diye burnumu çekiyorum, "Tek bildiğim Ben'e bunu yapmaya devam edemeyeceğim. Ve Arsen'i görmeyi bırakamam. Ona ihtiyacım var. Yani geriye kalan tek seçenek, gerçekten tek çözüm, Ben'i terk etmek."

"Ama ya-"

"Ve eğer Arsen'le işler yolunda gitmezse, en azından Ben onu benden daha çok hak eden birini bulmakta özgür olur. Kulağa acınası bir bahane gibi geldiğini biliyorum ama doğru. Artık onu hak etmiyorum. Hayatımın bu noktasında Arsen'i o kadar çok istiyorum ki her şeyi bir kenara atmaya hazırım. Ayrıca, Ben'e yalan söylemeye devam edemem... Arsen'le birlikte olduktan sonra yatağa girip bana dokunmasına izin veremem. Bu hiç adil değil. Hiç adil değil."

Bir an için sessiz kalan Amy'nin kendisiyle savaştığını hayal edebiliyorum. "Bebeğim, doğru olduğunu düşündüğün her şeyi yap. Sadece şunu aklından çıkarma.

geri dönüyorum, aşkım. Hepsi bu kadar. Ve eğer geri teperse, boşanmış ve yalnız olacaksın. Elbette senin yanında olacağım ama..."

"Biliyorum. Aynı şey olmayacak."

"Çocuğa karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Evet, . Amy, sanırım ona aşığım."

"Kızım! Aman Tanrım. Beklediğim cevap bu değildi. Yani... bunun aşk olduğuna emin misin, şehvetle karışık bir şey olmadığına?"

"Bilmiyorum Amy," diye iç geçirdim. "Sanırım bu aşk. Aşk gibi hissettiriyor. Aşka benziyor."

"Aşk gibi hissettirmesi öyle olduğu anlamına gelmez. Karasevda olabilir, yenilik olabilir... ama söyle bana, Ben ne olacak? Onu artık sevmiyor musun? Bunun ona ne yapacağını umursamıyor musun?"

"Önemsiyorum, hem de çok önemsiyorum. Bu yüzden ona bunu yapmaya devam edemem. Onu özgür bırakmalıyım, Amy. Gitmesine izin vermeliyim, bu süreçte onun kalbini kırsam bile... ve benimkini. İyileşecektir. Hepimiz iyileşiriz. Onu seviyorum ama artık ona aşık olduğumdan emin değilim."

Ve seviyorum. Ben'i seviyorum. Hem de çok. Ama kalbimi çarptırmıyor. Beni kelebeklerle doldurmuyor. Ben'le birlikte olmak artık bana o coşkuyu vermiyor... Hayır. Tüm bu duygular ona transfer oldu. Arsen'e. Sanırım bu benim kendi sorumun cevabı.

Amy'ye nasıl olduğunu sorduktan sonra vedalaşıp telefonu kapatıyoruz. Manhattan sokaklarını çoktan geride bırakmıştım, kalan ağaçlarla kaplı mesafeyi sessizce evime doğru sürüyorum. Garaj yoluna girdiğimde Ben'in siyah Maybach'ının yerinde olmadığını fark ediyorum. Geç saate kadar çalışıp çalışmadığını merak ederek telefonumu çıkarıp cevapsız arama ya da mesaj olup olmadığını kontrol ediyorum. Günün erken saatlerinden sadece bir mesaj var, şehre inip onunla öğle yemeğinde buluşmak isteyip istemediğimi soruyor. Mesajlaşmakla ve Arsen'in gelmesini beklemekle meşgul olduğum için belli ki görmezden geldiğim bir mesaj.

Arabayı garaja park ettikten sonra fuayeye doğru ilerliyorum, koridorda yürürken ışıkları açıyorum. Ben'in evde olmadığından emin olduktan sonra, katedral tavandan sarkan büyük kristal avizenin altında durup bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Parmağımı çeneme vurup bütün gün neden benden haber alamadığına dair hızlıca bir bahane uyduruyorum ve onu arıyorum. Telefonu sesli mesaja geçmeden önce beş ya da altı kez çalıyor.

Tuhaf.

Cep telefonuma bakarak saatten emin oluyorum-evet, saatler önce işi bitmiş olmalıydı. İki başarısız denemeden sonra, bir mesaj bırakıyorum.

Ona evde olduğumu ama doğruca yatağa gittiğimi ve sabah onunla konuşacağımı söyleyen bir mesaj. Son üç haftadır günlerim ve gecelerim bu şekilde geçiyor. Gündüzleri aramalarını görmezden geliyorum, geceleri ise ondan kaçıyorum. Suçluluk duygusuyla dolu bir göğüsle büyük eve, evimize bakıyorum ve son kararım olacağını düşündüğüm şeyi tüm bunlara ne olacağını merak ediyorum.

Gözlerim dolmaya başlarken inliyorum. *Ne zamandan beri bu kadar sulanan bir kap oldum?*

İçeri ilk girdiğimde yere bıraktığım Barneys giysi çantasını kaldırıyorum ve ana yatak odasına doğru ilerliyorum. Dinlenmem gerek. Evet, işte bu kadar. Tüm o yalanlar, hileler ve sinsilikler sonunda beni yakaladı. Çok yoruldum. Duygusal ve zihinsel olarak tükendim.

Teselliyi uykuda ararken, Ben'den hiç haber alamadım.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Ben'in yastığına dokunulmamış olduğunu fark ediyorum. Ofisinde uyuyup uyumadığını merak ederek kalkıp onu aramaya koyuluyorum, neden birdenbire onu görme, ona dokunma, sıcak tenini tenimde hissetme ve gerçek olduğundan emin olma ihtiyacıyla yanıp tutuştuğumdan tam olarak emin değilim.

Ofisinin önünde durduğum anda ellerimin nasıl titrediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Birkaç saniye sakinleştirici nefesler aldıktan sonra kapıyı bir kez çalıyorum, tokmağı çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Gözlerimi karşılayan şey beni sarsıyor.

Tanınmaz hale gelen odayı inceliyorum.

Burada ne olmuş böyle? Ben'in tertemiz ofisini bir kasırga vurmuş gibi görünüyor.

Masasının üzerine ve yere saçılmış kâğıtlar ve makaleler var. Kıyafetleri bir köşeye atılmış. Kanepe... aşk kanepesi gitmiş ve yerine koyu şarap renkli yeni bir deri kanepe gelmiş.

Yepyeni.

Bacaklarım titreyerek, buraya ait olmayan yabancı mobilyaya yaklaşıyorum. Burada olmamalıydı. Yavaşça... geçici olarak... önünde diz çöküyorum ve parmaklarımın pürüzsüz yüzeyi okşamasına izin veriyorum. Derinin serinliği hoş bir his. Tuhaf, şimdiye kadar ne kadar sıcak hissettiğimi fark etmemiştim. Bornozumun yakasını boynumdan çekiştirirken, oda

Aniden baskıcı ve daraltıcı hissetmeye başladım. Nefes alamıyorum. Buradan çıkmam gerek.

"Nasıl ? Dün teslim edildi," diyor Ben kesin bir ifadeyle.

Beklenmedik sesini duyduğumda arkamı dönüyorum, ellerim göğsüme gidiyor. "Ben! Bebeğim. Beni korkuttun!" Ben omzunu kapının pervazına yaslamış, beni izliyordu. Takım elbisesinin ceketini omzunun üzerinden dikkatsizce sallanıyor. Kısa bir süre, hala dünkü kıyafetlerini giydiğini gözlemliyorum.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

Kapıdan uzaklaşan Ben, nabzım hızlanmaya başlarken bana dikkatle yaklaşıyor. Benden bir adım uzaklaştığında elini uzatıyor ve ayağa kalkmam için bana yardım teklif ediyor. Elini elime alıyorum, çekişinin gücünün beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum ve bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyorum. Ayaklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde dururken, destek için sert göğsüne tutunuyorum ve başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum; normalde çok fazla ışıkla parıldayan ama bugün cilasız değerli taşlar kadar düz ve pürüzlü görünen gözlerine. Beni yoğun bir şekilde izliyorlar. Bakışları nefesimi kesiyor, beni çırılçıplak soyuyor ve kalbimin çılgınca çarpmasına neden oluyor. Ben elini kaldırıyor ve parmaklarının arkasının yanağımı okşamasına izin veriyor. Bir kez olsun gözlerimi kapatmadan, yüz hatlarımızı ezberlemeye çalışır gibi birbirimize bakıyoruz. Ben de öyle yapıyorum. Ruhumun her zerresine kazınana kadar onun engebeli güzelliğini ezberliyorum. Sessizliği ilk bozan Ben oluyor.

"Kanepe dün teslim edildi. Bunu sevdim." "Oh.

Ama kim..."

"Ben geldim. Sen burada olmadığın için eve geldim." Sesinde şüphe ya da suçlama yok. Sadece soğukkanlı bir teslimiyet. "Neyse, düş almam lazım." Ben beni bıraktı, "Unutma, bu gece Alan'ın maskeli balosu var. Umarım başka bir plan yapmamışsındır," diyor soğuk bir şekilde.

"Hayır. Tabii ki almadım. Dün bir elbise aldım."

"Sadece emin olmak istedim."

Ben bir kez bile arkasına bakmadan odadan çıkar.

Greenwich'e kısa bir yolculuktan sonra Alan Vanderhall'ın evine varıyoruz. Bu güzel mülk, çok özel ve imrenilen Round Hill Yolu'nda yer almaktadır. Bizi ana eve giden özel çakıl taşlı yola yönlendiren iki görkemli kapı girişi var. Araba mülkün içinde ilerlerken, hem ateşli çimler hem de resmi bahçeler içeren yemyeşil araziler görüyorum. Yol Japon kağıt fenerleriyle aydınlatılmış ve ağaçlar kışın parıldayan ışıklarla sarılmış. Işıklar gecenin karanlığıyla büyülü bir kontrast oluşturuyor ve ben de bu güzelliğin ve havadaki elektrik ve sihir hissinin karşısında dehşete düşmekten kendimi alamıyorum.

Parıldayan ışıklara bakarken Arsen'i düşünmemeye çalışıyorum. Bugün erken saatlerde, Ben duş almak için ofisten çıktığında, bugün onunla buluşamayacağımı bildirmek için Arsen'i aramıştım ama cevap vermemişti. Bana mesaj bile atmamıştı. Birdenbire üşüyerek kollarımı ovmaya başladım. Ben bana doğru baktı ve başını yorgunca salladı.

Paniğin midemin çukuruna yerleştiğini
hissediyorum. Korkuyorum.

Kararsızlığım bana Arsen'e mi mal
oldu? Hayır.

Sadece meşguldü. Hepsi bu.

Olumsuz düşüncelerimi bir kenara bırakıp, ışıklandırılmış patikadan geçerek Gürcü taşından olağanüstü büyüklükte bir malikane olan ana eve varana kadar ilerleyişimizi izliyorum. Ben arabayı kenara park edip bize yardım etmek için gelen vale görevlisini gönderdikten sonra, göz ucuyla bile bakmadan bütün gece bana söylediği ilk sözleri sarf ediyor.

"Bir kez olsun bu kadar mutsuz görünmeyip gülümsesen ölür müsün Cathy? Varlığımın sana iğrenç geldiğini biliyorum, ama lütfen bir dener misin? Alan şirketimizin çok önemli bir müşterisi."

Gözlerimdeki inançsızlık, sözlerinin sertliği karşısında şaşkına döndüm. "?"

"Yok bir şey Cathy. Söylediklerimi unut. Sadece burada benimle olmak istiyormuş gibi davran, başka bir yerde değil." Ben'in gözlerinden karanlık bir bakış geçer, ama ben tam olarak anlamaya fırsat bulamadan kaybolur.

Elini tutuyorum ve kaşlarımı çatarken dönüp bana bakmasını sağlıyorum. "Hey... bebeğim, Ben. Burada olmak istiyorum. Seninle olmak istiyorum." Boğazımın arkasında acı birikirken içimden gerçekler dökülüyor ama ciddiylim. Yarın ne olursa olsun, son kararım ne olursa olsun, bu gece burada Benin olmak istiyorum. Son bir kez Cathy Stanwood'muşum gibi davranmak istiyorum. Onun karısı. Ve o da benim.

Ben bana bir kez bile bakmadan domino pelerinine ve panter tasvirli siyah deri yarı maskesine uzanıp sessizce takmaya başladığında irkiliyorum. Maskeyi başının arkasından bağlamayı bitirdiğinde bana bakmak için arkasını dönüyor. Maskenin yarıklarından sadece siyah bilyeler gibi parlayan koyu renk gözlerini, dolgun alt dudaklarını ve hafif kirli sakalla kaplı çenesinin güçlü hatlarını görebiliyorum. Gıcır gıcır siyah bir smokin giymiş ve yüzünün büyük bir kısmını kapatmış olarak, bu gece taklit ettiği kedi kadar tehlikeli, zarif ve güzel görünüyor.

"Sen öyle diyorsan Cathy. Sana yardım etmemi ister misin?" Kucağında duran maskeyi işaret ediyor.

"Evet, lütfen," diyorum sessizce.

İri ve güçlü ellerinin köprücük kemiğimin her iki yanını yavaşça okşamasını izliyorum. Bir kelebeğin kanadı kadar nazik dokunuşu gözlerimi kapatıp başımı omzuna yaslamak istememe neden oluyor, aramızda bir vites olduğunu umursamıyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine, ellerinden siyah dantelle kaplı zarif gümüş yarım maskeye uzanıp onu yüzüme getirirken onu izlemeye devam ediyorum. Fransız topuzumun altındaki siyah kurdeleyi bağlamayı ve saçımın bozulmadığından emin olmayı bitirdikten sonra ellerini omuzlarıma koyuyor. Dokunuşunun içime yayılan sıcaklığıyla bedenim titrerken, ona teşekkür etmek üzereyim ama beni bu kadar yakından, bu kadar dikkatle izlemesi tüm düşüncelerimi durduruyor.

Nazik Ben'im sanki beni sikip atmak istiyormuş gibi beni izliyor. Sanki aleti ve vücudunun güçlü kaslarıyla bana sahip olmak istiyor;

Tohumuyla beni işaretleyecek, güçlü kollarıyla beni ezecek ve çıplak elleriyle beni boğarken içime o kadar sert girecek ki yatağın başlığı arkasındaki duvarı sallayacak.

Bu o değil. Ve bu benim hatam.

Tatlı kocamın yerini öfkeli bir yabancı aldı ve bir şekilde kendimi onun karanlık bakışlarından uzaklaştıramıyorum. Ellerinden birini elbisemin yırtmacının açıkta bıraktığı dizime doğru indirirken ona bakmaya devam ediyorum. Parmakları kumaşı dizimden daha da uzaklaştırıyor ve eli çıplak tenime temas ettiğinde içime bir uyarılma yayılıyor. Eli, elbisemin ipeğinin yırtılabileceğini umursamadan bacağımda yukarı doğru bir yol izlemeye başlıyor, nabzımın attığı merkezime gittikçe yaklaşıyor. İpek külotumun dışına ulaştığında duruyor.

Beni kavrarken Ben'in gözleri benden ayrılmıyor, avuçları ıslanmış ipeğin arasından bacaklarımın arasında biriken nemi hissediyor. Ben parmağını kancalıyor ve tangayı yana çekerek beni ona gösteriyor. Ve ancak o zaman tek parmağıyla içime giriyor, yavaşça ama emin adımlarla kaydırıyor. Gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapamıyorum. Yavaşça içime girip çıktıktan sonra parmağını çekip ağzına götürüyor ve tadımı kendi tadıyla yıkıyor. Elini tekrar göbeğime getirerek bu kez iki parmağıyla içime giriyor, tükürüğü beni biraz daha kayganlaştırırken beni geriyor. Başımı geriye atarak, hareketleri daha güçlü hale geldikçe inlemekten kendimi alamıyorum.

Elinin hissinde, vücudumun çıkardığı ıslaklık sesinde, kokusunda kaybolurken her şey baş döndürücü hislerden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor. Evet, kocam beni elle beceriyor ve bu bir cennet. Gözlerinde ateşli bir parıltı var, aramızda vites kolu var, bacaklarım onun için açık ve önemli olan tek şey bu. Nefes alış verişi hızlandıkça, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle nefes aldığımı duyabiliyorum.

Yakın hissediyorum, çok yakın.

Tam boşalmak üzereyken parmaklarını benden çekip beni mahrum bırakıyor. Dokunuşu gittiğinde kendimi boş hissediyorum, ağrıyor ve elini tekrar içimde istiyorum. Islak parmaklarını kaldırıyor, dudaklarım boyunca bir yol çiziyor ve beni onu içime almaya davet ediyor. Ben'in umursamaz tavrı karşısında şok olmuş bir halde kıpırdamıyorum.

"Ağzını aç Cathy. Kendini tatmanı istiyorum... sana neler yapabileceğimi tatmanı istiyorum" diye homurdanıyor.

Yanaklarıma renk geldiğini hissederek, parmaklarını içeri daldırırken ağzımı açıyorum.

"Şimdi ağzını kapat ve onları em Cathy."

Bu yüzden berbatım, hem de çok. Hareket bana Arsen'i ve Barneys'de olanları hatırlatsa bile.

Parmaklarını ağzımdan çıkardığında, kendimizi toparlamamıza izin vereceğini düşünüyorum ama eğilip beni dudaklarımdan öptüğünde beni bir kez daha şaşırtıyor. Benim tadımla mühürlenmiş öpücüğünün tatlı unutkanlığında kayboluyoruz. Talepkâr. Muhtaç. Kendini dudaklarımıza, ruhlarımıza kazımak isteyen bir öpücük.

Uzaklaştığında, Ben ağır ağır nefes alıyor ve benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor. "Partiye gittiğimizde şunu hatırlamanı istiyorum... Artık dudaklarımda sen varsın." Bana doğru eğildi ve kulağıma kabaca fısıldadı, "Sen benimsin."

Maybach'tan inip yolcu kapısına doğru ilerlemeden önce maskesini ve kıyafetini düzeltmesini izliyorum. Hâlâ nefes nefese hissediyorum ve her yerim ağrıyor, tam dudaklarımdaki kırmızıya dokunmak üzereyken bana kapıyı açıyor.

"Bu arada o elbisenin içinde nefes kesici görünüyorsun. Sen makyajını tazelerken ben de seni burada bekleyeceğim." Sesi bir kez daha soğuk ve mesafeli, Ben'imden çok farklı.

Arabanın içinde yalnızım, rahatsızım, orgazm olmaya ihtiyacım var ve yolcu vizörünün aynasından kendime bakıyorum. Yansımama bakıyorum ve gördüğüm tek şey yalanlar... ama şu anda, Ben'in sert ama ilahi tutuşu yüzünden bacaklarımın arası ağrırken, bir gerçek ortaya çıkıyor.

Arsen'i kendi kocamla aldatmışım gibi hissediyorum.

Arabadan indikten sonra, orkestra müziği havada süzülüp etrafımızı sararken parlak ışıklarla aydınlatılmış görkemli girişe doğru ilerliyoruz. Merdivenleri çıkarken bir elim takılıp düşmemek için elbisemin ön kısmını kaldırıyor, diğer elim de Ben'in kolunda bana destek oluyor ve manzarayı seyreliyorum.

İlk başta evden her yöne yayılan güçlü ışıklar beni kör ediyor ama ortamın ihtişamına alıştıkça ilk düşündüğüm şey, her şeyin altın bir ışık örtüsüne sarılmış olarak ne kadar göz kamaştırıcı görüldüğü oluyor.

Pelerinlerimizi bir görevliye teslim ettikten sonra görkemli evin etrafına göz gezdiriyorum ve kendimi güzelliğın büyüüne bırakıyorum. Havada küçük elmaslar gibi parlayan görkemli kristal avizeler, kehribar rengi ışığıyla parlayan mumlar, yeşil yosunlarla çevrili yüzlerce, belki binlerce beyaz orkide var. Büyüleyici.

Duvarların sessiz rengine karşı, gece elbiseleri şeklindeki yüzlerce renk bir kaleydoskop gibi hareket ederek odanın etrafında süzülürken, erkekler siyah smokinleriyle mükemmel bir arka plan oluşturarak kadınların parlamasına izin veriyor.

Dikkatsiz ve özgür, maske takan herkes bu gece için başka biri gibi davranırken bizi saran bir tür umursamaz atmosfer var.

Havada elektrik var. Bir çeşit sihir.

Ve bu beni korkutuyor çünkü, ister sezgi deyin, ama onun burada olduğunu hissedebiliyorum.

Tüm gözler üzerimizde, çok ünlü bir virtüözün şu anda acı verici derecede güzel bir melodi çaldığı kuyruklu bir piyanonun yanında duran büyük bir insan grubuna doğru ilerliyoruz. Ben'in kolu belimi sararken, tam o anda gerildiğini hissediyorum, tutuşu daha da güçleniyor, neredeyse canımı yakıyor.

"Ah. Alan ve eşi Loretta'yı kızlarıyla birlikte görüyorum. Gidip onları karşılayalım. Bara gitmeden önce onunla konuşmam gerekiyor."

"Herkes maske takarken Alan ve karısının kim olduğunu nereden biliyorsun? Kimseyi tanıyamıyorum. Megan ve Micky burada olacak mı?" Sorarken gözlerinin içine bakıyorum.

"Alan ve eşini her yerde ve her zaman tanıyabilirim.

İkisi de çok farklı sarı saç rengine sahip, çok uzun boylu insanlar."

Bizi aralarına almak için ayrılan gruba bakıyorum ve neredeyse beyaz kadar sarı saçları olan üç kişiyi fark ediyorum. "Sanırım haklısınız. Ne kadar eşsiz olduklarını görüyorum-"

Oh, Tanrım. Olamaz.

Yürümeyi bırakmak istiyorum.

Tamamen. Ama yapamıyorum.

Bir adım daha atamam. Oh,

hayır, hayır, hayır.

Ancak, Ben'in başka fikirleri var gibi görünüyor. Belimi bırakmadan, yürümeye devam ederken beni öne doğru çekiyor.

Suçlayıcı bir şekilde fısıldamayı başardım, "Hayır, Ben... lütfen. Sen... sen biliyordun."

Maskenin arkasından Ben'in gözlerini ve gözlerine yansıyan öfkeyi görüyorum. "Hayır, burada olacağını bilmiyordum. Zaten emin değildim. Ve bunun bir önemi yok. Seni benimle, yani kocanla görmesinin zamanı gelmişti. Şimdi yürümeye devam et Cathy, yoksa seni ona doğru sürüklememi mi istersin?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen Ben, böyle olmaz. Böyle olmaz."

İğrençlik boğazımda yükseliyor, kusmak istiyorum. Midem ağrıyor ve gözlerimde yaşlar hissediyorum. Hayır, Arsen'in beni böyle görmesini istemiyorum. Dün geceki ayrılığımızdan sonra olmaz... Ben'le olmaz.

"Evet, Cathy. Belki bunu yaparak sonunda ne kadar-"

"Vay, vay... Bakın kim sonunda bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş. Kudretli Benjamin Stanwood ve güzel eşi Catherine, değil mi?" Alan adımı söylediğinde irkildim. Ben bana asla Catherine demez.

Hayır. Sadece Arsen beni bu isimle çağırır.

Güneş ile ateş arasında bir şeye benzeyen ve her yöne alevler ya da ışınlar saçan bir maske takmış olan adama bakmaktan kaçınıyorum. Bakamıyorum. Onun yerine, gözlerim adamın yanında duran güzel kadına takılıyor. Zarif beyaz bir prenses elbisesi giyiyor. Büstiyeri beyaz Swarovsky kristalleriyle dolu ve maskesinin bir köşesinde gümüş ve beyaz tüylerle süslenmiş bir kuğu tasviri var. Dudakları benimki kadar dolgun, boynu uzun, ince ve zarif. Sade bir balerin topuzuyla geriye taradığı sarı saçları mükemmel kemik yapısını görmemi sağlıyor. Nefes kesici bir kadın ve Arsen'in elini kendi elinde tutuyor.

Bunu duyuyor musunuz? Arsen'i başka bir kadınla izlerken Karma kulağıma "Ye onu, seni kaltak" diye bağırıyor.

Kıskançlık çok güçlü bir tehdit duygusudur. Sizi sadece canlı canlı yemez, içinizden de . Kan dolaşımınıza yayılan, sizi kirleten, öldüren bir zehirdir. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar sizi çürütür. Ve şu anda, onun tarafından boğuluyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Sırtımdan ve şakaklarımdan terler boşalırken Alan'ın konuşmasını duyabiliyorum: "Bayanlar ve baylar, sizi Ben Stanwood ve onun-"

Ben, Alan'ın sözünü keser. "Karım, Cathy Stanwood."

İşte o zaman nihayet gözlerimi kaldırıp Arsen'e bakıyorum ve anlıyorum. İnsanlarla dolu bir odada Ben'in yanında dururken, adamı izliyor ve özlüyorum

önümde duruyor ve biliyorum ki benim için geri dönüş yok.

Arsen'i

seçiyorum.

Onu seçiyorum.

Önce sarışın kız uzun ve güzel elini uzatıyor. Elinden nasıl da nefret ediyorum. "Merhaba! Adım Jillian, ama bana Jill diyebilirsiniz. Ve bu," serbest eli Arsen'in sert göğsünün ortasına yerleşiyor, "Arsen Radcliff. Yakın bir aile dostumuz."

Arsen ona gülümsediğinde aptal yüzü aydınlanıyor. Ellerimi öyle sert yumrukluyorum ki tırnaklarımın derimi parçaladığını hissediyorum, içgüdüsel bir tepkinin beni ele geçirmesine karşı koyuyorum. Yüzündeki gülümsemeyi silip atmak istiyorum.

O benim.

Maden. Maden. Mayın.

Ben'in tutuşu artık o kadar acı verici ki, belimin etrafının uyuştüğünü hissedebiliyorum.

"Jill, sorun yok. Stanwood'ları zaten tanıyorum. Catherine," Arsen'in hırıltılı sesi adımı vurguluyor, "babam için çalışıyordu. Artık umurumda olmadığına karar verene kadar onun gözetiminde eğitim aldım." Sözleri karşısında yüzüm kızarıırken, Arsen'in dudaklarında bir sırıtişla Alan ve Loretta'ya hitap edişini izliyorum. "Umarım seni kırmamışımdır, Al Amca." Yanında duran muhteşem kadına bakmak için dönüyor. "Ve Lo Teyze, saygısızlık etmek istemediğimi biliyorsun. Balo salonunda bandonun çaldığını duyuyorum."

Jillian'ın elini dudaklarına götürerek avucuna yumuşak bir öpücük kondurur ve havaya bırakır. "Güzelim, dans pistinde sevgili Bayan Stanwood ile bir tur atmamın sakıncası var mı? Onu son gördüğümünden beri epey zaman geçti," diyor Arsen alaycı bir tavırla.

Arsen bana bakmadan Ben'e seslendi. "Karını çalmamın bir sakıncası var mı, Ben? Bilirsin, kısa bir süreliğine?"

Bariz yalanlarını ve imalarını dinlerken utanç rengine kızarak irkiliyorum. Boynundaki kalın damarlar belirirken Ben'in çenesi geriliyor.

Arsen'e cevap vermeden önce. "Cathy isterse, benim için sakıncası yok."

Yalvaran bakışlarıyla beni kıstırdığında, Ben'in soğukkanlı cephesi bir parça kırılıyor ve bu geceki davranışının ardındaki kırılmanlığı görmeme izin veriyor. Gözleri gitmemem için bana yalvarıyor. Arsen'le gitmemem için. Onunla kalmam için.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen, onunla gitme. Benimle kal.

Bencil olmakla ilgili olan şey, birinin ayaklarınıza kapanıp onunla kalmanız için size yalvarması, size dünyaları, kalbini ve ruhunu sunması umurunuzda değildir. Hiç fark etmez. Ne yapmak istiyorsan onu yaparsın. Kendin için ne yapman gerekiyorsa. Ne istediğinden başka hiçbir şeyin önemi yok. Neye ihtiyacın olduğunu düşündüğün.

Bencil olmak istiyorum.

Dikkatsiz olmak

istiyorum. Suçlu

hissetmeyi geçtim.

Bir adam yüzünden tamamen aklımı kaçırmış durumdayım ve umurumda değil. Yoksunluk çeken bir eroin bağımlısı gibiyim. Arsen'e sahip olmalıyım.

Ve kızgınlım.

Kızgınlım çünkü o sürük burada onunla, benimle değil.

Ben'e bakmadan kendimi onun elinden kurtarıyorum ve Arsen'in elini tutarak dans teklifini kabul ediyorum.

Kayıyor.

Ben'den ve onun beni tutuşundan yavaşça uzaklaşıyorum.

"Evet. Çok isterim."

Tuhaf. Her nasılsa sesim net ve sakın çıkıyor, içimde kopan fırtınayı ele vermiyor.

Gruptan uzaklaşıp balo salonuna doğru ilerlemeye başladığımızda Arsen'in elini bırakıyorum. Büyük bir parçam bunu istese de, Ben'i hala ne kadar sevdiğimi bilen parçam, sevişmenin kararını gölgelemesine izin vermeyen parçam, asla arkama bakmıyorum.

Ama benim yok.

Biliyorum yapmalıydım.

Arsen eğilip kulağıma öfkeyle mırıldanıyor. Maskesinin arasından kaçan nefesi boynumdaki uçuşan tüyleri açıkta kalan tenimi gıdıklarken, sesi tüylerimi diken diken ediyor. Bedenlerimizin yakınlığı vücudumu bir kez daha ihtiyaçla tutuşturuyor.

"Ben bir çeşit inkarda mı? Onun ve bir sürü insanın önünde beni gözlerinle becerdin, sonra da benimle

dans ediyor ve hala bir şey yapmıyor. Bu adam kör mü?" diye homurdanıyor.

"Bu ne cüret?" Tıslıyorum.

"Neye nasıl cüret ederim? Doğruyu söylemeye mi? Kocana hakaret etmeye mi? Zavallı çağrılarını görmezden gelip bu partide bir randevuyla yüzümü göstermeye mi? Ne oldu, Gamzeli? Elinden geleni ardına koyma."

Dans pistinin ortasında yıkılıp ağlamadan ya da yüzüne bir tokat atıp dikkatleri üzerimize toplamadan onu dinlemeye devam edemiyorum. Elini zorla itiyorum, Arsen'i balo salonunun girişinde bırakıp yalnız kalabileceğim ve sakinleşebileceğim bir yer aramaya başlıyorum.

Misafirlerin kullanımı için tasarlanmadığı belli olan küçük bir oda bulup içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatmak üzereyken Arsen bir anda ortaya çıkıyor ve ikimizi de içeriye kapatırken beni ışıksız odaya doğru itiyor.

"Burada ne halt ediyorsun? Birileri beni takip ettiğini görmüş olabilir. Dedikodu olacak!" İtiraz ediyorum.

"Acıtıyor, değil mi?" diye alay ediyor benimle. "Beni başkasıyla görmek mi? Bir seks arkadaşıyla uğraşamayacak kadar gerçek hayatla meşgul olduğum için telefonlarını görmezden gelmek? Artık istenmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Seni istemediğimi hiç söylemedim!" Bağırıyorum.

"Evet, yaptın." Maskesini çıkarıp yere atarken, bir elini sarı saçlarında gezdirmesini izliyorum. "Bana seni zorlamamamı söyledin. Kocanı sevdiğini ve sana zaman tanımam için bana duyduğum en kötü bahaneyi söyledin. Ama biliyor musun Catherine?" dedi, mükemmel yüzüne çirkin bir gülümseme yerleştirerek, "Senin saçmalıklarınla bir sorunum yok, ama canın sıkıldığında beni araman için dairemde beklememi bekleme benden. Sen kocanın yanına dönüp onunla evcilik oynuyorsun, ben neden biraz amcıkta zevk almayayım ki? Oh, bekle, hayır... Ben ." Alnına vuruyor, "Yan taraftaki amcık sensin, değil mi?"

Yüzüne bir tokat attım. İçim ne kadar acıyorsa elim de o kadar acıyor. Acımasız sözleri kalbime saplanan bir hançer gibi çünkü doğru.

" ne cüret!" Öfkeyle titriyorum. Gülen Arsen, omuz silkiyor.

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Beni duyuyor musun?" Kelimeler göğsümden kopuyor ama kendimi onları tekrarlamaktan alıkoyamıyorum. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!" Ellerimi iki yana açarak onu tekmelemek, tırmalamak, ısırarak istiyorum; ona acı vermek için ne yapabilirsem. Acımı hissetmesini istiyorum. Beni incittiği gibi onun da incinmesini istiyorum.

"Ne olmuş yani?" diye soruyor kayıtsızca.

Arsen'in omzunu bir kez daha umursamazca silkmesini izlerken içimden bir şey kopuyor. Ona doğru hamle yapıyorum ve tokat atmaya, ısırığa, tekmelemeye başlıyorum... canını yakmak için ne yapabilirsem.

"SEN TAM BİR PISLIKSIN."

"KAPA ŞU LANET ÇENENİ!" Ellerimi zorla tutup vücutlarımı döndürerek beni duvara doğru iterken bana bağılıyor.

Birbirimize bakarken göğüslerimiz inip kalkıyor, nefes alıp veriyoruz. Gözlerine yansıyan istek, öfke ve ihtiyaç onu hemen burada, hemen şimdi becermek istememe neden oluyor. Ama bunun yerine yenilmiş bir şekilde mırıldanıyorum: "Bırak beni... Ben'e dönmem gerek. İşimiz bitti."

Arsen kollarımı bırakıp kıkırma sesiyle ellerinin arasına alıyor, bedenlerimizi birbirimize yaklaştırırken kulağıma homurdanıyor: "Hayır. Asla. Sen benimsin. Tamamen benimsin."

İçimde panik yükselirken, nefes alamayacağım, düşünemeyeceğim, hissetmekten başka bir şey yapamayacağım kadar güçlü bir arzu dalgası üzerime hücum ediyor. Arsen'e vücudumda ihtiyacım var. Aletin içime girip çıktığını hissetmeye ihtiyacım var. Beni sertçe becermesini istiyorum. Teslim olarak bacaklarımı beline doluyorum ve bana ne isterse yapmasına izin veriyorum.

Ben onunum.

Boynumu öpüyor, sonra bir elini tangamın içine sokuyor. Parmakları içimde kayarken, beni ararken, ben onun arzusuyla titreşirken beni okşarken nefesim kesiliyor.

"Arsen..." Yakalanabileceğimizi umursamadan başımı arkaya eğerken inliyorum. Ben'in şu anda beni arıyor olabileceğini umursamadan.

Ağzı benimkini eziyor, sıcaklık ve his dalgaları üzerimize çöküyor, hissettiğim umutsuzluk ve utancı yıkıyor. Ben de onu öpüyorum ve ağzımı ve bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum. Kendini bana doğru iterken ereksiyonunu hissedebiliyorum. Kendimi gözlerinin derinliklerinde kaybederken, fermuarının aşağı kayma sesini ve yırtılan ipeğin sesini duyuyorum.

Sert bir hamleyle içime girdi. İçime derinlemesine, kabaca ama nazıkçe giriyor, beni tamamen dolduruyor. Elleriyle kıkırma sesiyle daha yukarı kaldırarak

Ter vücutlarımızı kaplamaya başlarken alnını benimkine dayıyor.

"Yapamam, yapamam. Seni paylaşabileceğimi düşünmüştüm ama yapamam. Lütfen... bırak onu. Sana ihtiyacım var ve senin de bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bana ihtiyacın var. Benim ol..." diyor hoyratça.

İtiş gücü.

"Ben seninim. Seninim," diye yankılanıyorum. İt.

"Seni paylaşamam. Seni onunla görmek beni mahvediyor. Beni mahvediyor." Sesi tutkuyla boğuklaşıyor.

İtiş gücü.

"Bırak onu. Artık bunu yapmaya devam edemem. Seni paylaşmaya devam edemem."

İtiş gücü.

"Evet, yapacağım."

İt.

"Ne zaman?"

İtme. "Bu gece."

Arsen boynumun kıvrımına şiddetle küfrediyor, daha hızlı, daha sert itiyor, bizi doruğumuza yaklaştırıyor.

"Titrediğini hissedebiliyorum... kahretsin... amın o kadar dar ki... kahretsin, çok yakınsın. Bana bak, Gamzeli. Boşalırken gözlerini izlemek istiyorum."

Dudaklarını kulağımın yanına koyuyor ve kısık sesle fısıldıyor, "Benim için gel, Catherine, benim için gel. Şimdi."

Patlıyorum, kendimi onun gözlerinin mavi denizinde kaybediyorum. Arsen beni öpüyor, her zaman yaptığı gibi içimden çıkmaya başlarken çığlıklarımı ağzıyla bastırıyor. Bacaklarımı kalçalarına sıkıca kavradığımdan mı, yoksa anın sıcaklığında kaybolduğumdan mı emin değilim, ama geri çekilmek yerine kendini içime daha derine itiyor, büyük vücudu doruk noktasının gücüyle şiddetli bir şekilde titreşirken içeri giriyor.

Birkaç dakika geçtikten ve nefes alış verişlerimiz düzeldikten sonra Arsen içimden çıkıyor ve yumuşayan ereksiyonu acıyan bedenimi terk ederken irkilmeme neden oluyor. Bana bakarken pantolonunun fermuarını çekiyor.

Arsen tek kelime etmeden, elbisemin eteği bir nehir gibi belimden yere düşerken, temizlenmem için bana bir mendil uzattı.

siyah ipek. Sersemlemiş bir halde, kalçalarımın arasındaki yapışkan sıvıyı temizlerken ona bakmayı zar zor başarabiliyorum.

İşim bittiğinde, Arsen elimdeki peçeteyi alıyor, çöp kutusuna doğru yürüyor ve benim için atıyor. Geri dönerken yerde benim tangamı görüyor. Onu kendisinin atacağını düşünürken, Arsen onu alıp ceketinin içine soktuğunda şaşıyorum.

"İnsanlar nerede olduğumuzu merak etmeye başlamadan geri dönelim. Ama Gamzeli, Ben'le buluşmak için geri dönerken bana söylediklerini hatırlamanı istiyorum." Bana yaklaşıp saçlarımı avucunun içine alıyor ve ona bakmam için çektiyor. "Ona geri döndüğünde, içinde olduğumu hatırla... bana ait olduğunu."

Herhangi bir şüphe uyandırmamak için o odanın içinde beklerken ben ondan önce çıkıyorum. Ben'in yanına dönerken kalçalarımı sıkıca kavradığım için bacaklarım titriyor. Titriyorum ve çok utanıyorum. Kocam aynı binadayken Arsen'in beni birinin kapısında becermesine izin verdiğime ve bir kez bile onu düşünmediğime inanamıyorum. Bir kere bile. Gelirken ve lanet olası yıldızları görürken bile. Suçluluk duygusu beni ele geçirmeye çalışırken, az önce olanları düşünmemeye çalışıyorum, hiç olmamış gibi davranıyorum.

Ana odaya döndüğümde, Ben ona doğru yürüdüğümü hemen fark ediyor. Uzaktan yüzümü tararken önce kızgın görünüyor ama ona ulaştığımda tek görebildiğim gözlerindeki hüznü.

Eskiden sevgiyle parlayan gözler şimdi boş ve tükenmiş görünüyor. Cansız.

Ben elini kaldırdığında, hemen benimkini avucunun içine alacağını sanıyorum ama onun yerine eli ön cebine gidiyor. Bir mendil çıkarıp bana uzatıyor.

"Rujun bulaşmış," diyor Ben sessizce.

Ben'in acı dolu gözlerine bakarken, burada olmamam gerektiğini düşünüyorum. Dün gece olanlardan sonra olmaz. Bir otele gidip geceyi orada geçirmeliydim.

Zihnim düşüncelerle dolu, birçoğu kafamın içinde yüzüyor ve huzurlu olmama izin vermiyor. Ama sanırım huzuru hak etmiyorum, değil mi? Benim gibi yalancı, hilekâr ve düzenbaz bir kadın acı çekmeli.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben? Bu iş bitti.

Ama bir süredir öyle.

Arsen'in evine ilk gittiğimden beri. Oh, Ben.

Ben ve ben bittik.

Evliliğim bitti. Bunu

ben yaptım.

Yaptım.

Kırık bir kalp yüzünden fiziksel olarak hasta olabilir misiniz? Çünkü acıtıyor. Hem de çok.

Kendimi kirli

hissediyorum.

Değersiz.

Yine de acı çekmeyi hak etmiyorum. Gözlerimde oluşmaya başlayan yaşları hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum. Ama bugünden sonra benden kurtulacak. Gerçeği öğrendiğinde benden kurtulacak.

Ben ne yaptım ki? Arsen'i duvara karşı becerdikten kısa bir süre sonra, bacaklarımın arasındaki ağrı yeterince kanıtlıyor, Ben partiden yeterince bıktığına ve ayrılma zamanının geldiğine karar veriyor. Biz konuşurken

Vedalaşırken aslan kılığına girmiş biri iş hakkında konuşmak için yanımıza yaklaşıyor. Özür dileyen Ben, aslan adamı takip ediyor ve maskeli yabancılar denizinde kayboluyor.

Güçlü bir elin dirseğıme dolandığını hisseden Arsen kulağıma fısıldıyor, "Onunla geri dönme. Şimdi bitir. Benimle geri gel. Daireme giderken onu ara. Sadece onunla geri dönme," diye yalvarıyor vahşice.

Başımı ve kendimi onun elinden çekiyorum. " zorundayım. Bunu doğru şekilde bitirmeliyim, Arsen. Bunu yapmanın doğru bir yolu olduğundan değil. Şimdi, lütfen, kes şunu. Sana onu terk edeceğimi zaten söyledim ama bunu kendi yöntemimle yapmama izin vermelisin. Seni yarın arayacağım."

Eğer Arsen kıskançlığı yüzünden Ben'le eve dönmemin bir şeyler olacağı anlamına geldiğini düşünüyorsa çıldırmış demektir. Hala tenimde, kıyafetlerimde onun kokusunu alabiliyorum, daha önce içtiğı sigaranın tadını alabiliyorum... Arsen her yerde.

O benim
üzerimde.
İçimde.
Etrafımda.

Eve gidip bir şekilde Ben'e itiraf etmem gerektiğini biliyorum. Benim tatlı, tatlı kocam. Gerçeğı bilmeyi hak ediyor. Tanıdığını ve sevdiğini iddia ettiğı kadının bir süredir nasıl daha genç bir adamla yattığını, bunu sevdiğini ve durmayı planlamadığını bilmeyi hak ediyor.

Buradan çıkmam gerek.

Ben ona doğru yürüdüğümü görünce ayağı kalktı. Kaşlarını çatarak kıyafetlerimi, saçımı, her hareketimi izliyor. Bu bana onun zaten bildiğini düşündürüyor.

Güzel. Bu işi bitirmek istiyorum.

Gitmeye hazır olup olmadığını sormak üzereyim ama boş gözleri kelimelerimi elimden alıyor. Ne kadarını bildiğini ve gerçeğı öğrendiğinde benden nefret edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Tüm bu fiyaskoda savaşıyan iki yanım var. Ben için doğru olanı yapmak isteyen yanım ve artık umursamayan bencil yanım. Onu seven Cathy, onu kollarına alıp affetmesi için yalvarmak istiyor ve bunun hiçbir anlamı olmadığına dair ona söz veriyor.

Ama de bu.

Bu artık heyecanla, Arsen'in beni her boşalttığında hissettirdiğı yüksek duyguyla ya da bana sağladığı uyuşuklukla ilgili değil. Şimdi

bir anlamı var.

Arabada sessizlik içinde birlikte yolculuk ediyoruz. Yol boyunca bir kolunu omuzlarıma doluyor, bazen yanağını başımın üstüne yaslıyor, bazen saçlarını öpüyor, kokusunu içime çekiyorum... Aramızda akan şefkat akıntısında boğulmak istiyorum, ama ya üzerimdeki Arsen'in kokusunu alırsa?

Başımı onun omuzlarına yaslıyorum ve ellerimizi birbirine kenetliyorum. Aramızdaki konsoldan rahatsız oluyorum ama bu aklımdaki son şey, sadece onu yakın hissetmeye ihtiyacım var. İç içe geçmiş ellerimize bakmak, sanki keder ve acı dolu bir kara deliğin içine çekiliyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Bunun Ben'le onun arabasına bu şekilde son binişimiz olacağından eminim.

Başımı kaldırıp bir an için pencereden dışarı bakıyorum. Ay bu gece kırmızı görünüyor. Çok güzel.

Eve geldiğimizde maskelerimiz çoktan düşmüştü, Ben'e duş alacağımı söylemek üzereydim ki elimi tuttu ve tek kelime etmeden onu mutfığa kadar takip etmemi sağladı. Işıkları yaktıktan sonra vücudunu indiriyor ve beni öyle şiddetli bir şekilde kucaklıyor ki nefesim kesiliyor ve biraz sarsılıyorum. Bana bakmak için gözlerini açtığında, beni paramparça ediyor.

"Bir kadeh şaraba ne dersin?" diye soruyor usulca, bana hüzünle gülümseyerek.

Bu gece bunu yapamam. Bunu Ben'e yapamam. Ama zaten yaptım. Sarılmaya karşılık vererek parmak uçlarımda duruyorum ve tam bir panik atağın yaklaştığını hissederken çenesinden öpüyorum. Bunu yapabilirim. Sadece bunu düşünme. Onunla yarın konuş.

"Önce duş almamın sakıncası var mı?" Duş alıp Arsen'i yıkamam gerekiyor. Yaptığım şeyin suçluluğu da üzerimden kalkacak mı? Bundan şüpheliyim.

Duştan çıktığımda Ben eşofmanlarını ve Columbia tişörtünü giymiş, bir şeyler pişiriyordu.

"Akşam yemeği mi?" Ben soruyorum.

"Evet, açlıktan ölüyorum. İnsanların benim ölçülerimdeki erkeklerin ordövrlerle tatmin olmasını nasıl beklediklerini anlamıyorum. Aklım almıyor."

Ben ve ben geç saatlere kadar süren yemeğimiz boyunca neredeyse hiç konuşmadık ama bu sessizlik umurumda değil. Birlikte geçireceğimiz son gecede yapmak istediğim son şey havadan sudan konuşmak. Yemek yemek istemiyorum. Bana ikram ettiği şarabı içmek istemiyorum. Sadece onu izlemek istiyorum. Karanlık yüzünün desenlerini ezberlemek.

kirli sakalı, gamzesinin her çiğnediğinde bana bakması, öpmem için yalvarması.

Ben'in bulaşıkları masadan kaldırmasına yardım ettikten sonra onları yıkamaya başlıyorum. Ellerimi yakan sıcak su hoş bir rahatlama sağlıyor. İnsanı uyuşturan fiziksel acı gibisi yok. Gözlerini sevgilisinden alamadığını söyleyen bir adamın unutulmaz sesi tüm mutfakı sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve şarkıcının sevgilisine aşk olmadan zaferin olmayacağını söyleyen melankolik sesinde kayboluyorum.

Boğazımda bir düğümle, Ben'in sıcak kollarının arkadan belime dolandığını hissediyorum. Tabağı bırakıp yoga pantolonumdaki sabunu sildikten sonra bir elimi boynunun arkasına götürüp yüzünü boynumun kıvrımına yaklaştırıyorum, diğer elim de karnımın üzerinde onunkinin üstünde duruyor. Sırtımı onun önüne yaslayarak müziğin yumuşak ritmiyle sallanıyoruz... yavaşça... şefkatle. Ben boynumu, saçlarımı, kulağımın arkasını öpüyor, beni son hissi veren öpücüklere boğuyor.

Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüyor, ta ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar. Hain gözyaşları. Ben onları görüyor mu bilmiyorum. Umurumda da değil. Sadece son bir kez onun dokunuşunda, onun sıcaklığında, onun içinde kaybolmak istiyorum.

Şarkı bittiğinde, Ben bedenimi bırakırken arkamı dönüyorum. Eğilerek beni kolaylıkla kollarının arasına alıyor. Birbirimize hiçbir şey söylemeden kollarımı boynuna doluyorum ve kokusunu içime çekmeye çalışarak ciğerlerime derin nefesler çekerken başımı omzuna yaslıyorum. Beni taşıırken nefes alışının hızlandığını, zorlandığını duyabiliyorum ve bir şekilde bunun benim ağırlığımdan kaynaklanmadığını biliyorum.

O da hissedebilir.

Son gecemiz.

Büyük finalimiz.

Bir şey söylemek istiyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum.

Yatak odamıza varana ve beni şefkatle yatağa yatırana kadar, olmak üzere olan her şeyi durdurmam gerektiğini biliyorum.

Ama yapamam.

Ve Ben'in Arsen'i bedenimden silebileceğini umursadığımı için değil. Şu anda Arsen umurumda değil. Bunu yapamam çünkü Ben'i vücudumla lekelemek istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz son zamanın, boş bir odada onun adını haykırırken başka birinin içime boşalmasına izin verdiğim gün olmasını istemiyorum.

Ben yavaşça, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar kıyafetlerimizi çıkarıyor. "Çok güzel..." diye fısıldıyor kısık sesle, bir elini vücudumda gezdirirken.

göğüsler. "Çok güzelsin."

Ben'i durdurmak üzereyken üzerime eğildi. Gördüğüm şey beni nutkum tutulmuş bir halde bırakıyor. Ellerimi tutup bana bakarken, ağzımın içine doğru fısıldarken gözlerindeki yaşların parıltısını görüyorum: "Lütfen Cathy... bu gece olmaz. Bu gece olmaz. İzin ver... İzin ver seni sadece öpeyim."

Gözyaşlarımı öpüyor, yüzümden yalayarak uzaklaştırıyor ve sanki kendi gözyaşlarıymış gibi yutuyor.

"Her zaman sendin, Ben..." Derin duygular beni ele geçirirken boğuluyorum. Ona sonsuza kadar onun olmaya devam edeceğini söylemek istiyorum ama bu yalan olur.

Ben alnını benimkine bastırmak için indiriyor. Onun gözyaşlarının, benim gözyaşlarımın, bizim gözyaşlarımızın nemini hissediyorum. Birlikte.

"Yarının gelmesini istemiyorum Cathy. Korkuyorum." Yalvarırken sesi acıdan boğuklaşıyor. Dudaklarımı, gözlerimi, şakaklarımı, burnumu öpmek için eğiliyor. Kollarım ve bacaklarım vücuduna şiddetle sarılırken ben de aynısını yapmaya çalışıyorum. Onu tüketmek, bedenini içime çekmek ve onu bu şekilde tutmak istiyorum. Sadece ikimiz, birbirimizi doldurmak, birbirimizi çevrelemek.

İki elimi başımın üzerinde tutarak, yavaşça ve nazikçe içime doğru kayarken bana bakıyor. O kadar kaybolmuş, o kadar incinmiş, o kadar savunmasız görünüyor ki... çok hassas, çok tatlı ve çok acı verici. Duygularımız, en dürüst, savunmasız, basit ve ham anlarında kelimelerle anlatamadıklarını birlikte anlatmaya çalışan iki bedenin dansında bize rehberlik ediyor.

Seni seviyorum.

Lütfen beni affet.

Beni bırakma.

Nasıl

yapabildin?

Senden nefret

ediyorum.

Seni seviyorum.

Sensiz öleceğim. Sen benimsin.

Sadece benimkini.

Ben sana aidim.

Sadece sen.

Çok güzel. Ruhu paramparça eder. Elveda.

Pazar sabahı geç saatlerde. Kocamın iri ve güçlü bedeninin teslimiyet içinde yere düşüşünü izliyorum.

Benim tarafımdan kırıldı.

"Arsen'i becerdim," diyorum ona sessizce.

O sabah erken saatlerde.

Duş aldıktan sonra belime bir havlu sarıyorum ve bitkin bir Cathy'nin uyumakta olduğu yatağa doğru ilerliyorum.

Cathy.

Geçmişim, şimdiki zamanım ve geleceğim, sonsuza dek benim. Ya da ben öyle sanıyordum.

Bütün gece seviştikten sonra dağınık saçları ve makyajsız haliyle uyumasını izlerken, yine de nefesimi kesmeyi başarabiliyor. Eğilip dudaklarını öpüyorum, kırmızı ve şiş görünen dudaklarını ve bu sefer bunun sebebinin o değil ben olduğumu biliyorum. Bu anın tadını çıkararak, gözlerimi kapatıp tenine sinmiş yasemin ve seks kokusunu ciğerlerime çekerken ağzımın onun dudaklarında oyalanmasına izin veriyorum ve bir kez olsun onun gibi kokmadığının tadını çıkarıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve eve geldiği, uyanık kalmak ve bana eşlik etmek için çok yorgunmuş gibi davrandığı tüm zamanları düşünüyorum. Ya da geceleri ona uzandığım birkaç seferde, canı sevişmek istemediği için dokunuşuma sırtını dönüyor ve bu sırada başka bir adam gibi kokuyor.

Merak ediyorum.

Acaba onun tarafından kaç kez kandırıldım? Onlar tarafından mı?

Bazen bilme ihtiyacı beni tüketiyor, kıskançlıktan çıldırtıyor. Ama diğer zamanlarda, bana gülümseyen, beni sevdiğini söyleyen, onu becermeme izin veren güzel yüzüne baktığımda, bu ihtiyacı bastırmak istiyorum. Onun her yalanına inanmak istiyorum, böylece memnuniyetle inkâr içinde yaşamaya devam edebilirim. Onu bu kadar çok seviyorum.

Ama bu aşk, bu delilik sırtımda taşıdığım çarmıha dönüştü ve beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Benim yaşayan arafım. Kayıtsız şartsız güvenmem gereken kişinin her sözünü, her hareketini sorguladığım bir hayatı yaşamaya devam edemem. Sürekli şüphe duymak ve kafamda dolaşan cevapsız sorular huzurumu kaçırıyor. Bunu yapamam.

Onunla birlikte mi?

Az önce onu becerdi mi?

Onunla telefonda mı konuşuyordu?

Neredeymiş?

Neden telefonlarıma cevap vermiyor?

Onunla sevişirken onu mu düşünüyor? Bunu daha fazla yapamam.

Bu beni öldürüyor.

Kendimi kandırmaya devam edemem. Kandıramam. Dün gece Arsen'le birlikte ortadan kayboluşunu izlemek, zavallı kalbimin... gururumun... ondan alabileceği son darbe.

Benden bu kadar.

Doğrulup çıplak beline sarılı çarşafı tutuyorum ve yukarı çekerek omuzlarını örtüyorum. Parlak sarı saçları yastıklarımızın üzerine yayılmış, onu altın rengi bir havuzun içinde çevreliyordu. Cathy'm.

Ondan uzaklaşıyorum, giyiniyorum ve kapıya yöneliyorum. Eşikte dururken odaya son bir kez bakıyorum, gözlerim çevreyi tarıyor ve resim çerçevelerinde, yastıklarda, mobilyalarda, birlikte yaşadığımız tüm anılarda duruyor. Mutluluk, kalp kırıklığı, sevgi ve nefretle dolu odayı incelerken hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiçbir şey

hissetmiyorum

. Uyuşmuş

durumdayım.

Gözlerim yatağa takılıyor ve masum Cathy'ye hayranlıkla bakıyorum. Yüzü, pembe göğüsleri... Vücudunun her bir kıvrımını ezberliyorum. Bir zamanlar benimdiler, ama artık değil.

Aşkın asla acı vermemesi gerekir. Aşkın iyileştirmesi, sefaletten sığınacak bir liman olması, yaşamayı değerli kılması gerekir. Ama karıma bakarken, bunların hepsinin saçmalık olduğunu biliyorum.

Aşkın sizi yok etme gücü vardır.

Aşk, sizi acı ve umutsuzluk dolu bir tabutun içine diri diri gömme, havanızı ve yaşama isteğinizi elinizden alma gücüne sahiptir.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimin topuğunu gözlerimi ovma için kullanıyorum. Birden kendimi çok yorgun hissediyorum. Bütün vücudum ağrıyor; başım ağrıyor, gözlerim ağrıyor, göğsüm ağrıyor. Ofisimde oturup Cathy'nin uyanmasını ve bana katılmasını beklerken, dün gecenin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ediyorum; hayatımda verdiğim en kötü karar. Bugün bunun bedelini çok ağır ödeyeceğimi biliyordum ama buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Karımla son bir gece geçirmeye ihtiyacım vardı. Saçlarını koklamak, omzunun ucunu öpmek ve sanki başka bir geceymiş gibi onu kollarımın arasına alıp hâlâ benimmiş gibi davranmak istemiştin. Ve ona, iki kişilik küçük ailemize veda etmek istemiştin.

Ama onu beklerken, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden bir suçluluk bataklığına batıyorum. İşte buradayım, Cathy'yle yüzleşmeyi bekliyorum, ben de suçluyken ondan gerçeği talep ediyorum.

Lanet hayatımın dönüştüğü kabustan duygusal olarak kurtulmak için onların seviyesine indim ve bundan dolayı kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyemem. Aksine, zayıflığının beni alt etmesine izin verdiğim için kendimden öğreniyorum.

Başımı deri koltuğumun arkasına yaslayıp tavana bakarken gözlerimi açıyorum. Midemin bulandığını hissederek Cuma gecesi olanları hatırlıyorum. Eve gelmediğim geceyi.

Cathy telefonlarıma cevap vermekten daha önemli işleri olduğuna karar verdiğinden, yeni kanepeyi teslim almak üzere buraya gelebilmek için işten çıktıktan sonra birkaç saat evde kaldım. Ama o dışarıdayken ve muhtemelen Arsen'i becerirken burada olmak bile içimi öfkeyle dolduruyordu. O eve geldiğinde burada olursam, onun yanında kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden kendimi işe vermek için ofise geri döndüm. Bu unutmama yardımcı oldu.

Micky ve stajyerler bir şeyler içmek için onlara katılmak isteyip istemediğimi sorduklarında kalıp daha fazla vakanın üzerinden geçmeyi planlıyordum.

Bu sefer reddetmedim.

Bir içki ikiye, iki dörde dönüştü.

Alkolün de etkisiyle, stajyerler Clara ve Kerry'nin çok olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. İki kız da beni kendileriyle dans ettirmeye çalışıyordu, ben de ettim. Neden olmasın ki? Yakında bunun bir önemi kalmayacaktı... Dans ederken Kerry'nin kollarının göğsüme dolandığını hissettim ve bu hoşuma gitti. Hoşuma gitmişti.

Bir kadının, beni isteyen birinin sıcak dokunuşunu hissediyordum. Aşağı baktığımda bana kışkırtıcı bir şekilde gülümsediğini gördüm.

Evet.

Beni istedi.

Ve o anda, ben de onu istedim.

Ben'in cansız bedeninin yere düşüşünü izliyorum. Yerden başını kaldırdığında, dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldayan sıcak akça ağaç gözleriyle beni izliyor.

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?" Sesi kırılıyor, "Onu kaç kez becerdin Cathy?"

"BEN..." Derin bir nefes alıyorum. Şimdi duramam. Devam etmeliyim. "Bir süredir devam ediyor."

"Biliyordum. Biliyordum. Biliyordum amına koyayım."

Ben başını dizlerinin arasına indiriyor ve iki eliyle saçlarını çekmeye başlıyor, sanki koparmak ister gibi. Tekrar yukarı baktığında gözleri ruhumu delip geçiyor. "Onu benimle birlikte olmadan önce mi yoksa sonra mı beceriyorsun çünkü beni becermeyi bırakmadın."

Sessizlik.

Gözlerinde gördüğüm incinmişlik ve ihanet karşısında nutkum tutuluyor, tutarlı bir yanıt veremiyorum. Ben, yüzüme fırlattığı sorulara ya da suçlamalara cevap vermeyeceğimi anladığında patlıyor.

"Lanet soruya cevap ver!" Öfke, boynundaki damarların patlamaya hazır gibi görünmesine neden oluyor.

Cevap

veremem.

Veremem.

Benden nefret edecek.

Bana yönelttiği öfkenin yoğunluğu, hissetmeye hakkı olan öfke, beni şaşırtıyor, beni gafil avlıyor. Ben'i daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Cevap ver lan bana! Lanet olası bir cevabı hak ediyorum, seni hilekar fahişe!"

İkimiz de onun sözleri karşısında irkiliyoruz. "İkimiz de," diye mırıldandım.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve tek yapabildiğim güzel yüzünden aşağı dökülmelerini izlemek. Yanına gidip özür dilemek, beni affetmesini istemek istiyorum ama yapamıyorum. Bu ayrıcalığı uzun zaman önce kaybettim. Onun öfkesini, tiksintisini, nefretini hak ediyorum.

Birbirimize bakıp gerçeği anlamaya çalışırken, bir yabancıyla yüzleşiyorum. Ben aşık olduğum o kaygısız çocuğa benzemiyor. Harap olmuş bir adama benziyor. Acıyı bilen bir adam, sizi öldürebilecek, yok edebilecek, sizi karanlık ve nefret denizinde boğabilecek türden bir adam. Acaba hiç kırılacak ve iyileşecek mi?

"Onu seviyor musun?" Sözlerinin odanın sessizliğinde asılı kalmasına izin veriyor. Bakışlarımı indirip titreyen ellerime bakıyorum. "Tanrı aşkına Cathy! Şu lanet soruya cevap verir misin! Onu seviyor musun? Evet mi, hayır mı? Ne olacak?"

"I..."

İnlerken vücudu titriyor.

"Evet. Hayır... Bilmiyorum. Onunlayken aşk gibi hissediyorum. Onunlayken mutluyum Ben. Ve gerçek bu."

Ben yerden bana bakıyor. Gözlerindeki yaşları görebiliyorum, kirpiklerinde asılı, yanaklarından aşağı akıyor. Elinin tersiyle yüzünü silerken bazılarını diliyle yalıyor, bakışları hiç değişmiyor.

"Beni seviyor musun? Beni hâlâ seviyor musun? Ve hayatında bir kez olsun dürüst ol." Ellerini yumruk yaparak kendi kendine mırıldanıyor: "Bunu hak ediyorum. Bu saçmalık. Yapamam... Yapamam."

İşte başlıyoruz. Belki bu onun benden nefret etmesine neden olur ve bana olan tüm sevgisini yok eder. Zaten bunu hak etmiyorum. Hayatına devam edebilmesi için onu yok etmeliyim. Ve o benim dürüstlüğüme hak ediyor.

"Seni seviyorum, Ben. Sadece sana hâlâ aşık olduğumdan emin değilim."

İrkildiğini görüyorum. Güzel. Sevindim. Benden kurtulmasının tek yolu bu. Bir an için bende esaslı bir sorun olup olmadığını merak ediyorum. Bu kadar çok sevdiğimi iddia ettiğim birini nasıl incitebilirim? Bunu neden yapıyorum? Bu noktaya nasıl geldik?

Çünkü işler zorlaştığında kolay yolu seçtin Cathy. Mücadele etmedin.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden yaptın bunu? Neden aldattın Cathy? Ve neden aldatmaya devam ettin? Seks o kadar iyi miydi? Son düşük yaptığında benim de canım çok yanmadı mı sanıyorsun? O bebeği en az senin kadar çok istediğimi düşünmüyor musun?"

Ona bunun düşük yüzünden olduğunu söylemek istiyorum. Her zaman onlarla ilgiliydi. Düşükler yağ, Arsen ise ateşti. Birlikte çökmekte olan evliliğimi yakıp kül ettiler. Ona kafamın çok karışık olduğunu ve duygularımın karmakarışık olduğunu söylemek istiyorum. Bir süredir evliliğimizden şüphe ettiğimi. Bebeğin ikinci şansımız olduğunu düşündüğümü ama artık bunun da yok olduğunu. Dürüst olmak istiyorum ama onun acımasız soruları kendimi uyuşturmak için ihtiyacım olan morfini sağlıyor, böylece hiçbir pişmanlık hissetmeden cevap verebiliyorum.

"Amy ile bir şeyler içmek için buluşacağımı söylediğim gece onunla ilk kez yattım. Beni aradı ve benimle düşük hakkında konuşmak istediğini söyledi... yanımda olmak istiyordu. Her şeye karşı hissizleşmişim. Yüzünü görmeye, etrafında olmaya dayanamıyordum. Mükemmelliğin beni çıldırtıyordu. Onunla buluştum, onunla yatacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ama ondan etkilenmiştin. Bunu gördüm. O lanet şarkının senin için olduğunu biliyor olmalıydın."

"Evet." Yanına oturup devam ediyorum: "Böyle başlamadı Ben. Sadece arkadaşlık. Ama bir süre sonra değişti. İlk seferinde kendimi o kadar iyi, o kadar canlı hissettim ki, o anda durmayacağımı anladım. Beni becerdi, Ben. Benimle sevişmedi. Bana unutturdu, hissizliğimi yok etti, istendiğimi, ihtiyaç duyduğumu hissettirdi. Bilmiyorum... Kendimi yeniden genç ve güzel hissettim, o kadar da kırılmamıştım."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Onunlayken iş gibi hissetmiyordum. Arsen'le ağlayabiliyordum, kızabiliyordum, hatta nefret edebiliyordum ve seninle yaptığım gibi onun duygularını incitmeyi umursamıyordum. Bana bir porselen bebek gibi davranmadı; bana bir insan gibi. Sana ne zaman nasıl hissettiğimi, ne kadar berbat durumda olduğumu anlatmaya çalışsam, tek söylediğin her şeyin yoluna gireceği ve bunu atlatacağımızdı.

"Bu çok fazlaydı, Ben. Çok fazlaydı. Mükemmelliğin beni boğuyordu ve ben bununla başa çıkamıyordum. Sanırım senden nefret etmeye başladım.

Sen ve Arsen her şeyi unutturdu. Onunla sadece ben vardım, Cathy. Eş yok, başarısızlık yok, hiçbir şey yok. Sadece ben vardım. Ve bu çok iyi hissettirdi. Uyuşturucu gibiydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, daha fazlasını arzuluyordum ve ne kadar çok sahip olursam, o kadar çok istiyordum. Onu daha çok istiyordum."

Sertçe yutkunuyorum çünkü bir sonraki kelimelerim kendime bile itiraf etmekte en zorlandığım kelimeler. "Seks olarak başladı Ben, bir kaçış olarak, ama artık öyle değil. Her şey olurken... Sanırım ona aşık oldum."

Sessizlik.

"Davranışımı mazur göstermeye çalıştığımı düşünmeyin çünkü çalışmıyorum. Hatalı olduğumu biliyorum, hem de çok hatalı, ama sorularınıza olabildiğince doğru yanıt vermeye çalışıyorum." Sesimi alçaltarak yumuşak bir mırıltı halinde, "Bunu hak ediyorsun."

Kafasını duvara vurmaya başlar. Güm.

Güm.

Güm.

Sürekli gümbürtü beni deli ediyor.

Orada oturmuş, daha fazla dayanamayana kadar kendine zarar vermesini izliyorum. Tam ona dokunmak üzereydim ki, sinir bozucu bir sivrisineğe yaptığınız gibi elimi uzaklaştırdı.

Acıtıyor.

Ama bunu ben yaptım. Bunu Ben'e ve kendime yaptım. Dokunuşumdan öğrendiği için şikayet edemem.

Sonunda kafasını kaldırdığında beni omuzlarımdan tutup sertçe sarsıyor. "Dikkatli miydin lan?" diyor her hecesine sinmiş tiksinti ve korkuyla.

İlk başta ne demek istediğini anlamadım.

Oh.

Başımı hayır anlamında salladım, gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Beni öldürmek istiyor. Ya da Arsen'i. Ya da ikimizi.

"Şunu doğru anlamama izin ver. Seni beceriyor, içine boşalıyor ve sen de aynısını yapmama izin mi veriyorsun? Sürekli duş almanı şimdi anlıyorum. Benimle dalga geçiyor olmalısın." Sessizce, ani aydınlanmayı izliyorum. Öfkeli gözlerle bana bakarken nefes alış verişi hızlanıyor. "Dün gece... onu yıkaman gerekiyordu, değil mi?"

Başımı sallayarak
ağlamaya başladım.

"Beni hasta ediyorsun."

Ben sertçe beni bırakıyor ve ayağa , sanki bedenimle yakın teması ona fiziksel acı verecekmiş gibi. Güçlü kavrayışını bırakması, kollarımı arkama koyup düşüşümü hafifletecek kadar zaman kala geriye düşmeme neden oluyor. Arkasını dönerek bana öfkeyle bağırmaya başladı, yüzü öfke ve gözyaşlarıyla kıpkırmızıydı, "Bunun bana ne yapacağını hiç düşündün mü? Hiç," diye küfretti nefesinin altından, "Hiç umurunda mı lan?"

O bana bağırırken karnım sıkışıyor. Her kelime mideme inen cezalandırıcı bir darbe gibi, havasız bırakıyor beni, ama ona her şeyi dışarı çıkarma şansını borçluyum

-Sözleriyle beni yumruklamak ve öfkesiyle beni kırmak için. Buna kefaret diyebilirsiniz ama yaptığının bedelini ödemeliyim. Dürüstlüğü bu kadar acı verebileceğini tahmin etmemiştim. Davranışlarının sonuçlarına ve yarattığın karmaşaya tanık olmanın bu kadar acı verici olabileceğini. Bu seçimlerin sonuçlarına sadece ben katlanmalıyım. O değil. Ama ne yazık ki o da bedelini ödüyor.

"İlk başta yaptım... ama sonunda bıraktım."

Ben ağır ağır nefes alıyor ve fırtınalı gözleri ıstırapla dolu. "Gitmen gerek. Yapamam... Yapamam... Bunu kendime yapmaya devam edemem. Ben-," Ellerini başının etrafına koyup ayaklarının üzerinde ileri geri sallanmaya başlarken inliyor. Sessizlik içinde, sonsuz gibi görünen bir süre boyunca onu izliyorum, ona zaman tanımaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra Ben bana bakıyor.

"Sen kırıldığında, seni ikimiz için sevdim Cathy. İkimiz için ve hiç umurumda değildi...umurumda değildi. Sevgimin yeterli olacağını düşündüm, seni o kadar çok sevdim. Senin için kendi kolumu kesmemi isteseydin, keserdim. Sana bütün vücudumu verirdim Cathy. Sadece senin için. Seni asla paylaşmak zorunda kalmamalıydım, Cathy. Asla. Benim olduğun gibi senin de benim olduğunu sanıyordum. Ya da öyleydim. Hay sikeyim. Siktir. Sikeyim. Bu inanılmaz bir şey.

"Ne var biliyor musunuz? Gerçeği söyleyelim. Acınası bahanelerini duydum, şimdi beni dinlemeye ne dersin? Sana bir şey söyleyeyim Cathy, umarım mutlusundur çünkü Arsen kalbine, bedenine sahip olabilir ama sen her zaman boş kalacaksın çünkü ruhun bana ait. Ruhun benim bir parçam ve hep öyle kalacak. İyileşeceğim, yeniden sevmeyi öğreneceğim, ama sen... Sana acıyorum.

"Düşüklerin ilişkimiz üzerinde yarattığı baskı nedeniyle benden ve evliliğimizden uzaklaştığını söylüyorsun." Acıyla göğsüne vuruyor, "Peki ya ben? Senin kadar benim de canım yanmıyor muydu sanıyorsun? Gözlerimi her kapattığımda, hala o kan dondurucu sesi duyabiliyorum.

O günden beri çılglık atıyorum. Bazen uykuya dalmaya korkuyorum çünkü kendi kanına bulanmış halin rüyalarımda bile aklımdan çıkmıyor. Düşük yaptın ve bebeklerini kaybettin Cathy. Ben de o bebekleri ve karımı kaybettim. Elimde anılardan başka bir şey kalmadı."

Duraklıyor ve devam etmeden önce yüzündeki gözyaşlarını siliyor, "O lanet aileyi ben de istedim. Kendi kafanın içine çekilebildin, herkesten ve seni önemseyen herkesten saklandın. Önemsemeyi bıraktın ve ben bunu sorun etmedim. Bununla başa çıkabildim çünkü her şeyin daha iyiye gideceğini, zamanla karımı geri alacağımı ummaya devam ettim. Bizden şüphe eden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bizden isteyen? Saklanmak isteyen? merak eden? Ben de başka kadınlarla yatmak istedim Cathy, sırf seni unutabilmek ve istenmenin, ihtiyaç duyulmanın nasıl bir duygu olduğunu yeniden hatırlayabilmek için. Ama yapmadım. Seni çok sevdim ve ne yazık ki hala seviyorum ve evliliğimize, sana daha çok saygı duyuyordum. "Tek istediğim...

Sadece seni kollarımın arasında tutmak istedim. Elimden geldiğince. Tekrar bir bütün olabilmemiz için ikinci, üçüncü ya da dördüncü bir şans istedim. Hepsi bu kadardı. Eğer Arsen'le mutlu olacağını düşünüyorsan, sana iyi şanslar. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini sanmıyorum. Başka biriyle birlikte olmadan önce kendine daha yakından , neden bana açılmadığını ve sana yardım etmeme izin vermediğini görmelisin. Ama bu artık benim sorunum değil. Benden bu kadar. Unutma, Karma bir sürtüktür."

Acı dolu sözleri içimde öfkeli bir ateş yakıyor ve bu ateşle onu yakmak istiyorum. Bu ne cüret! Son düşük yaptığımdan beri hayat benim için cehennem gibiydi, tüm bu karmaşanın başlangıcından beri cehennem gibiydi. O günden beri doğru düzgün düşünemiyorum, bu davranışımı mazur göstermez. Gerçeği bilmek istiyordu, ben de ona kendi versiyonumu anlatıyordum, bir kez bile yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışmadım. İlk seferinde bunun yanlış olduğunu biliyordum ve tüm ilişki boyunca bunun yanlıştan da öte affedilemez olduğunu bilmeye devam ettim. Ancak bazen dünyadaki tüm haklı gerekçeler sizi bir hata yapmaktan alıkoymaz. Bazen düşerken birine tutunmak bile sizi düşmekten alıkoymaz. Bazen sadece düşmeniz gerekir.

Ona ve kendime çok kızgıyım. Çok suçluyum, çok üzgünüm ve çok utanıyorum. Ama utanç duygusu birdenbire bağırıp çağırma ve onu tekrar tekrar incitme isteği uyandırıyor. Utanç, özür dilemek yerine ona bir şeyler fırlatmak istememe neden oluyor.

Yerdeki yerimden başımı kaldırdığımda, gözyaşlarım yüzümden akıp görüşümü bulanıklaştırırken, ona elimden gelenin en iyisiyle cevap veriyorum. "Karma bir kaltak olabilir, ama içime girdiğinde umursamadım çünkü o kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm!"

Bana bakıyor ve gözlerinde daha önce defalarca gördüğüm sevgi kayboluyor. "Seni lanet fahişe... defol... defol!"

Ben yaptım.

Kendimden nefret ettiğim kadar onun da benden nefret etmesini sağladım. Artık özgür olabilir.

Ofisinin soğuk ahşap zemininden kalkıp yatak odamıza doğru yürüyorum. Amy'lere gitmem gerek. Artık burada kalamam. Evliliğim sona erdi. Bitti. Arsen evliliğimi yerle bir etmek için gereken yakıttı ama kibriti başından beri elinde tutan bendim.

Burnumu kolumla silerek, eşyalarımın mümkün olduğunca çoğunu çöpe atıyorum. Varlığımı onun evinden siliyorum. İşim bittiğinde banyodan çıkıyorum. Ben, ön bahçemize bakan büyük pencerenin yanında duruyor, sırtı bana dönük. Yenilgiyle başını öne eğmiş, elleriyle saçlarını öyle sıkı tutuyor ki kollarındaki kasların gerildiğini görebiliyorum.

Ona doğru yürürken vücudunun hafifçe titrediğini fark ediyorum. Onu kendime çekmek ve gözyaşlarını öpmek, onu sevdiğimi ve dün gece söylediğim sözlerde ciddi olduğumu söylemek istiyorum, ama bunun ne yararı olacak? Aramızdaki her şey bitti.

Şimdi sırtım ona dönük, paltomu alıp giymeye başlıyorum ki fısıldadığını duyuyorum, sesi gözyaşlarıyla boğuk boğuk, "Geçen gece, eve gelmediğim zaman..."

"Evet?"

"Neredeyse Kerry'yi beceriyordum." Derin bir nefes alır. "Boşanmak istiyorum."

Arkamı dönmeden, az önce söylediklerinin anlamını kavramaya çalıştım. Ben'i zehirledim. Bunu hak ettim. İçimdeki mücadele tükenirken fısıldadım, "Anlıyorum. Yarın sen isteyken geri kalan eşyalarımı almak için geleceğim."

Bu sözler dilimde tazeyken, . Kapıdan çıkıyorum.

Hayatından çıkıp gitmek.

Gün ışığını arkamda bırakarak özgürlük kılığına girmiş karanlığın beni karşılamasına izin verdim.

Evin dışında dururken, araba yolundan yatak odamızın penceresine bakıyorum ve perdelerin çekili olduğunu görüyorum. Dönüp garaja doğru yürümeye başladığımda nihayet yağmur başlıyor ve yüzümü ıslatıyor. Dudaklarımı yalayarak tuz ve yağmur karışımı bir tat alıyorum. Komik, hala ağladığımı fark etmemiştim.

Acı veren ağrı göğsümün içinde toplanmaya başlıyor, kederle patlamaya hazır. Birkaç adım atıyorum ama olduğum yerde durup ıslak betona bakıyorum. Yağmur etrafımda yağmaya devam ediyor, tatlı su damlacıkları ayaklarımın altındaki asfaltı yıldızlar gibi parlatıyor.

Geri dönmek istiyorum.

Korkunç bir hata yaptım.

Sanki tüm kalbimi, tüm varlığımı onunla birlikte o evde bırakmışım gibi hissediyorum. Burada geçmişte kaybolmuş bir şekilde dururken, gerçek üzerime çöküyor. Onu tüm kalbimle seviyorum ve onu kaybettim. Sonsuza kadar.

Ama Arsen'i de seviyorum.

Arsen'in dairesine dönmek için sabırsızlanıyorum. Sadece onun yapabileceği gibi acıyı silmek için öpücüklerine ihtiyacım var. O benim uyuşmuşluğum.

Dakikalar geçiyor ve ben hareket etmek istiyorum ama vücudum beni dinlemiyor. Ayaklarım yere yapışmış. Yağmurun beni temizlemesini istiyorum. Kendimi çok kirli ve çok üşümüş hissediyorum.

Boş. Oh,

Ben.

Ne yaptım ben?

Arsen.

Ona ihtiyacım var.

Onu görmem ve doğru seçimi yaptığımdan emin olmam gerekiyor, her ne kadar içten içe cevabı bilsem de.

Araba kullanıyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum. Henüz kendimi kaybedemem. Önce onun dairesine gitmeliyim. O zaman beni saran bu ezici acıyı kalbimin derin köşelerine gömebilir ve gerçekliği görmezden gelebilirim. Ama acı beni ele geçirirken zapt edilemeyecek kadar güçlü. Telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve göğsümden derin hıçkırıklar dökülürken yüzümdeki yaşları siliyorum. Ağlamayı durduramadığımda, gözyaşlarım önümü görmemi engellediğinde, yolun kenarına çekip arabayı park ediyorum.

Dayanılmaz bir acı beni içimden vurup belimden bükülmeme neden olurken, kollarımı karnıma sararak kendimi acıdan korumaya çalışıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatarak, umutsuzluk içimdeki havayı emerken içimde oluşan mide bulantısıyla savaşıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Acı içinde boğuluyorum.

O gitti.

Gitti.

Gitti.

Hayatımın aşkı gitti. Ve bu benim hatam.

Arabanın kapısını açıyorum ve hışımla yere kusuyorum. İçimde safradan başka bir şey kalmadıktan sonra alnımı sürücü camının soğuk camına Sabahtan beri döktüğüm gözyaşları gözlerimi acıtıyor. Sahip olduklarımın ve kaybettiklerimin farkına varmak zihnimde ve kalbimde yer etmeye başlıyor.

Ben'in içinde olmadığı bir hayatı nasıl yaşayacağım?

Bildiğim tek şey o. On sekiz yaşımdan beri benim dünyam, gerçeğim ve gerçekliğim o oldu. O benim diğer yarım. Onsuz bir Cathy var mı ki?

Zor iş. Bunu sen yaptın, şimdi bununla başa çık.

Ben'i geri almak istesem bile, bizim için çok geç. Çok geç.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, anılarla savaşılmayacak kadar bitkinim. Beni ele geçirmelerine, dünlerden oluşan acı tatlı bir pelerinle sarmalamalarına izin verdim. Yağmurda ilk öpüşmemiz, ilk kez seni seviyorum dememiz, bana evlenme teklif ettiği gün, kanarken bana sarılması... Ben'den, aşkımdan geriye kalan tek şey bu anılar ve bana aitler. Ve hiçbir şey onları benden alamayacak. Hiçbir şey. Yalancı, hilekâr, düzenbaz kalbim bile.

Tekrar sürmeye başladığımda, telefonum çalmaya devam ediyor, ama görmezden . Dün gece ve bugün bütün gün görmezden geldiğim gibi.

Arsen.

Ona ihtiyacım var. Onu görmeye ihtiyacım var. Acımı dindirebilir, uyuşturan öpücükleri ve morfin gibi dokunuşlarıyla her zaman yaptığı gibi beni unutturabilir. O, kırık bedenimin ve paramparça kalbimin acıyı durdurmak için talep ettiği güzel ağrı kesici. Çılgın bir kadın gibi gülüyorum çünkü gerçekten utanacak bir şeyim kalmadı ve Ben'i kaybetmenin acısını yok edebildiğim sürece bu umurumda bile değil.

Arabayı apartmanın garajına park ettikten sonra asansöre binip Arsen'in dairesine çıkıyorum. Etrafıma şöyle bir bakıyorum ve aynalı duvarlara yansıyan halimi görebiliyorum; gözlerim ağlamaktan şişmiş, cildim kusmaktan solmuş ve dudaklarım dün geceden kalma şişliklerle dolu. Bana bakan dengesiz kadına bakarken, Ben'le ilgili düşünceleri vicdanımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Dairesine gittiğimde vücudum sinirden şiddetli bir şekilde titriyordu. Buradan sonra nereye gideceğimizi bilmiyorum. Şimdi ne olacak? Ben'i seviyorum ama başka birinin kapısının önünde durmuş, acımı ve anılarımı kafamdan atmasını bekliyorum.

Ben de bu adamı seviyorum.

Dairesinin önünde dururken yutkunuyorum ve vücudumun Arsen'den istediği fiziksel rahatlamadan başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum. Kafamın içinde Arsen'in yanlış seçim olduğunu söyleyen bağırان sesi duymazdan geliyorum. Eğer o yanlış seçimse, neden onunla birlikteyken kendimi bu kadar iyi hissediyorum?

Zili çaldıktan sonra Arsen hemen kapıyı açıyor ve tek kelime etmeden beni içeri alıyor. Berbat görünüyor, belki de benden bile kötü. Üzerinde sadece Armani boxer külotu var ve başka hiçbir şey giymiyor, mükemmel vücudunun hatlarını ve altın teninin kaslarının her oluşunu ve düzlüğünü nasıl vurguladığını görebiliyorum. Ne zaman kışının hemen üstündeki gamzeleri ve iç çamaşırının altından görünen derin damarı görsem, onu yalamak için içimde bir istek uyanıyor.

Başımı kaldırıp onun acı verici güzellikteki yüz hatlarına bakıyorum. Gözleri kan çanağına dönmüş, sarı saçları dağılmış ve kirli sakalının koyu gölgeleri yüzüne tehditkâr bir hava veriyor. Evet, beni çiğ çiğ becermesini istiyorum. Yaptığım şeyin kanıtı olarak üzerimde çizikler, çürükler ve kırmızı izler bırakmasını istiyorum. Fiziksel acı tüm varlığımı uyuşturana ve orgazmlarım zihnimi uyuşturana kadar beni becermesini istiyorum.

Sessizlik içinde uzun süre birbirimize bakıyoruz. İlk konuşan Arsen oldu. "Nerelerdeydin?" diye soruyor kısaca. "Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun? Dün gecedен beri sana ulaşmaya çalışıyorum." Ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor. "Onunla ilişkini bitirmek için evine döneceğini söylemiştin. Bu ne kadar sürmüş olabilir?"

Öfkesinin su yüzüne çıkışını izlemek, masum bir kasabayı vurmak üzere olan bir kasırgayı izlemek gibi. Güçlü. Nefes kesici. Yıkıcı.

"Ne oluyor lan? Neden orada durmuş hiçbir şey söylemiyorsun?" Arsen bana doğru yürüyor ve tıpkı iki saat önce Ben'in yaptığı gibi omuzlarımdan tutup beni zorla, çaresizce sarsıyor. "Onunla , değil mi? Geceyi onunla geçirdin," diye iğrenç bir şekilde soruyor.

Başını salladığında, nefesinin altında küfrettiğini duyuyorum. "Onu becerdin mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Kaç kez?"

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama Arsen beni sıkıca kavrayarak durduruyor. "Seninle konuşurken bana bak ve cevap ver

Benim sorum." Sesi titriyor, "Kaç kere, Catherine?" Ona cevap vermeyeceğimi anlayınca, sanki bu hareket gerçeği ortaya çıkaracakmış gibi beni bir kez daha sarsıyor. "Cevap ver lan!"

"Üç kez," diyorum onun irkilmesini izlerken.

"Boşaldın mı?" diye soruyor, zorlukla yutkunarak. "Evet." Boşaldım. Her seferinde.

"Nasıl?"

"Ne demek nasıl?"

"Seni nasıl boşalttı? Seni arkadan mı sikti? Kukunu yedi mi? O-"

"Dur! Dur!" Kulaklarımı kapatırken bağıriyorum. Sözleri beni hasta ediyor. Gerçek beni hasta ediyor.

"Lanet sorulara cevap ver. Seni nasıl boşalttı? Bilmek istiyorum."

"Benimle ilk kez seviştiğinde üstümdeydi. Birbirimize bakarken boşaldık. İkinci seferinde, amımı yalarken ağzıma boşalana kadar aletini emdim. Üçüncü kez yatağımızın kenarında beni arkadan becerdi."

"Beni düşündün mü?" diye soruyor kısık sesle.

"Hayır."

Arsen beni bıraktı. Ellerini yumruk yapıp gözlerini kapatıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Bana bir kez daha baktığında, gözlerindeki sert bakış birkaç adım geri atmama neden oluyor.

"Catherine, odama git, soyun ve beni orada bekle. Sakın soru sorma ve sana ne dersem onu yap." Mavi bakışlarıyla beni yaktı, "Git. Şimdi." Arkasını dönüp mutfığa gidiyor ve beni yalnız bırakıyor.

Banyosunda Burberry trençkotumu çıkarıyorum, ardından krem rengi kaşmir kazağımı ve skinny jean'imi. Siyah dantelli sütyenim ve külotum en sonda. Çırılçıplak kaldığımda banyodan çıkıyorum, boş bir oda bekliyorum ama Arsen çoktan orada, çıplak ve elindeki ereksiyonunu yavaşça pompalıyor. Yırtıcı gözlerle ona doğru yürümemi izlerken, ıslandığımı hissedebiliyorum. Ona bir adım kala, ona uzanıp öpmek üzereydim ki Arsen kalan elini kaldırdı.

"Dizlerinin üzerine çök," diye öfkeyle emrediyor. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum. Şimdi."

Sersemlemiş bir halde sözlerini anlamaya çalışıyorum.

"ŞİMDİ DEDİM, SENİ LANET SÜRTÜK! DIZLERİNİN ÜSTÜNE ÇÖK!"

Bana tokat atmış gibi irkilerek önünde diz çöküyorum. Bana sürtük dediği için kızmak istiyorum ama ben bir sürtüğüm. Kocasını aldatan bir fahişeyim ve şimdi sevgilimin dairesine geri döndüm.

Ben bir sürtüğüm.

Mermer zeminin serinliğinin tenime sızdığını hissedebiliyorum. Gözlerimi kaldırıp tepemde duran ona bakıyorum, azgın ereksiyonu yüzüme çok yakın.

"Şimdi benim için ağzını aç."

Ağzımı açtığımda, utanç verici bir kızarıklığın başımın tepesinden ayak parmaklarıma ucuna kadar beni kapladığını hissedebiliyorum. Eliyle sikini tutup ağzımın içine sokmaya başladığında utancımdan gözlerimi kapatıyorum.

"Gözlerini aç. Yüzünü sikerken onları izlemek istiyorum."

Bunu yaptığımda, ağzımı zonklayan ereksiyonuyla doldururken birbirimize bakıyoruz. Bir elimi aletin etrafına doluyorum ve başını yalamaya başlıyorum, ucunu parlatan ön spermi yutuyorum. Vücudum anında tahrik oluyor ve meme uçları onun bakışları altında çakıllanıyor.

"Isır onu," diye emrediyor Arsen, nefesi hızlı ve kısa geliyor. "Dişlerini sikimin etrafında hissetmeme izin ver."

Başımı hayır anlamında salladım ve onu bırakmak üzereydim.

Kalçaları, boğazımın arkasına çarptığını hissedene kadar ileri doğru itiyor. Diz çöküyorum ve onun itişleriyle öğürmemeye çalışıyorum. Utanç gözyaşları gözlerimi yakıyor, öfkeli yüzüne bakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Sana ısırmanı söyledim!"

Bunu bilerek yapıyor.

Canımı yakıyor.

Beni aşağılıyorsun.

Ben onu ısırırken "Fuuuck!" diye bağırıyor. Hastalıklı ve çarpık tarafım bundan gerçekten zevk alıyor. Onu fiziksel olarak incitmek.

Elleri başımın arkasına gidiyor, beni kendine doğru çekerken saçlarımı yumrukluyor. Cezalandırıcı hızını artırarak, acımasızca ve merhamet göstermeden ağzıma giriyor.

Daha

hızlı.

Daha

hızlı.

Burnumdan nefes almaya çalışırken, kendi tükürüğüm ve gözyaşlarım çenemi ve yüzümü kaplarken öğürme reflekslerimle savaşıyorum.

"Bu ağız,"
Daha derine itiyor.
"öyle,"
Daha sert itiyor.
"Benim."

Ben onu tertemiz yutana kadar birkaç kez daha pompalarken ağızımın içinde patlıyor. Arsen titriyor ve bir patlama sesiyle kendini ağızımdan çıkarıyor. Omuzları ve göğsü derin ve ağır nefeslerle kasılırken, fırtınalı gözlerle hala yerde diz çökmüş olan bana bakıyor. "Bir dahaki sefere kocanı becerirken bunu unutma," diyor ve yatak odasından çıkıyor.

Çıplağım ve duş kabininin fayans zemininde oturuyorum, kollarımı bacaklarıma

dolamışım, sıcak su üzerime dökülüyor, tenimi yakıyor ve parlak bir kırmızıya dönüştürüyor.

Çok hissizim.
Kayboldum.

Yatak odasında yaşananların görüntülerini yok etmeye çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Başımı dizlerime yaslayıp kaynar suyun sırtımı yaktığını hissettiğimde, Arsen'in banyonun kapısını açtığını duyuyorum. Onunla yüzleşmek istemediğim için dönüp duvara bakıyorum.

"Catherine..." diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

Boğazımın arkasında bir düğüm hissederken onu görmezden geliyorum. Onun önünde ağlayamam, gözyaşlarımı hak etmiyor, bu yüzden gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve duvara yaklaşıyorum.

Arsen'in önümde diz çöktüğü, serin ellerinin her iki dizime dokunduğu anı hissediyorum. Elimi tutup yere uzanmak için hareket ettiğinde gözlerimi açıyorum, beni de kendisiyle birlikte aşağı indiriyor ve üzerime tırmanarak üzerimize dökülen kaynar sudan beni koruyor. Yüz yüze, göğüs göğüse, kalp kalbe karşı atıyor, birbirimize bakarken iki eli de yanaklarımı kavırıyor.

Hiç bu kadar
yakın olmamıştı.
Hiç bu kadar
uzak olmamıştı.

Onu uzaklaştırmak için kollarımı aramıza sokuyorum ama umutsuzca dudaklarımı öpmeye başladığında beni durduruyor. Kırık mırıltılar arasında, Arsen

dudaklarına çılgınca fısıldıyor. "Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen, dur. Ağlama artık. Ağlama... Çok üzgünüm. Ben senin gözyaşlarına layık değilim. Siktir. Siktir."

Yere oturan Arsen beni üzerine kaldırıyor ve kollarının arasına alıyor. Bacaklarım kalçalarına dolanmış, kucaklaşmaya karşılık veremiyorum, bu yüzden yüzüne su damlarken onun altın güzelliğine bakıyorum. Gözlerindeki buğuyu gördüğümde daha çok ağlıyorum.

"Ah, Arsen..." Ağzına doğru fısıldıyorum. "Anlamıyor musun? Seni tenimde hissediyorum, tadını dilimde hissediyorum, sertliğini içimde hissediyorum ve bu asla yeterli olmuyor."

"Kahretsin, Catherine. Lütfen beni affet, beni affet, beni affet," diye tekrarlıyor kırık bir sesle. Kapalı bir yumrukla göğsünü işaret ediyor, "Bu sana ait. Sadece sana, Catherine. Seninle tanıştığım günden beri senin oldu ve sen artık istemeyene kadar da senin olacak." Hırlayarak beni kendine yaklaştırıyor: "Sadece ellerinin vücudumda, dudaklarının ağzımda olmasını ve kalbinin benim olmasını istiyorum. Sadece benim."

Sözlerinde kaybolup, öpüşüyoruz ve sonra sevişiyoruz. Ama ilk defa benimle sevişiyormuş gibi hissediyorum.

Tadı.

Ter.

Hisset.

Islaklık.

Sıcaklık.

Sertlik.

İtişler.

Parmakl

ar.

Tokat...

Tokat...

Tokat...

Ten tene karşı.

Bacaklar titriyor.

Saç çekme.

Tırnaklar deriyi delip geçiyor.

Arsen içimde hareket ediyor.

Ellerim ve bacaklarım ona sarılmıştı. Gözleri benimkileri delip geçiyordu.

Su mavisini ateş beni yakıp kül ediyor.

Hiçbir şey yok.
Ondan başka hiçbir şeyin
önemi yok. Sadece Arsen.
Ve ben.
Onun güçlü itişlerinin agresif ritmine göre hareket ediyorum.
Çiğ.
Çok çiğ.
Acıtıyor.
Ama ben
seviyorum.
Onu
seviyorum.
Onun sertliği aşk gibi hissettiriyor.
Onun aşkı uyuşturan bir ilaç gibi.
O benim uyuşturucum.
Uyuşukluğum.
Kulağıma fısıldıyor, "Sen bana aitsin... sadece bana... Sana ihtiyacım var...
birbirimize ihtiyacımız var."

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi uyuşturan bir rahatlamanın içinde
kayboluyorum, bir kez daha içime boşalırken kulağıma fısıldadığı son sözleri

duymuyorum.

Kollarımı dizlerime dolamış, Arsen'in yanında oturmuş, çocuksu ve mutlu bir şekilde uyumasını izliyorum. Ama onun mükemmelliği bile acının, suçluluğun ve utancın yeniden su yüzüne çıkmasını engelleyemiyor. Kendimi bu kadar alçalttığım için iğreniyorum. Arsen'i bırakmadığım için kendimden nefret ediyorum. Ve sebep olduğum tüm acılar için kendimden nefret ediyorum.

Yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum ve çenesindeki kirli sakalı hissediyorum. Evet, onu seviyorum. Arsen'i seviyorum çünkü bana hayatıma devam etmeyi, yaşamayı ve unutmayı öğretti. Onu seviyorum çünkü beni güldürüyor. Onu seviyorum çünkü hayata gözlerimi açtı ve iyileşmeme yardımcı oldu. Ve onu seviyorum çünkü o Arsen.

Ama o benim Ben'im değil.

Ben'in anısı ve ayrılma şeklimiz tam bir ıstırap. Nefes almak bile acı veriyor. Ama Arsen'in yanımda uyumasını izlerken, onu hak etmediğimi, kimseyi hak etmediğimi çok iyi bilerek, kendime bir söz veriyorum. Ben'in gitmesine izin vereceğim ve onun için sessizce yas tutacağım. Bana bu kadar çok şey verdiği için Arsen'e minnettarlığımı göstermek için elimden ne geliyorsa yapacağım.

Bunu bile bile. Hayatım bana bir şey öğrettiyse, o da gitmek isteyen hiçbir şeye tutunamayacağınızdır. Ben ilişkimize, geçmişimize tutunmak için çok uğraştı ama bunun bir önemi yoktu çünkü onu hala aldatıyordum, hala onu terk etmeyi planlıyordum. Bu yüzden Arsen'e sahip olduğum sürece onu içimde kalan her şeyle, Ben'e ait olmayan her şeyle seveceğim ve hepsi bu.

Bir ay sonra.

Acı hala burada.

Ben'den haber alamadım, bu yüzden Arsen'le her şey yolunda ve mükemmelmış gibi davranabildim. Ne o soru soruyor ne de ben konuyu açıyorum. Geçtiğimiz ay, uzun zamandır yaşadığım en mutlu aylardan biri olduğunu kanıtladı, ancak temelde eksik olan bir şey var, eksik... tamamlanmama izin vermeyen bir şey. Görmezden gelmeye devam ettiğim altta yatan bir acı var. Umarım bir gün bu acı ortadan kalkar ve ona duyduğum sevgi de yok ve Arsen'i tamamen sevmeme izin verir.

Sevgiler.

Henüz o kelimeleri söylemedik ama beni sevdiğini biliyorum. Seviyor olmalı. Uyurken elimi tutuşunda, saçımı tarayışında, yatağında çıplak şampanya içerken beni çilekle besleyişinde ve benimle sevişmesinde yazıyor. Orada olduğunu biliyorum.

Onu seviyorum.

Arsen'le birlikteyken Ben'i düşünmüyorum. Bir kez bile, asla. Sanki Ben sonradan aklıma gelen bir şey, bir anı. Yine de Arsen uzaklaştığı an, Ben'in düşünceleri beni bütünüyle yutuyor. Melankoli içimi dolduruyor ve Arsen'in kollarına girene kadar da üzerimden atamıyorum.

Mükemmel bir durum değil ama mutluyuz ve bir şekilde yürüttük. İşe geri dönmedim, bu yüzden gündüzleri müze ziyaretleri, parkta yürüyüşler yaparak birbirimizi meşgul ediyoruz ve geceleri sevişiyor ya da sevişiyoruz. İkimizin de gerçek hayattan kaçtığımızı biliyorum ama birlikte olduğumuzda her şey mükemmelmış gibi davranabiliyoruz.

Paparazziler artık bizi biliyor. İlk başta takıntılıydılar ve boşanmamı bile bu karmaşanın içine sürüklediler, ancak ilgi dağıldı. Ben hakkımızdaki tüm makaleleri okudu mu bilmiyorum ama babam benimle konuşmuyor.

Amy'yi son gördüğümde, Ben'i Arsen için terk ettiğimi söylediğimde bana sevişmeyi aşkla karıştırmamamı söylemişti. Fiziksel hazzı gerçek aşkla karıştırmanın kolay olduğunu ama sonuçta her şeyin bundan ibaret olduğunu söylemişti. Sadece eski düzüşme.

Onunla konuşmayı bıraktım. Onun sözlerine inanmak istemiyorum.

İnanamıyorum.

Her zamanki kaba işeme, kilo alma ve tansiyon kontrolünden sonra, önü açık, göğüslerimi açıkta bırakan kağıt bir önlükle yatakta oturmuş Dr. Pajaree'yi bekliyorum. Üç gün önce Arsen sol göğsümde küçük bir şişlik buldu. Çılgına döndükten sonra beni bir doktor randevusu almaya çağırdı. İyi olduğuma eminim ama onun ısrarı üzerine buradayım.

Telefonum titrediğinde ayağa kalkıyorum ve çantamdan alıyorum. Arsen'den bir mesaj var.

Arsen: Seni olabilecek en kötü şekilde istiyorum. Sen beni rahatlatan... bana yeniden enerji veren... beni yatıştıran... bana tatlı bir unutkanlık veren uyuşturucusun. Sen benim tercih ettiğim uyuşturucusun, Catherine. Sen benim bağımlılığımın. Benim coşkumsun.

Yüzüm kızarıyor ve dün gece bir şişe şampanyayla bana yaptığı şeyleri ve içtiği yerleri hatırlıyorum.

Dr. Pajaree içeri girip göğüslerimde yumru olup olmadığını kontrol ettikten ve büyümüş bir lenf düğümünden başka bir şey bulamadıktan sonra, giyindiğimde ofisinde söylüyor. Küçük yumrunun bir şey olmadığı ortaya çıktığı için rahatlamış hissediyorum, ancak endişeliyim çünkü bana nasıl ve dergi makalelerini sormak istediğini düşünüyorum. Bizi son gördüğünden beri Ben'in boşanma davası açtığını ve şu anda yirmi dört yaşında bir adamla yaşadığını ona nasıl söyleyeceğim?

Giyinip ofisine doğru yola çıktım. oturur oturmaz, doğrudan gözlerimin içine bakmaktan kaçındığını fark ediyorum. Bir şey bulduğundan endişelenerek tam sorunun ne olduğunu soracaktım ki sözümü kesti.

"Cathy. Hamilesin."

Sersemlemiş bir halde, Arsen'in dairesine doğru yol alıyorum. Tekrar hamile kalamam. Hamile kalamam. Taksi beni Arsen'in binasının önünde indirdiğinde, Ben'in siyah Maybach'ının kaldırımından uzaklaştığını gördüğüme yemin edebilirim ama bu mümkün değil. Yeni öğrendiğim şey yüzünden hayal görüyorum, bu yüzden taksiciye ödeme yaparken boş veriyorum ve unutuyorum.

Arsen'in daire kapısının anahtarlarını karıştırırken mutluluktan ve endişeden ağlamak istiyorum. Hamileliğimin yedi haftasında olduğumu hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. Babası Ben ya da Arsen olabilir.

Daireye girdiğimde Arsen yıkanmış kot pantolonu ve açık mavi v yaka kazağıyla yatak odasından çıktı. Sarı saçları her zamankinden daha uzun. Uzun sevdiğimden bahsetmişim, bu yüzden uzamasına izin veriyor.

"Kahretsin Gamzeli, bu sabah ne halt ettik biz?" diye gülüyor, gözleri sinsi bir ışıkla parlıyor. "Yani, çarşafılar nasıl bu kadar ıslanabilir?"

Beni kucaklamak için kendine çekiyor, ellerini belime doluyor ve boynumu öpüyor. Sarılışında Ben'den ayrıldığım günden beri ondan gelmediğini hissettiğim bir çaresizlik var.

Parfümümü içine çekerken kulağıma kabaca "Seni çok özledim," diye fısıldıyor. Birbirimize bakabilmemiz için göğsünü hafifçe uzaklaştırarak bir elini yanağıma götürüyor. "Evde olmana sevindim... Şimdi lütfen bana lanet bir psikopat olduğumu ve yanlış bir şey olmadığını söyle."

Oh.

Dr. Pajaree'nin bulduklarını onu korkutmadan nasıl anlatabilirim? Çıldıracak mı? Ben de inanamıyorum ve hâlâ şoktayım. Bu mümkün mü? Göğsümde toplanan hain umudu görmezden gelmek istiyorum, beni tekrar öldürmeden önce onu boğmak istiyorum ama yapamıyorum.

Yapam

am.

Yapam

am.

Yapam

am.

Ofisten çıktıktan sonra ilk içgüdüm Ben'i aramaktı ama bunun yerine ona bir e-posta yazmam gerektiğine karar verdim. Haberleri ve Ben'i düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Çok önemli bir şey değil. bildiğimden, bu bebek gün ışığını asla göremeyebilirdi. Ben ilgilenir miydi ki?

Düşüncelere dalmışken Arsen'in konuştuğunu duyuyorum ve beni transımdan çıkarıyor. Kafamda sorular uçuşurken bakışlarımı onun yüzüne odaklıyorum. İhtiyacı olduğuna karar verdim

bilmek istiyorum. Enseme dokunurken sertçe yutkunuyorum, kendimi kısa ilişkimizdeki en iyi ve muhtemelen en acı verici haberi vermeye hazırlıyorum.

"Hayır, hayır. Her şey yolunda. Arsen... Sana bir şey söylemem gerekiyor. Oturmak ister misin?"

"Ne haltlar dönüyor? Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor kaşlarını çatarken.

"Hamileyim-" Bir kez nefes alıp cümlemi bitiriyorum, "Hamileyim." Şaşkınlıkla kolumu bırakıyor ve yere oturuyor, başını ve sırtını duvara yaslıyor. Sanırım sorumun cevabı bu.

"Bu mümkün mü ki?" diye nefes alıyor. "Yani, bir pislik gibi görünmek istemem ama bunun gerçekleşme şansı nedir ki?"

Bunu bana gerçekten söyledi mi?

"Bilmiyorum. Dr. Pajaree bunun olabileceğini söyledi... bazen hiçbir açıklama yapmadan hamile kalabiliyorsun. Hâlâ yüksek riskli sayılıyorum. Sanırım bana yardımcı olacak bir kremden bahsediyordu-"

"Yapamam Cathy. Baba olmak için imza atmadım. Sadece eğlendiğimizi sanıyordum." Sesinde kahkaha ve çapkınlık kalmamıştı. "Sana bunu verebilirim, biliyorsun. Eğlence. Ama baba olamam. Özür dilerim."

Bu yanıt karşısında şok olduğumu söyleyemem. Aramızdaki ilişkinin eninde sonunda biteceğini hep biliyordum ama bu şekilde olacağını, Arsen'in beni bu kadar umursamazca reddedebileceğini tahmin etmemiştim. Amy ve Ben'in uyarıları doğru çıktı.

"Ben... kocamı terk etmemi istedin. Öyle demiştin." Ona aptalca hatırlatıyorum.

"Evet."

"Beni sevdiğini sanıyordum. Yani, bunu hiç söylemedin ama sevdiğini hissettim." İşte. Söyledim işte. Bunu ona neden sorduğumu bile bilmiyorum, önemli değil, biz bittik, ama sanırım bilmem gerekiyor. Bilmek istiyorum.

"Evet, belki. Bilmiyorum Cathy." Bir cevap, doğru cevabı arıyormuş gibi odanın içinde göz gezdiriyor, sonra dönüp bir kez daha bana bakıyor. "Sanırım biliyorum, ama seninle bir aile kuracak kadar değil. Hazır değilim ve...bilmiyorum. Seni o şekilde sevmiyorum."

Birden başım dönüyor, düşmeden önce tutunacak bir şey aramak için geri çekiliyorum. Belim bir sandalyenin arkasına çarptığında oturuyorum ve devam ediyorum

Arsen'in sözleriyle kalbimi kırmasını dinlemek. İlgisiz bir şekilde bana Cathy dediğini fark ettim. Tanıştığımız günden beri bana bu isimle hitap etmemişti.

"Birlikte eğleniyoruz Cathy. Ancak, hiçbir zaman söz .

Ben sadece-"

"Sadece ne? Eğlenmek için mi? Bu senin için hep sevişmekle mi ilgiliydi? Peki ya ben?" Sözlerim onu ürkütüyor.

Güzel.

"Senden hoşlanıyorum, iyisin. Ama evet... her zaman iyi bir sevişmeydi ve sen daha fazlasıyla hiç ilgilenmiyor gibiydin."

"Yapamam. Yapamam. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Senin için kocamı terk ettim! Bu nasıl sadece iyi bir sevişme olabilir? Peki ya kıskançlığın? Bana senin olduğumu söylemiştin!" Ona bağıriyorum, histeri beni ele geçirmeye başlıyor.

"Kahretsin Cathy, ne söylememi istiyorsun? Paylaşmayı sevmiyorum. Bu hepsi."

"Beni paylaşmak mı? Şaka mı yapıyorsun? Beni kendimle paylaşmak Kocan mı? Onu seninle aldattım!"

"Bence ne olursa olsun olacaktı. Bir şans gördüm ve onu kullandım."

Vücudum şiddetle titrerken, bunlar olmuyormuş gibi davranıyorum. Bunun korkunç bir kabus olduğunu. Evet, işte bu. Bir kâbus. Arsen bunu bana asla yapmaz. Oh, Tanrım. Hasta olacağım. Karnıma son darbeyi indirdiğini duyduğumda gözlerimi kapatıp mide bulantısıyla savaşmaya çalışıyorum.

"Bence kocana geri dönmelisin. Seni seviyorum, ama bu şekilde değil, Cathy. O şekilde değil. Yani... bebek benim mi ki? Tek bildiğim, onun olabileceği. Ne de olsa ikimizi de aynı anda beceriyordun."

Ayağa kalkıyorum, çantamı alıyorum ve kapıya yöneliyorum. Arkamı dönüp beni tuhaf bir şekilde en üzgün gözlerle izleyen Arsen'e bakıyorum. Aramızdaki her şeyi bitiren o.

Kendimi hiçbir şey hissetmeye zorlayamıyorum. Sanki iyi ya da kötü tüm duygular benden silinmiş gibi. Gerçekten içten dışa felç olmuş durumdayım.

"Babasının kim olduğunu bilmiyorum, Arsen. Önemli de değil çünkü vücudumu bildiğim için muhtemelen onu tam olarak taşıyamayacağım." Arsen'in sözlerim karşısında gözlerini kapamasını izliyorum. "Ben'e gelince, onu seninle aldattım ve o da boşanma davası açtı. Yani evet, bu işe yaramayacak."

Arsen ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Onu durdurmak için titreyen bir el kaldırıyorum. "Bana bir adım daha yaklaşma Arsen, yoksa sana öyle sert bir tokat atarım ki izi kalır. Bunun olacağını biliyordum... Biliyordum. Gerçek olamayacak kadar iyiydi ama bu kadar aşağılık biri olacağını hiç düşünmemiştim. Sanırım bunu hak ediyorum... Ben de Ben'e aynı şeyi yaptım." Arkamı dönerek elimi kola koydum.

"Gamzeler... Ben-" diyor acı içinde.

"Güle güle, Arsen."

Amy'nin yatağında uzanırken bana sarılıyor, ağlamak ve çılgılık atmak istiyorum ama ikisini de yapamıyorum. Odasının adaçayı yeşili duvarlarına bakarken, içimdeki mücadele yok oldu. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Ben boşum.

Boş.

İçi boş.

Hayatta olduğumu hatırlatan tek şey göğsümün etrafındaki ağrı. Dayanılmaz ama aynı zamanda hoş bir şey çünkü Arsen ve Ben'in anılarını bastırmama yardımcı oluyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Amy'yi kendime çekiyorum.

Göğsüm.

Nefes

alamıyorum...

Alamıyorum.

Kendimi bir kez daha cezalandırıyorum ve Ben'le karşılaşmamı ve bana bakışını hatırlıyorum. Yüzündeki tiksinti ve incinmişlik, acı dolu sözleri.

Amy ile durumum hakkında konuştuktan sonra, Ben ile temasa geçmem ve ona gerçeği anlatmam gerektiği konusunda hemfikir oldu. Hiçbir şey çıkmama ihtimali çok yüksek olsa da neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyordu. Bu yüzden onu aradım ve benimle evinin köşesindeki Starbucks'ta buluşmasını söyledim.

Kafeye doğru yürürken midemin bulandığını ve Arsen'i düşündüğümü hatırlıyorum. Onu beni dükkâna kadar takip ederken gördüğümü sanmıştım. Arkamı döndüğümde kalabalığın arasından sarı kafasını gördüğümü sandığımı hatırlıyorum ama hiçbir yerde görünmüyordu.

O bordo renkli koltuklardan birinde oturuyordum ve kokuyu içime çekerken çok yıpranmış oldukları için vücudunuz otomatik olarak içine gömülüydü.

kahve ve karamel kokusu havada süzülüyordu. Oturduktan kısa bir süre sonra Ben içeri girdi. Değişmişti. Onu bir aydır görmemiştim ve altı yıldır evli olduğum adama hiç benzemiyordu. O kadar çok kilo vermişti ki zayıflamış görünüyordu ve giysileri vücudundan sarkıyordu. Normalde tertemiz olan yakışıklı yüzü kalın bir sakalla kaplıydı ve görebildiğiniz tek şey dudaklarıydı. Akçaağaç kahverengisi gözleri boş ve kasvetli görünüyordu ve altlarındaki torbalar neredeyse mor görünüyordu, o kadar koyuydular ki. Üzerinden o kadar çok öfke sızıyordu ki...

Ona söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Ve sözleri haklı olduğumu kanıtladı. Bana merhaba demeden ya da nasıl olduğumu sormadan konuya girdi.

"Sizinle burada buluşmayı kabul ettim çünkü açıkçası ne söyleyeceğinizi merak ediyorum. Neymiş o?" Kelimeleri bana doğru tükürüyor.

Ona başından beri söylemek istediğim şeyi söyledim.

"Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Sanırım senden bir kez daha özür dilemek istedim."

Yalan, yalan, yalan.

"Bunun için biraz geç değil mi sence Cathy?" cevap verdi ben onun güzel ama boş gözlerine bakarken.

Evet.

Onu hâlâ çok sevdiğimi o anda anlamıştım. Arsen bile bunu söylememişti. Kendimi kandırıyordum.

"Arsen nerede? Benimle buluşacak kadar uzun süre onu becermekten uzak durabilmene şaşırdım. Yani, evliyken seninle herhangi bir günde beş dakika geçirebilirim şanslıyım."

Sözleri karşısında irkildim. Canımı yaktılar.

"O, um, uh... o gitti." Ellerime baktım.

Ben güldü. "Vay be. Bu çok hızlıydı. Bunu çocuğa vermeliyim. Seni becermekten bıktı mı dersin? Söyle bana, güzel Cathy, yeterince iyi yapmadın mı? Sence sikini yalamaktan bıkmış mıdır?" Devam etmeden önce gözlerindeki yaşları sildi, "Ne kadar oldu? İki ya da üç hafta mı? Dergiler ikinize olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu."

"Bir ay," dedim sessizce.

Ben ayağa kalktı ve dudaklarında zalim bir gülümsemeyle bana baktı. "Umarım mutlusundur. Bir aylık sikiş için on bir yıl boşa gitti. Ve hayır. Seni affedemem. Affedebileceğimi de hiç sanmıyorum."

Bir an için gözlerini kapattı, sonra açtı ve öfkeli bakışlarını bir kez daha üzerime dikti. "Senden, seni sevdiğim kadar nefret ediyorum. Muhtemelen daha fazla çünkü kendimi durduramıyorum. Gitmek zorundayım. Bunu daha fazla yapamam."

Arkasını döndü ve gitti. O sırada ağlıyordum, bu yüzden geri döndüğünü görmedim. Ancak ellerini masaya koyup eğilerek kulağıma fısıldadığında fark ettim: "Biliyor musun Cathy, sen benim geçmişim, bugünüm, geleceğim... sonsuzluğum . Ama şimdi... geriye hiçbir şey kalmadı. Beni kırdın, duyuyor musun? Beni kırdın. Gözlerine ve güzel yüzüne bakıyorum ve hala acıyor. Seni kaltak, hala acıyor. Seninle ilgili her bir anıyı silmek istiyorum. Her birini, ta ki bir gün seni düşünmeden uyanana kadar. Bize yaptıklarını düşünmek beni öldürmeyene kadar. Beni duyuyor musun? Lütfen, özür dilemek için beni bir daha arama. Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Hayatımdan."

Sonra gitmişti.

"Ne yapacaksın bebeğim?" Amy soruyor.

Başımı sallıyorum. Konuşamıyorum çünkü acı çok dayanılmaz. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışıyorum, böylece ciğerlerime yeterince hava girmediği hissinden kurtulmaya çalışıyorum. En kötüsü de artık kimin ve neyin yasını tuttuğumu bilmemem. Arsen, Ben, Arsen'in ilişkimizi reddetme şekli ya da Ben'in öfkesi ve nefreti. Yüzümü Amy'nin boynuna gömüyorum ve fiziksel temasın beni yatıştırarak uyumamı sağlamasına izin veriyorum. Çok yorgunum. Çok yorulduğum.

Duyabiliyor musun? Kalbimin kırılma, atmayı bırakma sesini.

Hissedebiliyor musun? Dayanılmaz bir acı, beni canlı canlı yiyor, yavaş yavaş uzuvlarımı parçalıyor.

Bu benim hatam. Sadece benim. Onun değil.

Onların değil. Ben yalnızım.

"Cathy, aşkım. Ne olursa olsun, ben buradayım. Bunu bil yeter. Buraya taşınıp istediğin kadar yaşayabilirsin. Bildiğin gibi, bir süredir Charles'la görüşüyorum. Senden gerçekten hoşlanıyordu ve Arsen'in sana yaptıkları yüzünden kendini bok gibi hissediyor. Her neyse, tüm süreç boyunca sana yardım edeceğiz. O iki pisliğe hayatında ihtiyacın yok. Bir süreliğine siksiz olman ve bu hamileliğe odaklanman, hayatındaki iyi şeylere odaklanman gerekiyor. Belki babanı ararsın? O seni affedecektir. Tamam mı?" diye fısıldıyor ellerini saçlarımda gezdirirken.

Ben'in son sözlerini unutup unutamayacağımı, Arsen'in ihanetini atlatıp atlatamayacağımı, bir daha bütün olup olamayacağımı merak ederek başımı sallıyorum ve uykuya dalmaya başlıyorum.

Merak
ediyorum.

Merak
ediyorum.

Merak
ediyorum.

*Aşk sonsuzdur.
Başlangıcı ve sonu yoktur.
Başlangıç noktası ve bitiş çizgisi yoktur.
Aşk işte.
Aşk doğar, büyür, olgunlaşır ve bazen de ölür.
Ancak bu anı, nefes aldığınız saatlerin geri kalanında sizinle birlikte kalacaktır.
Aşık olursun, aşktan düşersin.
Ama yine seveceksin.
Her zaman yapıyorsun.*

Çok güzel bir gün. Güneş parlıyor ve yüksek binaların pencerelerine ışığını yansıtıyor. Manhattan silüetini süsleyen binlerce küçük ayna gibi görünüyor.

"Bugün nasılsın Cathy?" Crystal, terapistim, soruyor.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim." Gülümsüyorum, bir sonraki sorusunu bekliyorum.

Ben'i son görüşümden iki hafta sonra Crystal'ı görmeye başladım. İlk başlarda istemedim çünkü gerçekten sadece acımın içinde boğulmak, ölene kadar içinde debelenmek istiyordum. En kötü zamanlarımda, acıyı yok etmek için intiharı bile düşündüm. Her sabah uyanmak ve yaşamak çok acı veriyordu. Aldığım her nefeste göğsüm bıçaklanıyormuş gibi hissetmeden nefes alabilmek istiyordum.

Tatlı bir unutuluş istedim.

Yok olmak.

Hiçbir şey hissetmemek.

Ama dokuz haftalık ultrasonumda her şey değişti. Yüksek riskli kabul edildiğim için, bebeğim doğana kadar her iki haftada bir ultrasona girmem gerekiyordu.

İkinci üç aylık dönemde, daha sonra bebeğimin büyümesi hedefe ulaşırsa ayda bir. Gülümseyerek kocaman karnıma dokunuyorum ama onu kucağıma alıp yumuşak küçük ellerini ellerimde hissedene kadar rahat bir nefes alamayacağımı biliyorum.

Crystal'a bakarken yeniden savaşıma karar verdiğim günü düşünüyorum. Dr. Pajaree'nin bana monitörde bebeğimin görüntüsünü gösterdiği anı. Küçük kafasını ve minicik bedenini gördüğümde yıkıldım ve ağladım, uyuşukluk bedenimden buharlaştı. O küçük yaratık, benim küçük fıstığım, benimdi ve elimde kalan tek şeydi, önemli olan tek şeydi. Savaşıma karar verdim. İşte o anda, hayatımla ilgili her şey havada kaldığında, yardım alma zamanının geldiğini fark ettim; korkularım, hatalarım hakkında açılmak ve beni en çok önemseyen insanları hayatımdan çıkarmamayı öğrenmek.

Yirmi yedi hafta sonra, kocaman ve çok hamile bir şekilde, rahat ve yıpranmış deri bir kanepede oturmuş, bana gülümseyen en mavi gözlere sahip en güzel esmerlerden birine bakıyorum. Gülümsemesinden ne olacağını anlıyorum ve sanırım onunla birlikte oraya gitmeye hazırım. Haftalık seanslarımıza başladığımızdan beri azar azar çocukluğumdan düşüklere kadar her şeyi konuştuk ama bir daha Ben ya da Arsen'den bahsetmedi. Sanırım üçüncü seansta ona nasıl yalnız ve hamile kaldığımı anlatmıştım ama bir daha onları tartışırken kendimi rahat hissetmedim. Sanırım konuyu açmamı istiyor, ben de istiyorum ama bazen sadece Ben ve Arsen'i düşünmek bile acıyı ve anıları geri getiriyor. Tüm umutlar tükenmişken birini sevmenin verdiği o kahredici duyguyu geri getiriyor.

Bekliyorum.

"Bebek nasıl?" Gülümsüyor. O da oyalanıyor.

"Bebek harika. O kadar çok hareket ediyor ki. Bazen içimde geleceğin jimnastikçisinin büyüdüğünü düşünüyorum." İki elimi karnıma koyarak hafifçe gülüyorum. Onun hareket ettiğini hissetmeyi ve değerli vücudunun hangi dışarı çıktığını tahmin etme oyununu seviyorum. "Özellikle dondurma ya da çikolata yedikten sonra tekme atıyor. Aman Tanrım. İşte!" Crystal'ın elini tutup karnımın sol tarafına koyuyorum.

Crystal gülümseyen gözlerle bana bakarak, "Bu çok hoş. Burada ne hissediyorum?"

Gülümsüyorum ve Nadia'nın uzvunun yörüngesini takip ederek elini kendi elimle hareket ettiriyorum.

"Sanırım bu onun poposu. Bacağı da olabilir, bildiğim kadarıyla. Sana söyledim, hareket etmeyi seviyor, özellikle de Taylor Swift çaldığında."

Crystal karnımı bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. "Senin adına çok mutluyum Cathy. Dört hafta daha, değil mi?"

"Evet. Dört hafta." İyimserliğin aydınlık tarafında kalmak için mücadele ederken, korkunun derinliklerine yaklaşmamak için sertçe yutkunuyorum. "İçim rahat edene ve buna gerçekten inanana kadar dört hafta daha, anlıyor musun? Tabii ki bavulum geçen haftadan beri hazır ve tüm kıyafetleri yıkandı. Amy ona en şirin eve dönüş kıyafetini aldı; ve-" Elbisemin eteklerini düzeltirken utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Yine mi yapıyorum? Aklımı karıştırman gerekirken bebekle ilgili şeylerden bahsedip duruyor musun?"

"değil. Konuşmanı dinlemek için buradayım."

"Sadece... Onu düşünmeden ve hakkında konuşmadan duramıyorum. Tüm dünyam içimde büyüyen bu küçük kıza dönüştü. Nadia benim mucizem. Bazen buna hala inanamasam da. Mesela gecenin bir yarısı uyandığımda ellerim doğruca karnıma gidiyor ve orada öylece yatıyorum, bebeğin hareket etmesini istiyorum ki iyi olduğunu bileyim." Crystal'la konuşurken karnıma bakıyorum ve onu okşuyorum. "Dr. Pajaree bunun bazen olduğunu söylüyor. Benim durumumdaki kadınlar hamile kalıyor ve hiçbir açıklama yapmadan tam dönem taşıyabiliyorlar. Bunun bir sihir olduğunu düşünmek istiyorum." Omuzlarımı silkiyorum ve gülümsüyorum.

"Senin adına çok mutluyum Cathy, ama sanırım Ben ve Arsen'le konuşmamızın zamanı geldi..." Kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyor.

"Evet... Sanırım bunu yapabilirim," diye cevap veriyorum, koltuğumda kıpırdanarak.

"Neden Ben'i aldattığını düşünüyorsun? Sence evliliğiniz neden bu şekilde başarısız oldu?"

"Vay canına. , değil mi?"

Crystal gülerek başını sallar. "Hayır. Geçtiğimiz aylarda çok ilerleme kaydettik. Bence Arsen ve Ben hakkında daha derinlemesine konuşmamızın zamanı geldi. Söyle bana Cathy. Neden?"

"Şey... üçüncü düşükten sonra her şeyin yokuş aşağı gitmeye başladığını biliyorum. Ve ondan sonra, hamile kalamadığımda, şey... evliliğimiz üzerindeki baskısı ölümcül oldu. Ondan, her şeyden uzaklaştım ama Ben bunu göremedi. Her şey yolundaymış, iyi olacaktı gibi davranmaya devam etti. Öyle bir noktaya geldi ki, onun pozitifliği sanki içimdeki yaşamı boğuyordu."

"Devam et," diye beni cesaretlendiriyor.

"Ne zaman ona asla anne baba olamayacağımızdan korktuğumu söylesem, korkularımdan bahsetsem, endişelenmeyi bırakmamı söyleyerek bunları halının altına süpürürdü, ben de onunla bu konuda konuşmaya çalışmayı bıraktım. Sanırım onun mükemmelliğinden nefret etmeye başladım. İşte buradaydım, kırılmış ve kaybolmuştum, kocaları onlara dokunarak hamile kalabilen diğer kadınlara karşı nefret ve kıskançlıkla doluydum. Bu çok fazlaydı. Kendimi yeterince kadın değilmişim gibi hissediyordum. Hayalimi kaybetmek, anne olma ihtimalimi kaybetmek beni tamamen paramparça etti. Ağlamak, çılgılık atmak, Tanrı'ya küfretmek istedim... Bilmiyorum. Ve sonra..."

"Ben vardı."

Evet. Oh, ne kadar isterdim...

"Evet. Mükemmel, sevgi dolu Ben. Dış görünüşünde en ufak bir çatlak yok, her zaman iyimser. Bundan nefret ederdim. Artık onunla konuşamıyordum. O beni ne kadar çekerse, ben de onu o kadar itiyordum. Ama sonra uzun zaman sonra dördüncü kez hamile kaldım ve bunun mutluluk için ikinci şansımız olduğunu düşündüm."

"Sizce bunları ona söylememek bir hata mıydı?" Crystal sorar.

"Um, evet. Bu bir hataydı. Artık biliyorum. Arkadaşım Amy benimle bu konu hakkında konuştu. O bebeği de kaybetme ihtimalime karşı hazırlıklı olup olmadığını sordu." Gülüyorum ve tavana bakıyorum. "Tüm felsefi yumurtalarımı kırılğan bir sepete koyduğumu biliyordum ama bunu gerçekten düşünmek istemiyordum. Evliliğimin sallantıda olduğunu ve dağılması için tek gereken şeyin çekirdeğe indirilecek yumuşak bir darbe olduğunu biliyordum. Ve öyle de oldu, her ne kadar ben buna yumuşak demesem de. Bebeğimi kaybettiğimde, sanırım aklımı da kaybettim."

Bir kez daha karnıma dokunuyorum. "Etrafımdaki her şeyden nefret etmeye başladım... Ben'den bile. Özellikle de Ben'den. Bana dokunmasından nefret ediyordum, beni öpmesinden nefret ediyordum ve bana iyi olacağımızı söylemesinden nefret ediyordum. Nefret ettim. Gerçekten nefret ettim."

"Tüm bunları ona neden anlatmadın?"

"Çünkü o noktada artık umurumda değildi. Sanırım kendimi onu sevmediğime, ondan nefret ettiğime inandırdım. Bir kere denedim..."

"Neden onun dokunuşundan nefret ettin?"

"Bu bana hamile kalmayı düşündürdü. İş gibi geliyordu. Buna içerledim. Ona içerledim. Yani, şimdi bunu düşünecek zamanım oldu... Bilmiyorum. Artık çok geç. "Keşkeler hayatın pişmanlıklarıdır." "Sizce üçüncü ilişkinizden sonra ona açılırdınız tüm bunlar çözülür müydü?"

Düşük mü? Onunla konuşmanın bir şekilde aranızın açılmasını engelleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bir an derin derin düşündüm ve cevabı içimde buldum. "Evet. Sanırım... Yani, şu anda boşanmış olacağımı sanmıyorum."

"Peki ya Arsen? Onu sevmeye başladığınızı söylemişsiniz."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bir kez daha pencereye bakıyorum. Dışarıda hâlâ güneşli ve güzel bir hava var. Güneşin bana Arsen'i bu kadar çok hatırlatması ne garip.

"Evliliğim daha iyi bir yerde olsaydı, Ben ve ben açık iletişimin olduğu ve benim açımdan bu kadar kırgınlığın olmadığı sağlam bir evliliğe sahip olsaydık, Arsen'e yönelmeyeceğimi düşünmek isterdim. Onun hafif flörtlerinden zevk alırdım, güzelliğine uzaktan hayran olurum ama hepsi bu. Asla bir sonraki aşamaya geçip Ben'i aldatmadım. Balayı dönemimizde Ben için ne kadar deli olduğumu hatırlıyorum. Aynı odadaki diğer erkekleri fark etmemiştim bile. Benim dünyamda sadece bir erkek vardı. Ben. Asla başka bir erkeğe bakmadım ya da merak etmedim. Asla."

"Ama bana Arsen'den etkilendiğini, onunla ilk kez yatmadan önce ondan çok etkilendiğini söylemiştin?"

"Evet, öyleydim. Ama hayatımda büyük bir boşluk vardı ve bir gün Arsen ortaya çıkıp bu boşluğu doldurdu. Beni güldürdü, en karanlık korkularımı dinledi, hayatıma yeniden renk getirdi." Pencereden başımı çevirip ona bakıyorum. "Bebeği kaybetmemiş olsaydım bir şey olacağını sanmıyorum ama bundan asla emin olamayacağım. Ben'i Arsen'le aldattığımda, o bana yeniden yaşadığımı hissettirdi. Acımı dindirdi. Ne zaman onunla olsam, kendimi coşkulu hissediyordum. Bana kendimi güzel, mükemmel ve daha az kırılmış hissettirdi." Duraksıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Onunla her birlikte olduğumda, her birlikte olduğumuzda... Unutabiliyordum. Etrafımdaki insanlar... arkadaşlarım... ailem... Onlar umurumda değildi. Tek umursadığım bir sonraki Arsen dozumu almaktı."

"Sizce bu hile yapmanızı haklı çıkarır mı?"

"Hayır. Hiçbir şey Ben'e yaptıklarımı haklı çıkaramaz. Hiçbir şey aldatmayı haklı çıkaramaz. Ama aldattım ve bu konuda bir şey yapmak için artık çok geç. Kulağa ne kadar klişe gelse de, yapabileceğim tek şey hatalarımdan ders çıkarmak."

"Daha önce cevap vermediğine göre söyle bana. Arsen'i sevmeye ne dersin? Sence bu aşk mıydı?"

Ağzımdan hava üflüyorum. Sanırım Crystal beni gerçekten öldürmek istiyor. Az önceki yarayı hissetmeden onları düşünemiyorum.

iyileşmeye başladı.

"Tamam, bu uzun bir yazı olacak. İnanın bana, çok düşündüm."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Aşık olmak ve birini sevmek iki farklı şeydir derler, değil mi? Yani, en iyi arkadaşınızı seversiniz ama kocanızı da seversiniz, değil mi? Birine aşık olmak kolaydır. Yeni olanın etkisi , hayat zorlaştığında, işler yoluna girdiğinde, fiziksel tutku kaybolduğunda gerçek aşk kalır. Aşk her şeyin üstesinden gelebildiği zaman."

Önümdeki su bardağına uzanıyorum, bir yudum alıyorum çünkü aniden çok susadım. "Aşık olmadığınızda, bu birini sevmeyi bıraktığınız anlamına gelmez. Sadece kalbinizin daha hızlı atmasına neden olmazlar. Onların nerede bittiğini ve senin nerede başladığını bilmeyene kadar onları arzulamazsın. Ben'e olan aşkım bitti mi bilmiyorum ama bu arada Arsen'e aşık olduğumu biliyorum. Belki de sevişmeyi ve şehveti aşkla karıştırdım. Bilemiyorum. Asla bileceğimi de sanmıyorum.

"Ama bildiğim bir şey varsa o da ikisinin de benim iyiliğim için çok önemli olduğudur. O gidene kadar Ben'in benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Arsen nefes almak için ihtiyacım olan hava oldu, ama Ben benim ciğerlerimdi. Eğer ciğerlerim olmasaydı hava ne işe yarardı ki?"

"Hâlâ Arsen'i düşünüyor musun? Onu affettin mi?"

"Biliyorum ama onu düşünmek Ben'i düşünmek kadar acı vermiyor. Arsen beni takip ettiği için kolayca suçlanabilir ama bence tam tersi oldu. Bence tüm hata bende."

Onu ve beni terk ediş şeklini affettim. Nereden geldiğini anlıyorum ve bir bakıma haklıydı. Aramızda hiç sevgi sözcükleri geçmedi. Hiçbir söz verilmedi. Ne zaman ilişkimize dönüp baksam, bana öğrettiği her şey için, bana basamak olduğu için sadece minnettar olabilirim. Bunun için onu her zaman seveceğim. Bazen keşke ona benim için ne kadar özel olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi söyleme şansım olsaydı diyorum. Arsen bana hayatıma devam etmeyi öğretti. Hayatı yaşamayı ve unutmayı. Tek istediğim var olmayı bırakmakken o beni güldürdü. Onu her zaman seveceğim. Ayrıca, bana Nadia'yı vermiş olma ihtimali de var.

Ve şimdi o gitti.

"Evlilik bir iştir Cathy. Birlikte olduğunuz her gün çalışmak zorundasınız. Asla gevşeyemezsin. Evli olmak zordur. Harika zamanlar geçirirsin, berbat zamanlar geçirirsin, ama her şey

Bu deneyimlerden çıkardığınız sonuç. Onlarla nasıl başa çıktığınız sizi havlu atan diğer çiftlerden ayırır. Eşinize tamamen bağlanmak ve her şeyinizi vermek. Çünkü boşanmak kolaydır, kolay çıkış yoludur."

Ah, hayat. Gerçekten bu kadar basit misin?

"Evet... ama bazen kolay olmuyor. Evliliğin kolay olduğunu kim söylediye Disney çizgi filmleriyle kafayı bulmuş olmalı."

"İyiymi, Cathy. Gitme vaktin gelmeden söyle bakalım, neyi farklı yapardın?"

Bir an için çok düşündüm. "Ben'i kendimden uzaklaştırmak yerine en başından beri ona karşı dürüst olurdum."

Ve bu gerçek. Benim

gerçeğim.

Keşke bunu uzun zaman önce fark etseydim.

Dört hafta sonra.

Huzur içinde.
Rahat bir nefes.
Sonunda nefes alabiliyorum.
Nutkum tutuldu ve huşu
içindeyim. Hayretler
içindeyim.

Tüm ruhumla umut etmek ve tüm kalbimle dilemek sonunda karşılığını verdi çünkü geleceğimi, sonsuza dek sürecektir mutluluğumu kollarımda tutuyorum. Ve bir şekilde, hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Ben bir
bütünümler.
Tamamlandım.

Kıymetli bebeğime bakarken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Ağzımdan kaçan hıçkırıklar yüzünden vücudum şiddetle titriyor ama umurumda değil çünkü minnettarım, çok minnettarım. Yüzümden serbestçe akan gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek, şu anda kollarımda uyuyan buruşuk mucizeye bakıyorum. O kadar küçük ve kırılgan hissediyor ki. yanlış bir şekilde hareket ettirir ya da tutarsam incitebileceğimden korkuyorum.

O benim.
Tamamen
benim.
Benim
Nadia'm.
Benim
umudum.

Ve şu anda sadece ikimiz olsak bile, hiç umurumda değil. İhtiyacım olan tek şey o, var olma sebebim ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Her şeyi ve her şeyi.

Neredeyse ilkel bir içgüdü beni ele geçirirken onu göğsüme yaklaşıyorum. Onu koruma ve dünyanın tüm çirkinliklerinden koruma dürtüsü bir numaralı önceliğim, hayattaki amacım haline geliyor. Boşanmam, değersizliğim, Arsen'le olan başarısız ilişkim hakkındaki düşünceler... hepsi yok oldu. Size bağlı savunmasız bir insan varken bencilliğe yer yok.

"Merhaba, güzel Nadia." Tatlı bebek kokusunu alabilmek için onu yüzüme doğru kaldırıyorum.

Çok temiz, çok saf.

"Ben senin annenim." Onun değerli dudaklarını öpüyorum ve bir kez daha ağlama isteğimle savaşıyorum. "Sana bir sır verebilir miyim?" Kulağına fısıldıyorum, "Seni çok ama çok seviyorum, benim küçük umut ışığım."

Babamın boğazını temizlediğini duyuyorum. Gözlerimi kaldırıyorum ve onun yüzünde bir gülümsemeyle hastane yatağına yaklaşmasını izliyorum. "Tıpkı senin bebekliğine benziyor."

Elinde bir mendil, eğilip yüzümü temizliyor çünkü ellerim şu anda önemli ölçüde bağlı. Dökülmemiş gözyaşları yüzünden parlayan gözleriyle bana şefkatle gülümsüyor. "En az annesi kadar güzel."

Karnımda bir düğüm hissediyorum. "Baba, onunla yeni tanışmışken onu nasıl bu kadar çok sevebilirim? O gerçek mi? O gerçekten benim mi?"

"Evet. O tamamen senin, benim küçük kızım."

"Ona sarılıyorum, onu kokluyorum, öpüyorum ve hala inanamıyorum. Bunun bir rüya olmasından korkuyorum. Uyandığımda bitecek ve beni yapayalnız bırakacak bir rüya." Sesim kesiliyor.

Babam yatağın kenarına oturdu ve bir kolunu omzuma doladı. "Dur, Cathy. O gerçek. Sonunda anne olmanın tadını çıkarmanın zamanı geldi, bebeğim. Bütün o hayaletleri bırakmanın zamanı geldi."

Önce babama, sonra da Nadia'ya bakarak gerçeğin içime işlemesine izin verdim.

O gerçek. Ben onun annesiyim.

Annesi.

Babam gece için ayrıldıktan sonra, arkamda yastıklarla duvara yaslanıyorum. Önlüğümün önü açıkken, Nadia'nın meme ucuma yapışıp anne sütünü emmesini şaşkınlıkla izliyorum. Çocuğunuzun vücudunuzdan beslenmesini izlemek çok basit bir şey ama aynı zamanda büyü. Çıkardığı nazık sesleri dinlemek ruhumu rahatlatıyor.

Doğum servisine yürüdüğümü, Nadia'yı portatif beşiğe ittiğimi ve hemşirelerden o gün ikinci kez bana onu nasıl emzireceğimi öğretmelerini istediğimi hatırladıkça gülüyorum. Yürümemem gerektiği konusunda beni uyardıktan sonra hemşirem Lili, beni sallanan sandalyeye oturttu ve bunun son kez olacağına söz verdiğim için bana prosedürü baştan öğretti.

Tek yapabildiğim izlemek, incelemek, öğrenmek ve ezberlemek. Minik bedeninin her bir kıvrımını, eşsiz kokusunu, minik elinin parmağını sarışını, kollarımdaki sıcak bedeninin ağırlığını. Kendini tenime kazıması ve beni kendi kalbimden mahrum bırakması.

Babam onun benim olduğunu söyledi ama bence tam . Ben onunum.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Beslenmesinin bittiğini düşündüğümde onu göğsümden çekiyorum ve ikinci geçirme denememe başlıyorum. İlk seferinde o kadar korkmuştum ki, doğru yaptığımdan emin olmak için hemşireyi çağırıp beni izlemesini istedim. Çok sert sıvazlayarak onu inciteceğimden korkuyordum.

Gazını bir kez çıkarmayı başardıktan sonra onu çıplak göğsümün üzerine yatırdım. Odanın karanlığında, sadece ay ışığı bizi aydınlatırken ve Nadia'nın küçük başı kalbimin üzerine yaslanmışken, uzun zamandır ilk kez engellerimin yıkılmasına izin verdim. Onun küçük sırtını okşarken, kendime onu düşünmek için izin veriyorum.

Dr. Pajaree Nadia'yı doğduktan kısa bir süre sonra kucağıma verdiğinde, ilk yaptığım şey gözlerimi kaldırmak oldu; Ben'in bu sevinçli anı benimle paylaşmasını bekliyordum. Uzun zamandır umut ettiğimiz ve dilediğimiz, nihayet kendi çocuğumuza sahip olma anıydı bu. Ama orada değildi. Gitmişti. Onun yerine hemşirenin cesaretlendirici bakışlarıyla karşılaştım.

Onu elimden
aldım. Onu yok
ettim.

Göğsümden uyuyan bir mucizeyle soğuk bir hastane yatağında yatarken, kendimi ağlamaya bırakıyorum. Ağlamama izin veriyorum çünkü onu hala çok seviyorum.

Çünkü haklıydım. Her
zaman oydu. Arsen
değil.

Kimseyi değil.

Benim akça ağaç kahverengi gözlü oğlum.

Üç yıl sonra.

Başım mı ağrıyor?

Uykumda nasıl başım ağrıyabilir? Ne haltlar dönüyor burada?

Gözlerimi açıyorum ve bir çift zümrüt yeşili göz üzerimde geziniyor, beni izliyor, sarı kıvrıcık saçları burnumu gıdıklıyor, komodinin yanında tuttuğum küçük yeşim filiyle başıma vuruyor.

Yani "baş ağrısı" buydu.

"Anne, anne! Uyan! Uyan!" diye sesleniyor tatlı sesiyle.

Bana bir kez daha vurmak üzereyken küçük elini avucumun içine aldım, ölümcül silahı yumruğundan çıkardım ve onu gıdıklamaya başladım.

"Bu da ne, seni küçük maymun! Sabahın bu saatinde annenin odasında ne yapıyorsun?"

Koltuk altlarını gıdıkladığım için gülüyor ve küçük bacaklarını tekmelemeye başlıyor. "Anne! Dur anne! Anne!" diye kıkırdamalar arasında itiraz ediyor.

İkimizin de gözleri yaşardığında duruyorum. Güldüğünde ortaya çıkan gamzelerinin görüntüsü hala kalbimi büyük bir sevgiyle çarptırabilir. Kahkahaları kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor.

"Meyve suyu istiyorum, anne! Acıktım!"

"Tamam, tamam, seni canavar." Yataktan kalktım, bornozumu aldım ve onu kollarıma aldım. Onu ilk kez kucağıma almamın üzerinden üç yıl geçti ve gün geçmiyor ki onu kendime yakın tutma ihtiyacı duymayayım, bu bir zorunluluk olmasın. Nadia'dan başka hiçbir şeyi umursamadığım o ilk günleri düşünüyorum. Hayatımı onun programına göre düzenliyordum ve bu benim için tamamen sorun değildi. Onunla birlikte olmak için her şeyden seve seve vazgeçtim, gülümsemelerini, ifadelerini, öpücüklerini hafife almadım.

İşlerin zorlaştığı, gerçekten zorlaştığı günlerde bile tek yapmam gereken onun hayatımı ne kadar değiştirdiğini düşünmek. Ona olan sevgim beni nasıl daha iyi bir insan yaptı, utanmadığım bir insan. Ve bunun için ona her gün teşekkür ediyorum.

Bir kâseye biraz mısır gevreği ve süt koyup önüne koyduktan sonra oturup yemesini izliyorum. Platin sarısı saçlarının bukleleri

Her yöne dağılıyor, vahşi bir çocuk gibi görünüyor. Üzerine eğilip başının üstünü öpüyorum ve kahve yapmaya gidiyorum.

"Anne..." diyor ağız dolusu cheerios arasında. "Evet, küçük maymun?"

"Ben bir baba istiyorum."

Kısa bir süre durup kahve kavanozunu ve fincanı masanın üzerine bırakıyorum. Arkamı dönüp önünde diz çöküyorum ve yapış yapış ellerini avuçlarımın içine alıyorum.

"Ne demek istiyorsun, Nadia? Babamı mı görmek istiyorsun?" Umarım büyükbabasını soruyordur, yine de içten içe ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

"Saçmalama!" diye gülüyor. "Babam bir baba değil. Arkadaşım Lucy bana babasının onu yarın Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürdüğünü söyledi." Sanki ne demek istediğimi anlamamışım gibi sırtıyor. Keşke ne kadar anladığımı bilseydi.

"Dün demek istiyorsun, ve-"

"Annesinin onu seçmeden önce babasını seçtiğini söyledi. Biz de bir baba seçebilir miyiz anne? Babası çok iyi! Bana bir lolipop verdi ve Lucy'ye sürekli bebek alıyor."

"Oh."

Birden başım döndü, ayağa kalktım ve sandalyeye oturdum. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Nadia sadece bir annesi olduğunu ve bir babası olmadığını fark edecekti.

Başımı sallıyorum ve odayı tarıyorum, onu kötü hissettirmeden en iyi cevabı, doğru cevabı bulmaya çalışıyorum.

"Nadia, bizim bir babaya ihtiyacımız yok. Birbirimize, babama ve Charles Amca'ya sahibiz."

"Ama ben bir baba istiyorum. Lucy'nin babası iyi biri," diye itiraz ediyor, melek yüzünde bir somurtma oluşmaya başlıyor.

"Şey... bu sadece bir mağazaya gidip birini seçmekten daha karmaşık, bebeğim." Göğsüme dokunuyorum, "O kişinin kim olacağını kalplerimiz seçer. Ve bu zaman alır."

"Kalbin benim için bir baba seçecek mi?" Ona kalbimin uzun zaman önce bir baba seçtiğini ve kalbimin hala ona ait olduğunu söylemek istiyorum ama bu ona büyüdüğünde anlatacağım bir hikaye. Şimdi değil.

"Umarım öyledir..."

Yalan söylüyorum. Başka bir erkek istemiyorum. Kendimi ortaya koymaya hazır değilim. Bazen gecenin bir yarısı bedenim bir erkeğin dokunuşuna hasret kaldığında, istediğim şey onunki oluyor. Kendimi ovarken, doruğa ulaşmaya hazırken.

Benimle sevişirken akçaağaç kahverengisi gözlerinin bana baktığını hayal ediyorum. Ve fiziksel susuzluğum giderildiğinde, ihtiyacım olan şey onun sıcak kucaklamasıdır.

Duygusal olarak yoluma devam etmemişken bir randevuya çıkmama ve potansiyel olarak başka erkeklerle görüşmeye başlamama nasıl izin verebilirim? Bu her iki taraf için de adil değil ve geçmişteki hatalarım bana bir şey öğrettiyse, o da kimsenin bu tür bir ihaneti hak etmediğidir.

"Tamam, anne!" Nadia kabul ediyor ve sözlerinin beni ne kadar sarstığından habersiz kahvaltısına dönüyor.

Bacaklarım titreyerek ayağa kalkıyorum ve tezgâha dönüp kendime bir fincan kahve dolduruyorum. İçine biraz yarım ve yarım karıştırıyorum ki Nadia bir kez daha konuşuyor.

"Anne?"

Gözlerimi kapatıyorum, bir sonraki söyleyeceği korkuyorum. "Evet, sevgilim?" "Sonra parka gidecek miyiz?"

Baba meselesini tamamen unuttuğu için rahat bir nefes alarak ona cevap vermeden önce kahvemden bir yudum alıyorum. "Daha sonra ve evet. Amy Teyze ve Charles Amca'yı arayıp bizimle orada buluşmak isteyip istemediklerini sormamı ister misin?"

"Evet! Charles Amca bana oyuncak alıyor!" diyor gülümseyerek.

Kahvaltısını bitirdiğinde onu yıkıyorum ve o günkü kıyafetlerini giydiriyorum. Odasında oyuncaklarıyla oynadığından emin olduktan sonra, duş almak için yatak odama gidiyorum. Suyun ısınmasını beklerken Amy'yi arıyorum.

"Merhaba güzelim." Amy'nin sesi uyku sersemi gibi geliyor. "Merhaba! Biraz vaktin var mı? Seninle konuşmam gerek."

"Tabii, bebeğim." Amy sessiz olması için onu sustururken Charles'ın hattın diğer tarafında itiraz ettiğini duyabiliyorum. "Tamam, söyle bana aşkım."

"Nadia bugün bana bir baba istediğini söyledi." "Aman Tanrım. Zavallı çocuk. Ona ne söyledin?"

"Beynimi çalıştırmayı başardığımda ona bunun o kadar da kolay olmadığını söyledim."

"Tatlım, son iki yıldır sana başkasına bir şans vermenin zamanının geldiğini söylüyorum. Yani, hayatına devam etmenin ve hayatını yaşamaya başlamanın zamanı geldi."

"Ama ben hayatımı yaşıyorum."

"Cathy, gerçekten mi? Buna saçmalık dememi ister misin? Senin bir hayatın yok. Hayatın iş ve Nadia'ya annelik yapmak etrafında dönüyor. Ben'in boşanmanın bir parçası olarak sana verdiği cömert miktardaki paraya dokunmuyorsun ve babanla benden başka kimsenin sana yardım etmesine izin vermiyorsun. Yardım istediğin tek zaman, o ufaklığı yanında getiremeyeceğini bildiğin zamanlar."

"Bu doğru değil. Geçen gece seninle çıktım."

"Çünkü seni kendi dayattığın hapishanenden çıkarmak zorunda kaldım. Söyle bana, Crystal bu konuda ne diyor? Senin bir hayatın olmadığı gerçeğine katılıyor mu? Yani, bundan hoşlanmayacağına eminim. Sağlıklı bir denge olmalı, bebeğim."

"Oraya gideceğim. Ama bunu boş ver. Baba meselesini ne yapmam gerekiyor?"

"Biriyle çıkın," diyor. "Başka erkeklerle tanışın. Başka erkeklere şans ver. Cathy, Charles'ın arkadaşı seksi borsacı Hayes'in sana birden fazla kez çıkma teklif ettiğini biliyorum, ama sen her seferinde onu geri çevirdin. Senden gerçekten etkilenmişti, biliyor musun?"

İnleyerek gözlerimi kapatıyorum. "Oraya gitme bile. Bu şimdiye kadarki en rahatsız edici şeydi. Otuz üç yaşındayım ve bir kızım var. Sırf eğlence olsun diye birileriyle çıkma lüksüm yok."

"Nereden biliyorsun? içeri girmesine izin vermiyorsun, kimseyle çıkmıyorsun... Hâlâ çoktan gitmiş bir adamın özlemini çekiyorsun. Cathy, gazetedeki nişan ilanını gördün."

Ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissediyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum acı ve kıskançlık karışımı bir duygu üzerime çığ gibi düşerken.

"Ben hayatına devam etti tatlım ve Arsen de son duyduğumda Avrupa'daydı. Bence senin de aynısını yapmanın zamanı geldi. Nadia çok değerli küçük bir şey sen de muhteşem bir kadınsın. Bırak biri seninle ilgilensin, seni sevsin. Kendini başkasına sevdireceğim."

"Ama benim Nadia'm var," diye itiraz ediyorum. Geçmişe tutunmak kaybedilen bir savaş, ama hayatıma devam etmeye hazır mıyım bilmiyorum, yine de etmeliyim. Nadia için.

Ve kendim için.

"Aynı şey değil bebeğim, bunu sen de biliyorsun." "Tamam," diyorum, yenilmiş bir halde.

"Tamam ne?"

"Haklısın. Artık bırakmamın zamanı geldi. Hayes'i arayabilirsin ama ona karşı dürüst olacağım Amy, bu yüzden fazla umutlanma."

Telefonda inlediğini duyuyorum. "Ona ne söyleyeceksin, seni kaçık?"

"Hala başka bir adamı sevdiğimi."

"Ne? Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye haykırır.

"Belki benimle arkadaş olmak ister. Sanırım zaten hazır olduğum tek şey bu."

Bazen yalnızlık çekiyorum, bazen de çok. Bazen yürüyen ve el ele tutuşan çiftler gördüğümde, sahip olduklarımı hatırlıyorum. Bazen her şeye tekrar sahip olmayı tüm kalbimle diliyorum, diliyorum ve diliyorum, ama dünyadaki tüm dileklerin onu geri getirmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sessiz kalıyorum, işler zorlaştığında asla şikayet etmiyorum, yalnız olduğum için asla ağlamıyorum ve kendimden başka kimseyi suçlamıyorum.

Telefonu kapatıp banyoya doğru yürüdüm. Lavabonun önünde durana kadar aynada kendime bakmadım. Aynada, boş gözleri akmamış yaşlarla parıldayan bir kadın yansıyor.

Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum. Arsen mirasçılarla çıkmaya geri döndü ve Ben de yakında Kerry ile evlenecek. Onun gitmesine izin vermeliyim, birlikte yaşadığımız anıların, geçmişin gitmesine izin vermeliyim.

Hayatıma devam etmeliyim.

Nadia bir aileyi hak ediyor.

Gözyaşlarımı siliyorum, hayatıma başka bir erkeği almakla en büyük hatayı yapmadığımı umuyorum çünkü dört yıl boyunca onları düşünmüş olsam bile hala canım yanıyor.

Özellikle de Ben için.

son kat parlaticı sürerken kapımın çalındığını duyuyorum. Anında midemde bir düğüm hissederek derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Dudak parlaticısını bir kenara bırakıp kapıyı açmak için harekete geçiyorum.

Elim kolun üzerindeyken, sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken derin bir nefes alıyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyorum. Bu sadece bir randevu.

Kapıyı açtığımda daha önce sadece bir kez gördüğüm bir adamla karşılaşıyorum ve yakışıklılığı hala nefesimi kesebiliyor. Bence erkeklerin bu kadar yakışıklı olmasına izin verilmemeli. Bu hiç adil değil. Siyah saçlı adam

Gümüş gözleri görünüşümü incelerken bana nazikçe gülümsüyor ve gördüklerinden memnun görünüyor. Yüzümün kızardığını hissettiğimde, rahatsız edici sessizliği ilk ben bozuyorum.

"Selam, Hayes. Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin, yoksa gidelim mi?" I

Sor.

"Merhaba Cathy. Öncelikle bu gece ne kadar güzel göründüğünüzü söyleyebilir miyim? Benim

Hafıza sana haksızlık ediyor çünkü senin bu kadar nefes kesici olduğunu hatırlamıyorum." Konuşurken gözleri parlıyordu.

"Teşekkür ederim." Yüzüm kızarıyor, belki de bunun büyük bir hata olduğunu düşünüyorum. Onun yorumu beni çok rahatsız ediyor. Buna hiç hazır değilim. Hayes konuştuğunda ondan kaçıp paltomu almak üzereydim.

"Özür dilerim. Çok mu fazla, çok mu erken?" Yüzünün her yerinde bir özür yazılı olduğu halde acıyla gülümsüyor.

"Um, uh..." İç çekerek ona karşı tamamen açık olmaya karar verdim. "Evet. Özür dilerim, Hayes. Bunun daha çok arkadaşça bir şey olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Gitmek istersen anlayışla karşılarım. Çok özür dilerim."

"Evet, çok açık konuştunuz ve hayır, ayrılmak istemiyorum. Bu benim hatam ve bir daha olmayacak. Sadece..." Hayes bana sıcak baktı, "Boş ver Cathy. Gitmek ister misin? Restoranın barında bir şeyler içebiliriz?"

"Elbette." Durumumu anladığı için rahatladım, bu yüzden rahatlamaya başladım ve kendimi yakışıklı bir adamla gecenin tadını çıkarmaya bıraktım.

İki şişe şarap ve hızla geçen bir akşam yemeğinden sonra, iyi geceler demek için dairemin kapısının önünde duruyorum. Bu kez etrafımızı saran hava daha rahat, gerginlik gitmiş. Geçmiş ilişkilerinden, işinden ve sadece hayatından anekdotlarla beni güldüren adamın yüzüne bakarken, ondan hoşlandığımı düşünüyorum. Onunla iletişimimi sürdürmek ve belki de gerçek arkadaş olmak istiyorum.

"Hayes, bunu bir kez daha deneyelim. Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin?" Sesimde kahkahalarla söylüyorum.

Hayes bir an tereddüt eder. "Çok isterdim Cathy. Ama yapabileceğimi sanmıyorum."

Cevabı beni şaşırttı. "Neden olmasın?" diye sordum. Kırılmalı mıyım? Yani, adamın benden etkilenmesini istediğimden değil, ama kesinlikle bu cevabı beklemiyordum.

"Mesele şu ki," diye ensesini kaşıdı, "senden hoşlanıyorum Cathy. Gerçekten hoşlanıyorum. Bunca zamandır senin için yanıp tutuştuğumdan değil, ama bu geceden sonra senden çok hoşlanmaya başlayabileceğimi düşünüyorum. Ama henüz hazır değilsin."

Hayes bana bir adım daha yaklaşıyor, ben de geri adım atmak istiyorum. Vücudunun yakınlığı hoş karşılanmıyor, henüz değil. Elim avucunun içine alıp dudaklarına götürüyor ve avucuma bir öpücük konduruyor. "Hazır olmadığını söylediğinde sana inanmamıştım. Tam olarak değil. Ama bu geceden sonra haklı olduğunu düşünüyorum. Hazır değilsin. Keşke hazır olsaydın çünkü seninle aramda bir bağ olduğunu hissediyorum ve bu çok utanç verici. Eğer dairene girersem kendimi tutamayabilirim ve daha sonra pişman olacağım çok aptalca bir şey yapabilirim."

"Oh." Dürüstlüğü ve sözlerinin anlamı karşısında şaşkına döndüm.

"Sana çok özel bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Aslında bu bir soru değil. Daha çok bir tavsiye. Belli ki eski kocanıza hala çok aşıksınız. Onun için savaşın."

Üzerime soğuk su dökülüyormuş gibi hissediyorum.

"Ne? Sana ne olduğunu söyledim. Sana ne düşündürdü... Hayır. Yapamam. Benden nefret ediyor."

"Bilemiyorum Cathy. Onun yerinde olsaydım, ikinizin arasında geçen onca şeyden sonra bile..."

"Hayır, hayır. Yapamam. Dört yıl oldu ve o evleniyor. Onun için her şeyi mahvetmeyeceğim. Yapamam."

Başını yana eğip özür dilercesine bana gülümseyen Hayes, sonsuz gibi görünen bir süre boyunca sessiz kalıyor. "Tamam. Boş vereceğim. Her neyse, benim için bir zevkti ama geç oldu ve gitmeliyim."

"Bekle. Seni tekrar göreceğ miyim?" "Ne zaman istersen. Bir telefon uzağındayım."

"Seninle sadece konuşmaya ihtiyacım olsa bile. Bilirsin, bir arkadaş olarak?" "Özellikle bir arkadaş olarak," diye fısıldıyor kulağıma.

Vedalaştıktan sonra kapıyı arkasından kapattım ve babamı aradım.

"Merhaba. Hızlı bir randevuydu." Sesinde merak var.

"Evet. Arkadaşça bir randevuydu baba."

"Pft. Hiçbir erkek arkadaşça bir buluşmaya gitmez."

"Bu konuda bana güven baba. Komik ve oldukça üzücü bir şey duymak ister misin?"

"Evet."

"Bana bir şeyler içmek için gelmek istemediğini söyledi çünkü belli ki hâlâ eski sevgilime takılıyorum. Artık resmileşti. Acınacak haldeyim."

"Oh, bebeğim."

"değil. Hazır olmadığımı biliyordum ama en azından bu çıktı." "Ama hala ihtiyacın var-"

"Biliyorum ama henüz değil. Hazır olduğumda yapacağım."

Babam telefonda gülüyor. "Umalım da 60 yaşına geldiğinde olmasın, tamam mı canım?"

"Ha ha ha, çok komik. Nadia nasıl? Canavar mıydı?"

"Bir melek gibi uyumak." Babam melek kelimesinden bahsederken kıkırdar.

Randevum ve Nadia'nın akşam yemeğinde ne yediği hakkında biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattık.

Yatağımda tek başıma uzanmış, gecenin gölgeleriyle kaplı tavana bakarken, zihnim bu geceki olayları yeniden gözden geçiriyor. Hayes'in ne kadar tatlı biri olduğunu, onunla konuşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu ve ondan ne kadar hoşlandığımı ama kalbimin bütün gece boyunca ne kadar sessiz kaldığını. Bir kez bile teklemedi. Bir kez bile midemde kelekler uçuşmadı. Vanilyalı dondurma kadar hoş ve tatlıydı.

Benim çikolatam olmasını ne kadar isterdim. Gerçekten. Ama bir bakıma bundan bir şey çıkmadığı için rahatladım çünkü ne kadar çılgınca gelse de Ben'i unutmak istemiyorum. Unutmak istemiyorum.

Birdenbire çok üşüdüğümü hissediyorum, battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum ve yan yatmak için dönüyorum. Uyku beni ele geçirirken, Hayes'in tavsiyesini düşünmeye devam ediyorum. Ben için savaşmak. Kısa bir an için, keşke yapabilsem diyorum.

Bunu tüm kalbimle diliyorum çünkü onu tamamen bırakabileceğimi hiç sanmıyorum.

Kalabalık kafeye göz gezdirirken derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerimi kahve öğütücüleri, unlu mamuller ve hindistan cevizi kokusuyla dolduruyorum. Gözlerim Amy'ye takıldığında, Hayes'le randevumla ilgili sorularla bana saldırmak için Nadia ve babamın uzaklaşmasını beklediğini şimdiden anlayabiliyorum.

Hayal kırıklığına uğrayacak.

Siparişlerimizi vermek için gittikleri anda Amy sandalyesini benimkine yaklaştırıyor ve hafiyelik yapmaya başlıyor. "Çabuk, Nadia babanla dönmeden söyle bana. Dün gece Hayes'le randevun nasıldı? Onu öptün mü? Lütfen bana öptüğünü söyle çünkü Tanrım, o adam çok güzel ve bir servet değerinde. Gerçi bu tür şeyler senin umurunda değil," diye mırıldanıyor Amy bir tutam kızıl saçıyla oynarken.

Kıkırdayarak, merakının onu yenmesine izin verirken duraklıyorum.

"Aman Tanrım, Cathy. Beni burada öldürüyorsun!" diye haykırır.

"Harika geçti. Ve hayır, öpüşmedik. Sana söylemekten nefret ediyorum ama görünüşe göre Hayes bile benim gerçek olmadığımı konusunda hemfikir-"

"Cathy? Catherine, sen misin?" diye sorar bir adam sesinde merakla. Bu o.

Ağzım bir karış açık, bakışlarımı kaldırıyorum ve hâlâ hayalini kurduğum gözlere sahip adama bakıyorum, acı verici güzellikteki yüzünde kuşkulu bir ifadeyle beni izliyor. Bir yerde okumuştum, ruhlar göz teması sayesinde alev almış.

Benimki yanıyor. Kalp çarpıntısı. Öfori patlaması.

Nefes alamıyorum.

İşte uykudaki kelebekler bir bakışla uyandı.

"Merhaba," demeyi başarıyorum, bir yandan da düzgün düşünememekle savaşımaya çalışıyorum. kalkmak, onu kollarıma almak, ona sarılmak ve hayatımın bir parçası olmadığı tüm günler, dakikalar ve saniyeler için onu öpmek istiyorum.

"Merhaba."

Orada duruyor, sanki gördüğüne inanmadığı bir hayaletmişim gibi bana bakıyor.

"Nasılsın?" Gergin bir çocuk gibi kekeliyorum.

"İyi. Daha iyi olabilirdi. Daha iyi olabilirdi," diye cevap veriyor öne doğru eğilip sandalyeme yaklaşırken.

Kot pantolonumda var olmayan bir kırıksıklığı düzeltmeye çalışırken sertçe yutkunuyorum. "Oh, bu harika!"

Konuşmaya hazırlanırken boğazını temizliyor, o sırada Nadia'nın bana seslendiğini duyuyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum çünkü açtığımda onu çoktan görmüş olacak. Ve tepkisinin ne olacağından tam olarak emin değilim.

Kahretsin.

"Anne! Anne! Anne! Anne!" Nadia bana sesleniyor. Başımı kaldırıp babamın gözlerinde nefretle onu izlediğini ve sonra ne yapacağımı sorar gibi bana doğru baktığını görüyorum. Başımı sallayarak Nadia'nın bize yaklaşmasına izin vermemesini söylüyorum. Babam ipucunu anladığında onu eline alıyor ve kafenin diğer tarafına doğru yürüyor.

Görüş alanımdan çıkınca bakışlarımı kaldırıp Ben'inkilerle bir kez daha buluşuyorum, ama o bir kez olsun beni izlemiyor. Görüşü Nadia'nın adımlarının izini takip ediyor. Kalbimde bir çekilme değil ama bir itilme hissederek onun içinde kayboluyorum. Görünüşündeki her yeni ayrıntıyı özömsüyorum. Hâlâ eskisi kadar yakışıklı ama artık bakışlarında bir sertlik var. Daha bilge görünüyor.

Hâlâ onu izliyor ve bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim için yüzünü hafızama kazımaya çalışıyordum ki sorusu beni gerçekliğe geri döndürdü.

"O senin kızın mı?" diye kekeliyor.

"Evet." Cevap verirken ona bakmaktan kaçınıyorum. Onun yerine kahve fincanımı inceliyorum.

"Kaç yaşında?"

Ne kadar çok konuşursa sesinin o kadar boğuklaştığını fark ediyorum.

"Üç buçuk." Sonunda gözlerimi kaldırdım ve onun bulutlu buluştum.

"Oh." Kafasında hesap yapıyor gibi görünüyor.

Birinin öksürdüğünü duydum.

Amy. Burada benimle olduğunu unutmuşum. Ona doğru bakarken Amy şişkin gözlerle bana bakıyor ve birisine doğru başını sallıyor.

"Ben, bebeğim, hazır mısın?" Çok kadınsı, genç ve hışırtılı seksi bir ses soruyor.

İnce kolunu Ben'in beline dolayan çok daha genç ve muhteşem kadına bakmak için dönüyorum. Ben'in vücuduna dokunuşundaki aşinalıktan irkilerek onu içime çekiyorum. Tanıdık geliyor.

Oh.

Çünkü o Kerry, stajyer. Öptüğü kişi.

Evleneceği kişi.

Zar zor iyileşen kalbimin yavaşça tekrar çatladığını, duygusal dikişlerin bir kez daha yırtıldığını hissedebiliyorum.

Onu başka bir kadınla görmek istemiyorum, bu yüzden hızlıca vedalaşıp gidiyorum. Amy'den, babamdan ayrıldığım umurumda değil.

Aman Tanrım.

Geri dönmeliyim. Nadia'yı almalıyım. Onu kollarımın arasına almalıyım ki beni sürükleyip götürmekle tehdit eden acı ve anı tsunamisinden koruyabilsin.

Saatlerce yatakta dönüp durduktan sonra saate bakıyorum ve saatin 03:00

olduğunu fark ediyorum. İnliyorum, başımı yastıkla örtüyorum ve uykunun beni almasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum.

Ama işe yaramıyor.

Kalbimin hızla çarpışını duyarken, kafede yaşadığım olayı hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum.

Ağlamak mı, çığlık atmak mı yoksa ortadan kaybolmak mı istediğimden emin değilim.

Gerçekten bir çöküş yaşamak, yarın uyanıp üzüntü içinde yuvarlanmamak istiyorum. Ama yapamayacağımı biliyorum. Her ne kadar umursamamak ve kasvetin etrafımı sarmasına izin vermek istesem de yapamayacağımı biliyorum.

Kahr

etsin.

Ugh.

Bir süre sonra uykusuzlukla mücadeleyi bırakıyorum. Bir kadeh şaraba ihtiyacım var. Evet, tam da ihtiyacım olan şey bu. Kalkıp mutfığa gidiyorum. Tam kırmızı şişeyi alıyordum ki kapımın çalındığını duydum.

Buzdolabının üstündeki saate bakarak zamanı değerlendiriyorum. Bu kim olabilir?

Acil bir durumu olan bir komşu olmasından korkarak, evde kullandığım eski bir sweatshirt'ü giyip kapıya doğru yöneldim.

"Evet?" Yabancıya sordum.

"Cathy. Benim. Kapıyı aç."

"Ben?" Zorlukla yutkunduktan sonra kapıyı açmadan soruyorum, "Burada ne yapıyorsun?"

Saate bir kez daha baktım. Saat sabahın 3:36'sı. "Cathy, lütfen. Kapıyı aç," diye yalvarıyor.

Bir an kapıyı açıyorum, sonra Ben'in kolları beni boğucu bir şekilde kucaklıyor.

Ne yapacağımı bilmeden. Hareket etmiyorum. Hareket etmekten korkuyorum. Belki de rüyamda onun burada olduğunu görüyorum. Eğer durum buysa, uyanmak istemiyorum. Bu acı tatlı rüyada kaybolmak istiyorum. Onun vücudunun benimkine karşı hissinde kaybolmak istiyorum. Onu ne kadar özledim. Dokunuşunu. Kokusunu. Bedenimin kayıp yarısını anında tanıması. Onun özünü içime çekerek gözlerimi kapatıyorum ve kendimi biraz daha hayal kurmaya bırakıyorum.

Evet.

Bu bir rüya olmalı.

"Cathy, Cathy, Cathy," diye mırıldanıyor kulağıma hoyratça. "Hmmmm?" Rüyaların karşılık verdiğini bilmiyordum. "Cathy, cevap ver bana. Onun mu?" Sesi kesildi.

Oh, hayır.

Bu bir rüya değil.

Akçağaç kahverengisinden bir okyanusta boğulurken yavaşça gözlerimi açıyorum. Ne kadar güzeller. Ne kadar üzgünler. Puslu gözleri kırmızı ve şiş görünüyor.

"Cevap ver Cathy. Lütfen, bilmem gerek. Kız onun mu?" Diye sordu.

"Oh, Ben. Fark eder mi?"

Çenesini sıkıp ellerini yumruk yapmasını izliyorum. "Benim için önemli. Öyle mi?"

Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve yere bakıyorum. "Bilmiyorum. Senin mi yoksa Arsen'in mi bilmiyorum. Ben..." Utanç yüzümü yakıyor ve cümlemi bitirecek kelimeleri benden çalıyor.

"Evet, biliyorum. İkimizi de beceriyordun."

Zalimliği karşısında irkilerek, dikkatlice onun sıcak kollarından kurtuluyorum. Birbirimizin önünde durana kadar birkaç adım geri gidiyorum. Çok yakın ama bir o kadar da uzak.

Vücudum onun dokunuşu için hemen ağrıyor... Onun için ağrıyorum. Kollarımı karnıma sarıyorum, sanki bedenimin daha fazla acı çekmesini engellemeye çalışıyormuş gibi kendimi sıkıyorum.

"Ben, ne söylememi istiyorsun? Sana söyledim. Özür dilerim." Kollarımı ovuşturuyorum ve bakışlarını karşılıyorum. "Babasının kim olduğunu bilmiyorum ve bunun bir önemi yok. Bu onu ne kadar sevdiğimi değiştirmeyecek." Boğazımın arkasında, midemde, kalbimde, her yerde hissettiğim acıyla savaşıyorum. "Çünkü o benim. Senin değil, onun değil. O benim kızım. İkinizden de bana kalan tek şey o ve ben onu kim olursa olsun seviyorum."

"Babası kim olursa olsun," diyerek Ben benim yerime cümleyi tamamladı. "Neden bana ondan bahsetmedin? Yardım ederdim."

"O gün benimle kafede buluşmanı istediğimde sana söylemeye çalışmıştım."

O günü hatırlayarak yüzünün buruşmasını izliyorum.

Yerde sessizce otururken bir saat geçiyor.

Bazen birbirimize bakıyoruz.

Bazen hiçbir şeye bakmayız.

Tırnaklarımla oynuyorum. Ben saçını çekiyor.

Kendime tutunuyorum. Ben kapının yanındaki yerinde bir ileri bir geri sallanıyor. Ellerim titriyor. Kapalı yumrukları yere vuruyor.

Zaman bizden uzaklaşıyor gibi görünüyor. Hareket edip oturmak, yakınlığının ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum ama yapmıyorum. Onun yerine ellerinin saçlarını kavrayışını izliyorum. Onu son gördüğümünden çok daha uzun. Bana ilk tanıştığımızda nasıl göründüğünü hatırlatıyor. Vahşi koyu bukleler.

Saate baktığımda neredeyse sabahın beşi olduğunu fark ettim. Nadia uyanmadan önce gitmesi gerekiyor. Gitmesini istemiyorum ama Nadia'nın da apartmanda bir yabancıyla uyanmasını istemiyorum.

Babası olabilecek bir yabancı. Oh, ironi.

"Ben, ne istiyorsun? Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Kollarımı ovuşturarak soruyorum.

"hep biliyordum." "Oh."

Ben sessiz kalır ve uzun bir süre daha yere bakar.

"Bence gitmelisiniz. Saat neredeyse sabahın beşi. Nadia yakında uyanacak ve-"

"Burada olmamı istemiyorsun. mi? " Sesinde hatırladığım kendinden emin tını gitmiş.

"Hayır. Evet. Sadece gitmen gerektiğini düşünüyorum. Nadia'nın burada ne aradığını merak etmesini istemiyorum. Kerry'ye geri dön."

Başını duvara yaslayıp bana Ben'in kıkırdadığını duyuyorum. "Kerry ve ben bittik."

Az önce söylediklerinin anlamı kafama dank ettiğinde, gözlerimin şiştiğini hissediyorum. "Pardon? Ama düğününüzün olduğunu sanıyordum-"

Yüzüm kızarıyor, konuşmayı kesiyorum. Onun hayatını takip ettiğimi bilmesini istemiyorum.

"Hayır. Öyleydik. Buraya gelmeden önce bitirdim." "Ne? Neden?"

"Çünkü bu onun için adil değil. Seni gördüm ve biliyordum." Göğsümdeki umut büyürken Ben kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Olabilir mi?

"Bunu ona yapamazdım. O benim en iyi arkadaşım. Sen bana kazık attıktan sonra iyileşmeme yardım eden tek kadına ihanet edemezdim. Başka kadınları becermenin daha az acı vermeyeceğini anlamamı sağlayan kadına."

Sözleri canımı
yaktı. Hem de
çok.

Bacaklarımı göğsüme kollarımla sarıyorum, onun sözlerini susturmak istiyorum, kalbime girmelerini yasaklıyorum.

"Sen gittikten sonra... Kerry'yi becermeye çalıştım ama sanırım ne kadar incindiğimi fark edince... Bilmiyorum. İlilenmedi. Bunun yerine, seni unutmam için bana yardım etmeyi kendine görev edindi, ama ilk başta onu dinlemedim... ben de düzüştüm."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bilmiyorum... ama çok denedim Cathy. Ama yapamıyorum. Gördüğüm her bir çift yeşil göz senin. Her gamzeli gülümseme... Birini her becerdiğimde ve sonra gözlerimi kapattığımda... Gördüğüm sendin. Saçımı çeken senin ellerindi. Hissettiğim senin öpücüklerindi. İsteddiğim senin ağzındı. Her seferinde dudaklarımdaki tadın... Ne zaman bir kadınla sevişsem ve tüm o lanet zaman boyunca senin olmanı dilesem ne kadar hasta hissettiğimi biliyor musun?"

Ben deli gibi gülmeye başlar. "O sendin. Hâlâ sensin ve bu beni delirtiyor! Yapamıyorum. Gitmene izin vermeliyim. Bana seni hatırlatan bir şey gördüğümde boğulacakmış gibi hissetmeden yeniden nefes alabilmeliyim. Ne yaşadığımızı hatırladığında göğsümde hissettiğim o rahatsız edici acıyı durdurmam gerekiyor. Sadece hayatıma devam edebilmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum."

Gözlerim yaşarıken, mırıldandığı her kelime nefesimi biraz daha kesiyor, hayatımı elimden alıyor. "Ama K-Kerry? Onu sevmiyor musun?"

"söyleyemem."

"Bence onu seviyorsun. O çok şanslı. Ne söylememi istediğini biliyorum."

"Kerry ile ilişkimi neden bitirdim biliyor musun? Seni affetmeme yardım etti. Bütün kadınların kalleş olmadığını görmeme yardım etti. Beni sevdiğini söyledi ve inanıyorum ki ben de onu sevdim ama onun istediğı şekilde değil. Yine de bana bir şans vermeye istekliydi. Ve harika gittiğimizi düşünüyordum. Onu seviyorum, gerçekten, ama sanırım kendimi ona aşık ettim. Sanırım ikimiz de içten içe bunun gerçek olmadığını biliyorduk."

Yüzüme odaklanıyor. "Gerçeğini yaşadım ve hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Sikeyim. Seninle karşılaştıktan sonra, Kerry ve ben dairemize geri döndük ve birlikteydik. Kerry'nin bacaklarını etrafıma sardığında ve sikim onun içindeyken, gardımı düşürdüm ve senin adını söyledim Cathy. Seni düşünerek boşaldım. Seni. Beni istemeyen kadın. Kim-"

"Yeter. Yapamam. Bunu daha fazla dinleyemem, Ben." Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. "Yapamam. Lütfen git," diye yalvarıyorum acilen.

"Neden? Neden yapamıyorsun, ha? Acıtıyor, değil mi? Hem de çok acıtıyor. Gerçekler acıtır."

"Evet. Lütfen, Ben, git. Çok acıyor. şimdi mutlu musun?" Gzyaşlarımdan yüzünü göremiyorum artık.

"Hayır. Mutlu değilim. Bu sabah o kafeye girdiğim için çok pişmanım. Seni tekrar gördüğümden beri pişmanım."

Gözyaşlarımı dizime silerken bacaklarımı kollarımla daha sıkı kavrıyorum.

"Anne?" Nadia'nın halsiz sesini duyuyorum. Tatlı melodi beni içinde bulunduğum cehennemden çekip çıkartıyor. Kendimi kollarımdan kurtararak ayağā kalkıyorum. Sesim gözyaşlarına boğulmuş, ona bakmadan çıkıyorum ve Nadia'nın odasına gidiyorum. "Lütfen git. Onu tekrar uyutmam gerek. Özür dilerim, Ben. İyi bir hayatın olsun," diye sesleniyorum havaya.

Nadia'nın odasına girip onunla birlikte yatağa giriyorum ve onu kollarımla olabildiğince sıkı sarıyorum. Ben çok üşüyorum ve onun minik bedeniyle beni ısıtabileceğini umuyorum.

"Anne, neden ağlıyorsun?" diye soruyor uyuklu bir şekilde.

"Şşşt, Nadia, şşşt. Annen seni seviyor, şşşt." Gözyaşlarımı ondan saklayamıyorum, bu yüzden kendimi keder içinde kaybediyorum. Bebeğimin kollarında ağlıyorum. İçimde gözyaşı kalmayana kadar ağlıyorum. Bir süre sonra hafifçe horladığımı duyuyorum.

Ben'den sonra kapıyı kilitlemem gerektiğini fark ettiğimde, zaman kazanmak için oyalanıyorum. Onu henüz terk etmek istemiyorum. O benim güvenli sığınağım.

Odada yabancı bir ses duyduğumda kapıya bakıyorum ve onun gözyaşları içinde bizi izlediğini görüyorum.

"Cathy..." diye fısıldar kabaca, "Kahretsin, Cathy"

Nadia'nın odasına doğru bir adım attığını gördüğümde başımı sallıyorum.

Onu bırakıp yataktan kalkıyorum ve onun durduğu yere doğru ilerliyorum. Ön kolunu elimle kavrayarak beni oturma odasına kadar takip etmesini sağlıyorum. Evliliğimiz sona erdiğinden beri yarattığım yeni anılarla çevrili odanın ortasında duruyoruz. Onsuz bir hayat. Ben ve ben tam bir sessizlik içinde gözyaşlarımız yüzlerimizden akarken birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Kalbim göğsümün duvarlarına çarparken, Ben'in ne yapacağını bilemez halde çırpınısını izliyorum. uzuvlarının titremesini kontrol altına aldı.

Hayes'in sözlerini hatırlıyorum.

Onun için savaş.

Hayatımın en büyük kumarını oynuyorum çünkü bu noktada kaybedecek başka bir şeyim yok ve kazanacak her şeyim var. Kollarımı onun bedenine dolayarak, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kendimi ona yaklaştırıyorum. Umarım bir sonraki kelimeleri söylediğimde sevgim yeterli olur.

"Ben... Seni hak etmediğimi biliyorum ama her şeyi yeniden yapabilir miyiz? Yani, tekrar deneyebilir miyiz?"

"Bilmiyorum Cathy. Bilmiyorum amına koyayım."

"Eğer beni affedebilirsen, eğer içinde bana ikinci bir şans vermek varsa, sana her parçamı veririm. Her öpücüğümü... her gözyaşımı... her gülümsememi. Ben senim. Her zaman senim. Her zaman da olacağım. Sana söz veriyorum, seni asla hafife almayacağım. Seni hak ettiğin kadar mutlu etmek için elimden gelenin en iyisini yapmayacağım tek bir gün bile geçmeyeceğine söz veriyorum. Seni seviyorum. Sadece seni. Lütfen, Ben. Affet beni."

Duraksıyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum. "İkimizin de değiştiğini ve bazen aşkın işleri yoluna koymak için yeterli olmadığını biliyorum. Aramızda çok şey oldu... ama umudum var. Senden benimle evlenmeni ya da çıkmayı istemiyorum. Senden sadece beni hayatına geri alma şansını istiyorum. Nadia'yla birlikte. Bizi geri al, seni sevmeme izin ver. Güvenini tekrar kazanmama izin ver. Bunca zaman sonra bile seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver." Onu ensesinden tutup aşağı çekiyorum ve tüm ruhumla, tüm kalbimle, her şeyimle öpüyorum. Ve hayatımda onsuz geçen her yıl, ay, hafta, gün, saat ve saniye için öpüyorum.

Öpüşme sona erdiğinde, bana bakmasını sağlıyorum ve dudaklarına şiddetle fısıldıyorum, "Mucizeler inanmaya cesaret etmenin sonuçlarıdır. Ve bize tekrar inanman için sana meydan okuyorum, Ben. Sana meydan okuyorum."

Ama cevap vermediğinde, daha belimi bırakıp beni itmeden cevabımı almış oluyorum.

"Üzgünüm Cathy. Bunu yapamam. Buraya gelmemeliydim, ama bilmem gerekiyordu ve... lanet olsun." Ellerini yüzüne sürüp gözyaşlarının bir kısmını sildi. "Seni uzun zaman önce affettim, affettim ama bize yaptıklarını asla unutabileceğimi sanmıyorum. Acı hala orada duruyor. Artık çok geç."

Hareket edemiyorum.

Nefes alamıyorum.

Tek yapabildiğim orada durmak ve onun bana başından beri bildiğim şeyi söylemesini dinlemek. Kısa bir süre umut etmeye cesaret etsem bile, bizi onarılamayacak şekilde mahvettiğimi.

Ben bana tekrar dokunmak istercesine elini kaldırıyor ama fikrini değiştirip ellerini cebine sokuyor.

"Gitmeliyim..."

Ona cevap veremediğim için tek yapabildiğim başımı sallamak ve arkasını dönüp oturma odamdan ön kapıya doğru ilerleyerek hayatımdan sonsuza dek uzaklaşmasını izlemek.

Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Yarı yolda uzanıp yerde, ebeveynlik ve ayakkabı dergilerinin yanında duran Rapunzel oyuncak bebeği alıyor. "O da senin kadar güzel," diyor, altın sarısı saçlarını yavaşça okşarken bebeğe bakıyor.

"Pardon?"

Acı bir gülümsemeyle dönüp bana bakıyor. "Tıpkı daha önce defalarca kızımızın nasıl olacağını hayal ettiğim gibi görünüyor."

Ben diz çökmüş, elinde kızımızın bebeği olabilecek bir şeyi tutuyor ve bana onun tam da hayal ettiği gibi göründüğünü söylüyordu, ancak kendimi hiç bu kadar kaybolmuş ya da kalbim bu kadar kırılmış hissetmemiştim. O gün onu evde bıraktığımda, bir parçamı kaybettiğimi düşündüm, Ben'siz bir Cathy'nin var olup olmadığını bilmiyordum. Ve eski kocamın gözlerine bakarken, onsuz bir ben olamayacağımı biliyorum.

Ama ben bunu hak ediyorum.

Yalnız kalmayı hak ediyorum. Ben haklı.

Bizim için çok geç.

"Maddi olarak yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Ben şimdi dairemin önünde duruyor, eskisinden daha sakın görünüyor ama gözlerindeki hüznü görebiliyorum.

"Hayır, senin yardımını hak etmiyorum," diyorum niyetimden daha güçlü bir şekilde. "Benim bir işim var. Amy bana başka bir otelde iş bulmayı başardı."

"Önemli değil. Yardım etmek istiyorum."

"Hayır. Lütfen Ben, başka bir şey söyleme. Sadece git. Senin önünde parçalanmaya çok yakınım. Burada durup sana bakmak ve seni istememek için çok çabalıyorum," diye sızlanıyorum kendimi daha sıkı tutarken. "Kendimi ayaklarına atıp kalman için yalvarmamaya çalışıyorum. Lütfen, sadece git. Seni ne kadar incittiğim için çok üzgünüm ama lütfen, sana yalvarıyorum..."

"Anlıyorum Cathy. Ben de üzgünüm."

Ve gitti.

Aşkımızın kurtuluştan uzak olduğunu ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum, ama onun benden bir kez daha uzaklaşmasını izlemek beni hala yok etme gücüne sahip. Yavaşça asansöre doğru ilerleyen kambur figürüne bakarken, bundan sonra iyileşebileceğimden emin olmadığımı fark ediyorum.

Yapabileceğimi sanmıyorum.

Yatağa geri dönmüyorum.

Onun yerine, Ben'in birkaç saat önce oturduğu yere oturup vücudunun sıcak izini hâlâ hissedip hissetmediğimi anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Dairemde ondan geriye kalan hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Boş. Tıpkı

benim gibi.

Ama sonra Nadia'yı hatırladım.

Nadia.

Benim güzel Nadia'm. O

benim yaşama isteğim.

Önemli olan tek kişi.

Ayağa kalkıyorum, yatak odama gidiyorum, duş alıyorum ve güne hazırlanıyorum. Acıyı bir kez daha içimin derinliklerine gömüyorum ve kendimi hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hazırlıyorum.

Başka seçeneğim yok.

Yapmak zorundayım.

Güçlü olmak zorundayım. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda Nadia'nın elinden tutmuş okuluna doğru yürüyoruz. Daha önceki her sonbaharda olduğu gibi, yapraklar dökülmeye ve asfaltı turuncu, kahverengi ve parlak kırmızı bir denizle kaplamaya başlarken hava serinledi. Şehrin ıslak kaldırımlarda giden arabaların ve sıçrayan su birikintilerinin sesleriyle canlanışını dinlerken, kızımın parlak pembe yağmurluğu ve uyumlu botlarıyla korunarak yürüyüşünü izliyorum. Şemsiyesini çeviriyor ve "Yağmur, yağmur, git buradan..." diye mırıldanıyor.

Sarı buklelerinin omuzlarında zıplamasından o kadar etkilenmişim ki, adımı söylediğini duyana kadar bize doğru gelen adamı fark etmiyorum. Şemsiyemin altından bizi büyük bir sevgiyle izleyen sırlıslık Ben'e bakarken irkiliyorum ve elim göğsüme gidiyor.

"Ben mi?" İnanamayarak sordum.

"Şemsiyemle onu yağmurdan korumak için ilerlediğimde Ben utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Anne?"

Nadia "nın konuğtuğunu duyan Ben gözlerini benden kaçırarak, o kocaman yeğil gözleriyle kendisini inceleyen Nadia "ya odaklanıyor.

"Merhaba güzel kız," diyor boğuk bir sesle.

"Merhaba. Sen babamın sevmediği adamsın. Annemi üzdün," diyor.

Ben yüzünü buruşturuyor. "Öyleyim ve bunun için üzĖünüm, ama her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışmak için buradayım."

"Gerçekten mi? Ona bir kek alır mısın? Annem keklerin her zaman kötü bir günü daha iyi hale getirdiğini söyler."

Ben, kızımın gözlerinin içine gülümseyerek, "EĞer izin verirse, ona alabildiğim kadar çok kek alacağım," diyor.

Nadia onun cevabından memnun görünüyor çünkü başını sallayarak, "Anne, artık üzölme. şimdi sana kek alacak, tamam mı?"

Gölmek ve ağlamak istiyorum ama bunun yerine bakışlarımı kızımdan ayırıp yağmur etrafımızda yağmaya devam ederken beni dikkatle izleyen Ben'e bakıyorum.

"Cathy, söz veremem. Artık hiçbir şey bilmiyorum... Çok şey olabilir, çok şey oldu. Ama bildiğim tek şey ikinizi de hayatımda istediğim. Bundan eminim."

"Anlıyorum. Sadece bana bir şans ver. Bunu düzeltmek için sadece bir şans."

Ben'in içinde umudun yeniden doğuşunu izliyorum. Korku ve kararsızlık yok oluyor, birlikte geleceğimizin önü açılıyor.

"Bizim için başka bir seçenek , değil mi?" diyor güzel yüzünde dudaklarının kalınlığını ve çenesinin keskin kenarını vurgulayan bir gülümseme büyürken.

Başımı sallıyorum ve mutluluk içimde patlayıp beni bir kez daha hayata döndürürken gülümsüyorum.

"Hayır."

"Buraya gel," diyor, onu ilk gördüğümde aşık olduğum o ukala gülümsemesini göstererek.

Elimde Nadia'yla ona doğru uzanmak üzereyken, son bir kez gözlerinde su mavisi ateş olan o çocuğu düşünmemeye izin veriyorum. Sessizce ona teşekkür ediyorum çünkü Ben'in önünde durmamın nedeni o. Beni kendimden kurtardı ve dolambaçlı bir yoldan Ben'i bana geri verdi. Onun yardımı ve aramızdaki her neyse o olmasaydı, burada olacağımı sanmıyorum. Muhtemelen ölmüş olurdum. Onu seviyorum ve her zaman seveceğim çünkü onun içindeki ateş beni hayata döndürdü. Evet, evliliğimi yakıp kül eden ateş oydu ama o küllerin içinde umut yeniden doğdu.

Beni
iyileştirdi.
Arsen.

Seni özlemek tedavi edemediğim bir hastalık ve bu beni öldürüyor.

Sikeyim.

Yine oldu.

Yatak odamın tanıdık grisi yerine lavanta rengi bir tavana bakıyorum.

Yastık benim olamayacak kadar kabarık ve lanet bir meyve gibi kokuyor.

Neden meyve gibi kokan biriyle yatmak isteyeyim ki? Bana ninemi hatırlatıyor.

Midem bulanıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Dün gece ne halt ettim ben?

Gözlerimi açtım ve başımı çevirip dün gece kiminle yattığıma baktım.

Anladım.

Yanımda Catherine'e tıpatıp benzeyen sarı saçlı çıplak bir kadın yatıyor. Sanırım gerçeğine sahip olamıyorsam, bir sonraki en iyi şeyi becerebilirim, değil mi?

Ben hastayım.

Kendimden iğrenerek kalkıyorum, giyiniyorum ve veda etmeden sarışın hatunun dairesinden çıkıyorum. Onu bir daha görmek istediğimden değil. Asla istemem. Ve bu benim işime geliyor.

Binadan dışarı adımımı atar atmaz etrafıma bakınıyor ve hangi cehennemde olduğumu anlamaya çalışıyorum. Sokağın köşesine bakıyorum ve bana Beşinci Cadde'de olduğumu bildiren yeşil tabelayı okuyorum. Ne kadar , değil mi? Şu anda SoHo'ya kadar taksile ya da metroyla gidecek halim yok.

Başım ağrırken en yakın şarküteriye aramaya karar verdim. Baş ağrımın geçmesi için bir şeyler almam gerekiyor. Yürümeye başladığımda, buraya daha önce geldiğimi fark ediyorum. Binalar ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor ve onlara baktıkça, daha önce defalarca silmeye çalıştığım bir anı kafamda belirmeye devam ediyor. Ancak aynı lanet kafenin karşısında durup onu görene kadar o iki günün görüntüleri üzerime çöküyor.

Gitmesine izin vermek zorundaydım.

Bana hamile olduğunu söylediğinde çılgına döndüm. Bu benim için çok boktandı ama ne düşüneceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Çocuğun benden olduğundan bile emin değildim ve bu beni çok korkutuyordu. Her şey bu kadar yeniyken birlikte nasıl çocuk büyütecektik? Bildiğim tek şey, benden sıkıldığında beni terk edip kocasına geri dönebileceğiydi. Durum çok berbatı ama Catherine o pislikle değil de benimle birlikte olduğu için umurumda değildi. Sadece ona sahip olduğum sürece onu sevmek istiyordum çünkü benim için önemli olan tek şey buydu. Birlikte geçirdiğimiz zaman.

Onu gördüm, istedim ve bu süreçte iyi bir evliliği mahvetsem bile onu aldım. Uçaktan iner inmez gözlerindeki hüznü ve kırılganlığı gördüm, ama onun kurtarıcısı olmak isteme kompleksi ancak çok sonra doğdu.

Tek yapmak istediğim düzeltmek, kurtarmaktı.

Bana hamile olduğunu söylemeden hemen önce, onu bir hafta sonu için Paris'e götürmeyi planlıyordum. Belki oraya vardığımızda filmlerdeki gibi romantik bir şeyler yaşar ve sonunda onu ne kadar çok sevdiğimi söylerdim.

Bir şekilde o benim var olma sebebim oldu. Onu o

kadar çok sevdim ki.

Ama jinekoloğundan dönüp bana hamile olduğunu söylediğinde gerçekler kapımı çaldı.

Tıpkı Ben'in yaptığı gibi.

Cathy dönmeden birkaç saat önce Ben evime gelmiş, Cathy'nin benimle birlikte olmasının tek nedeninin, onu kontrolden çıkaran son düşük olduğunu söylemişti. Bana bu olaydan önce aralarının iyiye gittiğini, birbirlerini sevdiklerini, Cathy'nin hiçbir zaman benim olmadığını söyledi. Ve evet, korkaklık ettiğini düşündüm.

Sonra Ben, daha önce hiç bahsetmediği bir şeyi açıkladı. Onu terk ettiği için benimle birlikteydi. Asla o olmamıştı. İlişkiyi bitiren o değildi. Ama evimden ayrılmadan önce ona söylediğim gibi, o benimle olduğu sürece umurumda bile değildi.

Ve öyleydi.

Bana hamile olduğunu söyledikten ve gözlerinin umut ve gözyaşlarıyla nasıl parladığını gördükten sonra anladım.

Ben .

İşler yolunda gitmese bile bunu onlardan alamazdım. Ben ve Cathy o bebeği hak ediyorlardı.

Ben yapmadım.

Ben de her zaman en iyi
yaptığım şeyi yaptım. Onun
kalbini kırdım.

Onu sevmediğimi söyledim.

Ona hiçbir söz vermediğimi söyledim.

Yalan söylüyordum.

Bana geri döndüğünde... Ben onu terk ettikten sonra... Bana aralarındaki ilişkinin bittiğini söylediğinde... Ben onun oldum.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece, o kollarımda uyurken ona , hayatın bundan daha mükemmel olamayacağını düşündüm. Sonunda ona sahip olmuşum ve artık onu paylaşmayacaktım.

Sonunda benim
olmuştu. Bana aitti.

Doktorun muayenehanesinden şaşkın bir ifadeyle dönmesini beklemiyordum.

Gözlerinde savaşılan umut ve ıstırapı görmeyi beklemiyordum.

"Hamileyim" demesini beklemiyordum.

Babasının ben olup olmadığımdan bile emin olamaması beni çok kızdırdı. O orospu çocuğuna gidip ağzını burnunu kırmak istedim çünkü bu, onu paylaştığım anlamına geliyordu. Ona dokunduğu anlamına geliyordu.

Ve çok acıdı.

Bunun gerekiyordu.

Sonra Ben'in evime geldiğinde nasıl görüldüğünü hatırladım. Mahvolmuştu.

Yapmak zorundaydım.

Onu dışarı attım.

Bunu yaptığım anda ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. O gece soğuk yatağında yatarken, soluduğum havada onun tadını alamadan, Ben'i umursamadığıma karar verdim. Eğer bebeğin benim olma şansı varsa, bunu kullanacaktım. Catherine'i seviyordum, Gamzelerimi... Benim olsa da olmasa da bebeği seveceğimi biliyordum. Ve hamileliğin sonuçsuz kalması durumunda, onun yanında olmak istiyordum.

Ertesi gün Amy'nin dairesine onu aramaya gittim. Onu binadan çıkarken gördüm ve onu durdurup sokağın ortasında beni affetmesi için yalvarmak yerine takip etmeye karar verdim. Konuşmamın üzerinden son bir kez daha geçmem gerekiyordu. O kafenin karşısında durup zaman kazanmaya çalışırken, onun da Catherine'le aynı dükkâna girdiğini gördüm. Onu terk edeli daha yirmi dört saat bile olmamıştı ve o şimdiden Ben'i geri istiyordu.

Arkamı döndüm ve ondan, onu bir daha görme umudumdan uzaklaştım. Hayatımda ikinci kez beni öldürmüş olsa bile, en başından beri olması gereken yere geri dönmüştü. Tek fark, bu sefer hayatta kalabileceğimi düşünmüyordum çünkü zaten ölmüştüm.

O günden bu yana neredeyse beş yıl geçti. Lanet olsun.

Acıtıyor.

Hâlâ acıyor.

Aynı köşede durmuş, ruhumun yeniden paramparça olduğunu hissederken, unutamadığım bir kadının yüzündeki tanıdık sarı saçları ve gamzeleri izliyorum. Ben genç bir kızı sırtına almış gezdiriyor ve bir kolunu da benim kızın omzuna atmış. Gülüyorlar ve mükemmel bir aile gibi görünüyorlar.

Acı hissediyorum.

Zihin uyuşturan bir acı.

Vücudum kendini kapatıyor.

Catherine bunca zaman sonra hala nefesimi kesecek güce sahip.

Lütfen arkanı dön ve bana bak. Lütfen

arkanı dön.

Lütfen.

Lütfen.

Yalvarıyorum, dua ediyorum, ilahiler söylüyorum ve Catherine'in bunu yapmasını diliyorum. Uzun zamandır peşimi bırakmayan, ruhumu çalan ve bir daha hiç görmediğim o gözleri görmeye ihtiyacım var.

ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, Ben'e benim olması gereken tüm sevgiyle bakıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Kızın kolu adamın beline dolanmışken, adamın eğilip onu dudaklarından öpmeden önce bir an duraksamasını izliyorum. Gözlerini kapatarak öpücüğü almak için parmak uçlarında duruyor. Adam onu dikkatle izliyor. Kahretsin, onu seviyor. Bu saçmalığa daha fazla tanık olmak istemiyorum, onun yerine kızı inceliyorum. Sarı saçları var ve tıpkı annesine benziyor. Çok güzel.

Küçük kız başını kaldırıyor ve bakışları toplanıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve bir tanıma duygusu, kendimi yeniden bulmuş olma duygusu kalbime yerleşiyor.

bakıyoruz. O benim.

O küçük kız benim.

Bunu biliyorum.

Vücudum otomatik olarak hareket etmeye başladı. Ona gitmem gerekiyor. Kızlarıma.

Onlara doğru yürümeye başladığımda, Catherine Ben'e elini karnına koymasını sağlayacak bir şey söylüyor ve ikisi de birbirlerine büyük bir sevgiyle gülümsüyorlar. Gözlerimi zorlayarak, Catherine'in vücudunda büyüyen küçük yumruyu ilk kez fark ediyorum.

İçimdeki mücadele tükenmiş bir halde, mutlu bir aile olarak birkaç ruh sarsıcı dakika daha onları izliyorum. Uzun zaman önce o gün doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Onu bırakarak doğru olanı yaptım, tıpkı ikinci kez yapmak üzere olduğum gibi.

Ve bu beni bir kez daha parçalıyor.

Mutlu sonlarına kavuştular. Gülümsemelerinin ardındaki nedenin ben olmamam beni öldürse de, kızlarıma veda edebilmemin tek nedeni bu.

Ve asla . Lanet olsun.

Yapamam.

Arkamı döndüm ve koştum, koştum, koştum, koştum, koştum...

Central Park'ın ortasına geldiğimde nefesim kesiliyor ve bir ağaca yaslanıyorum. Sakinleşmem lazım. Kendimi toparlamalıyım. Ellerime bakıyorum ve çok kötü titrediklerini fark ediyorum. Onları yumruklayıp kapattım.

ve koltuk altlarına sarıyorum. Bir faydası olmadı. Aslına bakarsanız, sanki bir deprem tüm vücudumu sarıyor ve arkamda tam bir yıkım bırakıyor gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve az önce olan her şeyi gözden geçirerek başımı arkaya yatırıyorum. Siktir, siktir, siktir.

acıyor. İki kızım da onun
elinde.

Benim olması gereken aile onda. Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Beni kendisine aşık ettiği için ondan nefret
ediyorum. Beni terk ettiği için ondan nefret
ediyorum.

Ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum çünkü onu hâlâ seviyorum.

Ve kendimden nefret ediyorum çünkü o küçük kızı
gördüğümde... Sadece biliyordum.

O benim ama değil. Tıpkı
annesini gibi.

İkisini de seviyorum.

Ve bende . Onda var.

İkisi de onda. Ve

ben asla sahip
olamayacağım.

Ve bu süreçte öleceğimden emin olmam gerekse bile bu şekilde kalacaktır.

Benden geriye kalanları yok etse bile. O

bunları hak ediyor.

Ve

istemiyorum.

Bilmiyorum.

Sikey

im.

Lanet

olsun.

Kırıldım.

acknowledgements

J, benim iyi yarım, harika kocam, bana, çılgınlıklarına, karakterlerime olan takıntıma, yazarak ve etrafımdaki herkesi görmezden gelerek geçirdiğim saçma ve hiç bitmeyen saatlere katlandığın için çok teşekkür ederim. Sevgin ve desteğin her zaman yanımdaydı ve onlar olmasaydı bu kitap asla tamamlanamazdı. Seni çok seviyorum ve sana benim diyebildiğim için çok şanslıyım.

J ve M, benim güzel çocuklarım, bunu henüz okuyamazsınız ama annenize bu kitabı yazması için gereken zamanı ve alanı verdiğiniz için ikinize de çok teşekkür etmek istiyorum. Oyun randevularından ve oyun zamanından feragat ettiniz ama bunun için bana hiç kızmadınız, hatta anneniz "çalışmakla" meşgul olduğunu söylediğinde her zaman anlayışla karşıladınız. Sevginiz, kahkahalarınız, öpücükleriniz ve sarılmalarınız benim ilham kaynağımdı. İkinizi de çok ama çok seviyorum.

Momo, **güzel** kardeşim, beni yazmaya ve kafamın içindeki çılgın sesleri kağıda dökmeye teşvik eden ilk kişi sendin. Hatırlıyorum da NH'ye gidiyordum ve S, M ve A hakkında mesajlaşmaya başladık (araba kullanmıyordum) ve gerisi tarih oldu. Uzaklaşmak ve *Arsen*'i bitirmek için zamana ihtiyacım olduğunda yardımın ve desteğin bana verebileceğin en güzel hediye idi. Seni seviyorum, kardeşim. Daima ve sonsuza dek.

Daha sonra Arsen'i yaratmamda bana yardımcı olan her bir kişiye - çok özel BETA okuyucu grubuma - teşekkür etmek istiyorum. Sizin yardımınız olmasaydı bu kitap asla tamamlanamazdı. Sizler benim kişisel rock yıldızlarımsınız.

Lisa, eleştirimen ortağım ve yang'ımın yin'i (LOL), seninle blogun aracılığıyla ilk iletişime geçtiğim zamanı hatırlıyorum... Bitmemiş MS'imi BETA okumanı istedim ve sen beni kibarca başından savmak yerine

konusmak ve bana tüm kendi kendine yayıncılık sürecini açıklamak için zaman ayırdınız. En iyi arkadaşlarımdan biri oldunuz ve sizinle konuşmadan bir gün geçirebileceğimi sanmıyorum. Bu benim için *o kadar* gerekli ve önemli. Ayrıca, karakterlerim istediğim gibi konuşmadığında veya davranmadığında beni dinlediğin için çok teşekkür ederim. Senin rehberliğin olmasaydı hikayedeki bazı önemli sahneler yaratılamazdı. Teşekkür ederim, sevgili şeytani ikizim.

Amy, nam-ı diğer ikinci beynim ve Mint, nam-ı diğer en sert eleştirmenim, ikiniz de taslağımdaki zor bölümlerin üzerinden geçmek ve bana yol göstermek için her zaman yanımdaydınız. Belki mantıklı olana kadar düşüncelerimi yazmama izin verdiniz ya da göremediğim bir şeye işaret ettiniz. Bazen bir "Hayır" ya da "Sulu olmuş" cevabı aldım ama bana karşı her zaman tamamen dürüsttün. Amy, nerelerde yumuşatmam gerektiğine işaret ettin ve Mint, nerelerde sınırları biraz daha zorlamam gerektiğine işaret ettin. Sizin katkılarınız olmasaydı, belki de kitabın sonucu farklı olurdu. Çok teşekkür ederim. Ekstra okumalar için de teşekkür ederim... Sizin bunu yapmanıza hiç gerek yoktu. Tüm kalbimle teşekkür ederim.

Melissa S, Avustralyalı ikizim, yazdığım herhangi bir şeyi okuyan ve bana okumaya değer bir şeyim olduğunu söyleyen ilk kişiydin. Devam etmem için beni cesaretlendirdin ve karakterlerime benden önce sen inandın. Cathy'ye takılıp kaldığımda, onu çözmek için ihtiyacım olan yol gösterici ışık senin görüşlerin ve tavsiyelerindi. Sevgili Cathy'mizi şimdiden özlemedin mi?

Melissa E, benim kazara BETA'm, neredeyse ne olduğunu hatırlıyor musun? Hatırladığını biliyorum... ve iyi ki de hatırlamamışsın çünkü artık sana arkadaşım diyebiliyorum. Arkadaşlığın ve tavsiyelerin benim için çok değerli. Ve evet, gelmiş geçmiş en iyi tanıtımları yapıyorsun. Ayrıca, ikinci kez okuduğunuz için teşekkür ederim. Seni delirtmiş olmalıyım.

Megan, ne diyebilirim ki? Bana *Arsen'i hissetmediğini* söylediğin zamanı hatırlıyor musun? LOL. Dürüst olduğun için çok teşekkür ederim. Paha biçilmez girdileriniz, yeniden yazma sırasında geri dönüp neyin eksik olduğunu bulmaya çalışmamı sağladı. Ayrıca, karakterlerim ve hikayem hakkında durmadan konuşmamı dinlediğiniz için de teşekkür ederim. Bazen konuşmalar oldukça tek taraflı olabiliyordu ama siz her zaman yanımdaydınız. Ayrıca, desteğiniz için çok teşekkür ederim!

Natalie, kendi taslağını yazarken benim taslağımı gözden geçirmek için zaman ayırdığında ne kadar minnettar olduğumu nasıl anlatabilirim? Cidden, notların çok yardımcı oldu ve bana çok şey öğretti. Yardımının benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin ve her zaman da öyle olacak.

Sali, HA! HA! HA! Rehberliğiniz olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum. Deneyimin ve tavsiyelerin, her şey imkânsız görüldüğünde pes etmememi kolaylaştırdı. Melissa'ya bizi tanıştırdığı için çok müteşekkirim... çünkü sen sadece yaptığın işte inanılmaz değilsin, aynı zamanda artık benim en yakın arkadaşlarımdan birisin.

Beth, telefonda olay örgüm hakkında konuşarak ve hikâyenin bazı kısımlarını çözmeye çalışarak geçirdiğimiz uzun saatler için çok teşekkür ederim. Tempo konusundaki bilgin, detaylara gösterdiğin özen ve genel olarak muhteşemliğin seni bu kadar harika bir insan yapan şeylerden sadece birkaçı. Birlikte çalıştığımız için çok minnettarım.

Jessica, bilgisayarın bozulduğu için üzgünüm! Şaka yapıyorum! Cidden, bana yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana ne kadar yardımcı olduğunu biliyorsun ve seninle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum. Lisa'nın bizi tanıştırmasına çok sevindiğimi de ekleyebilir miyim? Sen artık benim en yakın ve en sevdiğim arkadaşlarımdan birisin.

Angie, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O yüzden kısa ve tatlı tutacağım. HARİKASIN.

Kerry, Jodie, Amanda ve Lisa M, yardımcı tavsiyeleriniz ve cesaretlendirici sözleriniz için çok teşekkür ederim. Sizler harika BETA'larsınız ve birlikte çalıştığımız için çok gururluyum.

Amy Burt, Jennifer Mirabelli ve Deana Wolstenholme, çok sevgili ikinci ya da üçüncü (kim sayıyor ki?) tur betalarım, *Arsen*'in üzerinden geçip olay örgüsünü sıkılaştırmama ve halkın gözüne hazır olduğundan emin olmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim, TEŞEKKÜRLER. Sizler beni kurtardınız.

Jennifer Roberts-Hall, EDITOOOOORRRRRRR! Tek bir cümle: Senin yeteneğin olmasaydı bu kitap bu hale gelmezdi. Editörün işinin ne olduğunu hiç bilmiyordum... Yazarın her şeyi yazdığını ve birisinin dilbilgisi hatalarını kontrol ettiğini sanıyordum. Ne kadar da yanıltılmışım. Hikayeyi yazarın yarattığını söylemek isterdim, ama onu gerçekten bir araya getiren sizsiniz, sevgili editörüm. Sana çok uzun, çok sözcüklü ve kusurlu bir şey verdim ve sen onu güzel bir hikayeye dönüştürdün. Her zaman yanımda olduğun, sorularımı yanıtladığın ve

Arkadaşım olduğun için. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Seni seviyorum, editör.

Jillian, kendi kendine yayıncılık dünyasıyla ilgili sorularımı yanıtlamak için her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Rehberliğin, bunu yapmanın o kadar da korkutucu bir şey olmadığını gösterdi. Ayrıca, bana bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için de çok teşekkür ederim.

Angela, *her şey* için çok teşekkür ederim. Güzel çalışmalarınız türünün tek örneği ve her zaman müşteriniz olacağımdan emin olabilirsiniz.

Regina, Arsen için yarattığın kapak nefesimi kesti, mükemmel. İnanılmaz yeteneğiniz beni gururlandırıyor ve bir sonraki kapağında neler yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Lili Mickey ve Mint, Cathy'nin durumuyla ilgili tıbbi sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim. Verdiğiniz bilgiler onun hikayesini hakkıyla anlatmamda bana yardımcı oldu.

Haberin yayılmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına ve bireylere özel olarak seslenmek istiyorum. Sizin yardımınız olmasaydı kimse romanımdan haberdar olmazdı. Sizin yardımınız olmadan ben bir hiç olurum. Bana ve *Arsen'e* inandığınız için teşekkür ederim.

Ayrıca, Angie's Dreamy Reads'ten Angie'ye harika bir kapak tanıtımı ve blog turu düzenlediği için özel teşekkürler. Kitabıma inanan ilk insanlardan biriydiniz. Ayrıca Totally Booked'dan Jenny ve Gitte, The Book Blog'dan Sandra, Devoured Words'den Trisha, The Rock Stars Of Romance'den Lisa, Up all Night'dan Dawn, Love Words and Books'dan Kathy ve Bridger Bitches Book Blog'dan Sophie'ye teşekkür ederim.

Tüm aileme ve arkadaşlarıma bana katlandıkları ve her zaman yanımda oldukları için teşekkür ederim. Birini biliyorum ve eğer unuttuysam gerçekten özür dilerim. Sayfama uğrayan ve merhaba diyen her bir kişiden gelen tüm cesaret verici sözleri, güzel sözleri seviyorum. Her birinizi çok seviyorum.

Hepinizin desteği ve sevgisi olmasaydı bu kitap hiçbir şey olmazdı. Çok ama çok teşekkür ederim.

Benimle çevrimiçi bağlantı kurun:

[Blogum](#) * [Facebook](#) * [Twitter](#)

Lisa De Jong, Crystal Serowka ve Jennifer'ın yakında çıkacak eserlerine göz atmak için sayfayı çevirin

Domenico.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

